

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖPEKLER ALÇAKTAN UÇAR

ALEK POPOV

ROMAN

Postadan baban çıkısa ne yaparsın!?

Bulgaristan'dan kalkıp şanslarını Amerika'da arayan iki erkek kardeşin olağanüstü şaşırtıcı öyküsü.

Dahilik ile delilik arasında gidip gelen matematik profesörü babalarının, Amerika'daki sırlarla dolu ölümünün üzerinden 15 yıl geçmiştir. Onlara babalarından kalan tek şey içi kül dolu siyah bir kutudur. O da bir gün postadan çıkar gelir. Birbirlerinden ayrı yaşayan kardeşler için babaları o zamana kadar sadece bir hayaletten ibarettir. New York'ta yolları tekrar kesişen bu iki kardeşten biri Wall Street'te en tepeye çıkmış başarılı bir borsacıdır. Diğer i ise hayatını Central Park'da köpek gezdiriciliği yaparak kazanmaktadır. Ama bir gün işler tersine döner ve babalarının ruhu birden canlanır...

Daha ilk kitabıyla "Avrupa'nın en iyi 50 yazarı" arasına giren Alek Popov, bu romanında bütün masalları önce yerle bir edip ardından yeniden kuruyor. Coşkulu, komik ve son derece zekice...

KÖPEKLER ALÇAKTAN UÇAR

Alek Popov, 1966'da Bulgaristan'ın Sofya şehrinde doğdu. St. Constantine Cyril Üniversitesi'nin Antik Diller Bölümü'nde lisansını tamamladıktan sonra Bulgar Dili ve Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı. İlk öykü derlemesi "Öbür Ölüm" 1992'de yayınlandı. İlk romanı Görevimiz: Londra'yı İngiltere'de Bulgar kültür ateşesi olmanın getirdiği izlenimlerle yazdı.

Pavel Veshinov, Graviton, Clouds ve Helicon ödülleri dahil birçok ödülün sahibidir. Çağdaş Bulgar edebiyatının en güçlü kalemi olan Alek Popov'un eserleri dokuz dile çevrilmiştir.

Özgür Yayınları kurucusu: Refik Ulu

Genel Yayın Yönetmeni: Adnan Özer
Kapak tasarımı: Özgür Grafik

Özgür Yayınları: 279

Sertifika No: 12407

ISBN: 978-975-447-256-3

© Alek Popov 2007

Özgür Yayınları birinci basım: Mayıs 2009 (1500 adet)

Dizgi ve ofset hazırlık: Özgür Yayınları

Basım ve cilt: Kurtiş Matbaası

Bu kitap Bulgaristan Kültür Fonu desteğiyle çevrilmiştir.

ÖZGÜR YAYINLARI

Ankara Cad. 31/4-5 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 528 13 30 - 526 25 13 - 526 35 01

Fax : 527 57 78

www.ozguryayinlari.com

Ücretsiz İnternet Kitap Arşivi: <http://kntey.org>

info@ozguryayinlari.com

ALEK POPOV

KÖPEKLER ALÇAKTAN UÇAR

Gerçek olaylar üzerine kurulmuştur

Bulgarca aslından çeviren: *Hasine Şen*

Ücretsiz Pdf İndir & Oku - <https://rantey.org>

GİRİŞ

Babamın gümrükten yeni gelen bu plastik kutunun içinde olduğuna inanamıyorum. Nasıl olabilir ki? Kutu salondaki masanın üzerinde duruyor, herkesin gözü onun üzerinde. Tam hayret edilecek bir durum! Tam olarak ne beklediklerini bilmiyorum. Paketlenmiş, kutu gibi bir kutu işte. Kaldırıyorum, bayağı ağır. Köşesinden siyah toz dökülüyor. Babamın külleri tahminimce. Tozu parmağım ile topluyorum, kokluyorum, içimden onu yalamak geliyor ama bana artan memnuniyetsizlikle bakıldığını hissediyorum. Kapağın üstünde küçük harflerle babamın adı yazılı.

Başka her hangi bir isim de olabilirdi düşüncesi geçiyor aklımdan...

Sonra herkes aniden koşuşturmaya başlıyor, örtü seriliyor, bir yerlerden merhumun resmi bulunuyor, çiçekler ile süsleniyor, mum yakılıyor, şekerler koyuluyor ve minik ev mihrabı hazır. Daha sonra yeni şeyler de ilave ediliyor: ikona, haç, babamın kitapları, bir takım diploma, madalya. Babaannem, babamın sosyal konumunun altının çizilmesi konusunda ısrarlı. Annem etrafta koşuşturuyor, kendini işine vermiş, ayrıntılar üzerinde yoğunlaşmış gibi görünüyor ama aslında öteki alemde bir yerlerde dolaşıyor. Yaşayanları ölümlerden ayıran koyu sis örtüsünden bir şeyler görmeye çalışıyor... İnsanlar gelmeye başlıyor: kara kutuya bakıp başlarını sallıyorlar. Her şey o kadar ani

oluyor ki. Düne kadar birlikte yiyip içmişler, bugün ise o artık yok.

Babamım ölümü birkaç sebepten dolayı şaşırtıcı. Birincisi, kendisi oldukça genç, daha elli yaşında. İkincisi, şu anda bilim için geri dönüşümü olmaksızın yitirilmiş görünen parlak bir zekaya sahip. Üçüncüsü, bu uğursuzlukta anasının köründe, Amerika'da oluyor, bu da kendimizi daha da çaresiz hissetmemize neden oluyor. Dördüncüsü, hiç kimse bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyor, bu da olayı korkunç bir hale ile sarıyor ve her türden saçma dedikoduya zemin hazırlıyor. Beşincisi, bu tür olaylar prensip olarak zaten üzücüdür. Altıncısı, her halde şu anda aklıma gelmeyen daha bir sürü neden vardır.

Komünizm çökeli neredeyse bir yıl olmuş.

Bu şekilde devam ederse er veya geç başına böyle bir şeyin geleceğini düşünmüşümdür hep... Babamı kastediyorum ve sürekli kafayı çekmesini. Ama o dünya şampiyonasına katılacakmışçasına devam ediyordu, bize de onun için dua etmekten başka bir şey kalmıyordu. Geri kalan zamanda neyi kanıtlamak istediği konusunda fikrim yok. Tüm o zırvaladığı integraller, algoritmalar ve teoremler – onlara kafam hiç basmıyordu. Sayısal bilimler hiç ilgimi çekmemiştir. Lisede matematikte çaresizlik derecesinde zayıftım. Onun bana kim bilir ne kadar yardım ettiğini söyleyemem. Bana daha çok acıdığını söyleyebilirim... Ben de ona acıyordum, bu vefasız malzeme ile uğraşmak zorunda olduğu için. Çünkü o kadar zayıf olan ben, ve o kadar becerikli olan o, ilginç bir şekilde aynı kumdaydık. Bir denklemin uzunluğu, onu çözemediğin sürece, önemli değildir. Benim umurumda bile değildi, onun içinse hayati bir sorundu, fark buydu. Kodumun integralleri olta gibidir. Yuttun mu – bittin. Kimdir bu olta-ları bilim denilen göle sazanları yakalamak için atan, merak ediyorum.

İşte, omzuna şekilsiz postacı çantası atmış kardeşim Nedko da damlıyor. Geçen yıl üniversiteye giremedi ve saçma bir kanunun hükmüne göre yeniden başvurmak için altı ay çalışması gerekiyor. Devlet, gençler işsiz güçsüz sürtmesin diye onlarla ilgileniyor. Bunun en yakın zamanda değişeceğini umuyorum. Ama şimdilik başka bir seçenek yok.

“Amerika’dan paketimiz var,” diye bağıryorum ona.

Nedko şaşkınlık içinde göz kırptırıyor, sonra siyah kutuyu görüyor ve yüzünde suçluluk dolu bir tebessüm beliriyor. Postanedeki iş onu alaycı bir insana dönüştürmüştü: çantası, bahse girerim, yakında alıcılarına ulaşamayacak mektup, gazete ve dergi dolup taşıyordur. Kendisi bizim bölgeden sorumlu, kaderin kötü bir cilvesi işte, ve hüznü paketi haberini iki hafta gecikme ile almamızın sebebi de bu.

Nedko, düzenli olarak insanın kanını donduran türden buluşlar yayımlayan ilerici Sovyet dergisi ‘Aganyok’u elime tutuşturarak bana yağ çekmeye çalışıyor. Ama şu anda damağımda Stalin tadı bırakacak lezzetler deneme havasında değilim. Kutuya bakıp, içindeki külün babama mı, yoksa bir serseriye mi ait olduğunu nasıl anlarım, tanrı aşkına, diye düşünüyorum. Bunun hiçbir yolu yok! Korkularımı kardeşimle paylaşıyorum, omuzlarını kaldırarak “Bu tür saçmalıklar nereden aklına geliyor?” diyor.

Nereden mi? İnsanın bunu düşünmesi için özel bir hayal gücü gerekmiyor. Ama onda sanki hiç yok. Ölünün ABD’den Bulgaristan’a taşınması yaklaşık iki bin dolara mal olur, ki bu kesinlikle karşılayamayacağımız bir tutar. Sigorta şirketi hiç orali olmuyor. Üniversite cimrilik yapıyor. Bulgar elçiliği de elini cebine sokmayı reddediyor, böylece tek çare ölünün yakılması oluyor. Babam ateist olduğu için onun da buna karşı çıkmayacağı var sayılıyor. Külleri de sıradan bir paket gibi yolculuk ediyor. Amerika’dan bir paket.

“Söyledin artık,” diyor kardeşim somurtarak.

“Böyle bir öykü var,” diyerek devam ediyorum. “Svetoslav Minkov’un.”

Öykü, ellili yıllarda, burjuva değerlerini eleştiren bir mizah dergisinde yayımlanmış. Bir esnaf ailenin ABD’de kendilerine düzenli olarak hediye paketi gönderen akrabaları var. Okyanusötesi mallar tarif edilemez bir hayranlık yaratır ve Batının ne kadar muhteşem, yerli hafif sanayinin de ne kadar dandik olduğu türden övgü ve eleştiriye neden olur. Fakat bir seferinde sıra dışı bir paket gelir. İçinde yazısız bir metal kutu bulunur. Açtıklarında kutunun içinde esrarengiz gri toz bulurlar. Oturup başlarlar bu neyin nesidir ve ne işe yarar diye kafa patlatmaya. En sonunda baba cesaret toplayıp tozdan bir kaşık kahvesine döker. Etki dinçleştiricidir ve bir tür vitamin söz konusu olduğuna karar verirler. Onu kahvaltıda içmeye başlarlar, bu arada ona günlük hayatta bir sürü başka kullanım alanı da uydururlar. Mucizevi ilaç azalmaya başlayınca akrabalarına tozdan daha göndermeleri için yazmaya karar verirler. Bu sefer ama mektup alırlar. Onun paketle birlikte gelmesi lazımmiş ama anlaşılan kardeşim gibi birinin çantasına düşmüş... Akrabalar teyzelerinin öldüğünü, küllerini Bulgaristan’a gömülmek üzere gönderdiklerini bildiriyorlarmış. Bundan sonra aile Batı’yı bu denli övmeye son verir.

“Zekice,” diyor kardeşim.

Bir uçak kaza yaptığında herkes kara kutusunu aramaya koyulur. Onda uçuş, sistemlerin teknik durumu, mürettebat konuşmaları, kaptanın verdiği komutlar ve benzer bilgiler korunur. *Flight recovery* de denilen teçhizat, uçaktaki kaza öncesi olayların yeniden canlandırılmasını ve kaza sebeplerinin anlaşılmasını sağlıyor. Babamın kara kutusunda buna benzer bir şeyden eser bile yok: tüm bilgiler silinmiş, küle dönüştürülmüş. Bir anda onu neredeyse hiç tanımadığımı itiraf ediyorum kendime.

Onun işini anlamıyordum. İçmesinden nefret ediyordum. Öfkesi beni ürpertiordu. Bir yerlere gittiğinde sevinirdim. Dönmez diye korkuyordum, böyle de oldu zaten.

Bir anı, öbür dünyadan gelen kartpostal gibi hafızamdan kayıveriyor. Geniş bir plaj çizgisi; bir tarafında oteller ve palmyeler dizili, diğer tarafında Atlantik okyanusu şırıldıyor, kasvetli ve ürkütücü. Gökyüzünde kocaman bir “Myrtle Beach” yazısı sarkıtmış bir reklam balonu yüzüyor. Amerika’dayız, yıl ise 1986 olmalı. O zamanlarda babam ders vermek için iki dönemliğine Güney Carolina Üniversitesi’ne gitmişti, devlet de cömertlik yapıp ailesini de götürmesine izin verdi. Üçüncü sınıf üniversite öğrencisiydim ve kalmanın yollarını canı gönülden araştırıyordum. Çok da hoşuma gittiğinden değil, prensipten dolayı daha çok... Babam meyilli değildi. Bunu plajda konuşuyoruz. Hayatımızda ettiğimiz tek ciddi sohbet. Sözlerini tam olarak hatırlamıyorum. Gelgit çoğunu yiyip yutuyor. Anem ve kardeşim bizim çok daha önümüzde yürüyor. Yan yana kumun üzerinde koşuşturan gölgelerimizi seyrediyorum. O, saçları kısa kesimli koca kafalı irice bir adam. Kemer göbeğinin tam ortasından geçiyor, bu da bana biraz komik geliyor. Ben şekilsiz, gür saçlı, sıska biriyim. Pantolonum belimin çok altında, terbiye sınırının üzerinde sarkıyor. İki gün önce Aerosmith vokalistini MTV’de bu şekilde görmüş ve fazlasıyla şık bulmuştum. Babam Amerika’da niçin kalmamızı istemediğini anlatmaya çalışıyor. Kalamadığımızdan veya aklına gelmemiş olmasından değil ama rafları dolu mağazalardan daha önemli şeyler var. Saygı, örneğin. İnsan yerinde ağırlığını koymalıdır, göçmen ise her zaman göçmen kalır. Burada, Amerika’da bile. Şu anda onu eşit gibi algılıyorlar, ama kalmaya karar verdi mi, ona karşı tutum değişecek. Zor, biliyorum, elini omzuma atıyor. (Belki de atmıyor, hatırlamıyorum artık.) Gerekçeleri beynime son derece parçalanmış bir halde ulaşıyor. Aslında kalıp kalmayacağımız o kadar da umurunda değil. En önemlisi birden çok seçeneğe sahip ol-

mak, diyerek devam ediyor. ‘Hayır’ diyebilmek. Bir göçmen ‘hayır’ diyemez. Sonra Bulgaristan’daki öğrencilerinden, çocuklardan söz etti, öyle diyor onlara. Onlar olmadan aynı şey olmazmış... Tabi ki, kendini rejimle savunabilirmiş, herkes de onu anlarmış. Komünistlerle ilişkisi hiçbir zaman kolay olmamış. Ama rejime rağmen elde etmedi mi şu anda bulunduğu durumu, bu da başarısını daha da gerçek yapmıyor mu?! Hem rejimler de değişir... Sovyet lideri Gorbaçov’un ismini söylediğini duyuyorum ama tüm ilgim göbeğine küpe takmış bir kızın üzerinde. İlk defa böyle bir acayıklık görüyorum. Halka, yuvarlak göbeğinin üzerinde göz kamaştırıcı bir ışıltı ile parlıyor. Alt çenem dizlerime kadar düşüyor. Evrimin 100 000 yıl gerisine gittiğimi hissediyorum. Ne Gorbaçov’u yahu, ne perestroykası!...

Babam hiçbir şey fark etmiyor.

Şu küpeyi görseydin be adam, diyorum kendi kendime, şu anda şu koduğumun kutusunda değil, başka bir yerde olabilirdin. Hayat sadece integraller, hipotenüs ve votka değildir. Ama babama akıl vermek için geç. Onu tanımak için geç. Bir bira bile içemiyoruz birlikte! Olan olmuş. Çünkü o kutusunda, kese içindeki para gibi yerleşmiş ve hiçbir şey umurunda değil. Küllerini kast ediyorum. Ruhunu bilemem; belki görünmez bir Harley Davidson üzerinde Amerika’yı dolaşırken mutluluktan: “Kurtuldum! *Fuck! Fuck! Fuck!*” diye bağıırıyordur.

Ama biz kalıyoruz – kelimenin hem düz hem de mecazi anlamında da. Her şeyin tuzu biberi olarak da sigorta şirketi sigortasını ödemeyi reddediyor. DNA tahlili için ısrar ediyorlar. Ama ceset artık yakılmış durumda. Pis herifler, uzakta olduğumuzun ve hiçbir şey yapamayacağımızın hesabını yapmışlar. Yüz bin dolar kadar para kaybediyoruz.

Bu, onbeş yıl önce oldu..

1. NED

*But there is no need to worry,
This is just a vacation,
It's not a permanent leaving...**

Sun Towns, Animal Collective

Dar, karanlık bir oda. Bağdaş kurmuş oturuyorum. Duvarlar kalın değil herhalde, her türden ses içeriye sızıyor: patlamalar, vuruşlar, titreşimler, bağırışlar, melodiler. Sanki birisinin boşuna ayarlamaya çalıştığı eski bir radyonun içindeyim. 'Sığınak' sözcüğü tam olarak ne zaman aklıma geldi, bilmiyorum. O zaman mı, yoksa şimdi, olanları anlamlandırmaya çalıştığım anda mı aklıma geldi? Ama sadece basit bir kutu da olsa, beni felaketten kurtarmak için yüzüp gelen Yunus Peygamberin balinasının rahmi de olsa, ben içindeyim. Ayak sesleri duyuyorum. Biri duvara vuruyor, ama kabaca değil, daha çok içeride birisinin olup olmadığını anlamak istercesine tedbirli bir şekilde vuruyor. "Buradayım!" diye bağırdım sanki ama hiç kimse duymadı. Veya ben sesimi çıkartmadım çünkü hesap vermek için can atmıyordum. Kimsin? Nerelisin? Burada ne arıyorsun?

Hiç kimseye açıklama borcum yok!

Ama merak etmene gerek yok, bu sadece bir tatil, dönmek üzere gitmiyorsun. (Y.n.)

Sarsıntı. Anlaşılan içinde bulunduğum şu şeyi, her ne ise artık, kaldırdılar ve bir yere götürüyorlar. Dalga şırıl-tısı... Korku hissetmiyorum. Beni bir kamyonu aktarıyorlar. Yer hafifçe sallanıyor. Neredense beni anneme hediye paketi olarak gönderdikleri aklıma geliyor. O içinde ne olduğunu bilmiyor, paketi açmaya çalışıyor, beceremiyor, kı-zıyor, makası alıyor ve onu tam kalbimin ortasına saplı-yor. Pakette ben değil de, benim bir kuklamın olduğunu hayal ediyorum. Gülümsüyorum. Şaka, şaka... Şoför kabi-ninden müzik yayılıyor.

İlk defa hiçbir acelem yok. İçeride dar olmasına rağmen rahatım. Karanlık, sakinleştirici bir etki yaratıyor. Ne arzularım, ne de açıkça hissedebildiğim ihtiyaçlarım var. Ne de kim bilir ne düşüncelerim... Hiçbir şey yapma-mama rağmen sıkılmıyorum. Sonsuza dek içeride kalabi-lirim. Belki de bu sonsuzluğun ta kendisi aslında?

“Pepino, carino! Las tonterias que me haces hacer! Si nos descubren, los dos estaremos en grandes aprietos!”

Beyaz önlük açılıyor; aralıktan sığ bir sutyenin zap-tettiği, uçları kabarmış dolgunca esmer memeler çıkıveriyor. Omzun ardından sakallı, muşamba cerrah şapkalı bir yüz uzanıyor ve dudaklarını çıplak omza gömüyor.

“Eres tan linda Anastasia!”

Güçlü kıllı eller kalçalara doğru iniyor ve alt düğme-leri açıyor.

“Que diablito eres!”

Bacaklarının düzgün hatları küçük beden bikininin üçgeninde buluşuyor. El, bikininin içine dalıp onu acıma-sızca esnetiyor. Sert kılıardan oluşan bir çizgi ve mürek-kep dövmesi beliriyor.

“Pepino! Se ha parado!!”

Önlüğün iki yarısı bir anda birleşiyor.

“Por supuesto que se me ha parado! Simpere se para cuando estas cerca!”

“El tuyo no tonto!” Kadının eli göbeğimin altındaki çarşafı kaldıran kabarıklığı gösteriyor. *“El suyo! Esta enderezado! Teine ereccion!”*

Bu, anladığım tek kelime.

İkisi de odadan kaçıyorlar. Kapı çarparak kapanıyor. Gözlerim çarşafın altındaki manyak kabarıklığın üzerinde mihlanıp kalıyor. Benimle tam olarak ne ilgisi var, onu tespit etmeye çalışıyorum. Bu benim bedenim mi? Panik içinde ‘sığınağıma’ dönüp arkamdan kapağını çekmek geliyor içimden. Ama o artık yok. Dışarıdayım. Dışarıya atılmış, tükürülmüş, kusulmuş durumdayım...

Koridorda heyecanlı sesler yükseliyor. Sonra kesiliyor. Kapı açılıyor, odaya top top keçeleşmiş ve hafifçe ağarmış sakallı, ufak tefek, yaşlıca bir adam giriyor, arkasından da birkaç gölge daha süzülüyor.

“Welcome, Ned!” Sarımtırak gözleri dikkatle bana bakıyor. *“Don’t say anything. If you hear me, just nod.”*

Ne diyor?... Hiçbir şey anlamıyorum. Aptalca göz kırpyorum.

“Wonderful! I am doctor Goldenthal. You must be worried where you are? You are at Old Creek Hospital. You were unconscious for long time.”

Net ve tane tane konuşmaya çalışıyor ama bu durumu değiştirmiyor. İsminin Goldenthal olduğunu anlıyorum yalnızca. Demek bir hastanedeyim. Ne zamandan beri acaba?... Yeni uyanan bilincimin paniğe kapıldığını hissediyorum.

“Kardeşim nerede?” diye geveliyorum.

“What! What did you say?” diyerek gözlerini pörtletiyor doktor.

“May be something in his native language?”- bir kadın sesi duyuluyor.

Paslanmış çenem “Angel! Kardeşim Angel...,” diye çalmaya devam ediyor.

"Some angel..."

"He speaks about his brother Angel. We must call him,"
üçüncü bir ses karışıyor.

Yaşlıca adam *"Okey,"* diyor başını sallayarak ve elimi tutuyor. *"Take it easy man. Angel will come soon. You understand? Angel will come very soon. Don't worry!"*

Organım çarşafın altından dikilmeye devam ediyor, artık benim bir parçam olduğu konusunda şüphem yok. Hiç kimse onun farkında olduğunu çaktırmıyor ama herkesin gözü onda. Bakışlardan ve takip eden alçakça sırtmalardan anladığım kadarıyla sonunda biri yine de kendini tutamayıp konuyla ilgili bir şeyler söylüyor. Goldenthal gülüşlerini öfkeli bir ifadeyle kesiyor. Odadan çıkıyorlar. Organım düşüyor.

Bedenimin diğer organlarıyla da iletişim sağlamaya çalışıyorum. İçeriden gelen seslere, kanın yavaş uykulu ritmine, kalbin uzaktan gelen atışlarına, bağırsakların üşengeç itişlerine kulak veriyorum, ama konsantre olmakta zorlandığım için sık sık kulağımdan kaçıyorlar. O kadar sessiz oluyor ki, sanki içim pamukla dolu. Hafızamın ekranında şimşeklerin çatallanan kalın damarları yapıp sönüyor...

Canlı bir ses *"Merhaba, birader,"* diyor.

Daha bana doğru yürürken, belli belirsiz de olsa, benim yokluğumda bir şeylerin olduğunu anlıyorum. Elbiselerin yüzünden olsa gerek. O jilet gibi ütülü açık renkli pantolon, mavi kareli gömlek ve altındaki beyaz tişört... Her zaman o kadar paspal giyinen Ango'nun üstünde! Saçlar kısa kesilmiş, kulaklar parlamış, yanaklar dümdüz tıraş edilmiş ve sanki son on yıldır süt dışında hiçbir şey içmemiş gibi kızarmış. Burun delikleri yeni tıraş edilmiş. Sadece bu da değil. Tüm havası değişmiş. Etrafına ışık saçıyor sanki, ama soğukça bir ışık. Sandalyeyi duvardan kendine doğru çekip baş ucuma oturuyor.

"Hoş geldin. Döneceğine hep inandım."

Elimi eline alıyor. Yüzü kızarmış, şakaklarından da cılız derecikler süzülüyor. Anlaşılan buraya koşarak gelmiş.

“Düzeleceksin, yalnızca iyzi...”

Gözlerimi kırparak “Efendim?” diyorum.

“Sen İngilizceyi gerçekten mi unuttun? Doktor uyar-mıştı. O kadar uzun süre komada kalan hastalarda ender bir olay değilmiş. Ama hatırlama umudun varmış. En kötü durumda yeniden öğrenirsin. Zor bir dil değil...”

“Ne kadar uzun bir süre?” diyerek sözünü kesiyorum.

Neredeyse bir dakika geçiyor.

“Bir yıl, dokuz ay, on üç gün.”

Pencerenin arkasında çimleri dümdüz kesilmiş, sesleri nezleli çekirge korosunu anımsatan sulama fıskiyeleriyle donatılmış bir çayır yayılıyor. Su akımları çarpışıyor ve etrafa su tozu dağıtıyor. Onların üzerinde sık sık gök kuşağı oluşuyor. Old Creek, sigorta şirketimle sözleşmesi olan La Rochel’de prestijli bir klinik. Yoğun bir tedavi programına tabi tutuluyorum. Her gün, sabah ve öğleden sonra, bir fizik tedavi uzmanı ile birlikte hareketlenmek için egzersizler yapıyorum. Prosedürler su masajı ve sırtımın ovalanmasını dahil ediyor, oldukça da zevkli şeyler. Gittikçe daha da artan ve zenginleşen gıdalar tüketiyorum. Hızla formuma dönüyorum. Aynı şey dil formum için söylenemez, ağır travma sonrası konuşma becerilerini iyileştirme uzmanı olan doktor Ming’in tüm çabalarına rağmen. İngilizce kelimeler hafızama güçlükle geri dönüyor: her zamankinden daha ürkek, daha yabancılar, çivisi çıkmış halde dolaşıp duruyorlar. Bir darbeyle kafamdan düşüp dağılmışlar sanki ve hala doğru yerlerini bulamıyorlar. Bir kelimeye doğru uzanıyorum, başka birisi çıkıyor... Sonsuz, işkence dolu bir bilmece. Ama doktor Ming hiç yılmayan bir kadın.

“Ned, ne konuştuğumu anlıyor musun?” diyerek gü-lümsüyor ince gözlüklerinin arkasından.

Karışık evliliğin klasik bir ürünü: zarif Asya hatları, solgun mat bir ten, kusursuz bir telaffuz.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Anlamak o kadar da sorun değil.

“Ama zor işaretliyorum...” diye çemkiriyorum.

Kaşlarını kaldırarak “Konuşmayı kastediyorsun, sanırım?” diyor.

“Evet, evet. Aksanım var.”

“Aksanını düşünme. Sadece konuş.”

“Bir şey sorabilir miyim... tıbbi bir şey?”

“Tabi ki, sor.”

“Özür dilerim... önden.”

“Sorun değil, söz konusu tıp, öyle değil mi?”

“İnsan ne kadar uzun kalabilir... bir kadında kapalı olarak?”

“Efendim!?”

Yüzümün yanmaya başladığını hissediyorum.

“Aksanım için özür diliyorum...” Ellerimle gösteriyorum: “Seks yaparken, yani... kadın da birden böyle,” elimi yumruk haline getiriyorum, “erkek de artık çıkamıyor.”

“Buna vajinizm denir.” Doktor Ming soğuk bir tonla beni bilgilendiriyor.

“O işte! Ne kadar sürer?”

“Bir, iki, üç dakika...”

“Sadece bu kadar mı? Peki bütün gece olur mu?”

“Bak, tıbbın bu alanında o kadar yetkili değilim, ama hiçbir meslektaşımın deneyimlerinde böyle bir vaka olduğunu duymadım. Bence bunlar erkeklerin bilinçaltındaki vajina korkusunu yansıtan efsaneler. Gerçekte vajinizm daha çok hayvanlarda gösterir kendini. Onlarda da daha uzun sürer...”

“İhı, anlaşıldı,” başımı sallıyorum. “Aksanım için üzgünüm.”

“İnsanların seni anlaması daha önemlidir.”

“İhı...,” başımı sallıyorum. “Bu bir statü.”

Kadın kahkahayı basıyor. Yaptığımız konuşma ve genel durumumum fonunda bu kaygı ona her halde saçmalık derecesinde ukalaca geliyor. Keşke ona ne kadar yanıldığını anlatabilseydim. Aksan süper önemli! Özellikle de belirli bir aşamadan sonra. O zaman insanlar ne söylediğinden çok aksanına bakıyorlar. Onu düzeltmek için binlerce dolar ve bir sürü zaman harcadım ama elde ettiğim tek şey artık dünyanın tam hangi köşesinden olduğumu çözemez oldular. İzleri sildim yani. Ama şimdi bu mütevazı başarı bile ziyan oldu... Yine başlangıç noktasındayım. Ağzımda dil yerine marangoz araç-gereçleri takırdıyor. Bu da kalkmış bana en önemlisi seni anlamaları diyor! Wal-Mart'ta satıcı mıyım ben?

Vajinizmin tüm bunlarla ne alakası var?

Ben kimim aslında?

2. ANGO

Koltukların arkasındaki monitörlerin verdiği bilgiye göre ulaşmamız gereken son noktaya 54 mil var. Isı – 12 derece, yükseklik – 3500 mil. Ekranın üzerinde batı yarımkürenin haritası beliriyor. Uçağın yolu Orta Avrupa’da başlayan, İskoçya’dan geçtikten sonra Kuzey Atlantik’i ve İzlanda’yı bölen, sonra Labrador’a doğru döndükten sonra Birleşik Devletler’e balistik roket gibi dar açılı ile giren beyaz bir okla çizilmiş. Okun ucu New York yazılı noktaya neredeyse dokunuyor...

Salonda uyuşuk alkış sesleri yayılıyor. Tekerlekler pistle daha yeni temas kurdu. Amerika’ya ilk gelişimi hatırlıyorum. Britanya Havayolları ile Heathrow üzerinden uçmuştum. O zaman alkışlar daha canlıydı. Şu anda Prag üzerinden uçuyorum ve uçak Doğu Avrupalılarla dolu. Onlar da alkışlıyorlar ama eski sosyalist geleneğine göre – daha sessizce.

Sırtıma yaslanıp gözlerimi kapattım. Tüm yol boyunca göz kırpmamıştım. Başımın üstünde bagaj yerlerinin kapakları açılıp kapanıyor; çantalar, elbiseler, zarflar yağıyor. Tüm bu telaşı anlamıyorum. Amerika kaçmayacak. En az yirmi yıl daha okyanusun diğer tarafında durmaya ve kişisel mutluluğa doğru koşan bireyler dalgalarını emmeye devam edecek... Hiç farkına varmadan uykuya dalmışım. Gözlerimi açtığımda koltukların arasındaki kuyruk yerinden bile kıpırdamamıştı. Ne kadar zaman geçti-

gi konusunda fikrim yoktu. Sinirli, terli, bacakları arasında çantalı insanlar öfkeden kuduruyorlardı.

“Neler oluyor, niye çıkmamıza izin vermiyorlar?”

“Bayanlar ve baylar, uçağımızda ufak bir sağlık sorunu yaşanmakta.” Pilotun sesi bezgin geliyordu, akşam için yaptığı planları geri dönüşümü olmamaksızın suya düşen birinin sesi gibi. “Olay açıklığa kavuşana kadar sizleri sabırlı olmaya davet ediyoruz. Rahatsızlıktan dolayı özür diliyoruz.”

Ufak bir sağlık sorunu! Son zamanlarda laboratuvar kapılarından dışarıya sızan şarbon salgınları, botulismus tehditleri, bubon vebası, malarya ve bir sürü başka basil-den sonra bu haber o kadar da masum görünmüyordu. Yolcular, kasvetli ifadelerle koltuklara attılar kendilerini, kim nereye denk gelirse artık, ve cep telefonlarını çıkarmaya başladılar. Uçağın ön tarafından cırtlak renkli koruyucu elbiseler içinde, gaz maskeli birkaç kişi çıktı.

İşte şimdi yedik boku!

Yaygaranın suçlusu, son saatlerde durmadan altına eden şu sümüklü velet. Herhalde bu olay biyolojik saldırı şüphesi uyandırdı. Ekip bacaksızın etrafında hararetle telaşlanıyor: nabzını ölçüyorlar, ciğerlerini dinliyorlar, tüm aileden kan örneği alıyorlar, hava örneği alıyorlar... Anne zangır zangır ağlıyor. Cılız, yağlı bir saç tutamını alnının üzerine yapıştırmış Doğu Avrupa tipli baba, bir hazır gıda ambalajını kırıştırıyor telaşla. Ama bu basit jestin yüzeyi altında, dünya kaosunun merkezine atılan sıradan insanın dehşeti görülüyor. Ara sıra kaptan ruhları sakinleştirmek için birkaç laf ediyor. Gaz maskeli tipler aşağıya yukarıya teçhizat dolu bavullar taşıyıp duruyor. Ama sonuçlar gecikiyor. Biz, gerginliğimiz donuk bir umarsızlığa dönüşmüş halde, aval aval bakarak bekliyoruz,

Şu babamın olayından sonra Amerika'ya adım atmadım. (*Babam için 'öldü', 'rahmetli oldu', 'öbür dünyaya gitti'* demek yerine kendimi her zaman *'babamın olayı'* derken yakalıyorum, sanki utanılacak bir şey söz konusuymuş

gibi...) Amerika'ya gitme arzumu, gencecik göçmenlik hayallerimi, pembe yapışkan damgasıyla zamlayarak bir balon gibi söndürdü. Tekrar bunu düşünmeye başlayabilmem için yılların geçmesi gerekiyordu. Yine de dünyanın bu bölümü üzerine çöken görünmez bir yasak devam ediyordu. Bu yasak, babamın ölümünü olup biten bir gerçek olarak kabul ettiği için olsa gerek, kardeşim için herhalde geçerli değildi. Nedko Birleşik Devletlere üzücü olaydan birkaç ay sonra okumaya gitti. MBA yaptı ve tabii ki orada kaldı, okul tatilleri haricinde. Sonra tatillerde de gelmeyi kesti. Şu anda Wall Street'te çalışıyor ve sanırım kendinden memnun olmak için tüm gerekçelere sahip. Aslında bir şekilde her ikimiz de kaldık: birimiz Amerika'da, birimiz de Bulgaristan'da. Şikayet ettiğimden değil, durum bu. Beni hiç kimse durdurmadı, bunu kendim seçtim.

İngiliz filolojisini daha yeni bitirmiştım, üniversitede bana yer açılıyordu, ama kendimi ticarete vermeyi tercih ettim. Zamanlar öyleydi. Kör total şirket kaydettiriyordu, alıyordu, satıyordu... 90'lı yılların başlarında kitap yayıncılığı altın madeni gibi görünüyordu. Okunacak malzeme açlığı... İnsanların hala parası vardı, ellerine ne geçerse kapıyorlardı. Miras olarak kalan bir malı sattık: yarısı kardeşimin okulu için gitti, diğer yarısını ticarete yatırdım. On civarında pek de kötü sayılmayan detektif parça çıkardım, cukkayı kapınca ikinci el bir opel aldım, genç evlendim. Ama ticarete boka bastık. Hem de nasıl? Bir iki başlık çıkarmaya devam ettim, öylesine, maksat vitrini korumak, ama böyle gitmeyeceğini çaktım. Hem artık zavallı gelirlerimi almak için depolara ve yayınevlerine koştuktan, bazı tipleri kovalamaktan gına gelmişti. Bütçeyi başka yayınevlerine çeviri yaparak toparlıyordum. Genelde polisiye veya bilimkurgu, keyfime göre. Aile ortamı da parlak değildi. Karımla nikahlanmadan (ne kelime ama) önce bir yıl boyunca birlikte sürtmemize rağmen geçinemedik, oysa bayram havasında bir nikah yapmıştık – kilisede, bazı şahsiyetlerle, mezara kadar sada-

kat yeminleriyle... Bu, sanki işlerin ta başından beri boka sarmasına neden oldu. Kendimizi, şu yatak reklamlarındaki genç mutlu çift çerçevesine sokmamız yani. Sonuç olarak reklam türü yapacağını yaptı. Günlük hayatımız –berbat ötesi. Seks– sönme eğiliminde. Ressamdı ama ekmeğini bir reklam ajansında kazanıyordu, orada da nedense ona hep sosis resmi çizdiriyorlardı. Birkaç kapak yapmaya çalıştı ama olmadı. Sosis işinde iyiydi ama. Bir tanesiyle uluslararası bir sergide ödül bile kazandı, sonra da İtalya'ya davet edildi. "Gel boşanalım", bunu tam olarak kimin söylediğini artık hatırlamıyorum, ama hiç kimşenin itirazı olmadı. Çocuğumuz yoktu, lastiklerini aşırıdıkları opelin dışında paylaşılacak bir şeyimiz yoktu. Bana onu armağan etti. Ve alıp başını gitti. Şu anda büyük bir ihtimalle, ama çok daha yüksek fiyata, salam çiziyor dur.

Yani nefes alan herkes teknede su kokusu alan fareler gibi paçayı kurtarmak için harekete geçti. Arkadaşlarımın çoğu İrlanda, İspanya ve Almanya'ya, hatta Portekizlilerin kendilerinin bile, genel olarak, tüymeye çalıştıkları Portekiz'e taşındılar. Sonunda annem de alıp başını gitti. Yirmi küsur yıl geçirdiği Bulgar Bilimler Akademisi'nden 100 Euro civarında efsanevi bir maaşla daha yeni emekli olmuştu. Bir amcaya bakıcılık yapmak için ta Galler'e gitti. Birleşik Krallık'ta yaşlı bakımı konusunda tam bir ağ kuran eski bir meslektaş ayarlamış bunu. Üç yıldır orada, ismini hep unuttuğum, müthiş doğası ve onu çevreleyen kelt kalıntılarıyla ünlü küçük bir kasabada yaşıyor. "Kalabildiğim kadar kalacağım" diyor. Penguenlerle ilgili fiyaskodan sonra bana para bile gönderdi. Çocuk edebiyatıyla oldum olası aram iyi olmamıştır. Ama ajans bu penguenlerin Avrupa'da tam bir hit olduğuna ikna etti beni. On resimli seri, hakları baya tuzluya mal oldu bana, basım giderleri ise daha da tuzluya çıktı. On bin adet bastım, ama bin adet bile satılmadı. Yayıncılık kariyerim böylece sona erdi. Nereye baksam karşımda hep toz toprak, adilik, evsiz itler ve çaresizlik...

O zaman kendime ilk defa “Yoksa bende mi alıp başımı bir yerlere t ysem acaba,” dedim. Ciddiydim, Bulgar halkının yarısının yaptığı gibi yollardaki sayısız kraterlerin birinde lastiğini piç ettikten sonra gitmeye kalkışmak değildi yani. Motive olmak neredeyse bir yılımı aldı. Belki de her şeye rağmen  lıktan  lmediğim içindi, başımın üzerinde  atım vardı, d z şmek istediğimde elime mutlaka bir şeyler geçiyordu, içmek istediğimde boğazım kuru kalmıyordu, kendimi sık sık her şey o kadar da kötü değıl diye kandırıyordum. Ama bu yolun, insanı aşağıya, hep aşağıya doğru, kaçınılmaz bir ahlaki ve fiziksel çöküşe doğru götürdüğünün farkındaydım, ben ise daha 40 ya ında bile değıldim ve hayat  n mdeydi.

Veya en azından böyle denir.

Daha ballı toprak arayan en az bir milyon daha memleket hıyarıyla birlikte piyango  ekili ine katıldım tabi. Sonunda firmanın kendisi belgelerini ayarlayana kadar deli gibi mektup gönderen karde imin tecrübesini göz önünde bulundurduğumda, piyangodan bir şey çıkacağına inanmıyordum. Ama prensip olarak piyango Bulgaristan’da milli bir spordur. Doldur, olursa olur. Ama olursa her şey karışıyor. Erkli bir g  , önceki hayatının tümünü silip atıyor: yahu kardeşim, sen seçilmiş bir adamsın! Bu, domuzların önüne atıldığı gibi önüne bir milyon döküp hadi ya a olayı değıl. Bu i te kaderin parmağı var. Sana  ans veriliyor, önünde kapı aralanıyor, girip girmeyeceğın artık sadece sana bağlı. Herkes mutluluk hakkına sahiptir. Şimdi artık kıpırdayamazsın. Sam amcanın d d ğ ne yanıt vermezsen mezara kadar pişmanlık duyacaksın. Her şey yolunda gitse bile   phenin ülseri seni kemirip duracak. Tanrı korusun, hayatın eğer yoku a sürerse, ziyan ettiğın şans için saçlarını yolup duracaksın. D ne kadar sıradan ve kaçınılmaz gibi gelen memleket gerçekleri ile yüzleşme durumu, trajik boyutlar alacak. Boku yedin sen.  akılan bir çivi yankısı gibi kafanda hep bu yankılanacak: Kendi kendini becerdin sen!!

Kardeşim sürekli proje seyahatlerine gittiği için da-iresi yılın büyük bir kısmında boş duruyor. Yani beni yanı-na almasında, en azından bir süreliğine, sorun yok. Aslında buradan bir gün kurtulmayı becerebilirsem tabi ki.

Olası bir salgının yayılmasını önlemek için temizlik sistemleri ve havalandırma kapatılmış durumda. Uçaktaki hava sıcak ve ağır, içine bedensel salgıların kokusu sin-miş. Yolcuların bazıları yüzlerini mendille kapatmaya çalışıyorlar. Bende de amma şans var ama! Kapılar nihayet önünde aıldığında yeşil kart cebinde duruyor, sen ise, me-cazi olarak söyleyecek olursak, Amerika'nın şişkin cebinde duruyorsun, hain bir virüs de belki hayat piyangosunun göçmen dalgasını çeşitlendirme programıyla hiçbir alakası olmadığını hatırlatmak için hücrelerinin duvarlarını yıkıyor.

Gelecek ayları ABD sınırlarının dışında, içinden elektrik geçen dikenli teller ardında gizli bir kampta karantina altında geçirdiğimi hayal ettim. Tedavi adı altında CIA'nın biyolojik araştırmalar bölümü, ikinci sınıf ülkelerden olan tutuklular üzerinde korkunç deneyler yapıyor. Bedenim korkunç yaralarla kaplanıyor ve dayanılmaz acılar içinde lyorum. Uluslararası terör kurbanı. Bildiğim kadarıyla böyle durumlarda genel sigorta şartları geçerli olmuyor. İzleri yok etmek için kalıntıları mı apar topar ya-kıyorlar. Güzel bir gün kardeşim kllerimi alıyor, babamın da içinde geldiği siyah plastik kutunun ta kendisinde.

Welcome to Amerika, yakışıklı!

3. NED

Uzun bir süre mutlu olduğumu, veya tam olarak mutlu olmasam bile en azından hayatımdan memnun olduğumu düşündüm. Aslında hiçbir şeye ihtiyacım yok. YDTB, yurt dışında tutunan Bulgarlar hanesinde resmen yazılıyım. Fakat gayri resmi durum biraz daha farklı. Kesinlikle mutlu değilim, pek memnun da sayılmam. Geriye YDTB olmanın sağladığı huzur kalıyor. Bu da maalesef yeterli olmuyor. Bu dünyada insanın BÇBG'lerin, Bulgaristan'a çakılı başarısız götlerin kıskançlığından daha fazlasına ihtiyacı var.

Tam da bunun eksikliğini yaşıyorum.

Bunu her zaman bildiğimi düşünüyorum ama başımı ısrarla kuma gömmeye devam ediyorum. Duruma, bana üniversitede öğrettikleri gibi, olumlu bakmaya çalışıyorum. Maaşına her yıl yüzde on gibi bir zam geldiğinde bu çok da zor olmuyor. Hiyerarşide ilerliyorsun. Yeni şeyler öğreniyorsun. Geziyorsun. Bir gün her şeyin tekrarlanmaya başlamasına kadar. Güzergahların da. Şirket hesabına verilen savurgan yemeklerden artık eskisi gibi keyif almıyorsun. Lüks otellerden de. Birinci sınıf uçuşlardan da. Gözlerin ansızın gerçeği görmeye başlıyor. İmkanlarının sınırına, ta çatısına ulaşmış durumdasın. Çatı, cam zemin gibi saydam. Üzerinde gezinen insanları net görüyorsun, iki bin dolarlık ayakkabılarının gıcirtısını bile duyuyorsun, karılarının eteklerinin altını dikizliyorsun, istediğin kadar, ama yanlarına çıkamıyorsun. Artık kendimi kan-

dırmıyorum: Tırmanmaya başladığım merdiven, ayakka-bılarımın tabanları altında bitiyor. Bunu elli yaşında an-larsan çok da önemli olmuyor. Artık sistemin kanalizasyo-nundan çıkmışsın ve gelgitler hatıranı sanayi lekesi gibi yıkayıp atana kadar kenarda bir yerde usul usul süzüle-rek akıyorsun.

“Kendinizi üstün başarı elde eden biri gibi hissediyor musunuz?”

Soru, bir kadın gazeteci tarafından, “yurt dışında tu-tunan Bulgar” olgusu hakkında yazı zinciri hazırlayan bü-yük memleket gazetelerimizden biri için soruluyor. Bana nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok. İki yıl önce dö-nüp önemli bir şahsiyet olan eski bir tanıdığımın ismini söylüyor. Gizli amacı, kanaatimce, yalnızlıktan sersemle-şen bir ofis manyağını yakalayıp ona halkayı takmak ama bu ben olmayacağım, çok da hoş olmasına rağmen. Başarı diyorum, havalara girerek, göreceli bir şey. Başarının farklı aşamaları vardır. Ve buna benzer şeyler...

Bu yıl ilk defa maaşıma zam yapılmadı. Dürüst ol-mam gerekiyorsa aslında yüzde birlik bir kesinti bile yapı-lılar. Bu, yılda 1500 dolar gibi önemsiz bir şey yapıyor ama burada önemli olan tutumdur. Mağdur durumda olan tek kişi değilim. Şirketin kıdemli elemanlarından çoğu da-ha hafif çekler almış. Resmi açıklamaya göre *overpaid* ol-duğumuz içinmiş. Bir de kötüleşen ekonomik durumdan dolayı imiş. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama yılda iki milyar dolarlık ciro yapan bir şirkete maaşımın şu yüzde yarımı-nın nasıl bir yardımı olur anlayamıyorum. Bizi sınavdan geçiriyorlar daha çok. Bakalım öfke ve hayal kırıklığına kapılacak mıyız. Bakalım birileri kapıyı ardından çarpa-rak kapatacak mı. Buna benzer hiç bir şey olmuyor. Ekşi suratlarla dolaşıyoruz, dişlerimizin arasından küfür edi-yoruz, ama işten kovulmadığımız için hepimiz, ben de da-hil, çok mutluyuz. İşsizliğin çamurlu suları her geçen gün-le yükseliyor. Hiç kimse sadece gururunu korumak için kendini bu sulara atmayı göze alamıyor.

“İnsan”, bu gurur verici bir şeydir, ama sadece kirasını ödediği sürece...

Kardeşimi şu anda Amerika'ya gelmenin tam da sırası olmadığına ikna etmek için çok geç artık. Bu yöndeki tüm imalar akrabalık görevlerimden sıyrılma çabası olarak yorumlanacak. Angel, veya herkesin ona seslendiği gibi Ango, piyangodan yeşil kart kazanmış. Adam oynamış – kazanmış. Ben de oynadım, hem de bir kere değil, ama şansım hiçbir şekilde yaver gitmedi. Neyse. Ango Boy burada yılda en az birkaç ay kalmalı, yoksa statüsünü kaybetme riskini taşıyor. Tek başına yeşil kart hiçbir şeyi çözümüyor ama onun ziyan olmasına izin vermek tersini düşünmek kadar saçma. Ango Boy da YDTB olmak istiyor. Tabi ki ona kızamıyorum. Genel olarak Bulgarlar üç temel gruba ayrılıyor: artık adı geçen YDTB ve BÇBG'ler ve pratikte ilk iki grubun oluşmasını sağlayan HBG'ler, hırsız Bulgar götler. Bence her tür alt grup veya alt kategori oluşturma çabası fırsatçılık kokuyor, bu da olaylar arasındaki sınırların bulanıklaşmasını amaçlıyor. Ama mantıklı bir soru ortaya çıkıyor: yurt dışında tutunamayan yok mu? Ben şahsen böyle birini tanımıyorum. Herkes tutunmuş, hatta fazlasıyla tutunmuş olmakla övünüyor, bolluk boynuzundan avuç avuç götürüyor ve doğrudan cennetin pınarından içiyor. Diğerleri süklüm püklüm Bulgaristan'a geri dönüyorlar. Dolayısıyla yeniden BÇBG oluyorlar. Aynı mantıkla Bulgaristan'da da tutunan yok. Söylediklerine inanacak olursan görünürde iyi bir hayat sürdürenler bile açlık sınırında denge sağlamaya çalışıyor, günlük hayatları güvensizlik ve sorunlarla dolu, gelecek gibi bir şeyleri ise zaten yok. Gerçek anlamda tutunanlar genelde pek sallanmadan yurt dışına gidiyor ve YDTB'ın arasına katılıyor. Her şeye rağmen kalanlar genelde en adi HBG olup çıkıyor.

Biraderin gelişi bende hem mutluluk hem tedirginlik yaratıyor. Artık üç yıldır tek başıma yaşıyorum ve bazen sanki tepem atmaya başlıyor. Diğer taraftan o kadar da

kötü değil. Hiç kimseyi düşünmek zorunda değilim. Arkadaşlarımın birçoğu uzun zaman önce ev bark sahibi oldu, bazıları artık boşanıp ikinci kez bile evlendi, bazıları da manitalarıyla yaşıyor... Bu, acele etmek için bir neden değil! Kadınlar, genel olarak, sülük gibidir. Biriyle sadece gerektiği için bir araya gelmek, kesin bir baş ağrısı reçetesidir. Bu nedenle Bulgaristan'a gitmekten kaçınıyorum. YDTB olduğunu öğrenince, *in good shape and free*, kadınlara bir şeyler oluyor, manyaklaşıyorlar sanki, her taraftan üzerine atlıyorlar - mallarını sergiliyorlar, seni bir ilişkiye bağlamaya çalışıyorlar, daha yanlış bir adım attığın anda hop diye boynuna ipi atıyorlar, etrafında ise kutsal bir geyiğin etrafında zıplayan Kızılderililer gibi ellerinde bakır ve peşkirlerle bir sürü BÇBG'nin zafer dolu bağırışları yükseliyor.

No thanks!

Bazıları, tabi ki, Bulgaristan'a sadece şarjörü boşaltmak için geliyor. Ama ben bunu yapmam! Sadece düzüşme uğruna – asla! Bunu Amerika'da istediğim zaman yapabilirim. A) Para karşılığında yapılan seks kurumu var. B) Midtown ofisleri, sulak vajinalı tutkulu yalnız dişilerle dolup taşıyor. Tüm bunlar cuma akşamları sokağa dökülüyor. Birini bağlayıp cinsel hayat sürdürmek sorun değil. Geceyi evinde geçirmediikleri sürece tabi ki. Evinde kalmaya başladıkları an bittin demektir. Eski manitam Beatrix kadın vücutlarının erkekleri kendilerine bağımlı yapan zehir salgıladığını söylüyordu. Üç yıl önce ayrıldık. "Ayrıldık" biraz abartılı kaçıyor aslında, çünkü birlikte en çok bir hafta kaldık hep. O Toronto'da yaşıyordu. Florida'da bir menajerlik kursunda tanıştık, Dr. Kandzeburo Oe diye biri o dönemlerde bize kâr tahmini için moda olan *the six sigma way* yönteminin sırlarını açıklıyordu. Sanırım kendimi ona fazla kaptırdım. Ara sıra Beatrix New York'a kaçıyordu; burada da, tabi ki, benim yanımda kalıyordu. Sonra bir anda her şeyi bırakıp Güney Amerika'ya gitti. Onunla birlikte gidip Amazon nehrinin civarlarında

yeni kurulan bir komüne katılmam için beni ikna etmeye çalıştı. Daha da neler, sen evcil olanı bırak, yabanın peşine takıl. Beatrix, bu Balkan tabirinin anlamını bir türlü kavrayamadı. O dönemlerde yeterince yeşillik biriktireceğime ve sorun yaşamadan kırk beş yaşında emekli olup hayatın tadını çıkaracağıma inanıyordum daha.

“Unut bunları, olmayacak,” diyor elini savurarak.

Sonra da alt köşesinde minnacık parlak saplı bir tava-
nın sallandığı kocaman sırt çantasını arkasına atıyor...
Bazen, aslında her geçen günle daha da çok özlüyorum
onu. Sivri göğüslü soluk tıknaz bedeninin zehri sanırım
çok derin işlemiş içime.

Ango'nun kadınlara karşı yaklaşımı çok daha farklı,
beni de endişelendiren işte bu. O, kadınların evinde kal-
masına hiçbir itirazı olmayanlardan. Hep evlenmek iste-
miştir, etrafında her zaman dışı bir varlık dolaşmıştır; ay-
nı şeyin burada da olacağını seziyorum. Evde kadın besle-
yecek! İş gezisinden eve döndüğümü ve onları salondaki
kanepenin üzerinde uyurken yakaladığımı hayal ediyor-
um. Göğüsleri çarşafın altından görünüyor, omzunda
Iron Maiden amblemi gibi korkunç saçları olan bir yaratık
dövmesi. Kadın evde yaşamaya başlıyor. Kardeşim yemek
yapıyor. Birlikte yemek yiyoruz. Birlikte uyuyoruz. Kadın
bir kız arkadaşını getiriyor. Aramızda değiş tokuş yapıyo-
ruz onları. Birisinin aids olduğu ortaya çıkıyor. Lavabo
kirli tabak ve bardaklarla dolup taşıyor. Bir çocuk doğu-
yor. Hesabım sıfıra doğru inmeye başlıyor. Bodrumda, ça-
maşır ve kurutma makinesinin arasında kıvrılmış bir hal-
de damarlarımı usulca kesiyorum, gözlerim küçük bir gir-
dap oluşturarak kanala akan seyrek aids'li kanıma dalı-
yor. Küllerim, aynen babamın siyah plastik kutusu gibi
bir kutuda Sofya'ya geliyor...

4. ANGO

“Burnunun içinde kıllar var.”

“Efendim?” aniden eğildim.

Gözümün içine bakarak “Burnunun içinde kıllar var!” dedi kardeşim.

Benden altı yaş küçük kendisi, ama öyle pek de küçük görünmüyor. Kıyafeti düzgün, klas bir parfüm kokuyor. Saçı arkaya doğru taranarak yapıştırılmış, kulakları ise biraz gizemli bir şekilde kafatasına doğru kaymış. Şu postacı çantası taşıyan Nedko ile alakası bile yok. Ned, güvenilir bir insandır.

“Herkesin burnunda kıl vardır!”

“Ama seninkiler dışarıya fışkırıyor!”

Terbiyesiz piçe bak sen! Bula bula bunu mu buldu söyleyecek? Dört yıldan sonra! İçgüdüsel olarak burun deliklerime dokundum. İnce bir tutam geçti elime.

“Büyük bir olay sanki!”

“Eğer entegre olmak istiyorsan, onları yok etmelisin.”

“En önemli şey bu mu yani?”

“Duruma göre değişebilir. Bazen ilk izlenim en önemlidir.”

“Merak etme.” Biraz daha bira döktüm kendime. “Hallederim.”

“Şans şanstır. İmaj da imajdır.”

Columbus Avenue’da, kardeşimin kovuğuna pek uzak sayılmayan Hindistan lokantasında oturuyoruz. Cadde,

New York'un zikzaklı kabartmasını uçak pisti gibi bölüyor ve morluklara boyanmış gökyüzünde kayboluyor. Güneş çoktan gizlenmiş, ama şehir sıcaklık yaymaya devam ediyor. Tam altı saat önce gelmişim, üçü, salgın şüphesi nedeniyle uçağa geçmişti. Ama yapılan tüm testlerden sonra anlaşılan ABD'nin güvenliği için büyük bir tehlike yaratmadığımıza karar verilmişti ve inmemize izin verildi. Gelişimle ilgili gerçeği her açıdan bir kez daha düşünmek için bir fırsat daha elde eden kardeşim bu süreyi havaalanında dikilerek geçirmişti. Bana gelince, olay bir işaretti. Uçağa gerçekten salgın vardı ama kaynağı sümüklü ve let değildi. Virüs, benim içime yuva yapmıştı. Şarbon veya vebadan çok daha tehlikeli, mikroskop ve kimyasallarla tespit edilemeyen bir virüs. Başarısızlığın virüsü!

"E, şimdi artık Amerika'da olduğuna göre, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Yol boyunca gözümü kırpmamıştım, bedenim uyku için yanıp tutuşuyordu ama saat farkı beni ayakta tutuyordu.

"Mülakatım var, salı günü," dedim hafif bir gururla.

Gitmeden önce kanuni belgelere sahip göçmenlere ABD'de iş bulan bir arabulucu ajansla iletişime geçmiştim. Bana birkaç mülakat ayarlamışlardı.

"Ne tür bir iş?" kardeşim meraklandı.

"Syupırvayzır, bir Makdonalds'da."

"Bir yerden başlamak gerekiyor," dedi Nedko, veya şimdi kendisine seslendikleri gibi Ned, durumun gerektirdiği bir incelikle.

Çöreğin kenarıyla biraz sos aldım ve ısırdım. Sonra kalan birayı ağızma çabucacık döktüm. Dilim köz gibi cızıldadı.

"Sende biznes ekspirians var," dedi kardeşim. "Buna burada önem verilir."

Yüzümde başka kusurlar ararcasına dikkatle bana bakıyordu.

“Anasını satayım o ekspiriınsın! Ben yeni bir sayfa açmak istiyorum. Bir bira daha!” Garsona el salladım.

Kaybedenlerin mantrası

Yeni sayfa açmak
Sıfırdan başlamak
Yeni bir insan olmak

Farkına varmadan bunu tekrarlamaya başlamıştım.

Ned, Central Park’a beş dakikalık bir mesafede, kırmızımsı tuğlalardan yapılmış şehrin eski bir binasında oturuyor. Her ay iki bin doların biraz üstünde para bayıldığı daire dördüncü katta. Dik merdiven, her tür lekeleri emmiş duvardan duvara kalın, kahverengi bir halıyla kaplı. Eğer sarhoş halde üzerinden düşersen her halde düşmeni hafifletir diye geçti aklımdan... Klima açık bırakılmış, hoş bir serinlik geliyor üzerime. Ev, kocaman bir salon, yatak odası ve banyodan oluşuyor. Mobilyalar cüzi miktarda ama kullanışlı, yetmişli yılların tarzında. Kırmızımsı parke, iri kareli halı, birkaç soyut ekspresyonist poster. Salonun bir köşesinde içine viski ve tütün kokusu işlemiş mükemmel ahşap bir bar var, arkasında da mutfak.

Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya başlayana kadar burada kalacağım. Bu ne kadar sürer?... Kardeşim, ağzı kulaklarında, banyodan çıktı, elinde vibratör ve elektrikli tıraş makinesi arasında tuhaf bir alet sallıyor.

“Nedir bu?” Pis bir önsezi bastı beni.

“Hediye! Çok yararlı bir cihaz,” metal ucun kapağını çıkarırken kardeşim beni ikna etmeye çalışıyordu, “Burun kıllarını temizliyor. Buyur!”

CONAIR. Eşsiz dönen başa sahip mükemmel burun kılı kesme makinesi.

“Beni alçak düşürmek istiyorsun, hı? Daha başında” Öfkeden köpürdüm. “Bu ibne aletiyle ne yaptığını sanıyorsun?! Al kendin sok bir yerlerine!”

“Onu kullanmadım. Ben kıllarımı yoluyorum. Ama bundan daha az hoşlanacağını sandım...” Makinenin düğmesine basıp onu yüzüme doğru kaldırdı. Başı titreşimliydi, aralıklardaki bıçaklar vızıldıyordu. İçgüdüsel olarak elini durdurdum.

“İyzi be, dostum. Alışacaksın, hoşuna bile gidecek.”

“Defol!” diye kükredim.

Stoklarından kasten tam üç parmak viski döktüm kendime ve televizyonun önüne gömüldüm. Kanalları kurcalamaya başladım. Bir şov programına denk geldi. İki adam ağızları köpürmüş halde birbirine bir şeyler anlatıyordu. Aralarında, onları ayırmaya hazır iki goril duruyordu. Sunucu pek sağlıklı olmayan bir ilgiyle seyrediyordu onları, seyirciler ise “Jerry, Jerry” diye bağırıyordu.

“Kim bu Jerry?” diye sordum.

Ned, “Jerry Springer, Amerika’nın en dehşet şov programıdır,” diye açıkladı.

Adamlar kardeş. Biri, diğeri on saat firmada çalışırken onun manitasını beceriyor. Bana bunu neden yapıyorsun, ben onu seviyorum!? Çünkü senden nefret ediyorum. Benden daha üstün olduğunu sanıyorsun! Kaltak ağlıyor, ihmal edildiğini hissediyormuş. Seyirciler: ‘Uuuuuu! Jerry: yine de bunu kardeşiyle yapmak seni rahatsız etmiyor mu? Ama onun kalbi var...

“Maymun gibi davranmaları için onlara baya yeşillik yediriyordur her halde?” kayıtsız bir merakla sordum.

“Yediriyor, elbette...” baş sallıyor Ned.

“Elinde manita bulunur mu?”

Ned kikirdeyerek “Bak kardeşim...” diyor.

“Dur,” etrafıma şüphe ile bakıyorum, “gerçekten manitan yok mu?”

“Sürekli bir manitam yok, bunu kastediyorum. Şu anda manitam yok.”

“Ama kadınlarla görüşüyorsun, öyle değil mi?”

“Hala....” diyerek esnedi Ned.

Yarın pazartesi, kardeşimin sabah yedi buçukta Detroit'a uçuşu gerekiyor. Sesi kısarak bir süre daha bakmaya devam ettim. Sahnede bir karı koca çifti duruyor. Erkek, travesti sevgilisi olduğunu itiraf ediyor... Seyirciler "Jerry, Jerry" diye bağıyor. Bu işin, dedim, benim zavalı minik memleketimde olması imkansız. Çıkıp televizyona cümle aleme böyle bir şey söylersen hayatının sonuna kadar seni parmakla gösterirler. Burada ise yok oluyor. Birkaç binlik kapıp sürünerek çıktığın mutlak anonimliğin içine geri dönüyorsun.

Aklımdan, 'Hiç kimse' olduğun sürece her şeyi yapabilirsin düşüncesi geçiyor.

Jerry Springer etkileyici bir şekilde insan doğası ile ilgili acı gerçeği açıklıyor ve geleneksel değerlere bağlılık mesajı veriyor. Şovun jeneriği apaçık: çöp tenekeleriyle dolup taşmış kör bir sokak. Bu fonun üzerinde nazik bir anons duyuluyor: hayat kadınıysanız ve anlatacak bir şeyiniz varsa şu telefonu arayınız... Birkaç yudum direkt şişeden çektim, salondaki çekyatı açıp yattım.

5. NED

Burnumda yeni çıkan kılları yok ediyorum. Cımbızla, daha özenli olsun diye. İşe düğmeleri ilikli takım elbise ve kravat içinde uçar adımlarla gittiğim zamanlar çoktan arkamda kaldı. Artık daha özensiz bir tarz tanıyabilirim kendime. Bunun resmi savunması orta el yöneticiler arasında çok yaygın bir kavram olan *team friendly* ortamın böyle sağlanmasıyla yapıyor. Ama bu kadar yıldan sonra kahrolası takım elbiseyi, aynen üniformanın subaylarla bütünleştiği gibi, üzerime yapışmış gibi hissediyorum. Plaja giderken bile onu giymeye devam ediyorum. Patronlar kanaatimce bunu mükemmel derecede anlıyor ve şirketin giyim-kuşam kodlarındaki tüm liberalleşme debellenmelerini derin bir ironiyle izliyor...

Silvertape şirketinin silindir şeklindeki merkez ofisi Detroit'un sonsuz banliyölerinden birinde bulunuyor. Güvenlik kayıtsızca eliyle işaret ediyor. Diğer üç kişi artık hatta. Karides Melisa, düzenbaz Vayapee ve hödük Deckster. Üçü de şirketin Chicago şubesinde çalışıyor. Bilgisayarların birinin üzerine yığılmış halde buluyorum onları. Toplu tecavüz sitesine girmiş gibi heyecanlı ve suçlu görünüyorlar.

"E, hazır mısınız?"

"Yes, sir!"

"Öyleyse ne yapabildiğimizi gösterelim."

Salon yavaş yavaş insanla doluyor. *Silvertape* patronları ön sıradaki yerlerini alıyor. Bunu yüzlerce kez yaptım

ama buna rağmen hafif bir gerginlik var üzerimde. Her şeyden önce önemli anlarda olduğu gibi aletler gaf yapmasın. Bence insan beyni makineler üzerinde etkili olan bir takım alan veya dalga yaratıyor. Dolayısıyla, gereksiz sordundan uzak durmak için *stay cool*. Ekip etrafımda telaşlanıyor.

Çok parlak aydınlatılmış bir ekranın önünde, cam ve metal bir kürsünün arkasında dikiliyorum. Şirketin siyah-gri dinleyicileri kitlesi, lazerli kalemimin kırmızı ucunu hipnotize olmuş halde takip ediyor. Saydamlar cıvık bir *click* sesiyle değişiyor. Tablolar, şemalar, diyagramlar sıralanıyor. Tanrıyı oynuyorum: birimler kaldırıyorum, bölümleri değiştiriyorum, ayrı yapıları bir araya getiriyorum. Sunumum, haftalar süren çabalarımın tacı. Tümü oynak, düzenbaz, kasıntı tipler olan üç kişilik bir çalışma ekibin başındayım. Güney Amerika’da, belki de dünyada en büyük kendiliğinden yapışan folyo üreticisi olan *Silver-tape*’in pazarlama yapısını en verimli hale getiriyoruz. Çalışanlar bizden açıkça nefret ediyor, ama korkuyorlar da. Ciddi işçi kesintileri görünüyor. Bence bizi tam da bunun için çağırmışlar. Ticarete arabolucuya ihtiyaç vardır. Bob ve Joe işini kaybederse bunun bir suçlusu olmalı. Bunun da Doğu Avrupa aksanlı kötü beyaz adamın olması en iyisidir.

“Uzaktan geliyorum, kısa süreliğine buradayım,” danışmanın ilkesi budur.

Click-click, pencereler açılıyor, diyagramlar çıkıyor, renkli yazılar akmaya başlıyor, bir takım adamlar ortada dolaşıyorlar... Animasyonu abarttım mı acaba? İlk sıradakilerin yüzlerine göre söyleyecek olursam şov ziyan oluyor. Pazar ekonomisinin incilinden tüm kalbimle vaaz veriyorum. Ara sıra özenle ölçülmüş bir espri salıyorum.

Building a joke: *her esprinin amacı ilk görünüşe göre gerçekçi bir başlangıçla dinleyicileri kandırmak, sonra da beklenmedik bir değişiklikle başlarını tutsülemektir.*

Dinleyicilerin kandırılması onlara son derece gerçekçi, mantıklı, hatta sıradan bir durumun tanıtılmasıyla elde edilir. Eğer başlangıç ilginç veya inanılması zor gibi geliyorsa dinleyici bir şeyler var şüphesine kapılır. Sürpriz kaybolur ve espri ziyan olur.

Salonun dibinde üzerinde kareli gömlek, beyzbol şapkası ve uzunca siyah bir spor çanta olan cüsseli bir tip görüyorum. Daha önce de gördüm onu ama takım elbise içinde. Bruce, en az iki birimin daha işiyle örtüşen, yedi kişilik parazit bir birimin başkanlığını yapıyor. Bruce, eski bir memurun kesin sezgileriyle bahtsız kaderini hissetti ve geldim geleli beni etkili olduğuna inandırmak için çaresizce çırpınıp duruyor. Beni raporlar, öneriler ve analizlere boğuyor, istisnasız hepsi belge yok etme makinesine gidiyor. Yüzü, evden buraya kadar koşmuşçasına kızarmış ve ter içinde. Vücudunun gözeneklerinden yayılan nefreti hissediyorum. Evet, tabii ki biliyorum, size gösteririm diyebileceği çok şey var. Bana, şirkete, tüm sisteme! Hayatın boyunca tepiniyorsun, sonunda her yönden geçiriliyorsun. Televizyonlar benzer öykülerle dolu. Herif kafayı sıyrıyor, tüfeği kapıp adalet dağıtmaya çıkıyor.

Tüm bakışlar ekranın üzerine mihlanmış durumda. Ötmeye devam ediyorum. Bruce'un kızarmış yüzünden kaçmaya çalışıyorum ama sıcaklığını görüş alanımın kenarında hissediyorum. Çantasında ne taşıdığını tahmin ediyorum sanırım... Gerçek anını nasıl erteleyeyim? Klip-te gereksiz bölümleri kesip atan bir makas gösteriliyor. Ses efekti metal çınlamasını anımsatıyor.

Şrak-şrak. Bruce çöpe gidiyor.

Şrak-şrak. Tüfeğin şarjörü dolu.

...Yedinci tablodan da belli olduğu gibi, son üç aydaki kâr genelde doğrudan satış yapan birimlerde oluşuyor...

Dinleyicilerin dış cephesi ince bir buz tabakası gibi kırılıyor. Karanlıkta biri kahkaha atıyor, arkasından başka biri daha. Kıkırdamalar her yöne yayılıyor. Nedir bu ka-

dar söylediğim? Sunumumu yönettiğim noktaya, laptopumun ekranına bakıyorum. Tablonun ortasında gizemli bir hareketli gif parlıyor. Başımı büyük ekrana doğru çeviriyorum, pörtlek bir kancık, birinin isimsiz organını emiyor. Düşünmeden bir sonraki saydamı tıklıyorum. Kulaklarım adrenalinden uğulduyor, ama istifimi bozmadan devam ediyorum:

...Üretim hatlarının görelî yetkinliğini kıyaslayacak olursak...

Sessizlik. Salondakilerin yüzleri, komut üzerine potasyum siyanür ampulü yutmuşçasına, şekilden şekle giriyor. Sonra patlama oluyor... Kahkaha bir güç dalgası gibi göğsüme çarpıyor. Metal masanın kenarlarını sıkıyorum. Monitörde beyaz kaşlı yönetim kurulu başkanı Hue Merlit boy gösteriyor – çırlıçıplak, kalkmış bir penisle, kırmızı filemsi çoraplarla. Aynı korkunç görüntü, birçok kez büyütülmüş halde, arkamdaki ekranın üzerine de yansıtılıyor.

“Benim... bunun buraya tam nasıl girdiği konusunda fikrim yok” diyebiliyorum sadece.

Işıklar yanıyor. Salon arı kovana gibi vızıldıyor. Korkunç spor çantasıyla birlikte ortadan sıyrılan beyzbol şapkasını görüyorum.

Zehirli mantar gibi yeşermiş Hue Merit beni gömleğimden yakalayıp

“Seni gidi orospu çocuğu seni, Bunun için mi size saatte 300 dolar ödüyoruz? Haftalar boyunca bunu mu yaratabildiniz, sizi gidi parazitler?”

“Hue, Hue, lütfen sakın ol!” diyerek müdürlerden iki tanesi çekmeye çalışıyor onu. “Sen de evladım makul bir açıklama yapmaya çalış.”

Ekip denilen şey köşelere saklanmış. Yalnızım.

“Besbelli ki şantaj...”

“Besbelli ama böyle bir iğrençlikten kimin yararı olabilir ki?”

Kimin mi? Heyecanlı kalabalığı bakışımla kucaklıyorum.

“Baylar, siz 1500 kişiyi sokağa atmaya hazırlanıyorsunuz. Onlardan en az 200 tanesinin iç ağıya erişimi var. Gerektiğinden fazla da gerekçeleri var.

İki müdür, Ben ve Miller, bakıştılar.

“Peki sen niye kıkırdıyordun?” diye püskürdü Merit.

“Ben? Ben mi kıkırdıyordum?”

“Evet, sen. Sen de. Siz ikiniz de, hepiniz.”

“Özür diliyorum, sir, Farkına varmadan olmuştur, sinirsel bir tik,” görgüsüzlüğümün kalıntılarını toplayarak “Biliyor musunuz beyler, bence şanslıyız...”

“Ne-e-e?!”

“Tam öyle,” daha da emin sesle devam ediyorum. “Bu hiçbir şey değil. Tatsız ama özünde zararsız bir olay. Birinin otomatik silah veya bir çuval dinamitle girdiğini düşünsenize! Ya, şu anda nerede olacaktık?”

“Mm...” Ben ve Miller başlarını kaşıyor. “İç araştırma yapmayı düşünüyoruz.”

“Ben de.”

New York’taki merkez ofis ve Chicago’daki ofisimiz arasında ezelden beri çekememezlik ve gizli bir üstünlük savaşı var. Michigan’daki adamlar bizim liderliğimizi kabul etmek istemiyor. Bağımsız olabilecek kadar gelir sağladıklarından eminler. Biz daha çoğuz ve daha yüksek maaşlar alıyoruz. Onların hakkını yediğimizi sanıyorlar. Başlarına da havalı bir New York’lu piç dikildiğinde ayağını kaydırmak için elinden geleni yapıyorlar. Onları rahatsız etmemem için uyarılmıştım. Denedim. Özellikle ilk haftalar. Onlara piknik bile düzenledim! Birlik içinde çalışan küçük bir tim yarattığını sanıyorsun. Ama sonuç olarak düzölüyorsun. Tam kimin tarafından, fikrim yok: Melisa mı, Deckster mı, Vayapee mi?... Suçlu bakışları dışında kanıtım yok. Belki de öç almak isteyen Chicago ortakları-

nın teşviki ile Hue Merit'in başını isimsiz travestinin bedeninin üzerine yapıştırmaya hep birlikte çalıştılar?

Her halde bunu asla öğrenmeyeceğim.

Sunumumu 16. katta küçük bir salonda daha sıkı güvenlik önlemleri altında tamamlıyorum. Daha eski bir grafik versiyonu kullanıyorum. Kuru rakamların vurgulandığı hareketsiz, gösteriden yoksun bir gösteri ortaya çıkıyor. Soru yok. Deckster ve Vayapee'den not tutup günde me gelen tüm sorunlarla ilgili yazılı görüş hazırlamalarını istiyorum. Melisa'ya projenin farklı aşamaları boyunca gidişatı hakkında ayrıntılı bir iç rapor görevi veriyorum. Bu işlerin haftalarını zehir edeceğine derinden umut ediyorum. Ayrılmadan önce onlarla baş başa görüşüp onlara ne kadar çirkin, aptal ve zavallı olduklarını, ne kadar da tepinseler başarı şanslarının son derece küçük olduğunu söylemek istiyorum, sonuç olarak son damlalarına kadar sıkıldıktan sonra çöpe atılacaklar.

Ama ondan önce asla.

Sunumum bittikten sonra ayakta yenilen iş yemeği gibi bir şey yapıyor, buz gibi bir havada geçiyor. Hue Merit ekipten hiç kimseyle vedalaşmadan çıkıyor. Mantıklı. Ancak o anda moraller sıfırın üzerine çıkmaya başlıyor. Omzuma birkaç gizli vuruş bile alıyorum. Ama tek istediğim şey bir an önce New York'a dönmek.

6. ANGO

Çıkmadan önce geri zekalılar için yazılmış “Mülakatı başarı ile nasıl geçebilirim?” rehberinin içeriğini hızla gözden geçirdim. Kitap yararlı tavsiyelerle dolu: kötü nefes kokusunu, tikleri, terlemeyi, istenmeyen ereksiyonu, parazit kelimeleri, çift anlamlı cevapları, paniği nasıl önleyebilirsiniz? Ayakkabılarınızın sürekli cilalı görünmesi için yedi hile. Puanlı kravatlardan neden kaçınmalıyız? Yağlı ve taranmış saç arasındaki fark. Yüksek seste kahkaha atma hakkında. Yüz mimikleri ne söyler, ne söylemez. Gazımızı zararsız ve kokusuz hale nasıl getirebiliriz...

Restoran, Bahriye müzesinde, 46. sokağın sonunda Intrepid uçak gemisinin ağır gölgesi altında bulunuyor. Kudretli hamburger, kanatlar, top ağızları ve roketlerin fonunda bu tarihi cephanenin ayrılmaz bir parçasıymış gibi parlıyor. Derin derin nefes alıyorum, beynim golf sahası gibi kanla sulanıyor, sıcak havaya rağmen avuçlarım kuru. Eğer gaz çıkarmam gerekirse hiç kimsenin haberi olmayacağından eminim.

Güç benden yana.

Boylu poslu bir Hindistanlı beni “Siz Bay Banof olmalısınız” sözleriyle karşıladı. Kocaman pörtlek gözlerinin bulanık beyazlarını mavimsi damarlar kesiyordu.

Yakasinda ‘Gupta, müdür,’ yazıyordu.

Kasaların arkalarına yığılmış, bizi şüphe ile seyreden kırmızı çizgili gömlekler içindeki personeli saymazsak restoran neredeyse boştu. Gupta CV özetine baktı.

“Gördüğüm kadarıyla insanlarla çalışmışsınız.”

“Belli bir deneyimim var,” tevazu içinde baş salladım.

Restorana bir aile girdi ve kasaların birine doğru yönlendi. Gupta onlara tedirgin bir bakış fırlattı.

“En önemlisi koordinasyondur. Aksi halde zincir kopar ve kargaşa olur.”

Personel isteksizce hareketlendi. Mutfakta oldukça fazla insanın olduğu gözüme çarptı – çoğu normalin üstünde kiloya sahipti. Hareketleri son derece yavaştı, korkunç bir uyumsuzluk içindeydiler. Birbirine çarpıyorlardı, bazı şeyleri düşürüyorlardı, sonuç olarak da siparişi karıştırdıkları ortaya çıktı. Müşteriler yaygara çıkarttı. Bu arada bir yeniyetme grubu geldi, kasaların önünde kuyruk oluştu.

Hindistanlı iç çekerek “Bundan söz ediyorum,” dedi.

“Onları neden kovmuyorsunuz ki?”

Hindistanlı bana yargılayıcı ifadeyle baktı, sanki Auschwitz kampında gaz ocağı sorumlusuydum.

“Sokağa çıkıp katil olsunlar diye mi? Bakın, bayım, biz farklı zihinsel ve sosyal konuma sahip gençler arasında çalışmayı destekleme fonu ile işbirliği içindeyiz. Bu kайдan vergi muafiyetimiz var ve her çalışan için ufak bir maddi yardım alıyoruz ama önemli olan bu değil. Biz fırsatlarda eşitliğe inanıyoruz! Ama diğer yandan fastfood’tayız öyle değil mi? Slowfood’ta değil,” diyerek kendi esprisine sırtıttı Hindistanlı. “Marka mecburiyeti. Bu yüzden işte denge lazım.”

Anlıyordum. Herifler hem söz konusu programdan bir şeyler tırtıklamak, hem de ciroyu yükseltmek istiyorlardı. Gupta salak değildi.

“Peki bu nasıl olacak?”

“Koordinasyonla!” Anlaşılan bu kelime bilincine işlemişti. “Personel hareketlerinin koordinasyonunu sağlayacak birisine ihtiyacımız var.”

“Supervisor’a .”

“Bu kelimeyi sevmiyorum. Zoraki çalışma çağrışımı yapıyor. Çalışanlar, sizin yüzünüzde bir ortak görmeliler, gardiyan değil. Daha şimdi başlayabilirsiniz. Çalışanlar sizi kabul ederse – kalıyorsunuz. Ama sizi uyarıyorum, kolay olmayacak...”

Restoranın arka tarafındaki minicik bir odaya bir takım üniforma denemeye gittim ama olmadı, boyum biraz uzundur. Ceketin üstünde hala eski sahibinin ismi duruyordu: O’Raily. Ona ne olmuştu acaba? Cebindeki yapışkan maddeye bakılacak olursa hiç de iyi bir şey olmamış. Ketçap. Gupta bir peçete uzatarak pragmatik bir sonuca vardı:

“Bir bakalım önce işler nasıl gidecek, üniformayı sonra düşünürüz...”

Mutfağa döndük, Gupta beni çalışanlara tanıttı, sonra koşuşturmaya başladı.

Kendimi hemen yabancı bir cisim gibi hissettim – istenmiyordum ve gereksizdim. Bir iki şaka yapmaya çalıştım ama hiç kimse gülmedi. Patates keselerini özenle dolduran kocaman siyah adam acıma ifadesiyle başını salladı. Rozetinde ‘Tom’ yazıyordu. Sorunun köküne inebilmek için telaşı bir süre sessizce seyrettim. İsimlerini aklımda tutmaya çalışıyordum. Ta baştan müdür havalalarına girmek istemiyordum. Kısa bir süre sonra, bana çarptıkları anlar hariç, beni fark etmeye son verdiler. Bir ‘sori’ bile demeden, gözleri yere çakılı, ‘şits’ diye fısıldayarak, yanımdan geçiyorlardı.

Sonunda dayanamadım.

“Hey, Shirley, Bana bir baksana. Ne görüyorsun?”

Kızın sivilceli yüzü, ağlamaya hazırlanıyormuşçasına, kabardı.

Ondan önce davranarak “Beni görüyorsun,” dedim. “Lucy’i görüyorsun, Tom’u görüyorsun, sobayı görüyorsun... Onlara çarpmıyorsun, çünkü onları görüyorsun.

Eğer sadece yere bakarsan onları görebilir misin? İnsan başı dik halde yürümeli. Bu, kendine saygı işaretidir.”

Yandan bir ses “Niye onunla böyle konuşuyorsunuz,” dedi.

“Aynı şey senin için de geçerli, Lucy,” *founding fathers** ruhunda bir vaize vurdum işi. “Bunu yapabileceğinden eminim. Bundan böyle bu mutfakta hiç kimse yere bakmayacak. Bay Gorki bu konuda ne demiş biliyor musunuz? İnsan, bu, gurur vericidir! Gorki’nin kim olduğunu biliyor musunuz?”

Herkes işini bırakmıştı ve vahşi bir hayret içinde bana bakıyorlardı. Kasaların önündeki sıra gözle görülür bir şekilde büyümüştü.

Sandviçleri paketleyen ufak tefek Sam “*Some jerk!*” diye lafı patlattı.

Cılız bir kahkaha takip etti. İşler, daha durgun da olsa, eski haline döndü. Lucy ve Shirley kasten burunları havada yürüyorlardı ama önüne çıkan her şeye çarpmaya devam ediyorlardı. Diğerleri de onların örneğini takip etti. Er veya geç bıkarlar, diye düşündüm ve bir sonraki yeniliğe yöneldim.

Fritözlerle alkolsüz içecek makineleri arasındaki yoldardı ve Tom onu neredeyse tümüyle kapatıyordu. Meslektaşları da yapışkan kağıt sayılmazdı, dolayısıyla her seferinde üretimi olumsuz yönde etkileyen zor manevralar yapmak zorunda kalıyorlardı.

Tom, “*Tam olarak* nerede durmamı istiyorsunuz, sir?” derken, kocaman mavimsi elindeki kürek, Lego aksesuarı gibi içinde kayboluyordu.

“Yerinin genel olarak burada olduğunu sanmıyorum, Tom. Niye Sam ile yer değiştirmiyorsunuz? Hem biraz değişiklik olur...”

Bağımsızlık Bildirgesi’ni imzalayan kişiler “founding fathers” olarak anılır. (Ç.n.)

“Ama...” Patatesler yere döküldü. “Benim bu iş hoşuma gidiyor.”

“Hadi, hadi, paketleme de fena sayılmaz! Sam, Tom’un yerine gelir misin, lütfen...”

Yolu açtığım için fazlasıyla gururluydum. Ama yan etkileri öngörememiştim. Sam küreği iyi kullanamadığı için patateslerin yarısı yerlere düşüyordu. Pek umurunda olmadığı belliydi. Benim ama umurumdaydı... hala.

Kahrolası küreği elinden çekerek “Öyle değil, böyle,” diye gösterdim. “Son derece basit, Watson!”

Öyle alındı ki yüzü gerildi.

“Adım Watson değil, sir.”

“Tabi ki değil! Watson sadece...”

Vazgeçtim. Bu ifadenin nereden geldiğini anlatmak için tüm gün bile yetmeyecekti. Üretim aracını kendisine iade ettim. Ama o onu almak istemedi. Fayansların üstüne oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve titremeye başladı. Hay anasını! Bu arada kasaların bulunduğu yönden ürkütücü bir tantana yükseldi.

“Nedir bu verdiğiniz? Ben tavuklu değil, balıklı sandviç istedim. Çift çizburger demiştim! Kahretsin, bu big mek değil ki! Bana neden balık veriyorsunuz, balıktan nefret ederim!!!”

İki-üç zıplar adımla, hiç istifini bozmadan tavuk paketi içine çizburger saran Tom’un yanına ulaştım.

“Sen,” dedim öfkeden dişlerimi sıkarak, “Kasten mi yapıyorsun bunu?”

O anda Lucy yolun üzerinde oturan Sam’a çarptı ve iki tek litrelik koka kola kova taşıyan Mosy adında başka bir yaratığı da düşürerek yere çakıldı.

Gupta sanki yerin dibinden çıkıverdi.

“Nedir bu kargaşa. Neler oluyor, tanrı aşkına!?”

Shirley “O bize ayaklarımıza bakmamızı yasaklıyor!” diye sızlandı.

Başka bir ses “Bize adlar takıyor,” dedi.

“Bize aptal olduğumuzu söyledi.”

“Aptal?” Gupta çarpılmış gibi irkildi. “Bu kelime burada yasak.”

“Doğru değil,” diye araya girdim. “Aptal olduklarını söylemedim onlara...”

“Öyleyse niye moralleri o kadar bozuk, ha? Sam, dostum, neyin var?”

“Ona Watson dedi.”

“Ona Watson mı dedin?!”

Gupta, elleri belinde, bana doğru döndü. Esmer yüzü öfkeden morarmıştı.

“Kötü, *cruel* bir adam olduğunu biliyordum, bay Banof! Daha mülakatta sezinledim. Yaptığını görüyor musun? Onları sakinleştirmek için bütün hafta bile yetmez. Sen bu iyi insanlardan nefret ediyorsun! Onlardan daha üstün sanıyorsun kendini. Siz tüm Avrupalılar böylesiniz! Burada delik ceplerinizle sürünüyorsunuz, aklınızla hava atıyorsunuz sadece. Bize ceplerini göster, bay soylu, bize ceplerini göster!” Ürkütücü bir şekilde bana doğru yürüyordu, arkasında da – epik müzikal sahnesinde gibi - tüm çılgın birliği. “Defol! Defol!”

Kendimi yakıcı güneşin altında, adrenalinim yükselmiş vaziyette, sokakta buldum. Kızgın beton gözlerimi kamaştırdı, güneş gözlüklerimi taktım. Intrepid gemisinin kocaman gri silüeti sıcak hava ile birlikte kızgın gergedan gibi titreşerek arkamda yükseliyordu. Güvertenin üstü uçaklarla doluydu. Tüm bu cephane bana yönelikti sanki. Her şeyi gören bir silah nişangahından kaçarcasına karmaşık şarho adımlarıyla oradan çabucak uzaklaşmaya çalıştım.

7. NED

...doğal düzen bir sürü tesadüfî olayın kaotik düzensizliğinden doğabilir ancak.

Peter Bernstein, “Tanrılara Karşı:
Riskin İnanılmaz Tarihi” 141-2

Kardeşim köfte kızartmış. Kokusu derli toplu yuvamın her köşesine kalıcı olarak sinmiş. Aslında artık o kadar derli toplu sayılmaz... Bir tepsi dolusu kızartmış: Kim yiyecek tüm bu köfteleri? Memleketteki krizlerden bilinci kaymış sanki. Açlıktan ölmekten korkuyor. Anladığım kadarıyla iş konusunda şansı pek yaver gitmemiş. Mc Donald’s’da duvara tosladık. Çarşamba günü başka mülakata gitmiş, ta Queens’e, ama gittiği adreste fakirler için bir yemekhanenin olduğu ortaya çıkmış. Gönüllü olarak çalışmasını önermişler. Sonraki mülakat Bronx’taymış ama başvurduğu işe artık birisi alınmış. Sadece yayalar geçidi operatörlüğü için boş yer varmış. Tehlikeli bir dört yolda çocuklara, yaşlılara, sakatlara ve sarhoşlara karşıya geçmek için yardım edecekmiş. Ona koruyucu bir yelek vermişler ama bıçakla delinebileceği konusunda uyarmışlar. Birazcık düşündükten sonra vazgeçmiş. Burcunu hatırlamış: Silahlı sorunların yaşandığı yerlerden uzak durması gerektiği yazıyormuş.

Elimi savurarak “Unut gitsin, üçkağıtçı onlar,” diyorum.

“Senin için havalar hoş...”

Bunu daha önce duydum gibime geliyor. Umurumda değil. Bir köfte daha saplasam mı acaba? Ama tam yarım saat sonra Vlad Berger ile görüşmem var. Bugün Cuma. Midtown’da yeni Fransız restoranında bir takım *chicks* ile birlikte bir şeyler yiyeceğiz. Oraya tok damlarsam olayın tüm konsepti bozulacak.

Berger benden üç yıl daha büyük, iki buçuk kat da daha zengin. O bir YDTR’dir, yurt dışında tutunan Roman-yalı. Gerçek adı Barbaresku, ama tabi ki bu adı uzun zamandır kullanmıyor. Arkadaşlığımız ortak kaderimize bağlı olmuştur her zaman: Şanlı geçmişi ve özenecek bir yanı olmayan bir geleceğe sahip iki etnik grubun başarılı filizleriyiz ne de olsa. Dostluğumuz genelde yakınma, patronlara karşı ortak hınç duygusu, ekonomideki büyüme yüzdeleri, zamlar ve kaçınılmaz hayal kırıklıkları, küçük isyanlarımız, küçük hilelerimiz, ama en çok da o kadar başarılı olamayan yurttaşlarımıza göre üstünlüğümüz üzerine kuruluydu.

Kardeşimin bakışında gizli bir suçlama görüyorum sanki. Eee, domalan ile tıkinsın diye onu yanımda götürmemem biraz tuhaf kaçıyor, tabii ki. Ama herkesin ayrı hayatı var, öyle değil mi? Ango Boy bu gerçeğe alışsa iyi olur. Detroit’ta başıma gelenleri anlatsam mı diye tereddüt ediyorum ama yaşanan dramın özünü anlayacağını hiç sanmıyorum... Bak, Berger her ayrıntıyı harikulade anlıyor.

Ve benim adıma ciddi anlamda keyifleniyor...

“Ama bu müthiş bir şey, *man!*” diye kişniyor piç. “Ne zamandır böyle bir şey yapmanın hayalini kuruyorum. Ama büzüğüm sıkıyor. Sei. her danışmanın hayal ettiği şeyi gerçekleştirmişsin!”

“Yapan ben değilim,” diye hatırlatıyorum.

“Önemli değil. Bu deneyimi yaşarısın. Orada olmak için neler vermezdim.”

“Tekmeyi basarlarsa şaşırırmam...” diye ilave ediyorum.

“Sen zaten gitmeyi düşünmüyor muydun?”

“Böyle bir sabıka ile mi?!”

Le Beau Canard restoranında Wal Mart’ta stajyer oldukları ortaya çıkan iki *chick* ile oturuyoruz. Düşmesi kapatılmış robota benziyorlar. Yemeği Berger ısmarlıyor. Bu onun sisteme karşı ufak bir rövanşı olacak. Öç yemeği. Hesap faturasını ‘şirket müşterileri ile yiyip içme kalemi’ne dahil edip paranın kendisine ödenmesi için büyük bir soğukkanlılıkla işverene göndermeyi planlamış. Ama iki şişe Bourgogne şarabı, domalan, salyangoz ve ördeklerden sonra hesabı ancak 870 dolara kadar şişirebilmişiz, bu da maddi yıkım konusundaki beceriksizliğimizin en iyi göstergesi. *Chicks*ler de gagalarına kadar tıkınmış durumda. Onları Berger getirdi ama akşam boyunca onlarla neredeyse hiç ilgilenmedi. Tüketen aksesuar rolü onları pek rahatsız etmiyor anlaşılan. Buna alışıklar.

“Eğer seni büyük oyuna dahil edecek kendi adamın yoksa,” iç çekiyor Berger, “unut gitsin. Her yerde böyle, sadece Balkanlarda değil. Kendine bir patron bulmalısın. Büyüklerden biri seni fark etmeli ve kendi adamı olarak belirlemeli. Eğer eski aile ilişkilerin yoksa. Bu tipler, biliyorsun, ne de zırvalasalar yeşillikleri kendi arasında evirip çeviriyorlar.”

İç çekerek “Biliyorum,” diyorum. “Senin patronun vardı, değil mi?”

“Yahu, koruyucu ayaklarına yatan biri var ama anlaşılan sesi pek duyulmuyor...” diyor somurtarak. “Patronsuz olmaktan daha kötü bir şey varsa o da güçsüz veya işe yaramaz bir patrona sahip olmaktır. O zaman seni onunla özdeşleştirmeye başlıyorlar ve aha, bu şu beceriksizin adamı, gel şunun işini görelim diyorlar.”

Berger bu yıl ortak olmak için kolları sıvıyordu ama hevesi kursağında kaldı. Onu rahatlatmak amacı ile ortak olmanın çok da önemli bir şey olmadığını hatırlatıyorum

kendisine. Bir anlamda, bir sonraki seviyede de olsa, tekrar başladığın noktaya dönüyorsun, ki orada oyunun kuralları daha da belirsiz oluyor, hiyerarşi ise – daha karışık. Sorumlulukları paylaşıp kazancın sadece önemsiz bir kısmına ortak oluyorsun. Seni bir kez kabul ettiler mi, kendini feda etmeni bekliyorlar: Maaşının tam yüzde üçünü kesmeleri boşuna değil, bu bir akrabalık dayanışma testi. Aynı şekilde istifa etme kararı alırsan işler artık o kadar basit olmuyor, boşanma kokmaya başlıyor. Öyle hemen şapkanı alıp çıkamıyorsun.

‘Aile’ ve ‘boşanma’ kelimeleri omurgalarının aniden yerlerinden kaymasına neden oluyor. Berger iki yıl önce eşinden boşanmış ve mahkeme çileleri hafızasında hala canlı.

“Olaya iyi yönünden bakmaya çalış,” diyorum parmaklarımı sihirbaz gibi şaklatarak. “Şimdi kancık köpek daha az alacak.”

Yüzü açılıyor, sonra tekrar kararıyor. “Hım, öyleyse bir McDonalds’da işe başlasam daha iyi olur.”

İki *chicks* esniyor. O anda benden çok daha coşkulu olan Berger mönüde küçüğü elli dolarlık bir tür özel kanyak fark ediyor ve *garson* çağırıyor. Anlaşılan bilinçaltıma eski, öğrencilik yıllarıma ait olan Bulgar kanyakla sarhoş olma anısı çökmüş ki, ben hafifçe karşı çıkıyorum. Ama ne de olsa firma adına pintilik yapıyor izlenimini vermek de istemiyorum. İlk anda içki tümüyle bayatlamış gibi geliyor ama sonra beynimin ortasından jilet gibi gelip geçiyor.

Son akort!

Berger içkilerimizi onun evinde tamamlayıp yeni müzik setini yıldızlara yakın bir yerde denememizi öneriyor. Mecazi anlamda, çünkü yıldız mıldız yok, yüksekte oturuyor yalnızca. İki *chicks*, vakitlerinin geldiğini hissediyor. Yapmacık, intikam dolu seslerle uykularının geldiğini ve evlerine gitmeyi tercih ettiklerini bildiriyorlar. Herhalde daha yeni ödediğimiz hesabı göz önünde bulundurarak

bitkin yüzlerimizden keyiflenmeyi umuyorlar ama Berger ilk geçen taksiyi durduruyor, onları sağılcakla bindiriyoruz, ve işte şehrin merkezindeyiz, yalnız, midelerimiz dolu, gönlümüz boş.

Berger'in Özgürlük Heykeli manzaralı terasında içme seçeneği artık geçerli değil. O Channel Street'teki Bulgar 'Meyhane' lokantasına gidelim diye ısrar ediyor. Bir yerlerden, sanırım benden, orada acayip, vahşi, fırtınalı eğlencelerin olduğu gelmiş kulağına. Bir sonraki taksiye atlayıp doğrudan oraya gidiyoruz. Giriş için on dolar istiyorlar. Günlerden Cuma, gece yarısı yaklaşıyor, kovuk tıklım tıklım dolu.

"Bu Bulgar bayrağı mı?" Berger DJ'nin arkasında gerili büyük bayrağı göstererek beni dürtüyor.

Gururla başımı eğiyorum.

"Peki ne söylüyorlar?"

Nasıl çevirsem?

Kader mahkum etti seni

Gönlüme işkence et diye!

Umutsuzca elimi savuruyorum. Büyük yeşil şişelerde iki 'Zagorka' birası alıyoruz. Bira, kanyanın ince tadını yıkayıp götürüyor. Orkide işlemek gibi bir şey. Genel olarak ender gelirim buraya ve hiç kimseyi de tanımam. Çok Bulgar da yok aslında. Mekan etnofolk kulübü olarak tanınıyor ve her türden manyakları mıknaş gibi çekiyor. Ucuz bir yer. Dans pistinde oryantal oynuyorlar. Bar ve tuvaletin arasına üstü yeşil kumaşla örtülü bir masa sıkıştırmışlar. Üzerine tarot kartları dağıtmışlar. Punk'çı bir kızın çıplak göbeğine bakarken Berger falcı kadının ağına düşüyor. Falcı esmer, dalgalı sarı saçlı ve kollarında en az yarım kilo kadar gümüş taşıyan bitkin yüzlü bir kadın. Berger'i kurtarmaya çalışıyorum ama artık geç. Cadalozun lanetinin üzerime çökmesini istemiyorum. Yirmi dolarlık bir ücret karşılığında arkadaşım şu samimi açıkla-

malara sahip oluyor: SyMT hisselerine yatırım yapma niyeti konusunda olumlu bir öngörü, tıknaz, pembe yüzlü bir adamdan korunma ve 44.paralelin güneyinde korina ciğeri yememe konusunda uyarı. Kolon rahatsızlığı eski eşinin işi olan bir kara büyü'nün sonucuymuş. Onu bozma fiyatı yetmişbeş dolarmış. Gülmek için kendimi tutuyorum. Eski eşini Berger'in bez kuklası üzerine çömmüş elinde ısıtılmış çivi ile bir takım işlemler yaptığını hayal ediyorum...

“Denemek ister misin?”

Elinde kalp şeklinde iki hap var.

“Nereden aşırdın bunları?”

“Şu karşıdaki tip satıyor...”

Kırmızı rugan pantolonlu ve saçları sarartılmış bir piçlemeye takılıyor gözüm. Kendime gelene kadar Berger hapların birisini yutuyor. Rakı denemek istiyor. Ne olur ne olmaz diyerek bir de şopska salata* söylüyorum. Ama salatalığı acımtırak çıkıyor.

Berger, *super rich* olanların kalabalığının kışkırtıcılarından ve devletin doyumsuz elinden uzaklara, uzaya göç etmeye hazırlandıkları savını geliştiriyor. Ona göre mekiklerin temel amacı kamuoyunu yanıltmaktır. Operasyon aslında UFO adı verilen şeyler tarafından gerçekleştiriliyor – tam bir gizlilik içinde geliştirilen, aynı türden ama çok daha gelişmiş bir teknoloji. Orada yukarıda, parmağı tavanı neredeyse delemek, çok büyük bir şey kuruluyor, UUI, Uluslararası Uzay İstasyonu, dünyayı çevreleyen zincirin sadece bir halkası.

“On yıla kadar burada hiç kimse kalmayacak, “ pörtlemiş gözlerle kehanette bulunuyor Berger. “Biz ikimiz ve daha on milyar lümpenin dışında, ha-ha-ha. Bize o zaman güverteye çıkma izni de verirler. Onu süpürmemiz için...”

*Şopska salata: domates, salatalık, biber, soğan ve rendelenmiş peynirden oluşan salata türü (Ç.n.)

Her şey Yüzük tarafından kontrol edilecekmiş. *Super-rich* olanlar sonsuza dek yaşayacak, istedikleri zaman bedenlerini değiştirebilecek ve tabii ki hipermekana ulaşım imkanına sahip olacaklar. Gemileri başlarımızın üstünde kocaman floresanlı frizbitler gibi uçuşup duracaklar. Bize komutlar vermek için düşüncelerimizde belirecekler, rüyalarımıza girecekler. Korku aşılacak için kadın ve çocuk kaçıracaklar. Tüm uydulara sahip olacaklar ve uzayda hayat yok, bizim dünyamız diye bir şey yok diye bizleri kandırmaya devam edecekler...

“Kim hakkında konuştuğumu anladın mı?”

“Uzaylılar hakkında.”

“Doğru, kodumun uzaylıları hakkında.”

Berger'in yüzünden ter akıyor. Cıstaklı çalga müziği Hindistan karışımı kocaman bir kargaşa halini almış durumda. Berger, yüzünde sinsi bir ifadeyle, Hugo Boss marka kravatını omzunun arkasına atmış halde, dans pistindeki bedenler ormanına atıyor kendini, sonra gözünden kayboluyor.

Rakı bardağına hiç dokunulmamış, öylece duruyor. Yanında - Bulgar gazete parçasına sarılı hap. Artık içesim yok, hele de şu zehirli sefalet özünü hiç içesim yok. Berger böyle cesur hayaller görebiliyorsa, benim ne tür şeyler görmemi sağlar, merak ediyorum...

8. ANGO

Köpek Gezdirme Servisi, *Walking Dog Service*, 83. West caddesinin giriş katlarından birisinde bulunuyordu. Tabelanın üzerinde bezgin, mavi bir köpek kasılıyor, kayışının ucu görünmez bir hamilin elinde kayboluyordu. Bu, iç karartıcı çağrışımlar yapıyordu. Kafamı kırılganlara çarpmamak için dikkat ede ede merdivenlerden indim. Sıcak havaya rağmen lacileri çekmişim. Oraya hemen varmadan önce kardeşimin dolabından aşırđığım fiyakalı kravatı geçirdim boynuma. Cam kapıda kendime baktım – süper! Bu sabah ilk defa müthiş burun temizleme makinesini burun deliklerime sokma cesaretinde bulundum. Gıdıklanmaya rağmen sonuç inanılmaz! Temiz burun delikleri, temiz kalp diye mırıldandım kendi kendime.

Sarışın, at suratlı bir kadın karşıladı beni, üzerinde diz boyunda kırışık bir etek, altından sutyeni görünen beyaz örgü bir bluz vardı. Duvarlar, toplu iğnelerle iliştilmiş köpek resimleriyle kaplıydı. Klima küçük odanın havasını hızla değiştiriyor, resimlerin kenarları kelebekler gibi uçuşuyordu.

Kahkaha atmadan “Grace Kozlovsky?” demeyi başarmak için çaba harcadım.

“Evet, “dedi ciddiyetle kadın. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Dün telefonda konuştuk. Mülakat için gelmişim.”

“Aha! Bay...?”

“Banof, Angel Banof. Sadece Ango da olur.”

“Aha, Sreten’in arkadaşı?”

“Arkadaş” biraz fazla kaçıyordu ama başımla onayladım.

Sreten, iki gün önce Central Park’ta, beş kudurmuş itin kayışlarına dolanmış vaziyette, karşıma çıkmıştı. Altıncısı paldır küldür bana karşı koşuyordu.

“Bre, ananızı şey ettiğimin itleri, bre...” diye Slav küfürleri yayıldı.

Köpek etrafımda zıplamaya başladı, ellerimi yaladı, elbiselerimin üzerinde izler bıraktı. Cinsini belirleyemedim, oldukça tüylüydü. Kayışı asfaltın üzerinde sürükleniyordu.

“Homer!” diye bağırdı adam ama sonuç alamadı.

“Köpeksevere bak, hizaya gel!” dedim kendi kendime. Ufak tefekti, ama güçlüydü, yusuvarlak gözlükleri ve şekilsiz tişörtü vardı. Kayışı tutup itin denetimini teslim ettim kendisine. Bana içtenlikle teşekkür etti. Canlı biriyle birkaç gündür konuşmamıştım ve bir yudum iletişim için can atıyordum.

“Çok köpeğin var, yahu” diye takıldım.

“Benim değil, sadece gezdiriyorum,” dedi. “Sen nerelisin?”

Bulgarım dedim. Sırıtmaya başladı, haa, komşu demek, ben de Sırbistan’danım, bir birimizin elini sıktık. Bu işte para var mı, diye sordum.

“Fena değil, ama koşturmak lazım,” dedi.

Saati on dolara gidiyormuş. Parça başı. İki sefer beş parçalık bir sürü çıkardın mı, al sana günlük yüz dolar. Taş çatlasa iki saat için!

“Ama sen altı tane çıkartmışsın?”

“Açgözlülük ettim,” diye onayladı.”En uygun sayı beş.”

İlgilendiğimi görünce, Sreten ceplerini karıştırmaya başladı, bana bir kartvizit uzattı. Grace Kozlovsky, ajan-sın müdürü ve sahibi oluyordu. Mutlaka ara onu, dedi

Sreten, tam insan alıyor. Ben de bir çift iyi laf ederim. Tayfasını toplayıp tozup gitti.

“Köpek konusunda tecrübeniz var mı, Engus?” Bayan Kozlovsky sorgulamaya başladı beni.

“Evet, tabii ki,” hararetle başımı sallıyorum. “Bir köpeğim vardı.”

Yalanı daha sabahtan hazırlamıştım.

“Ne cins?”

Bana yakışır düşüncesiyle “Koker Spaniel,” dedim.

“Kaprisli bir köpektir,” dedi kadın iç çekerek.

Mesleğinin kurdu gibi görünmeye çalışarak “Nasıl eğittiğinize bağlı,” dedim.

Grace Kozlovsky beni buz gibi bir bakışla kesti.

“Sizden onları sadece gezdirmeniz bekleniyor, kendinizi köpek eğitmeni sanmanız değil.”

İrkilerek “Tabii!” dedim.

“Bu amaç için profesyonel köpek eğitmenleri var.”

“Evet, Bayan!”

“Siviniz var mı?”

Kardeşimin iddialarına göre CV övücü değil, amaca yönelik olmalıdır. Kapıcı için başvuruyorsan Andre Gide yayınladığını yazmana gerek yok. İnsanlar gün boyu dergi kitap karıştırdığını, işine yüksekte baktığını düşünür. Amaca yönelik daha basit bir şey hazırlamaya çalıştım ama, zavallı bir doğu Avrupa üniversitesinde edinilmiş olsa da, yüksek eğitime sahip olduğumu geçmeye gönlüm elvermedi. Grace hafifletilmiş özgeçmişimi incelerken duvardaki galeriye bakmaya devam ettim. Her resmin köşesine bir numara kurulmuştu. Köpekler cinslerine göre ayrılmıştı. Her cinsten pudel, bir de tenya görünümlü gümüşümsü, kısa tüylü bir türden itler vardı. Birkaç tane gerçekten vahşi örnek dışında çoğu sevimli görünüyordu.

“Bizim müşterileriniz,” anonsunu yaptı Grace biraz da gururlanarak. “West Side’in en eski ajansıyız.”

Her hangi bir kompliman ayarlamaya çalıştım zihnimde ama olmadı. Grace kağıda doğru eğildi, sonra aynı kişiden söz edildiğinden emin olmak istercesine gözlerini bana dikti.

“Bu saatlik bir iştir, siz ise oldukça yetkin birisiniz.”

“Tam bunun için zaten!”

Amerika’ya kısa bir süre önce geldiğimi ve ufukta daha uygun bir şey görünene kadar zamanımı ziyan etmek istemediğimi açıkladım. Utanılacak iş yoktur, akıllı bir kişi de her görevi yerine getirebilir. Central Park’a iki adım-lık yerde oturuyorum ve görevlerimi yerine getirmek için sorun yaşamayacağım.

Paraya ihtiyacım vardı. Bağımsız olmak istiyordum.

Her halde “ufukta görünmek” ifadesinden etkilendi, ama parka yakın oturmam belirleyici oldu. Doldurmam için minicik bir broşürle birlikte bir takım form verdi bana.

“Lütfen talimatlarla tanışın. Daha şimdiden başlayabilirsiniz. Sizin için bir müşterim var.”

Grace dosyalarını karıştırdı ve hafifçe flu çıkmış polaroid bir resim çıkardı. Uzun süre baktıktan sonra olağanüstü sarı şapkası olan görkemli bir hanımefendinin eteklerine sinmiş, incecik dört ayağın üzerine kondurulmuş minik siyah bir yaratık gördüm.

“Bu Zuckero. Ona çok bağlılar...”

Hayranlığım her halde çok içten gelmedi Grace’e.

“Pinçerlerle alıp veremediğiniz var mı?”

“Yok aslında,” diye geveleyebildim.

Adresi pembe bir kağıdın üzerine yazdı.

“Sizi bekleyecekler. Eğer bir sorun çıkarsa beni hemen arayın. Talimatları dikkatle okuyun.”

Sonra masanın üstüne büyükçe bir kuru köpek maması paketi koydu ve onu aynı adrese götürmemi söyledi. Ajans bu gıdaların yetkili distribütörüymüş ve her tesli-

mat için ayrıca 30 sent alacaktım. Grace elini bir çuvalın içine soktu, oradan üretici şirketin amblemini taşıyan mavi bir reklam şapkası çıkardı, onu bana fırlattı.

“Başarılar, Engus!”

Ama ben kalkmıyordum.

“Bir şey mi var?”

“Bir tane daha çıkarta...”

“Acele etme o kadar, “dedi gülerek. “Sreten burada tam bir yıldır çalışıyor. Bir iki hafta sonra, her şey yolunda giderse, sana bir köpek daha teslim ederiz, daha sonra – bir tane daha... Anlaşıldı mı?”

İsteksizce onayladım. Şapkayı kafama geçirip paketi kolumun altına aldım.

“Ödemeler hafta sonudur.” diyen sesi beni uğurladı.

Park Avenue 217 tam bir sosyete şatosuydu. Üzerinde otuz küsur katın daha ağırlığı bulunan alçak bir girişten giriliyordu. Girişin duvarları renkli mermerle kaplıydı, tavandan kristal abajur sallanıyordu, köşelerde ise kocaman altın kaplama vazolar vardı. Puerto Rico’lu kapıcıya 401’deki Yence ailesine gittiğimi söyledim. Üniformalı adamcağız sınıfsal sempati duygusundan tümüyle yoksun bir bakışla inceledi beni.

“Konu neydi?”

Benzer görevdeki insanlar mükemmel derecede gelişmiş içgüdüye sahiptir.

“Köpek için...” dedim.

Kapıcı telefon açtı, ahizeye bir şeyler havladı ve faiz defterine benzer kalın, deri kaplı bir defteri imzalamamı istedi.

Asansör beni dördüncü kata götürdü. Kardeşimden Central Park civarındaki binaların kabaca iki bölgeye ayrıldığını biliyordum. Ağaçların altında olanlar, ve üstünde olanlar. İkinci bölgedeki binalar manzaradan dolayı oldukça pahalıdır. Tam sınırda bulunuyordum.

Üzerinde açık leylak renginde önlüğü olan asık suratlı, siyah bir teyze açtı kapıyı. Yence'in şirin yuvasına bir göz atmayı çok istiyordum ama hizmetçinin hayvani gövdesi tüm kapıyı kaplıyordu.

"Bana doğru üfle bakayım!"

Gözbebeklerinin mürekkep derinliklerinde bir şey boynun eğmemi emretti. Zombi gibi. Örneği tahlil ettikten sonra kimliğimi açıklamamı istedi. Rozetimi gösterip gıda paketini eline tutuşturdu. O da bana kayışı teslim etti.

"E, Engus, ben Sharlotte, bu da bizim Zuckero. Onu gözlerin gibi koru." Kadın sucuk gibi şişkin parmağını saldı.

Evden oldukça büyük bir şaşkınlık içinde çıktım, Park Avenue boyunca uçşan taksilerden birinin altında kalıyordum neredeyse. Zuckero umutsuzca ciyakladı. Şoför dağınık saçlı kafasını pencereden çıkardı ve temiz bir Bulgarca ile

"Göt herif," diye bağırdı.

İlk yayalar yoluna sapmak için acele ettim. Pinçerin tırnakları asfaltı cıtır cıtır tırmalıyordu, sanki biri otomatik silah hızıyla çekirdek çitletiyordu. Ara sıra kafasını bana doğru çevirerek yuvarlak pörtlek gözleriyle bana hınç dolu bir bakış gönderiyordu. Bir sıçan gezdiriyormuşum gibime geliyordu.

Park insan kaynıyordu. Yakıcı havada üzerindeki parlak renkli tişörtlerle kocaman tropik balıkları anımsatan bisikletçi ve patenciler sessizce görünüp kayboluyorlardı. Yasak olan Falun Gong Çin tarikatı müritleri, tekdüze bir cümle eşliğinde bedenden ayrılma egzersizleri yapıyorlardı. Dadılar bebek arabaları itiyordu. Manyola ağaçlarının gölgesinde genç geyler karpuz yiyordu ve beyzbol sahasında ısınma hareketleri yapan Tribeca amatör takımına karşı ıslak bakışlar fırlatıyorlardı.

Profesyonel köpek gezdiricileri uzaktan belli oluyordu. Güçlü, esmerleşmiş bacakları vardı. Sağ sola bakma-

dan amacını bilen birinin edasıyla yürüyorlardı. İçinde her cinsten köpeğin bulunduğu bir sürü sürüklüyordu onları. Onlara bakarak ben sadece aylanıyordum. Pinçer gelen geçende itici bir etki bırakıyordu, bu nedenle heyecanlı dostluklar için yem görevi görmesi imkansızdı. Bana pornografik antika postkartlara meraklı olan otuzbirci havası veriyordu. Yoksa iş zor değildi. Zuckero önümde incecik bacaklarının üzerinde yelkovan hızıyla ikiliyordu. Merkezdeki çayırı dolaştıktan sonra fiskiyeğe doğru yönlendik. Bir ara bu mahlukat durdu, deve gibi eğrildi ve küçük yeşilimsi bir bok çıkardı. Daha beş adım bile atmamıştım ki arkamda buyurgan bir ses duydum:

“Hey, sir! Siz, köpekli olan!”

Suç yerinde dev bir polis dikiliyordu, sanki yerden fırlayıp çıkmıştı. Copunun ucu ayaklarının önündeki minnacık yığını gösteriyordu.

“E?” diyerek kayıtsızca omuzlarımı kaldırdım.

“Biraz önce kanunu çiğnediniz, sir!”

“Öyle mi? Ne yaptım ki?” hafiften kaşar takıldım.

“Köpeğiniz kakasını yolun üzerine yaptı.”

“Bunu ona yasaklayamam,” dedim.

“New York’ta kaç köpek var, biliyor musunuz?”

“Bayağı vardır her halde.”

“Yüz binlerce! Eğer tüm köpek sahipleri sizin davranışınızın mantığını takip etseydi, boğazımıza kadar bok içinde olurduk, sir.”

Etrafıma bakındım, sanki her tarafımdan köpek gübresiyle çevrenmişim.

“Ama değiliz, sir,” dedim. “Amerika’ya yeni geldim. Toplum düzeninin temellerini oluşturan temel ahlak kuralları hakkında belirli bir fikrim var ama buradaki sisteme ait detayları hala öğrenemedim.”

Dehşet içinde bana baktı adam.

“Oğlum, topla bokunu!” İyi niyetli bir ses geldi.

Artık seyirci toplanmaya başlamıştı. Boylu poslu bir patenci kız hızını kesti ve kaskının gümüşümsü siperliğinin altından beni kibirli bir bakışla kesti.

“Hanımefendinin ne dediğini duydunuz.” Polis kaşlarını çattı. “Yanınızda keseniz var mı?”

“Olması gerektiğini bana kimse söylemedi!” dedim başımı sallayarak.

“İşte, ben söylüyorum. Belediye Meclisinin E 1999/20567 nolu kararı. Köpeğinizle gezmeye çıkarken yanınızda her zaman kürek ve kese bulundurun. Boku kesenin içine koyuyorsunuz ve en yakın çöp tenekesine atıyorsunuz.”

“Okey, bunu göz önünde bulunduracağım. Açıklamalar için teşekkür ediyorum.”

“Şimdi bokunuzu toplayın.”

“Kesem yok, sir.”

“Eğer onu yolda bırakırsanız size yüz dolarlık ceza kesmek zorunda kalacağım.”

“Amerika temiz bir ülkedir, evladım!”

Ses, üzerinde bayrak sallanan saman şapkalı ton ton bir şahsiyete aitti. Bakındım, etrafımda kahrolası şeyi alabileceğim hiçbir şey göremiyordum. Çöp tenekesi gibi bir şey de görünmüyordu. Pinçer cilalı dışkısını gergin bir vaziyette kokluyordu. Hadi, ye şunu diye yalvardım, ama kimse duymadı. Fakat kesinlikle yüz dolar veresim yoktu. Yandaki çalıdan geniş bir yaprak koparmak için uzandım.

“Çiçeğe dokunmayın, sir,” polis uyardı.

“Ama bu sadece bir çalı.”

“Ne yıkıcı bir öge ama,” diye yorumlar yükseldi.

“Doğayı rahat bırakın, yoksa sizi tutuklamak zorunda kalacağım,” dedi düzen koruyucusu dişlerini gıcırdatarak.

Ananın körü, dedim kendi kendime. Cüzdanımı karıştırarak kibirle bir dolarlık bir banknot çıkardım. Onu huni şekline getirdim. Çömdüm, bokun parlak çıkıntılarını

gözden geçirdim ve onu *In God We Trust*'ın içine aldım. Sonra cebimi genişçe açtım ve onu içine attım.

“E, şimdi memnun oldunuz mu?”

“İyi günler, sir, “ dedi polis sırtıtarak.

Zombi gibi uzaklaştım. Kan beynime fışkırıyordu.

Kardeşimi tişört ve dizleri yırtık jeans ile kanepenin üstünde boş bir bakış ile meditasyon halinde buldum. Daha yeni kalkmıştı ve kendine gelemiyordu. Anlaşılan ağır bir akşam geçirmişti. Ne zaman döndüğünü fark etmemişim... Gözlerinin altında morumsu daireler vardı. Ayağının yanında neredeyse yarısı boşaltılmış iki litrelik kola şişesi dikiliyordu.

Soğukkanlı bir tonla “*Hi*, kendime iş buldum,” haberini verdim.

“Öyle mi? Artık! Fotokopi dükkanında mı?” ilgisizce tahminde bulundu.

“Hayal gücün her zaman kıt olmuştur...” küçümseyerek gülümsedim, dolaptan bir bardağa buz doldurdum, cin ve meyve suyu ilave ettim ve onun karşısına dönen sandalyeye kuruldum. “Ama yine hizmet sektöründe...”

“Hizmet var, hizmet var.”

“Diyelim ki eskort ticaretindeyim.”

Yüzü gerildi.

“Utanılacak iş yoktur,” dedim kışkırtıcı bir tonla.

Neler hayal ediyordur? Tanga içinde kıvırtarak pompuruk sosyetik kadınlara eşlik ettiğimi mi?

“Ne kadar veriyorlar?”

“Saatte on. Parça başı. Az olduğunu biliyorum... Kârlı olmak için en az iki olmalı. Maksimum sayı bir seferde beş tanedir, ama görüldüğü gibi basit değil. Tecrübe gerekiyor. Ama çalımını öğreneceğim. İşin en kötüsü boklarını toplamam gerekiyor! Bugün neredeyse tutuklanıyordum! Şey yüzünden, bir işe yaramaz... Anasını şey ettiğimin, tam bir dolarım gitti!”

Kanıt olarak kırışık parayı çıkardım, düz hale getirdim, sonra tekrar kırıştırıp çöpe attım.

“*Man*, nelere karıştın sen!” diye inledi kardeşim.

Masumca kaşlarını kaldırıarak “Ne var sanki, köpek gezdirim...”

“Köpek mi gezdiriyorsun?” Kardeşim bakakaldı.

“şimdilik tek bir tane. Zuckero. Sen ne sanmıştın?”

“Demek gezdiriyorsun...,” dudaklarını ısırđı, hatları yavaş yavaş rahatladı. “E, en azından *fit* olacaksın, ha-ha.”

Yüzü aniden dondu. Gözbebekleri toplu iğne ucu gibi küçüldü. Bakışının alnımı deldiğini hissettim.

“Nerden aldın onu?”

“Efendim?” dedim şaşkınlıkla.

“şapkayı?”

İdsel olarak başıma dokundum.

“Onu ajanstan verdiler. Reklam amaçlı. Neden?”

şapkayı kendisine vermem için işaret etti ve gözlerini siperliğin üzerindeki ambleme dikti: yerkresi fonu üzerinde uçan bir köpek. Onun altında altın rengini anımsatan bir yazı ile: *CANIMA ile köpekler uçabiliyor!*

Kardeşim düşünceli bir ‘hm’ sesi çıkardı. “Uçan köpek...”

Mte vazı komisyon karşılığında kapıdan kapıya teslim ettiğimiz köpek mamaları söz konusu olduğunu açıkladım. Hiçbir şey demedi. Dikkatle logoyu incelemeye devam etti. Dudakları sessizce hareket ediyordu.

“Sana vereyim mi onu?” şapkayı cömertçe ona nerdim.

“Mersi, sende kalsın...”

9. NED

Wall Street efsanelerine göre 30'lu yılların efsanevi yatırımcısı Bernard Baruch'un dilencilere sadaka verme yerine onlara mali bilmeceler sorma alışkanlığı varmış. Verdiği bilgiden hiç kimsenin yararlanmayı başaramayacağından emin olduğu için sana daha yeni 300 000 dolar hediye ettim, aklın varsa onu alacaksın diyormuş yanlarından geçerken. Ama bu bahtsızların biri iflas edip kendini içkiye veren bir broker çıkmış, "hediyenin" değerini hemen anlamış ve kalınca bir deste yapmış. Efsanenin farklı versiyonlarına Wall Street'in farklı popüler figürleri dahil edilmiş. Onlar tesadüfen gördükleri serserilere borsa sırlarını çıtlatarak geleneği sürdürüyorlar. Borsadaki dilencilerin aslında tesadüfen kaçırılan kelimeler yakalamak için kılık değiştirmiş brokerler olduğu şakasını bile duydum...

Briberies Genel Merkezi, Avenues of Americas kulelerinin birinde bulunuyor. Dönen cam kapı beni birkaç erkenci çalışanla birlikte alıp sürüklüyor. İçeriye fark edilmeden sızmak istiyorum, ama Detroit olayları hakkındaki dedikodular artık yayılmış. Tüm binayı İsviçre peyniri gibi delik deşik etmiş. Kapıcıların bile bana alaylı baktıkları hissine kapılıyorum. Kendimi ilk boş ofise atıp kendime daha *reliable* bir görüntü sağlamak için yolda apardığım Wall Street Journal'ın kalın sayfaları arkasında gizlenmek için acele ediyorum. Sürekli hareket halinde olduğumuz için çoğumuzun sabit çalışma yerleri yok. Çömez-

ler 'cubicle' olarak bilinen hüzünlü, karanlık hücrelere tı-
kışıyorlar. Son zamanlarda benim de dahil olduğum orta
el menicimint ise pencerelerin kenarında dizilmiş onlarca
boş ofisten herhangi birini kullanabilir. İçlerinde çalışma
masası, çöp tenekesi, telefon ve telefon rehberi var. En
mühim özelliği de duvarlarının tavana kadar yükselmesi,
hiç kimse başının üstünden uzanarak bakamıyor. Stor
perdelerin arasından karşıdaki gökdelenin duvarı görünü-
yor. Kapıyı kapatıyorum. Deri koltuğa yaylanıyorum.

Yalnızlık lüktür.

Borsaya giren herkesin gizli bir hayali vardır: yatırı-
ma ne kadar da mantıklı yaklaşırsa da, bir gün bir alamet-
le karşılaşacaktır. 90'lı yılların ortalarında ben de, birçok
Amerikalı gibi, menkul kıymetler borsasının şaşaalı çağrı-
sına karşı geledim. Stratejim, MBA programı boyunca
gri hücrelerimi cömertçe besleyen *efficient markets* kura-
mına dayanıyor. Kuram, her hisse değerinin her yatırım-
cının ulaşabileceği tüm kamu bilgisini yansıttığını öngö-
rüyor. Dolayısıyla ayrı oyuncular piyasa ortalamasının üs-
tünde kar sağlayabilecek kararlar alamaz. Başarıya giden
yolun adı *diversifikasyon*, çeşitlendirmedir. Geniş vadede
kârımın piyasadakiyle eşit olacağını umarak, riski azalt-
mak için farklı türden hisse ve bono içeren portföy tutma-
ya çalışıyorum. Ama sonuç karamsar. Dikkatle oluşturu-
lan portföyümün değeri sürekli düşüyor. Günden güne,
saaten saate frengili çuk gibi yüzde bir, bazen de yüzde on
ile azalarak dökülüp gidiyor.

Ticaret kanunlarının benim gibi yüz bin dolar gibi bir
rakamla iş çeviren bir kişi ve iki yüz milyonu işleten biri-
si için aynı olmadığına çoktan ikna oldum. Sermaye bor-
sasının istikrarsız olması büyük oyuncuları biraz tedirgin
ediyor, iştahlarını kabartıyor yalnızca. Sen piyasadaki za-
vallı yüzde onluk gibi bir geri dönüşüm payına yetişmek
için tırmalayıp dururken, büyük oyuncular iki katını ve
üzerini bile kapıyorlar kolayca. Buffet gibi tipler mucizevi
bir yeteneğe sahip sanki: pazarı röntgen gibi derinlemesi-
ne 'görebiliyorlar'. Panoların üzerinde akan rakamlar zin-

cirinin ötesindeki gerçek rakamları keşfedebiliyorlar. Diğer tarafta, ifşaattan kaçınan, işlerini sessizce ve gizlice, sık sık alacakaranlığın sınırında yapan, egzotik finansal enstrümanlar cephaneleriyle hedge fonlar yer alıyor. Bunlar herkesin gidip birikimlerini yatırabileceği açık yapılar değil. Gezegenin en zengin altı milyon şahsiyeti arasından özenle seçilmiş dar mürit çevreleri ile Soros gibi bir finans gurusu etrafında kurulmuş tarikatlara benziyorlar daha çok. Diğerleri bir şekilde başının çaresine bakmak veya her şeyden önemlisi zarar etmedikleri hayalini koruyacak bir kar payı ile karşılıklı yardım fonlarından birine dahil olmak zorundalar.

Aslında ciddi bir yatırımcı sadece kamu bilgisine güvenmez. Tam tersi! Bu bilginin çoğu zaman yanlış olmasa bile, yanıltıcı olduğu ortaya çıkar. Açıklanan rakamların arkasında başka rakamlar gizlidir ama çok az insan onlara ulaşabilir. Her finansal darbenin temelinde gizli bilgi yatar. Bu yüzden de piyasa dedikodularla dolup taşmış durumda, çoğu da, tabi ki, tümüyle uydurmadır. Açgözlülük ve korku ile hareket eden küçük balıklar, onlara ketnetlenir. Moda ve panik eşit derecede bulaşıcıdır. Piyasaların dinamiği, insanlığın global huzursuzluğunu yansıtır. İnsanların üzerinde hâkimiyet kuran düzensizlik ve belirsizliktir, düzen ve saydamlık değil. Ve sadece olayların yüzeylerinin ötesini görebilen bir kişi sağ kalma şansına sahiptir...

Düz çizgi halinde iki kilometrelik bir mesafede, finans merkezinin kalbinde, 34. katta, abanoz kulesi gibi simsiyah bir gökdelende Hull oturuyor. Monitörünün alt köşesinde başka bir adamın resmi var. 50'li yılların tipik bir jönnü: belirgin hatlar, alnın üzerinde briyantinden parlamış perçemler, cakalı kahverengi bir takım elbise. Renksiz yüzü sanki başının ön tarafını ele geçiren dokuya karışan Hull'un neredeyse tam zıddı.

Hull gay değil. O, WTSB'de, mütevazî varlıklarına hizmet veren bankada *personal wealth manager*. Hull'ın tanrısı Randy Frederick'tir, efsanevi *Charles Schwab*'in

derivatif, yani türevler olarak da bilinen ikincil finansal enstrümanlar bölümü müdürü. Zamanında Hull bu bölümde staj yapmış ve söz konusu beyefendinin faaliyet alanından, vizyonundan, dürüstlüğünden (bu ne anlama geliyorsa artık) müthiş derecede etkilenmiş. Randy Frederick'in analizlerini ve kehanetlerini açıkladığı kişisel sitesi var ve Hull, gönlünde tereddüt rüzgarı her estiğinde, linkin üstünü tıklıyor.

İyiye midir kötüye midir bilmem ama Hull benim brokerim. Benim dışımda başında en az yüz civarında orta sınıfın tedirgin temsilcisi daha var. Tahminimce kariyeri için başka planları vardı. Belki de yeterince cesareti yoktu. Onda beğendiğim şey illa ki standart hizmet paketini kakalamaya çalışmaması. Demek istediğim Evangelist papaz edasıyla bana bir takım hazır şemalar dayatmıyor. Sadece bazen, daha düşüncesizce hareket ettiğime karar verirse, memnuniyetsizlikle homurdanıyor. Opsiyonlara karşı gizli bir düşkünlüğü var, belki daha Randy'nin yanında staj yaptığı zamanlardan kalmıştır. Fakat aşırı riskli ürünler olarak bana onları önermekten kaçınıyor. Yoksa ben nasıl dersem paralarımı öyle hareket ettiriyor.

“Sonuç olarak bunlar senin paran,” diyor omuzlarını kıсарak.

“Hey, Hull!!” Sesim telden uçup gidiyor. “Bugün Randy ne diyor?”

Belirli bir gecikmeden sonra biraz kuru, ama tatmin edici bir cevap geliyor:

Opsiyonlar farklı büyüklükteki yatırımcılar için mükemmel enstrümanlar olabilir ama brokerler size mutlaka aldığınız riske değer şeyler satmaya çalışacaktır...

Hull, çok da esprili biri değil.

“Doğru,” diye onaylıyorum. “Brokerler ipleri kısıdan tutmalı. Cepheden haber var mı? İlk milyonu geçtik mi?”

“Korkarım geçmedik.”

Parmakları klavyenin üstünde tıkırdıyor.

“Hele de son kart dağıtımı sonrasında... Ama eğer ay sonunda beklendiği gibi *United Steel* senetleri yüzde iki değer kazanırsa belki de zararın bir kısmını telafi edebilecekler...”

“Kes şunu!” diyerek sözünü kesiyorum. “Şu ana kadarki tüm pozisyonları kapatmak istiyorum. Ne kadara mál olur?”

“Efendim?!” diyor titrek bir sesle.

“Her şeyi sat!”

“Paraya mı ihtiyacın var?”

“Evet, yeniden kurumsallaşacağız. Tümüyle.”

Parmakları tık tık tıkırdıyor.

“Hm,” diyor derin derin düşünerek.” Eğer şimdi her şeyi satarsan yüzde otuz civarında zarar edeceksin. Aslında daha da kötü olabilirdi. Fikrin ne?”

“CANIMA hisselerinin ağustosun sonunda düşüşü için opsiyon.”

“Bunlar da kimdi?”

Hull bilgisayarda araştırırken “Dünyada en büyük köpek maması üreticilerinden biri. Geçen yılki cirosu bir milyar doların üstünde,” diye bildiriyorum canlı bir sesle.

“Evet, evet, görüyorum... İyi masraf ediyorlar.”

“Ama çok uzun bir süre için değil. Yüzde yirmilik düşüşe yatıracağız.”

“Ne?” Panik seziyorum sesinde.

“Köpekler alçaktan uçar, *man*.”

“Yok, yok, unut gitsin. Çok riskli. Tahmin kısır çıkarsa neler olacağını biliyorsun değil mi?”

Biliyorum tabi ki. Opsiyonlar, piyasanın likiditesini arttırmayı amaçlayan oldukça yeni bir icattır. Onlara *derivatif*, türev de denir, çünkü değeri başka finansal enstrümanlardan karşılanır. Aslında onlar belirli bir dönem zarfında belirli bir fiyata mal, hisse, döviz alma ve satma

hakkı tanıyan sözleşmelerdir. Opsiyonlar, oldukça düşük imkanlarla ama çok daha yüksek bir riskle iş yapma fırsatı tanır. Direkt olarak hisse veya senet satın alırsan, somut bir şey ediniyorsun. Değeri, diyelim yüzde yirmi düşerse, sana yine de yüzde seksen kalıyor. Opsiyon ise sadece bir ihtimaldir (hayal, rüya, umut...), gerçekleşirse, kar oranı başlangıç peyinin yüzde 2000'ine kadar çıkabilir. Ama gelecek sana çeltik atarsa, opsiyon buharlaşıp gider; renksiz, kokusuz, dumansızdır, doğal gaz gibi.

“Hadi, Hull! Bu, yavaşça yok olmaya mahkum edilen 50 000 gibi zavallı bir rakamdır. Ha var, ha yok, ne fark eder. Bu paraya sadece bir şans tanımak istiyorum.”

“Yine de olsa daha iyi olur.”

“Hull, başka broker aramam gerekiyor mu?”

“Okey, sonuç olarak bunlar senin paran,” iç çekiyor Hull.

Merak duygusuyla nasıl mücadele ettiğini hissediyorum.

“Bak, beni pek ilgilendirmez ama... nerden biliyorsun?”

Ciddi bir tonla “Hull,” diyorum, “Sen Baruch anına inanıyor musun?”

Yarım dakika boyunca ahizeden sadece nefesi geliyor.

“Baruch anı mı yaşadın?!”

Başka nasıl anlatabilirim ona bilmiyorum.

“Diyelim ki... Sadece Randy Frederick'e konuyla ilgili düşüncelerini sorma! Sen kendin inanıyor musun?”

“Nasıl oldu? Kime rastladın? Buffet, Trump, Perlman, Abramoviç?”

“Her halde inanıyorsun!”

“Soros!” Sesi falsettoya yükseliyor.

“Neredeyse doğru isabet ettin.”

“Peki ya seni atlatmışsa. Maytap geçmişse?...”

“Hull, ara sıra sadaka veriyor musun?”

“Ne? Evet, vermişimdir... Aşırı derecede yüz­süz de­ğil­lerse.”

“Peki Monopoly’den bir banknot atmak gelmiş midir hiç içinden?”

“Tabi ki hayır.”

“Bunu anlatıyorum. Öyle yapılmaz. Kötüye alamettir. Yanından geç daha iyi.”

Sessizlik.

“Benim önümde işe yarar,” sonucuna varıyor Hull ku­ru bir sesle. “Ama dahili bilgi ile ticaret yapıyorsun diye peşine takılırlarsa, SEC’in* bu öyküyü yutacağını sanmıyorum... Uyarmadı deme!”

“Harekete geç!”

* SEC: Security and Exchange Commission – ABD’de kıymetli kağıt ticaretini denetleyen kurum (Y.n)

10. ANGO

Peşimden “Bayım, bayım,” diye çın çın öten bir ses yetiştirdi.

Yolda, iri siyah benekli beyaz bir elbise içinde, ince bacaklı bir yaratık yürüyordu. Bir eliyle siperliği dalgalanan olağanüstü şapkasını tutarken, diğeriyle ufak tefek, düz, morumsu bir itin kayışını sıkıyordu. Şapka gözlerini kapatıyordu. Onun altında taze, turuncu dudaklar parlıyordu.

“Her şeyi gördüm. Sizi alçak düşürmeye çalıştılar, ama siz onlarla dalga geçtiniz. Farkına bile varmadılar... Nasıl aklınıza geldi gerçekten?”

Gözlerimi kıstım. Güneş arkasında parlıyordu. Çilli olduğunu, saçının kırmızımsı olduğunu gördüm. Güneş gözlükleri takmıştı.

“Neyi?”

“Şu para olayını... Dün...”

Gülümsedim.

“A, el altında başka bir şeyim yoktu yalnızca.”

“Hayır, siz bir *statement* yaptınız.

“Bak sen? Nasıl bir *statement*?”

“Sisteme karşı.”

“Hm...”

“Size hayranlık duyuyorum. Siz cesur bir insansınız.”

Elini uzattı. Yumuşaktı, ama içinde sanki gizli bir yay vardı. Tırnakları ojeliydi, dudakları ve saçlarıyla aynı renkte. Mümkün olduğunca fazla tutmaya çalıştım onu.

Kendini tanıttı: “Fiona Eagalton.”

“Ango.”

Hiç değişmeyen soru: “Nerelisin Angus?”

Hiç değişmeyen yanıt: “*Bulgaria*.”

“Ben de Brooklyn’denim.”

Bu arada Zuckero ile ufak it, yoğun bir feromon akını salgılayarak, hararetle birbirlerin popolarını koklamaya başlamışlardı.

“Lilly, terbiyeli davran bakayım!” Fiona onu çekmeye başladı ama kayışlar bir birine dolanmıştı.

Onları çözmek için neredeyse aynı anda eğildik. Gözlerim derin dekoltesine daldı, ta göbek deliğine kadar indiğini sandım. Sutyenin iki dantel yarıküresini ince siyah bir bant birleştiriyordu. Gözlüklerinde kendime baktım. Ne gördüğümü anladım sanırım ama pek de tedirgin olmuş hali yoktu.

“Adı ne?”

“Zuckero.”

“Senin mi?”

“Şey...” içimi onur kaygısı kemirmeye başladı. “Kardeşimin.”

Pinçer, yalanımı ilan etmek istercesine, nefretle havladı.

Kılıklı bir askerin heykelinin yanından geçtik ve Beşinci Avenue’ya doğru uzanan yürüyüş yolunun gölgelerine gömüldük. Çıkışta şovaleyi anımsatan katlanır sandalyeli beş Asyalı sağını solunu koruyarak etrafta dolaşıyordu, on dolar karşılığında başınıza nokta masajı yapmayı teklif ediyorlardı. Parkın her köşesinde vardı onlardan ama o ana kadar bu işlemi denemeyi kabul eden görmedim.

“Hiç denedin mi?” Sıra halinde dizili adamları işaret ettim.

Beni elimden yakalayarak “O, bunu sakın yapma!” dedi. “Seni yeniden programlayabilirler.”

Kaşlarımı kaldırarak “Efendim?” dedim.

“Bu noktalar,” Fiona fısıldayarak anlatmaya başladı, “direkt olarak beyinle bağlı butonlar gibidir. Ndresini bastırman gerektiğini biliyorsan bir insanın bilincini değiştirebilirsin. Gelişigüzel bastırıyorsan onu temelden karıştırabilirsin.”

Gülümseyen sarı tıfllara doğru baktım, ama artık bana sinsice sırtıp el sallıyorlarmış gibi geliyordu: Buyurun, sir, sadece on dolar.

“Adamın biri,” nefesi kulağımı okşuyordu, “başına masaj yaptırmak için bir Asyalının yanına oturmuş, sonra da hiçbir şey hatırlayamamış. Ne adını, ne nerede yaşadığını, hiç bir şey! Arkadaşları onu bir Çin restoranında çalışırken görmüşler ama o onları hiç tanımamış bile. Mutfakta yaşıyormuş, artıklarla besleniyormuş. Zombi gibi. Başka birini ise yanlış programlamışlar, o da gidip karısını parça parça doğramış. Aslında mahalledeki süpermarketi soyup paraları onlara getirmesi gerekiyormuş sadece...”

“Peki neden herkesin gözlerinin önünde bunu yapmalarına izin veriyorlar.”

“O kadar programlanmış ajan var ki...”

“Bak...” Eski atasözünü hatırladım, demir sıcakken dövülür. “Bir akşam birlikte bir şeyler içmeye ne dersin, ha?”

“Şey...” Tereddüt etti kız, bir yasağı çiğnemeye hazırlanan çocuk gibi üst dudağını yaladı. “Neden olmasın ki... Ne zaman?”

“Yarın.”

Benim bu azimliliğim hoşuna gitmedi herhalde, dudaklarını büzdü ve yarın için artık programım var diye

ötüverdi. Cuma günü için sözleştik. Aklıma somut bir şey gelmediği için o öncülük etti:

“Bir yer var. Adı ‘Arters’, Greenwich Village’de, LeRoi sokağında... Çok köhne bir yer, ama bulursun. Caz sever misin?”

“Severim,” dedim başımla onaylayarak.

“Beni takip etmeyeceksin değil mi?”

“Efendim?” Şaşkınlıktan tökezledim. “Öyle birisine mi benziyorum? Hadi cıngıl,” küserek kayışı çektim.

Daha olumlu şeyler düşünmeye gayret ederek yürüyüş yolunda sümsük sümsük sallanıyordum. Sreten ve tayfası aniden karşıma çıktığında Zuckero önümde usulca dörtlüyordu. Bronzlaşan kafatası terden parlıyordu.

“Merhaba, dostum!”

“Merhaba.”

“Nasılsın?”

“Fena değil,” dedim başımı sallayarak, sonra da kendisine teşekkür etmem gerektiğini hatırladım.

“Birbirimize yardım etmeliyiz yahu...” Yüzünün terini sildi. “Bu pireyle şanslısın sen! Benimkiler parçalayacaklar beni. Tarifemizin içine ediyorlar, bunu bil. Ama görecek onlar!”

Sözleri beni şaşırttı. Bana teslim edilen iti korkunç sürüsünden uzak tutmaya çalışarak onu takip ettim. Her tür köpek kışının peşinde yüzlerce, belki de binlerce mil yürümenin sonucunda Sreten temel bir adaletsizlik tespit etmişti. Ona göre daha iri cinslerin daha yüksek ücretlendirilmesi icap ediyormuş, çünkü daha fazla enerji harcanıyormuş. Her cins için farklı tarifeler içeren bir tablonun hazırlanması gerektiğini de savunuyordu. Bu fikir bilincini tümüyle ele geçirmişti.

“Ne diyeceksin bu konuda?”

“Mantıklı geliyor. Ama karakter de göz önünde bulundurulmalı.”

“Hm...” Anlaşılan reformun bu yönü üzerinde düşünmemişti.

“Ters hayvanlar var. Sakin olanlar da var. Bu illa ki büyüklükle ilgili bir şey değil. Adil olmak istiyorsanız kişisel özellik katsayısı dahil etmelisiniz.”

“Doğru. Öncü Komiteye katılacak mısınız?”

“Niçin?”

“Sendika işini yapmıyor. Onun dışında, köpek maması dağıtımından gelen komisyona el koyuyor, bize sadece kırıntılar kalıyor. Yeni bir sendika kurmayı düşünüyoruz.”

“Sendikanız mı var?”

“Dogster’lar* diye geçiyor. Bana sorarsan düpedüz şantajcı her biri. Perşembe günleri toplanıyoruz.”

Amerika’ya Central Park’ın zulüm altındaki köpek gezdiricilerinin lideri olmak için gelmemiştim. Bu geçici bir işti, çok ciddiye almamalıyım, en azından ben böyle düşünüyordum. Ama onu kırmak istemiyordum. Yönettiği grup, anlaşılan, güç topluyordu.

“Bak..., davanıza saygı duyuyorum,” Bulgar siyasetçisi gibi evirip çevirmeye başladım. “Ama tümüyle anlamadığım bir şeyle uğraşmak istemiyorum. Daha çok tazeyim. Belki daha sonra... Bir sonraki aşamaların birinde.”

“Sen bilirsin.” Sreten hızını yükseltti. “Hiç kimseyi zorlamıyoruz. Ama yine de düşünüp karar verirsen... Perşembe toplanıyoruz, akşam saat sekizde, Dakellerin Çayırında.”

“Dakellerin Çayırı mı?!”

Sreten freni kazıkladı. Neredeyse kirişleri bile çatırdadı.

Dogster’lar: Kendi icadı olan bu kelimeyi Alek Popov ABD’nin sendikacılık tarihinde önemli bir yere sahip olan “International Brotherhood of Teamsters” (Uluslar arası Nakliyeciler Kardeşliği) ifadesinden etkilenerek (sendika üyeleri “teamsters” olarak anılır) oluşturmuştur. (Ç.n.)

“Sorry. Yeni olduğunu unuttum. Bu bizim kendi dilimizde.”

“Kendi diliniz mi var?!”

“Gibi. Zamanla öğrenirsin. Sır saklayabilirsin değil mi? Etraf ajan kaynıyor. Eğer sen de onlardan biri değil isen...”

Bakışı beni elektrikli bir testere gibi yarıp geçti.

“Saçmalama! Başka işim yok sanki...”

“Havuzun yanındaki büyük tepenin arkasında. Köprünün altından geçiyorsun, sonra sola sapıyorsun.”

İtler hep beraber kayışları gerdiler, sözünü tamamlamasına izin vermeden onu alıp sürüklediler.

11. NED

Leiland Frost ve Denise Blanco beni son derece düzgün ve parlak bir elmadan çıkmış bir solucan gibi tiksinti ile inceliyor. İkisi de ta 80'lerden bu yana firma ortağı, bir süredir de yönetim kurulunda üyelikleri var. 24.katta küçük تنها bir odada oturuyoruz. Elinde metal sürahi ve şirketin logosunu taşıyan dört fincan ile Blanco'nun sekreteri, uzun bacaklı Miss Keach görünüyor. Fincanların üçüne kahve dolduruyor, onları dağıtıyor, dördüncüsünü de masanın ucuna bırakıyor. Demek bir kişi daha bekliyoruz ama kim olduğunu bilmiyorum. Kimse söylemiyor ki.

Leiland ile geçen yıl Chicago'da bir proje üzerinde çalıştım. Tam "adam gibi adam" olduğunu söyleyemem ama genel olarak düzgün birisi. Beş dakikada bir ailesini arayıp onlara bir takım cıvık isimler takıp duruyordu. Fakat bir seferinde odasından geç bir saatte pardösülü ve botlu bir kadını çıkarken yakaladım... Sadece kırbacı eksikti. Denise, yıllarca Atlanta'daki ofisi yönettikten sonra New York'a geldi ve şirketin müdür yardımcılarında biri oldu. Şu anda dolaysız olarak onun astıyım. Her ikisi de yılda bir-bir buçuk milyon kazanıyor, bu da *top* performans olarak geçiyor.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." Leiland kulağının arkasını kaşıyor.

"Yanlış anlaşılma." Blanco çeviklikle ilave ediyor.

"Düpedüz şantajdı," diye kesinleştiriyorum kasvetle.

"Evet, mantıklı..." İkisi de başlarıyla onaylıyor.

“Ne kadar yükseliyorsan o kadar fazla tetikte olmalısın,” diyor Leiland. “İnsanlar kardeş değil. Aynı şirkette çalışsalar bile.”

Bunu daha ilk iş gününden beri biliyorum ama ihtiyatla susuyorum.

Blanco sözü alıyor: “Bazen bu rekabet çok kreatif olabilir. Yeter ki üzücü boyutlar almasın, tabi ki.”

“Her şeye rağmen senin yanında olduğumuzu bilmeni istiyoruz,” diyerek Leiland söze katılıyor. “İşinden memnunuz. Beynin var, tecrüben var, ticaret ruhun da var. Sana yatırım yaptık. Bu yüzden sana bir şans daha verilmedir diye düşünüyoruz.”

Son uyarı kokusu alıyorum. İşler ne kadar da çabuk boka sarmaya başlayabiliyor! İkisi başlarını yakınlaştırıyor ve kurnaz gözlerini üzerime dikiyorlar.

“Burada işler sakinleşene kadar atlayıp memleketine gitmeye ne dersin?”

“Efendim?!”

“Bulgaristan’a. Bir meslektaşımız şu anda orada. Emin değiliz ama belki yardıma ihtiyacı vardır.”

“Bir özelleştirme işinde danışmanlık yapıyor,” diye ekliyor Leiland. “Daha üç ay önce Romanya’dan Bulgaristan’a geçti.”

“Ortaklardan Kurtz’u tanıyor musun?” Blanco’nun sorgulayıcı bakışı üzerime düşüyor.

“Leopold Kurtz!” diyerek irkiliyorum.

Ortaklar listesi dört yüz civarında kişiden oluşuyor. Onların sadece küçük bir kısmı dolaysız olarak şirketin yönetimi ile ilgileniyor. Diğerleri sürekli bir hareket halinde: dünyanın farklı noktalarına dağılmış projelerin peşinde koşuyorlar. Şahsen tanıdıklarım - birlikte çalışma fırsatım olanlar - otuzu geçmiyor. Ama Kurtz bir yıldızdı. Yıllar önce iş çevrelerinde üne kavuşan bir kitap yazmıştı. Bende de var, imzalı olarak. Yeni bir kitap yazdığı konuşuluyordu.

Blanco, “O olağanüstü bir kişi ama ilginç bir mizaca sahip,” diye ilave ediyor.

“Bayağı ilginç,” diye vurguluyor Leiland.

“Mesleki özelliklerini kimse reddetmiyor, tabii ki.” Blanco hemen ilave ediyor. “Kurtz büyük bir geleceğe sahipti. Şirketin başına bile geçebilirdi, şu mizacı olmasaydı.”

“Yaşlı Hamilton şahsen onu kendi yardımcısı olarak belirlemişti.” Leiland sesini alçaltıyor. “Ama yönetim kurulu korktu. Yöntemleri bazen son derece radikal olabiliyor...”

“Sonuç olarak Mey’i tercih ettiler.”

“O zamandan beri Kurtz New York’a gelmedi. Kendini tümüyle yeni oluşan pazarlara adadı. O idareci bir tip değil. Yine de üzüldü. Gururu kırıldı. Daha da tuhaflaştı!”

Lafı ağzında geveleyip duranlara sinir olurum.

“Peki sorun nedir?”

“Hm...” Leiland parmaklarını kütürdetiyor. “Onun yetkinliğini sorgulamıyoruz ama müşteriler sinirleniyor. Bulgaristan’da bir fabrika almak isteyen bir madencilik şirketi söz konusu. Ama işler sarpa sarmış. Gidip yerinde ne olduğunu kontrol etmeni istiyoruz. Gerekiyorsa da – ona yardım etmeni. Sen yerlisisin, ortamı biliyorsun...”

O anda Will Mey’in kendisi, Çar Pelikan olarak da bilinen şirketin CEO’su* dahıyor içeriye. Geçen yıl ilk defa Greenwich’teki mülkünde verdiği Noel partisine gitmiştim. Hareket halindeyken elimi sıktığını ve sana güveniyoruz evladım türünden bir şey söylediğini hatırlıyorum. İşte şimdi yine ellerimi tutuyor: Demek bu bizim dehamız, bizim altın şansımız!

“Ned, evladım! Sen ismini Amerikanın kurumsal tarihine yazdın. Bitti, artık rahat olamazsın! Nereye de gitsen şöhret senin peşinde olacak. Böyle bir şov! Sunumlarımız

* CEO (Chief Executive Officer): İcra kurulu başkanı.

için bilet satmaya başlamamız gerekiyor sanki, ne diyor-sun, Leiland?”

“Sabotajmış, Mey!”

Blanco ona omzuyla vurarak “Her şeyden öyle olduğu anlaşılıyor...” diyor.

“Peki o nereye bakıyormuş! Nereye bakıyordun be, göt herif? Bir takım hödüklerin seni oyuna getirmelerine nasıl izin verirsin! Bu, olayın şahsen senin işin olmasından çok daha kötü! En azından kişilik sahibi olduğunu gösterecektin, *statement* yapacaktın: Canınız cehenneme, umurumda bile değilsiniz... İtiraf et, bunu ara sıra düşünüyor-sun, öyle değil mi?”

“Ama bu durumda onu kesin işten atmamız gerekiyordu,” diyor Leiland.

“Biz onu şimdi de atarız.”

Konuşmanın bu yönde gitmesi hiç, ama hiç hoşuma gitmiyor!

“Hayır, onu Bulgaristan’a göndereceğiz.”

“Bana sorarsan onun yeri Grönland. Orada projemiz yok mu?”

“Kurtz’a neler olup bittiğini öğrenmemiz gerekiyor,” diyerek Blanco söze karışıyor.

“Ha! Muhteşem Kurtz!” Alaylı bir ton seziyorum. “Biliyor musunuz, gına geldi ondan! Ne sanıyor kendini? Dün Steel Works’ın CEO’su olan Bob Milestone ile golf oynadım. Olayların gidişatından oldukça büyük bir şaşkınlık yaşadıklarını itiraf etti. O kadar mesai saati, en yüksek tarife üzerinden... ve sonra... hiç bir şey! Antlaşma bizim yüzümüzden feshedilirse zararların karşılanması için yasal bir süreç başlatacaklarını ima etti.

“Mr. Kurtz müşterilerimizi kandırmaz!” diyor Leyland ayağa kalkarak.

“Onunla herhangi bir iletişiminiz var mı aslında?”

“İnternet üzerinden...”

“İnternet üzerinden?!”

“Telefonu kapalı.”

“Hayır, bu hiç hoşuma gitmiyor! Peki ne yazıyor?”

Blanco ve Leiland bakışıyor.

İletinin alındığını ama şu anda şahsen cevap verecek durumda olmadığını söyleyen bir chatbot oluşturmuş...

“Size göre de bu bir iletişim?! Bakın, onu bir an buraya getirmemiz lazım!” Mey’in bakışı, manzaranın can sıkıcı bir ayrıntısı olarak benim üzerime düşüyor. “Sen getireceksin onu! Ölü veya diri, anladın mı?”

“Evet, sir!” diyerek başımla tasdik ediyorum.

12. ANGO

Kardeşim yine yollarda. Onu herhangi bir yere değil, Bulgaristan'a postaladılar. Bu süper, ya, dostum, ne zamandır kepaze memleketini görmüyorsun? Kebap yersin işte, burada tam tutturamıyorlar diye sızlanıp duruyorsun ya... Yanlış da değil aslında.

Ama bir şeyleri kafaya fena takmış durumda. Nedir, bilmiyorum. Belki de burada tek başıma ne yaparım diye merak ediyordur. Veya öngörülemez sonuçları olan vahşi bir şey yaparım diye endişeleniyordur. İyzi, *man*. Merak etme, bir şekilde hayatta kalırım. Bir süre tereddüt ettikten sonra bana kredi kartlarından birini bıraktı. Onu *akıllıca* kullanmam için beni uyardı ama doğru ifade *sadece son çare olarak* kullan idi.

“Bak,” dedi aniden.” Bana bir şey olursa dünyanın sonu da olsa gelip kalıntılarım ile ilgilenmeni istiyorum. Şahsen!”

“Ne?” İrkilerek ona baktım.

Ciddi ve kasvetliydi. Eşyası odanın ortasında dikiliyordu. Taksinin her an gelmesi gerekiyordu.

“Babamı hatırladım. Bir de postaneden gelen kutuyu.”

“Nerden aklına geldi bu?”

“Hâlâ hayatta olabileceğine inanıyor musun?”

Kısa süreli bir tereddüitten sonra “Aslında uzun zamandır bunu düşünmedim,” dedim.

“Ama orada bir yerde duruyor, öyle değil mi?”

“Tabii ki, duruyor,” diye onayladım.

“Onu rüyada görüyor musun?”

“Ara sıra.”

“Hadi ya! Bana bundan hiç söz etmedin. Nasıl görüyorsun onu?”

“Hasta olarak.”

“Hasta mı?” Yüzünü kırıştırdı kardeşim.

“Evet, her zaman çok hasta,” diye onayladım. “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu rüyalar moralimi bozuyor, sonra bütün gün kendime gelemiyorum. Birkaç ayda bir aniden üzerime çullanıyorlar, sanki beynimin bir köşesinden çıkıyorlar. Her seferinde babam bir yerlerden dönüyor...”

Beklenti içinde beni dinliyordu.

“Komadan çıkmış gibi...” isteksizce anlatmaya devam ettim, “Yüzü hamur renginde. Zayıflamış, kesik kesik hareket ediyor, sanki eklemlerine çelik dökülmüş veya metal çiviler çakılmış gibi. Neredeyse konuşmuyor, sadece horluyor. Büyük çabalarla da olsa içkiyi bırakmış. Onu gözlerimiz gibi korumalıyız. Çünkü her an tekrar nalları dikebilir...”

“Bayağı iğrenç!”

“Peki sen onu rüyada görüyor musun?”

“Hiç görmedim,” dedi başını sallayarak. “Şu ana kadar.”

Belki de bir şey daha ilave etmek istiyordu ama sustu. Saatime baktım. Zuckero ile sabah koşusu saatiydi. Taksi gecikiyordu. Onu uğurlayamayacağım için üzülüyordum, ama diğer taraftan rahatlama hissettim.

“Gidip köpeği gezdirmeliyim.”

“Sorun değil, git,” dedi sanki ruhsuz bir sesle.

Çıkmadan önce ona dönüp “Hey, yerlerimizi değiştiriyoruz hissine kapılmıyor musun?” dedim. “Ben burada kalıyorum. Sen oraya gidiyorsun. Bir tuhaf sanki...”

“Tuhaf olan bir şey yok. Proje gibi proje işte...”

Döndüğümde kardeşim gitmişti.

Korumacı gölgesinin dışında daha başarılı olabilirim diye düşündüm birden. Bakmışsın içimde bir takım beklenmedik güçler yükselmiş. Billy Ocean’ın söylediği gibi: when the going gets tough, the tough get going*.

Ufak girişte doğrudan yere atılan gazeteler etrafa dağılmıştı, postacı bu şekilde sanki burada oturanlara karşı hıncını belirtiyordu. Moralem yerinde olduğunda onları uzun zaman önce önü tuğla ile örülen şöminenin üzerine dizi-yordum, telafi olarak da okuduktan sonra iade etme niyeti ile bir Wall Street Journal veya New York Times alı-yordum ama geri getirmeyi genelde unutuyordum. Anlaşılan dikkat eden yoktu. Posta kutusunda kardeşimin bankasından gelen ekstreler dışında şahsen bana yönelik iki zarf daha buldum. Daha Bulgaristan’dayken ısrarla oraya buraya göndermeye başladığım iş soruşturma yazılarının ilk cevapları gelmeye başlamıştı. Genelde olumsuz cevap-lardı ama bu durum şu gerçeği değiştirmiyordu: yine da yazışma yürütüyordum, iletişim sağlı-yordum, sosyal içgü-dülerimi canlı tutuyordum.

Sevgili Bay Banov, ilan edilen konuma duyduğunuz ilgi için teşekkür ediyoruz ancak sizin yetkinliğinizde bir kişiyi işe alma gücüne sahip değiliz. Veya tersi: Zor ekonomik şartlardan dolayı durumlar kötüleşmeye devam ederse işte kalmalarını sağlayamayacağımız kişilerin eğitime ne yatırım yapamıyoruz...

Başka bir ifadeyle, yaylan! Ama bir üslup ile söylen-mişti. Gazeteler de ekonominin patinaj halinde olmasın-

* When the going gets tough, the tough get going: İşler kötü gi-dince güçlü olanlar yola devam eder. Deyim, başbakan Ken-nedy’nin babası Joseph P. Kennedy’ye (1888-1969) atfedilir. Billy Ocean’ın aynı başlıklı şarkısıyla oldukça popüler olur. “Random House Dictionary of Popular Proverbs and Sayings” by Gregory Y. Titelman (Random House, New York, 1996) (Y.n.)

dan sızlanıp duruyorlardı. Yeraltı olayların tarihçesi *deja vu* tadı bırakıyordu: şirketlerin hortumlanması, soyguncu müdürler, cebi yanan mevduat sahipleri, finansal piramitler, kasa defteri sahtekarlıkları, tahsil edilemeyen borçlar - tahmin etmek için Wall Street analizcisi olmana gerek yoktu.

Bizim hastalığımıza yakalanmışlardı!

Kleptomaninin ruhu, Tutankamon laneti gibi komünizmin mezarlığından uçup gitmişti. Bir kez başladı mı, sonu yok, bunu biliyordum: kendi ofisindeki raptiyeleri bile aşırırsın. Kodumun şansına bak, diye kendi üzerime lanetler yağdırıyordum, bir krizden kaçarken diğerine yakalanıyorsun. Ama insanlar bu tarafa akın etmeye devam ediyordu. Belki de hâlâ umut vardı. Burası Sovyetler Birliği değildi ne de olsa. Daimlilik kurumları ve kanun hükümdarlığı vardı. Temeller sağlam görünüyordu. Şu yukarıdakiler gemiyi sallamazlarsa hiç sorun yaratmadan en az elli yıl daha idare edebileceklerdi. Bu arada kişisel mutluluğumum çadırını kurabileceğim kuytu bir niş keşfetmeyi umuyordum.

Hakkımdı, anasını satayım, anayasal hakkımdı!

Öğleden sonra yine Yence'lere damladım ama şişko hizmetçi ciddiyetle Zuckero'nun *available*⁸ olmadığını söyledi. Sanki onunla kağıt veya bilgisayar oyunu oynayacaktım... Hanımefendi bir bahçe partisine gitmişmiş, onu da yanına almışmış. Bunu bana daha sabahtan söylemeleri gerekiyordu. Teptiğim yolu ödeyecekler mi acaba? İçeriden kırmızı ve siyan desenli ipek bir bornoza sarılmış uzun boylu ağarmış bir adam göründü.

"Rosy!"

Kadın kaşlarını çatarak yerinden kımıldadı. Adamın bakışı benim üzerimde kaldı bir süre.

"Siz Zuckero'yu gezdiren şu *young guy*'sınız, değil mi?"

Başımla onayladım.

“Adım Yence... Size bir içki ikram edebilir miyim?”

Oldukça ani oldu gibime geldi. Hizmetçi kendi kendine öfke ile mırıldanarak terliklerini sürte sürte koridora yöneldi. Adam beni çalışma odasına davet etti. Storlar kapalıydı, içeride alacakaranlık hakimdi. Masif kitap rafları tavana kadar yükseliyordu. Eski para kokuyordu.

“Viski?”

Çok erken olmasına rağmen hiçbir itirazım yoktu.

Bana masanın üstündeki kristal sürahiden bir parmak kadar yağlı, pas renkli sıvıdan döktü. Kendine de döktü ve karşımdaki deri koltuğa yerleşti. Hayatı boyunca gerçek bedenler yerine resim beceren rengi atmış bir Hugh Hefner’a benziyordu. Abajurun yeşilimsi lambası basık bir ışık saçıyordu. Çalışma masasının bir ucunda mermer bir büst vardı. Üzerinde durduğu yükseltinin önünde pirinç bir tabelanın üzerinde MARCUS AURELIUS yazıyordu.

O anda Yence’in bornozunun aralık olduğunu fark ettim. Anadan doğma çıplaktı, dizlerini hafifçe sıkkan siyah diz altı çoraplarını saymazsak. Organı, karnının altındaki grimsi kıl tutamının arasından süzülüp çıkan yarı canlı bir yılan gibi bir tarafa yaslanmıştı. Düşük, yassı göğüsleri, kuru bir hırıltı ile inip kalkıyordu.

“*Cheers!*” diyerek bardağından bir yudum içti.

Şöyle daha bir okkalı yudum çektim ama hiçbir şey demedim. Marcus Aurelius’un düşünceli yüzünü inceliyordum, ara sıra piçe de bir göz atıyordum- ola ki daha radikal eylem kararları almasın diye. O kıpırdamıyordu. Elektrikli ampul altında duran kertenkele gibi. Yüzü solgun, sarkıktı. Gözleri – cansız. Ne kadar da iğrensem onda bir şeyler bana babamla ilgili rüyayı anımsattı. Bir mum alevi gibi iki dünya arasında gelip giden dirilen ölüyü anımsattı. Hüznü gösterişi bu etkiyi daha da güçlü yapıyordu. Her şeye rağmen muhteşem tadından hiçbir şey kaybetmeyen viskimi içip kalktım.

“İçki için teşekkürler.”

Yence aceleyle bornozunu topladı, belini bağladı ve arkamdan sürüklenmeye başladı.

“Yaptığınız gezinti için üzgünüm. Bunu ufak bir telafi olarak kabul ederseniz beni çok mutlu edeceksiniz...”

Kaşla göz arasında elime katlanmış bir banknot sıkıştırdı. Rosy etrafta görünmüyordu. Ona tokat atmamı beklercesine veya bakışında bir kırgınlık okumak istercesine başını eğmişti. Ama ondan nefret etmiyordum, pek kızgın olduğum da söylenemezdi, üzülmüştüm daha çok. Ta kapı arkamdan kapandıktan sonra parayı açmak aklıma geldi. Bu durum için çok mu, az mı, fikrim yoktu. Hayatımda kazandığım en hızlı elli dolardı.

13. NED

Ne kadar az duygu, o kadar daha iyi!

Andrew Karnegie, *Otobiyografi*

Gazete kağıdına sarılı pembe hap masanın üzerinde, rakı bardağı ve acımtırak salatalık tabağının yanında duruyor. Müzik kulak zarlarımı itip kakıyor. Ara sıra gözüm dans pistindeki bedenlerin arasında Berger'in oynak bir altın balığına benzeyen kravatına takılıyor. Onu neredeyse kıskanıyorum... Beni durduran ne? Belki de şu yediğim pahalı yemekler. Mideme gülle gibi oturdu. Ama o da yedi, üstelik benden daha az da yemedi! Bilmiyorum. Kendimi kütük gibi hissediyorum. Beatrix Güney Amerika'ya gideli dans etmedim.

Hapın üzerinde bir ok baskısı var. Beni gösteriyor. Rokçu ceketli kocaman bir tip masaya çarpıyor, hap yere yuvarlanıyor ve mozaik zeminin desenine karışıyor. Onu kovalamayacağım.

Sori, diye homurdanıyor dangalak. Kırık bir Bulgarca ile bir şey soruyor, cevap alamayınca da daha da berbat, ekşi şarap kokulu bir İngilizceye geçiyor. Uzun saçları ve tırnaklarının etrafında derisi kalkmış kaba parmakları var. TV ticaretindeymiş. Yerli Bulgarlar için kanal hazırlıyormuş. Sadece New York'ta 20 000'in üzerindeler! Bulgarikus bakterisi için hazır senaryosu varmış. Bu yoğurdu biz düşünmüşüz, çaktın mı olayı? Farkına varmadan Bulgarcaya geçiyor. Ve lahana turşusunu! Bulgaristan fer-

mantasyonun beşiğidir. Filmine 10 000 dolar yatırım yapmamı öneriyor.

“Lahana turşusu her yerde olur,” diyorum kızarak. Jetonu düşene kadar yaklaşık yarım dakika geçiyor. “Sen Bulgarsın!”

Yüzüne ateş basıyor. Kin dolu gözleri parıl parıl parlıyor.

“Benimle dalga geçiyorsun, ha?” Pençesini yumruk haline getiriyor. “Ne sanıyorsun sen? Amerikan diploması ve bir takım markalı giysin var diye kendini bir şey mi sanıyorsun? Bilirim ben sizleri, şu bankalarda olanları. Bulgarlıktan utanırsınız siz. Lahana turşusu denince nah böyle oluyor suratlarınız. Süprüntüler! Hainler! Bakma bana öyle!”

Bir anda tonu değişiyor:

“Bir bira ısmarlasana yahu...”

Rüzgar, sokaklarda çöp savuruyor. Çin pazarlarından yükselen çürük sebze kokusu nehirden gelen taze esintiye karışıyor. Beni hiçbir güç o duman dolu deliğe geri gönderemez. Berger’e çıktığımı söylemek için cepten ulaşmaya çalışıyorum ama her halde telefonunu duymuyor, ya kapalı ya da birileri onu çalmış. İki taksi geçiyor ama ikisi de dolu. Daha işlek bir dörtyola kadar yürümeye karar veriyorum. Yanımdan arkalarında ot kokusu bırakarak balon gibi şişmiş elbiseler içinde bir yeniyetme grubu geçiyor.

Her adımla midemdeki ağırlık artıyor. Anlaşılan aralarında varoluşsal kavga yaşayan farklı türden gıda ve içkiler karıştırdım. Derin nefes al, *man!* Nefes al! Ara sıra durup en yakındaki duvara yaslanarak yüz adım kadar daha yürüyorum, nefes alıyorum. Çıkarmak yok! Aklından bile geçirme! O kadar bol, lezzetli ve pahalı (her şeyden önce pahalı) yemek ziyan mı olacak... Afrika’daki çocukları düşün? Erkek ol! Artık geç... Lezzetli, bol, pahalı yemekler öbek öbek yüzümdeki tüm deliklerden fışkırıyor. Birinin üzerine kırmızı spreyci boya ile ‘*Gosh*’ yazdığı duvardan domalanlar saçılıyor. Bordeaux şarabı sülfürik asi-

de dönüşmüş. Menekşe kokulu kanyak ise – kokarca yahnisine. O, şeytani karışım! Midem onu durmadan pompalıyor ama onun sanki sonu yok. Her öğürmeden sonra sadece rengi değişiyor, altın, gümüş ve siyah nehir masalında olduğu gibi...

Şu anda katran gibi siyah.

“Aferin, 500 dolara temizledin içini!” diyorum kendime ama bundan daha rahat hissetmiyorum kendimi. Bedenim havası kaçmış top gibi pörsük. Dizlerim bükülüyor. Kendimi çöp tenekelerinin yanına istiflenmiş karton kutularının yanına atar atmaz onların üzerine yığılıp kalıyorum. Yeni ayakkabılarımın burunlarına kusmuklar sıçramış. Onları Prada’nın bir indiriminde sadece 200 dolara aldım ama yine de üzülüyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp onları bir gazete parçası ile silmeye başlıyorum, bundan midem yine kalkıyor. Onları yana itiyorum. Nefes alıyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum.

Böyle daha iyi.

Ama hala doğrulmaya cesaret edemiyorum. Tüm gücüm akşam yemeği ile birlikte kaldırıma akmış. Başımın üstünde yükseklerde bir pencere kapanıyor, gecede uzun bir doğu melodisi yayılıyor. Yapayalnız bir izmarit, kayan bir yıldız gibi karanlığı yarıyor ve kırmızı ışıklar saçarak betonun üzerinde parçalanıyor. Şu anda kim de geçse, diyorum kendime, her şeyimi alabilir. Kalbim ve başka organlarım dahil. Ama pek tedirgin değilim. Hatta böyle, çöpe atılmış eski televizyon gibi yatmanın zevkli olduğunun bile farkına varıyorum. Hiç kimsenin senden bir beklentisi yok. Senin de hiç kimseden bir beklentin yok.

Evsiz barksız serserileri anlamaya başlıyorum.

İçim geçmiş olabilir. Veya bilincimi Spiderman gibi bir çatıdan diğerine zıplaması için bırakmış olabilirim sadece. Çiğinin serin dokunuşu epey bir zamanın geçmiş olduğunu hatırlatıyor. Bir yerlerde polis sireni ötüyor.

Biri ise homurdanarak beni kınıyor:

“Bir bakın, içki için ayakkabılarını bile satmış”

Anlaşılan ben farkına varmadan epeydir inceliyorlar beni. “Saçmalamayın, buradalar işte,” diye itiraz etmek geliyor içimden ama ağzım mühürlenmiş gibi. Kaldırımın üstünde kişiliksiz görünümlü siyah ayakkabılar parlıyor. En az 1500 dolar eder! Başımı kaldırıyorum. Alacakaranlıkta iki gölge yükseliyor. Koyu renk takım elbiseler, beyaz yüzler. Berger’in ufolar hakkında bir şeyler vızıldadığını hatırlıyorum. Onlar olmalı...

“Kim diyor bunu?! Yahu sen kör kütük sarhoş olacaktın!”

Keskin, kuru bir kahkaha, sanki birisi gazete ile cam siliyor.

“George, benim için yaptıklarını asla unutmayacağım!”

“Yetenekli bir insanın ziyan olmasına dayanamam.”

Sanki omuriliğimden bir şiş geçiyor ve sadece dilimi değil, küçük ayak parmağımın son eklemine kadar tüm vücudumu felç ediyor... Çaresizce bakıyorum ve gözlerime inanamıyorum.

“Yardım edebilir miyiz ona?”

Göğsüme yeşilimsi bir kağıt parçası konuyor.

“Fazla veriyorsun!”

“Yapma, George! Nedir ki on dolar!” omuzlarını silkiyor biri.

“Bir şişe votka, örneğin. Bu birisine yardım etmenin yolu değildir. Acı tecrübesinden yola çıkarak Andrew Carnegie’nin ta kendisi ne demiş biliyor musun?” Diğeri hafifçe başını çeviriyor, çenesi heyecandan titriyor. “Hayırseverlik için verilen her 1000 doların 950’sinin denize atılması daha iyidir. Sadakadan geçinen her sarhoş mirasyedi veya serseri toplum için bir ahlaki enfeksiyon tehdidi teşkil ediyor. Çalışkan insanın ihtiyaçlarını daha kolay yoldan da giderebileceğini öğrenmesinde yarar yoktur. Ne kadar daha az duygu, o kadar daha iyi! Hiçbir bireye veya ırka yardımdan hayır gelmemiştir. Yardıma layık olanlar

ender olarak yardım için yalvarırlar. En layık olanlar – asla!”

Hayal mi görüyorum acaba? Başlarından hale gibi açık yeşil bir parlaklık saçılıyor. Gözlerimi yüzlerinden ayıramıyorum.

“Olağanüstü sözler! Ne öneriyorsun?”

“Ona fırsat tanıyalım.”

“Ona bir şey... söylemeyi mi kast ediyorsun?”

“Neden olmasın? Daha önce de yaptık bunu.”

“Bundan kazanmayı becerebilen olmuş mudur sence?”

“Hm... Üstelik uyuşturucu da almış galiba. Belki doğrudan ambulans çağırsak daha iyi olur.”

“Sen Batman mısın yoksa?” Gözlerimin önünde düşük burunlu ve ince kırışık dudaklı geniş bir yüz belirdi. “Dinle yakışıklı, ben George Soros. Bu da en güvendiğim analizcim bay Exman. Hayatını teorik olarak değiştirebilecek bir şey söyleyeceğiz sana. Yeter ki onu unutma, ama bundan büyük şüphe duyuyorum, ve onu kullanmasını bil, bundan daha da büyük şüphe duyuyorum...”

“Ne kadarlık?”

“Hm... Diyelim ki yüzde 1000.”

Exman düşünceye dalıyor. Başının etrafındaki ışık yoğunlaşıyor, sonra bir anda sönüyor. Belirgin doğu Avrupalı aksanı yakalıyorum.

“*Köpekler ağustosun sonunda yüzde yirmi daha alçaktan uçacak.*”

Kısa bir sessizlik.

“Ohoo! Bak sen! Muhteşem bir tahmin, Bay Exman.”

Adımlar uzaklaşıyor. Sokağın sonunda görünmez bir kapıdan geçercesine figürleri yok oluyor. Yavaş yavaş kendime geliyorum. Ve ilk fark ettiğim şey ayakkabılarımın yok olduğu oluyor.

14. ANGO

Ned bir yığın elbise bırakmıştı. Farklı nedenlerden dolayı onları dolabından savmak istiyordu. Birçoğu yepyeniydi ama maalesef bana küçük geliyordu. Vücuduma bisikletçi elbisesi gibi yapıyorlardı. Kardeşime göre bu şu anda modaymış. Yine de iki Armani atlet ve Kennet Col'un ceket gibi bir şeyini ayırdım. Kollarını bir kestim mi sıcak akşamları giyebilirim. Kalanı siyah bir torbaya doldurdum. Kardeşim onu Kurtuluş Ordusu'na götürmemi tembihlemişti ama ben onu evin önüne öylesine bırakıverdim.

Fiona ile görüşmem ta sekizdeydi. Banyo yaptım, direkt tencereden tavuk çorbası içtim ve yeni edindiğim elbiselerin içine kuruldum. Söz konusu barın nerede olduğunu haritada kontrol ettim. Metro ile Houston Street'e kadar indim. Varick Strret ile 7. Avenue'nun aslında aynı sokak olduğunu anlayana kadar dolaşıp durdum. Arters barı, yan sokakların birisindeydi, Sheridan Meydanına pek uzak sayılmazdı.

Girişteki parlak tabelanın verdiği bilgiye göre "Burada Al Budy 22 yıldır çalışıyor"muş.

Dar, uzun bir mekandı, kırmızımsı duvarları eski resimlerle kaplıydı. Noel süsleri bir takım sakallı küf mantarları gibi barın arkasından bezgin bezgin sarkmaya devam ediyordu. Şüphe yaratacak bollukta turist görünüm-lü insan vardı. Orkestra dibe, ufak bir yükseltinin üzerine sıkıştırılmıştı. Biraz yüksek olsa da müzik idare edecek

türdendi. Sahnenin köşesinde trompetli, yaşlıca bir zenci kestiriyordu. Alet bacaklarının arasından yorgun bir penis gibi sarkıyordu.

“Jimmy Parker, yeee!” diye coştı *frontman*.

Zenci trompetini kaldırdı ve hicran dolu sesler silsilesi yarattı.

Fiona hala gelmemişti. Bara yerleştim, kendime bourbon viskisi söyledim ve bakışımı tekrar gruba doğru yönelttim. Yaşlı müzisyen ara sıra uzun kemikli elini duvardaki elektrik düğmesine doğru uzatıyordu. Sahnenin üzerinde yeşilimsi bir lamba yanıyordu. Anlaşılan bu, önemli bir müzik anının geldiğini gösteren bir işaretti. Bence korkunç bir şekilde yapıyordu bunu ama dinleyiciler coşuyordu...

Barmaid barın üzerine yapışan paraları topluyordu. Beyaz, yaygın belinin üzerinde yeşilimsi bir dövme kıvrılıyordu.

“Hi, Engus!” Omzuma hafifçe dokunulduğunu hissettim.

Barın üstündeki sararmış aynada logosuz siyah bir golf şapkası belirdi. İlk başta onu tanıyamadım. Siperlik gözlerini kapatıyordu. Çok daha ufak görünüyordu. Düz siyah bir elbise ve terlik giymişti.

“Ama sen her seferinde farklısın!”

“Bu sana sorun yaratıyor mu?”

Yan masalardan birine kaydık. O, kendine martini söyledi.

Sahnedeki sesler yükseldi:

“Oh, yee!” Jimmy Parker! Ben Martin, Chuck Vertigo, Sam Rodrigues ve ben Karlos Giuzualdo! *The Ghosts!* Şimdi ise bayanlar ve baylar, size Ben Martin’in en yeni parçasını çalacağız. Şüphenin kökleri.”

O ana kadar geniş halk kitlelerinin şansına popüler parçalar döktürmüşlerdi ama bu farklı bir şeydi. Zillerin soğuk çakılımsı tınısı derimin altında titremeye başladığı anda hissettim bunu. Sonra piyano da katıldı...

“Ben Martin, yee!”

Birisi alkışladı.

“İyi, değil mi?” dedi Fiona fısıldayarak.

Adam ani, kesik hareketlerle vuruyordu tuşlara. Altmış civarında olmalıydı, fırça gibi dikilmiş gür beyaz saçları vardı. Kırmızımsı dikdörtgen camlı gözlüklere takmıştı. Fiona müzikle birlikte ritim tutuyordu.

“Onu tanıyor musun?”

“O en iyileridir! Onlarla birkaç yıldır çalışıyor.”

“Buraya sık sık gelir misin?”

“Ara sıra...” dedi Fiona belirsiz bir şekilde.

Kolay bir müzik değildi. Suyu atlarcasına içine öylesine zıplayıp, elinde bardakla sırt üstü uzanarak seni götürsün diye bekleyemezdin. Su altı akıntılar vardı. Sonsuz öyküler zinciri sürükleyen bir tropik ırmağı gibi derin ve bulanıktı. Onları boşuna ayırtırmaya çalışıyordum. Bazen şöyle diyordum kendime: işte bu tanıdık geliyor, 86’da, babamın yeşil deri koltuklu kocaman arabasıyla Charles-town’a yaptığım şu geziyi hatırlatıyor. Ama bir sonraki an çok egzotik, uzak ve yabancı bir şey karışıyordu...

Parça, iğne gözünden çekilen iplik gibi bir anda bitiverdi.

“Ben Martin, yee!” diye bağırmaya başladı Karlos.

Grup sahneden teker teker süzüldü ve köşedeki resmi masasına sıkıştı.

“Aileni anlat bana, Engus!”

“Babam matematikçiydi,” dedim ve tedirginlik içinde sustum.

“Vefat mı etti?”

“Öyle bir şey...”

“Efendim? Bilmiyor musun?”

“Bak şimdi, bu uzun hikaye...”

“Anlatsana, anlatsana,” diye ısrar etti.

“Peki,” diye başladım tereddüt içinde. “Bu, Amerika’da oldu.”

Bu olay hakkında konuşmam doğru muydu bilmiyorum. Ne anlayacaktı? Belki de kendimi enteresan göstermek istiyordum sadece. Açık ağızla dinliyordu. Müzik oldukça yüksekti, başlarımız gittikçe bir birine daha da yakınlaşıyordu. Saçı burnumu gıdıklıyordu, dilimi kulağının solgun midyesine sokmamak için kendimi zor zapt ediyordum. Babamın küllerini postaneden nasıl aldığımızı söyleyince Fiona aniden bana döndü ve gözlerini bana mıhladı.

“Gerçekten mi? Postaneden?!”

“Evet, tabii ki...” Başımınla onayladım.

Moralim bir anda bombok oldu.

“Zavallı!” Serin parmakları ensemden yürümeye başladı. “Hala yaşadığını düşünüyorsundur herhalde... Psikiyatraya gittin mi?”

Sırtım diken diken oldu.

“Hayır,” diye kestirdim.

İçimden konuyu değiştirmek geliyordu. Annesi ve babasının ne ile uğraştığını sordum.

“Başka bir zaman,” dedi yüzünü hafifçe kırıştırarak.

O anda grup yeniden sahneye çıktı. Birer içki daha içtik, sonra birer daha... İngilizcem yavaş yavaş çökmeye başladı: Kelimeler bilincimde sönüyordu, yerlerine de Bulgarca eşdeğerleri parlamaya başlıyordu. İttiğimde hep öyle olur, ama bu, anlaşılan Fiona’nın dikkatini çekmiyordu. Yoğun sıvı alışverişi gerçekleşiyordu. Onu öpmek geliyordu içimden ama acele etmemeye karar verdim. Onu önce eve atmak istiyordum...

Fiona’nın hesabı paylaşalım diye ısrar etmesine rağmen hesabı Ned’in kartıyla kayıtsızca ödedim. Bunu kaba bir seksizm göstergesi olarak yorumlamamış olmasını umuyorum. Taksi tutmayı düşünmüştüm ama araba ile olduğu anlaşıldı, beni eve götürmeyi teklif etti, ben de bunu bir nevi kendi kendini davet etme olarak yorumladım.

Oldukça yeni bir model kıpkırmızı bir minicooper sürüyordu. Varlıklı olabileceği geldi aklıma. Broadway'den basıp gittik. Saat on ikiyi geçmişti, sokaklarda genelde taksiler vardı.

“İyi bir yer,” diye belirtti girişin önünde durduğunda.

İşte şimdiydi zamanı: Bir şeyler içmek için gelir misin diyorum.

“Sadece kahve,” dedi Fiona usulünce, havalara girerek.

Bitti, yedim onu, dedim kendime kız arabayı biraz daha yukarıya park ederken.

Işığı yakıp mutfığa yöneldim. Fiona, etrafına merakla bakınarak, odanın ortasında dikilmeye devam ediyordu. Kahve makinesini çalıştırdım, kendime bir parmak viski koydum. Ona da teklif ettim ama reddetti.

“Hoş bir ev,” dedi.

“Öyledir. Yerleşsene,” diyerek oturmaya davet ettim onu.

Nereye oturacağını görüp ona daha yakından yılışmak istiyordum. Ama hiçbir yere oturmadı...

“Zuckero nerede?”

“Efendim?” Jeton hemen düşmedi.

“Köpeğin, nerede o?”

“Haa...” Telaş içinde ne diyeceğimi düşünürken abartılı bir şekilde gülümsedim. “Pansiyonda. Kardeşim iş gezisine gittiği için birkaç günlüğüne bıraktık. Ben de son zamanlarda oldukça yoğunum...”

Makine kıkırdamaya başladı, sürahi dolmuştu. Kahvesini büyük bir bardağa doldurdum. Bardağa aldı, içmedi. Böyle dikilmek çok aptalca geldiği için çekyatın bir köşesine yerleştim.

“Gel,” dedim yanımdaki yastığın üzerine vurarak.

“Senin köpeğin yok,” dedi Fiona başını sallayarak.

“Ne?!” dedim aptalca gözlerimi kırparak, hala bunu düşündüğüne inanamıyordum.

“Burada köpek yaşamıyor! Hiçbir zaman da yaşamamış!”

“Tabii ki...”

“Yalan söyleme!” diyerek sözümü kesti. “Ne köpek evi, ne mama kabı görüyorum, mobilyalarınızda ise tek bir çizik bile yok!”

Böyle bir gelişme kesinlikle beklemiyordum. Ne yani, dedim, çok önemli sanki, söyleyeceğim ona. Yeni yalanların ağalarına düşmek çok daha utanç verici geliyordu. Biraz karışık açıklamalarıma Fiona soğuk bir onaylama jesti ile karşılık verdi ve “Yani sen köpek gezdiriyorsun aslında?” cümlesiyle lafını tamamladı.

Tonu hoşuma gitmedi.

“Bak, bu sadece geçici bir süre için... Daha düzgün bir şey bulana kadar.”

Bardağı tezgahın ucuna bıraktı.

“Özür diliyorum,” diyerek arkasından zıpladım. “Sana hemen söylemeliydim...”

Fiona beni dehşet içinde süzdü, beni sanki ilk kez görüyordu.

“Elveda, Engus.”

Kapı ardından çarparak kapandı, gıcırdayan adımlarla merdivenlerden aşağıya doğru indi..

Çaresizlik içinde “Salak snop karı” diye bağırdım.

15. NED

Londra üzerinden Bulgaristan'a uçuyorum. Tekerlekli çantam ve omzumdaki laptop ile yeni dünya düzeninin yalnız bir parçası olarak Heathrow'da aylak aylak dolaşıyorum. Memleketime giderken sürekli ucu daralan bir teleskop borusunda uçuyormuşum hissine kapılıyorum, uçakların gittikçe küçülmesi, insanların ise gittikçe daha kapalı ve içine dönük olmalarından kaynaklanıyor her halde.

Telefonum boğuk bir ses çıkartıyor. Mesajım var. Tek bir kelimelik: *done!* Hull göndermiş. Kanca atılmış. Beklemenin dışında yapılacak bir şey yok. Eski güvenim hafifçe kırılmış durumda, 50 000 dolar ise artık o kadar da önemsenmeyecek bir rakam gibi gelmiyor. Peki ya sadece bir rüya idiyse? Veya kuruntu? Hapı her şeye rağmen yutup yutmadığımı hatırlamaya çalışıyorum...

Gate 43'ün önündeki salonda elli civarında kişi kapının açılmasını ve kendilerini doğdukları toprağa indirecek düldüle sıraya göre akmak için uysal bir şekilde bekliyor. Son olarak geçen yüzyılda, 95'in kışında dönmüştüm oraya. Bir litrelik bir Jack Daniels şişesine sarılmış üç herif **hatırlıyorum**, gurbetçiden YDTB'ye, yurt dışında tutunan Bulgar'a dönüşme sürecindeydiler. O zamandan sonra ne değiştiği konusunda fikir yürütemem. Şu anda bekleme salonunda yabancı uzman görünümlü daha çok insan var sanki. Ekonomide ürkek bir çözülme kokusunu alarak her yönden akıyorlar.

Ben onlardan biriyim.

Yerlerimizi değiştiriyoruz gibine gelmiyor mu, demişti Ango ayrılmadan önce. Ben burada kalıyorum, sen ise oraya gidiyorsun... Tabii ki hayır! Ne aptalca bir fikir. Bir: Ben onun gibi orada kalmak için (tanrı korusun) gitmiyorum, sadece geçiyorum oradan, hem de kısa bir süre kala-cağım. Ben profesyonelim. Gönderildiğim yere giderim. Bulgaristan dahil. Veya Mars. Bu hiçbir anlama gelmiyor. İki: Aramızdaki fark sadece coğrafiya ile sınırlı değıl. Bu-nu idrak etmiş olmalı!

Uçakta Bulgar gazetesi dağıtıyorlar. Nostaljiye karşı daha etkili bir deva kesinlikle olamaz. Gübre kokulu o iç-li keder bastığında; rüyanda yüksek mavi dağlar, ızgara üzerinde cızıldayan kebaplar, *lyutenitsa** dolu kazanlar ve üç burmalı börekler görmeye başladığında, üç ay öncesine ait, buralara tesadüfen gelmiş herhangi bir günlük gazete-yi açmak, hayallerinin bir anda solması için yeterli oluyor. Ruhun sakinleşiyor. Neden orada değıl de, burada ol-duğunu hatırlıyorsun. Olaylar yerine oturuyor. Ama şu anda Bulgar gazetesine ihtiyacım yok. Yaklaşık üç saat sonra böreğin tam merkezine iniyorum.

“Hey, Ned, adamım, sen misin!?” Başımın üzerinde bir ses çınıyor.

Uzun boylu, takım elbiseli bir figür görüyorum.

“Ayvın!” Ayağı kalkıyorum, sarılıyoruz.

“Ya sen bizleri tamamen unuttun! Ne zamandır gelmi-yorsun?”

“Uzun bir süredir...”

94’te stajımı Suis Re’nin ekonomik analizler bölümün-de yaptım. Ivan Stomahov şirketin New York şubesine bir-kaç aylığına gönderilmişti. Fiyakalı *London School of Eco-nomics* diplomasına sahip klasik bir YDTB vakası. Daha

Közlenmiş ve rendelenmiş kırmızı biber, patlıcan, domates ve baharatlardan oluşan bir sos (Ç.n.)

çıkışta City onu yeni doğan bir sinek gibi yapışkan kertenkele diliyle yakalamıştı.

Yalnız, vahşileşmiş işkoliklerdik. Gündüzleri yollarımız neredeyse hiç kesişmiyordu, ama akşamları, kişiliksiz kutularımıza dönmeden önce sık sık birlikte bir şeyler yemek için bir yerlere uğruyorduk. Cumaları East Village'in barlarını dolaşıyorduk. Stomahov, benden farklı olarak, memleket olaylarına canlı bir ilgi duyuyordu ve son gelişmeleri bana yumurtluyordu. İşlerin yürümediğine sinirleniyordu. Bu kitapsızların mali disiplinden haberi bile yok! Bu ülkede mali senenin ne olduğunu bilen var mı? Hadi vazgeç sen de şu mali seneden yahu, diyorum, bırak kafalarını yorsunlar. Biz profesyoneliz, kendimizi her yerde gerçekleştirebiliriz. Evet, de, memleket bu sonucunda!

Aman, memleketini yiyeyim!

Stomahov Londra'ya döndü, ben de kendime başka bir şirkette iş buldum. Sık sık New York'a gelmesi gerekiyordu, her seferinde de beni arıyordu. Bir keresinde, Noel'de, karısıyla birlikte çıkıp geldiler ve tam bir hafta evde kaldılar. Londra'daki YDTB kulüp gibi bir şey ayarlamışlar. Bulgaristan'da onlarla ilgileniyorlarmış, son derece temkinli de olsa, onları ayartmaya bile başlamışlar. Bizden korkuyorlar! Bizim fikirlerimiz var. Bu ülkeye verecek şeylerimiz var... Ama lütfen, mali sene meselesine girme yine! 'Mali sene' lafını duyunca karısı tavana kadar zıpladı: Biz seninle anlaşmamış mıydık?! Genel olarak seyreltilmiş, bozuk kanlı Londra YDTB'leri; biz, ABD'de türeyen safkan MBA'li olanlardan, her zaman farklı olmuştur. Olaya şu yönden bile bakabiliriz: Orada aralık katırları gibi yulafla tıkinıyorlar, biz ise mısır evlatlarıyız. Her ne kadar da süpermarket raflarında görünürde sorunsuz bir şekilde yer alsalar da, bunlar iki farklı felsefedir, *oatmeal* ve *cornflakes* felsefesi. Biri mideni kazımaya, diğeri ise onu doldurmaya çalışır. Adaya ait bu mali sene saplantısının hiç de tesadüf olduğunu sanmıyorum.

Sonuç olarak yerini buldu. Bakan yardımcısı mı ne oldu orada. Ve yine arıyor: Gel, katıl, şimdi tam zamanı!

C'mon men, daha yeni *senior* olmuşum, maaşıma yeni bir rakam ilave edilmiş. Sen de bana gelip şu hırsız kaputların on iki yıl boyunca sıçıkları bokları temizlememi öneriyorsun! Devlet yalakası mı olayım? Ayvın, adamım, neler oluyor sana? Bu ne Suis Re, ne Golden Sacks, ne de Solomon; Drecksel Lambert'tan de daha kötü! Ha, ha, Drecksel... sesi kocaman bir mekanda, belki çalışma ofisinde, yankılanıyor. Yine görüşeceğiz!

Stomahov gitmiş *City*'nin kötümser finans uzmanlarına Bulgaristan'ın sınırsız imkanlar ülkesi olarak reklamını yapmış. Anladığım kadarıyla bu temel uğraşlarından biri. Pek prezentıbil sayılmayan dört kişi ile birlikte yolculuk yapıyor, hepsi de, tabii ki, biznes sınıfında. Uçak neredeyse boş, o da birkaç laf edelim diye yanıma oturuyor.

"Tatile mi, yoksa iş için mi?"

Meselenin ne olduğunu açıklıyorum.

"Bu mezarlık?!" diyor yüzünü farkında olmadan kırıştıran, "kendimi bildim bileli satılıyor ama hep bize kalıyor. Borçları ile birlikte. Pratikte iflas yaşıyor. Mahkemece görevlendirilen bir başkan tarafından yönetiliyor. Biri-lerini onu satın alması için kandırırsan seni şahsen maddalya için önereceğim. Daha ciddi işlerle uğraştığını sanıyordum, *man*!"

Son ifadeyi duymamazlıktan geliyorum.

"Başkan ama fena parça değil. Eline düşeni affetmiyor, bunu bil. Bizim kızımız. Ona işin düşerse araman yeterli."

Hostes içki getiriyor. Görüşmemizin uğruna kadeh tokuşturuyoruz. Stomahov basını gözden geçiriyor, o arada hükümet düşmüş olmasın veya başka bir sakatlık olmuş olmasın sakın! Devletçilik refleksi işte.

"Bak, *man*, burada senin hakkında yazmışlar!" Gazeteyi elime tutuşturuyor.

“Ne, ne?” diyorum gözlerimi pörtleterek.

Başarılı Bulgar Ned Danov’un Bir Günü

Hemşerimiz 20 milyarlık sermayesiyle Wallstreet’in en prestijli danışma şirketi olan Briberies’in en genç başkan yardımcısı. Okyanus’un öbür tarafındaki en büyük kuruluşlara danışmanlık yapıyor. Öğle yemeklerini para sektörünün en üstün şahıslarıyla yiyor sürekli... 1500 doların altında ayakkabı almıyor...

Yazı resmimle süslenmiş: 5. Avenue fonunda, ellerim ceplerimde, salakça sırtıyorum.

“Kafasını koparacağım bu kadının,” diye pathıyorum.

Stomahov beni rahatlatmaya çalışıyor:

“O, hiç aldırma! Benim adımlı bazı salaklar sakız gibi çiğniyor, bu oyunun bir parçası. Demek başkan yardımcısı oldun. Tebrikler!”

Tam bu densiz yalanı düzeltmeye kalkışıyorum ki YDTB kompleksi şaşırtıcı bir şekilde harekete geçiyor ve ben sadece böğürme şeklinde anlamsız sesler çıkarmayı başarabiliyorum.

“Tanrıyı sakalından yakaladığını sanıyorsun her halde. Ama yakında yanıldığını anlayacaksın.”

“Bak, ben şikayet etmiyorum.”

“Öyle mi? Peki ne kazandın? Başkalarının parasıyla ilgileniyorsun ve tekmeyi vurmasınlar diye titriyorsun. Yukarıya doğru devam edebilir misin? Ama yalan söyleme bana. Ben de aynı durumdaydım. Bir noktaya kadar bazı kurallar geçerlidir, sonra da kural mural yok... Oyunlar başka, paralar başka, insanlar da başka. Aynen fizikte olduğu gibi. Birçok insan bunu asla anlayamıyor. Newton’un seviyesinde kalıyorlar. Elmanın başlarına düşmesini bekliyorlar...”

“Peki sen buraya gelerek ne kazandın?”

“Seni doğrudan bir sonraki aşamaya götüren tüneller, başka sosyal evrenlere giden hiperlinkler var.” Ayvın sesi-

ni alçaltıyor. Yönetim gücü, bazı insanların önünde sadece hiçkırıldığı kapıları açar. Hakkında sadece Fortune veya Wall Street'te okuduğun kişilerle görüşmeye başlıyorsun. Sonra da, artık *in* olduğunda, sırlarına dokunduktan sonra, sonsuza dek orada kalıyorsun..."

Manyakça teorileriyle bana Berger'i anımsatmaya başlıyor.

"Başka bir aşamanın daha olmadığından emin misin," diyorum kötümserce.

Mükemmel cephesini yamuk bir tebessüm çatlatıyor.

"Espri yeteneğini kaybetmemişsin."

Yemeği getiriyorlar ama ikimiz de pek aç değiliz. Stomahov, farkında olmadan hükümetin başarılarını anlatmaya koyuluyor: Yabancı yatırımların hızı, kredi reytinginin yükselişi, işsizliğin azalması v.s. Bilinçaltının onayımı beklediğini hissediyorum, bu da biraz komik, çünkü hiçbir şey bana bağlı değil. Oy kullanmaya bile gitmiyorum.

"Her şeyin ne kadar değiştiğine inanamayacaksın!"

"E, sevindim..." Başımınla onaylıyorum.

"Her şeyden çok da insanlar! Artık gerçek bir *business community*'ye sahibiz. Seni bir şekilde entegre etmeliyiz. Değerli bir elemansın sen."

Uçak, sarımtırak Sofya ovasının üzerinde geniş bir yarım daire çizdikten sonra alçalmaya başlıyor. Pistin kenarlarında çıkan gür otlar minik saman eller gibi savruluyor: *Hoş geldin, evine hoş geldin!*

Stomahov sessizleşiyor, meşakkatli bir görevin düşüncesi onu peşinden aniden yakalamış durumda sanki. Sonra, ben kontrol gişesinin önündeki kuyruğa giderken o VIP'e doğru yöneliyor. Hala üye olmamamıza rağmen gişelerin üzerinde AB bayrağı asılı. Saatimin akrep ve yelkovanını iki saat daha öne itiyorum. Pasaportum elimde beklerken, beni tanıyan başka biri çıkar mı acaba diye düşünüyorum. Bakın, tıkmaya gelmiş! Gişedeki polis kadın gözlerimin içine bakıyor, kayıtsızca mühür vuruyor ve pasaportumu iade ediyor.

Eşyam usul usul bandın üzerinde ilerliyor, onu indirip çıkışa doğru yöneliyorum. Yeşil yolun iki tarafına yırtıcı kuşlar gibi tüneyen görünürde kayıtsız gümrük memurlarının arasından geçiyorum. Otomatik kapılar yana çekiliyor, yolcu karşılayan kalabalık ile yüz yüze geliyorum. Ah-tapot kolları gibi eller geliyor üzerime. İçgüdüsel olarak geriye çekiliyorum ama biri beni arabasıyla durdurup öne, şekilsiz canavarın aç gırtlığına doğru itiyor.

“Vasko abi-i-i!” diye tiz bir ses yükseliyor.

Kalabalığın dikkati bir an için dağılıyor. Yemek borusunu andıran daracık yoldan çabucak sıyrılıyorum. Pence-relerden, Stomahov’un VIP’ten çıktığını görüyorum. Koyu renkli takımlar içinde iki benzer dikdörtgen onu takip ediyor. Biri çantasını, diğeri – bavulunu taşıyor. Havaalanının önünde siyah jip mercedes bekliyor. Çocuklar kibarca kapıyı açıyor. Stomahov karanlık arabanın içine gömülüyor. Şoför torpido cebinden mavi bir polis sireni çıkartıp arabanın üstüne takıyor.

Birden nereye gideceğimi bilmediğimi saptıyorum, hafiften paniğe kapılıyorum. Belki otel rezervasyonum var ama bana söylemeyi unuttular. Benim de sormak aklıma gelmedi. İlginç... Daha önceleri nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Utançtan yerin dibine girmek geliyor içimden. Eve gidemem çünkü kardeşim daireyi kiraya vermiş. O anda tabelayı görüyorum: *Mr. Ned Banoff*. Uzun boylu, soluk renkli, göğsü çökmüş, kırıksık gri takım elbise-li bir adamın elinde. Adımın Banov değil de Banoff olarak yazıldığını çok gördüm, ama Bulgaristan’da değil artık. Yaşasın, kurtuldum!

“Merhaba!” diyerek yaklaşıyorum.

“Mr. Banov?” tereddütle bana bir bakış fırlatıyor adam.

Tam ne hayal ettiğini bilmiyorum: Belki daha yaşlı olduğumu veya farklı bir kılık içinde olacağımı. Bir süre tereddüt ettikten sonra tabelayı indirip bana elini uzatıyor.

“Sizi karşılamaya gönderdiler beni. Dino, memnun oldum.”

“Dimo?”

Biraz çekinerek “Hayır, Dino,” diye düzeltiyor. “Dinamo’dan geliyor. Ben sizin yardımcınız olacağım. Gidelim. Çocuklar, eşyalar!” Arkasındaki gür kıvrıcık saçlı delikanlılara doğru dönüyor.

“Yahu siz tam bir heyet ayarlamışsınız!” diye şakalaşıyorum.

“Bunlar benim yardımcılarım,” diyor Dino biraz da gururlanarak.

Tek bir bavul olduğu için ikisi neredeyse çatışma yaşıyor onu taşımak için. Patron görev dağılımı yapmak zorunda kalıyor. Araba, bej deri koltuklu kırmızımsı bir lexus, havaalanının önünde bekliyor. Şirket arabası için oldukça tuhaf bir seçim. Dino öne, yardımcıları da iki tarafa oturuyor. İkisi de sarımsak kokuyor. Aklımdan beni kaçırabilirler ve *hiç kimse asla* hakkımda bir şey öğrenemez düşüncesi geçiyor. Ama pek seçeneğim de yok.

Yol, ‘Euroline’ yazılı kocaman bir billboardun altından geçiyor. Hava bulutlu. Vitoşa kurşun dumanı içine yüzüyor. Panel getosu ‘Drujba 1’in içinden geçiyoruz. Kör duvarlar üzerindeki renkli yerli alkol reklamlarını saymazsak binalar hala bakımsız ve iç karartıcı. Hangi salak, oğluna Dinamo ismini verir diye düşünüyorum. Hangi Dinamo’nun ismini verir daha doğrusu: Dinamo Kiev, Dinamo Moskova veya başka bir Dinamo’nun mu? Bir anda burada yabancı olduğum geliyor aklıma.

16. ANGO

Bugün, köpek gezdiriciliği kariyerimin olağanüstü günü. Bana ikinci bir köpek teslim ediyorlar: Tod, Fransız buldog. Güvene layık olduğuma karar verdiler demek. Ama maruz kaldığım sınıfsal ayrımcılığın sebep olduğu kırgınlığı hiçbir şey silemez. Halbuki başarıya o kadar yaklaşmıştım ki...

“Kodumun dörtayaklıları!” diye öfkeleniyordum, ama itlerin hiçbir suçu olmadığını farkındaydım. Fiona geri zekalının teki! Tipik bir balkanlı kaderciliği ile belki de hayırlı olan budur diye kendimi rahatlatıyordum. Ama çok da emin değildim. Gerçeğin gözünün içine bakılmalı: İşim hiçbir şekilde saygın sayılmazdı ve hiç kimseye cazibeli gelebileceği de söylenemez.

Yeni müşteri bizimkine benzer tuğla bir evde, 94.West'te oturuyordu. Benekli sırtlan desenli, ufak ufak dişlerle dolu yassı çenesi olan tıknaz bir canavar. Beni, kahverengi beneklerle kaplı titrek elli, yaşlıca bir bey efendi karşıladı, kayışı bana uzattı.

“Genç beyefendiyi de dinle, Tod, tamam mı!”

Cevap olarak Tod sessiz ama hissedilir bir şekilde osurdu, tüm koridora karpit kokusu yayıldı. Zuckero öfke ile havladı. Pincher ve Fransız buldogun uyumlu olduğu konusunda kim karar verdi bilmiyorum. Belki de aynı derecede çirkin oldukları içindi. Fizik ama şunu buyuruyor: benzer şeyler birbirini iter.

Tod ve Zuchero birbirine kesinlikle tahammül edemiyordu. Sokak ortasında birbirine saldıracak kadar basit değillerdi ama her uygun durumda hınçlarını gösteriyorlardı. Birbirinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorlardı, bunun sonucu olarak da neredeyse tüm kaldırım kaplıyorduk. Diğer tarafta ne olduğu konusunda en ufak bir endişe duymadan her biri kendi yolunda koşuşturuyordu. Beni farklı hızla ve farklı ritimle farklı yönlere doğru çekiyorlardı. Biri sağa dönüyor, diğeri – sola. Biri kaka yapmak için oturuyor, diğeri koşmaya başlıyor veya tam tersi. İçimden kışlarına şöyle birer tekme indirmek geliyordu.

Dört farklı cinsin peşinden giden bir tip “Daha kısıdan tut!” diye öğüt verdi.

Onu dinledim. İşe yaradı. Fiona’yı, en adisinden bir snopluk davranışı sergilediği için silsem de, onu görmek için etrafıma bakınmaya devam ediyordum. Belki de her şey sadece aptalca bir yanılgı idi. Belki olayların yola girmesi için bir yol vardı.

Aman, gitsin cehennemin dibine!

Elimde iki kayışla neredeyse profesyonel bir görüntüye sahip olduğum söylenebilir. Parktaki diğer gezdiriciler teşkilattan biri olduğumu anlayıp bana belli belirsiz selam veriyorlardı. Tabi ki daha hiyerarşinin ilk basamağında olduğumun farkındaydım. Kayışlar apolet şeridi gibiydi. Hayalini kurduğum sayıyı hak etmek için daha çok mil çevirmem gerekiyordu. Yine de Amerika’ya ayak bastığım andan beri kendimi ilk kez, böylesine marjinal bir toplulukta olsa da, sosyalleşmiş hissettim. Kendi ahlakı ve sembolleri olan bir nevi mesleki ağın bir halkasıydım. Ama bunun da, anlaşıldığı gibi, bir bedeli vardı...

Köpek dışkılarını önüme çıkan ilk çöp kutusuna boşalttım ve büyük sarnıcın arkasındaki yoldan devam ettim. Tesis sağlam tel örgüsü ile çevrelenmişti. Su seviyesi düşmüş, havuzu ikiye ayıran duvarın geniş sırtı suyun düz yüzeyi üzerine yol gibi çıkmıştı. Üzerine balıkçıl ve

martılar tünemişti. Hafif bir bataklık kokusu yayılıyordu. Gözüm gizemli bir talimat içeren bir tabelaya takıldı: Gö-lün etrafında saat yönünün ters istikametinde koşunuz! Bu yazının yanından en az elli kez geçmiştim ama o gün birden düşünmeye başladım. Nasıl olur? Kim karar vermiş hareketin tam da bu yönde olacağına? Ne zaman? Neden? Adımsayar, diskmen, cep telefonu v.s gibi bir takım küçük aparatların tellerine dolanmış insanlar koşarak önüme geçiyordu. Talimatı sorgulamak hiç kimsenin aklına gelmiyordu. Ters yönde gitsem ne olacağını kontrol etme fikri geldi aklıma.

“Hey, mistır!” diye bir ses geldi.

Çalırların arasına sıkıştırılmış banktan etkileyici bir kişi kalktı. Adam açık mavi takım elbise giymişti, benekli papyonu vardı, yüzü dolgun ve pürüzsüzdü, ayaklarının etrafında ise yedi pelüş kılıklı pekinez dolaşıyordu. İki yana düşen kulaklarının arasında kırmızı kurdele ile bağlı tutamlar dikiliyordu. Tod ve Zuckero onları kuşku ile süzdüler, yan kayıştaki komşudan daha da iğrenç yaratıkların olabileceğini ilk kez anlamışlardı sanki. Adam bilardo topu sertliğindeki beyaz elini bana doğru uzattı.

“Christof Merl, Central Park Köpek Gezdiricileri Sendikası Başkanı.”

Daha çok boks maçı hakemine benziyordu.

“Gördüğüm kadarıyla bu işte yenisiniz. Bağımsız mı, yoksa ajans aracılığı ile mi çalıştığınızı sorabilir miyim?”

Şirketin ismini söyledim, aslında ona böyle bir bilgi vermek zorunda değildim. Başı ile onayladı. Son zamanlarda fiyatı düşüren şahıslar çıkmışmış. Genelde Çinli. Parkta köpek gezdiren çok Çinli görmediğimi belirttim. Manalı bir şekilde güldü adam.

“Göremezsiniz de. Bizim sendikamız emeğin hakkıyla ödenmesini sağlamaya çalışıyor. Aynı şekilde köpek sahipleri ve gezdiriciler arasındaki sorunlarda arabuluculuk yapıyoruz. Genelde tazminat talebi olduğu durumlarda.

Diyelim köpek kaybolduğunda veya onu bir araba çarptığında. Genelde köpek sahipleri gezdiriciye dava açıyor. İşte o zaman biz işin içine giriyoruz.”

“İhı,” dedim başımla onaylayarak.

“Çalışanın hiç şüphe götürmeyecek bir şekilde sarhoş olduğu kanıtlanamaz ise genel olarak her zaman haklarını savunabiliyoruz. Bize katılmanızı öneriyorum. Aidat son derece düşük, haftada on dolar gibi bir şey. Ama arkamızda Dogster’ların örgütlü gücü oluyor.”

Bak sen utanmaz herife, her ay ona kırk dolar yu-murtlayacağım! Peki ne için? Kimlik istememek için kendimi zor tuttum. Sonra kimlik olsa da olmasa da numarasını yutmayacağım dedim içimden.

“Davet için teşekkür ediyorum, bayım, ama bu işte çok kalmayı düşünmüyorum. Bu benim için geçici bir iş. Gerçek bir şey bulana kadar.”

“Birçok kişi öyle diyor. Siz yine de düşünün,” dedi dangalak iç çekerek.

Kartvizitini uzattı. Onu ilgisizce cebime tıktım. Merl, etrafını civ civ sürüsü gibi saran pekinezleriyle yavaş yavaş uzaklaştı. Gökyüzüne pembe bir karanlık düşüyordu. Yüksek binalar parkı gotik kemerler gibi çevreliyordu. Karşımda dini şarkılar söyleyen siyah bir adam belirdi.

Haleluya!

Buzdolabında dünden kalan bir tencere spagetti, bir de hafif (daha doğrusu ucuz) İtalyan şarabım vardı. İyice tıkındım, tabakları da lavabonun içine yığdım. Birkaç gündür birikmişlerdi. Kardeşimin bulaşık makinesi yoktu. Kendisi yemek pişirmiyordu, etrafı gereksiz aletlerle de doldurmak istemiyordu. Daha fazla ertelememeliyim diye düşündüm. Kollarımı sıvayıp bulaşıkları yıkadım.

Moralimde beklenmedik bir düzelme oldu.

Çalışma masasının altındaki kabloların arasında bir şey kıpırdadı. Eğildim. Minnacık, sivri burunlu gri bir top ayırt ettim. Fare!? Onu korkutmak istemiyordum.

“Hey, fare!” diye bağırdım fısıldayarak. “Niye geldin?” Alt kattan gelen hafif bir müzik sesi yakaladım sanki.

“Bana yalnızlık çekiyorsun gibime geliyor, fare,” diye devam ettim. “Ailen nerede?”

Gri topak çoklu prizın arkasından çıktı ve arka ayaklarının üzerine kalktı. Minik parlak gözleri içime mermi gibi işledi. Kulağım cıvıldaama sesi yakaladı.

“Hiç bir şey anlamıyorum...” dedim başımı sallayarak. “Aç mısın?”

Yavaşça kalktım, buzdolabına kadar gidip minik bir peynir parçacığı ile döndüm. Çalışma masasının altında arapsaçına dönmüş kabloların arasında dört ayak üzerinde sürünmeye başladım.

“Hey, fare, burada mısın? Bak ne getirdim sana!”

Ama o artık yoktu. Her halde korkmuştu. Belki de orada hiç olmamıştı aslında... Yine de minik peynir parçacığını bıraktım.

Otuz civarında uykulu şahıs kızarmış gözlerini dikmiş bana bakıyor. Erkekler merdivenlerin üzerine oturmuşlar. Tepesinde BORGRU harflerinin yayıldığı altı katlı bir bina yükseliyor üstlerinde. Dış cephe tadilat görmüş: Işığы yansıtan mavimsi camlarla kaplanmış ve Noel ağacı gibi klimalarla süslenmiş. Yandaki yeşil alanlara günüşiğinden renkleri atmış on civarında çadır kurulmuş. Etrafta kadınlar dolaşıyor. Katlanır sandalyeler, masalar, çeşmeye dönüştürölen bir bidon. Yerlere, üzerinde *Hırsızlığa son! Paramızı istiyoruz. Memurlar-dışarıya!* yazılı tabelalar dikilmiş.

Bir ağacın üstünde çatışmanın tüm tarihçesinin açıklandığı bir karton sallanıyor. Altına kasklı bir emektar oturmuş imza topluyor. Ama defter neredeyse boş. Yönetim heyecanlı toplulukların dışında yer alıyor. Ben, yakıcı sıcaklara doğru yükselen bu şafağın tek insan damlasıyım. Gökyüzü mavisi *Polo* gömleğim, açık renkli *Hugo Boss* pantolonum, cilalı *Marc Jacobs* pabuçlarım ve kendimden ayırmadığım laptopumla son derece tertipli, göz yaşı kadar temizim. Anlaşmaya göre birisinin beni girişte beklemesi gerekiyor, ama tam da bu insanları kastettiklerini hiç sanmıyorum. Kartonun üzerine mavi sulu boya ile yazılmış dokunaklı yazıyı okumaya dalıyorum. Neredeyse her satırda “adalet” kelimesi var. Deftere imza atıp atmayacağımı görmek için bir düzine insanın bakışları üzerim-

den ayrılmıyor. Niye olmasın ki? Ama bir yerden Dinamo çıkıyor ve beni kolumdan yakalıyor.

“Bay Banov, sizi bekliyoruz!”

Beni yan binalardan birine doğru götürüyor.

“Başka bir giriş var. Onu hala keşfetmediler. Buyurun, buradan...”

Dar bir merdivenden zemindeki garaja iniyoruz. Dino kibarca çantama doğru uzanıyor ama hevesini geri çeviriyorum. Arabaların arasından garajın dibine kadar ulaşıyoruz. Metal kapı beton duvarla neredeyse iç içe geçmiş durumda. Dino yumruğu ile vuruyor. Sarı, sarkmış suratlı, üzerinde safran yeşili üniforması olan dev gibi bir koruma açıyor kapıyı.

“Bu Bay Banov.” Dino tünele girme teşebbüsünde bulunuyor ama devasa gövde onu tıkamış durumda. Bizim girmemiz için herifin çıkması icap ediyor.

“Başınıza dikkat edin!” Dino parmağı ile tavan boyunca uzanıp koridorun sonunda kaybolan boruları gösteriyor.

Hava kuru ve fare kokuyor. Aralarında uzun mesafeler bulunan tozlu lambalardan cılız ışık saçılıyor. Dino, kafası omuzlarının arasına gömülmüş halde, önümde ilerliyor. Onu güçlükle takip ediyorum. Kocaman yeşil kutularla dolu bir bodruma, daha doğrusu depo gibi bir yere çıkıyoruz. Daracık geçidin dibinde bir asansörün ufacık penceresi parlıyor. İki kat yukarıya çıkıyoruz. Dino kaşarlanmış bir uşağın el hareketiyle kapıyı açıp beni mermer salona alıyor.

“Hoş geldiniz!”

“Hepiniz buradan mı geçiyorsunuz?”

Duvarın beyaz izlerini kolumdan hafifçe vurarak çıkarmaya çalışıyorum.

“Yo, yo, hayı-ı-r! Bu kısa yol. Sadece sizin ve Bayan Praškova için. Bir de Kurtz için ama o artık gelmiyor. Diğer çalışanlar kanallardan geçiyor. Ne yapalım? Geçici bir önlem, öyle olacağını umuyorum...”

Tedirgin bir şekilde etrafa bakınıyor ve sesini alçaltarak “Bu girişi kimse öğrenmemeli,” diyor. “Bu şirket sırrıdır!”

Cam kapıların önünde kutu, sandık, çalışma masalarından oluşan bir barikat yükseliyor. Kenara kocaman uzunca bir çalışma masası ayrılmış, arkasında da birbirinden garip bir uzaklıkta iki polis uyukluyor. Penceyelerden ara sıra grevcilerin sırtları görünüyor. Karşı duvarda teknoloji devriminin zaferini gösteren bir kabartı var.

“Size etrafı gezdireyim mi? Bayan Praşkova daha gelmedi...”

Bu ismi her söylediğinde tuhaf bir ürperti algılıyorum. Sanki ses tellerini sıcak bir dalga yalıyor ve şarkı söyleyip dans etmesini sağlıyor. Bayan Praşkova... Ayvın’ın sözlerini hatırlıyorum: “Hiç kimseyi affetmez, bunu bil!” Praşkova adında bir kadınla diken üstünde olmamak imkansız. Üstüne üstelik BORGRU’nun da başkanı.

Dinamo Kiev’in (artık ondan başka bir şekilde söylemeyi düşünemiyorum) yönetim kadrosunun “etkili kılındığı” yönündeki sözlerine rağmen odaların birçoğunda insanların çalıştığını fark ediyorum. Aslında bu aşamada çalışıp çalışmadıklarını saptamak zor. Yepyeni yassı ekranlarının önünde oturduklarını ve boş boş baktıklarını görüyorum. Şişkin kalçalı kocaman teyzeler, cılız sarımtırak erkekler, tek tük de yassı vücutlu bir sekreter kız – planlı devlet ekonomisinin batan gemisinden son kalanlar. Bu kurtarıcı sala ulaşmak için her sabah şehrin altındaki kanallardan süründüklerini hayal ediyorum ve neredeyse fiziksel olarak kanal kokusunu alıyorum. Bu uyuşuk, beceriksizce hareket eden solgun insanlarla çalıştıkları bu çağdaş ötesi ortam arasında garip bir uyumsuzluk var. Yepyeni ofis mobilyaları daha fabrika ruhunu taşıyor, yeni yapıştırılmış duvardan duvara yeşil halının üzerinde ise hala izler görünüyor. Bazı yerlerde koltukların naylonları bile çıkartılmamış. Tüm bunlar başka biri için hazır-

lanmış, onlar da bunu biliyor. Bu yeni dünya, yeni ev sahibini bekliyor.

Korkularını hissedebiliyorum. Yine kötü yabancıyım. Taşınılabılır bilgisayarı olan ve tuhaf cümleler kuran adam. Dillerinden bir şeyler çaktığım düşüncesi onları daha da öfkeliyor. Arkamdan o kadar rahat şakalaşamıyorlar. Düşüncelerini sesli olarak kaçırmamak için dikkat etmeliler. Bazıları kesin olarak dostum olmaya çalışacaklar. Beni baştan çıkartıp kişisel ilişkilerinin ağına sokacaklar. Beni küçük amaçlarına alet etmek için. Bazıları ise bana her fırsatta kazık atmaya çalışacak. Sonunda herkesin onlardan elini çekip rahat bırakacağı umuduyla beni devirmeye, kovmaya çalışacaklar. Kır-r-r, kır-r-r-r, aşık olmuş hamam böceği yakarışını anımsatan sesler silsilesi. Dinamo Kiev cebinden taş devri robot kulağı izlenimi veren kalın lastik antenli bir telefon çıkartıyor.

“Evet, evet, tabii ki, derhal... Bayan Praşkova burada.”

Beni kocaman, neredeyse boş bir odaya alıyorlar. Ortasında, tüm mekanı tek noktaya toplayan ufak tefek bir figür dikiliyor. İri göğüslü, saçları kızılımsı, gözleri metalik gri.

“E, başarılı bir Bulgar kendini evinde nasıl hissediyor?” diyor kaşlarını kaldırarak.

Kırk yaşlarında olmalı. Üzerinde çizgili kahverengi bir takım ve bej yuvarlak küpeleri var. Önündeki cepten yerinden yeni kopartılmış dil gibi kıpkırmızı bir mendil sarkıyor.

“Sıçan gibi, “ ifadesi çıkıyor ağızından.

Tüneli kasttttiğimi kavrayana kadar Praşkova “Efendim?!” deyip gözlerini kırıyor.

Perçemine küçük bir örümcek ağı konmuş. Bakışım-dan onu yakalıyor, iki parmağı ile alıp onu yere bırakıyor.

“Karşılama için üzgünüm” diyor gülümseyerek. O anda klimanın akımına giren gri tomar havada yükselmeye

başlıyor. “Ama durum gayet gergin. Belki artık biliyorsunuzdur, BORGRU gırtlığına kadar batmış durumda. 150 milyon civarında birikmiş borcu var. Bankalara, elektrik idaresine, aklınıza gelen herkese, aşağıdaki şu zavallılar dahil...”

“Street Works ciddi bir yatırımcıdır.”

“Başlangıç umut vericiydi.”

Alnını incecik bir kırışıklık bölüyor.

“Bay Kurtz’la görüşmem lazım.”

“Ah, Kurtz,” diye iç çekiyor kadın, düşünceleri sanki bambaşka bir yöne kayıyor. Onları güçlkle eski oluğuna çeviriyor. “Ne yazık ki Radomir’deki fabrikalarımıza gitmeniz gerekecek. O orada.”

“Ne zaman döner?”

“Dönmez. Orada yaşıyor. İşçiler misafirhanesinde. Manyakça, değil mi?” Hafifçe bir kin seziyorum. “Orada hayatı kolaylaştıracak hiçbir şey yok, ama onun umurunda bile değil. Hoşuna bile gittiğini iddia edebilirim.”

“Anlaşılan kendini yerel incelemelere vermiş.”

“Veya en azından bunu iddia ediyor... Onu tanıyor musunuz?”

“Oldukça yüzeysel. Ama kitabını okudum,” diye belirtiyorum belirli bir gururla. “O, yeni çıkan pazarlar konusunda uzman. En iyisidir.”

Grevcilerin kampı tam altımızda. Taş devrinin artık bittiğini, dinozorların müzelere götürüldüğünü, kısa bir süre önce işe yarayan taş çeklerini ise artık hiç kimsenin kabul etmediğini aniden anlayan fredflinstounlar gibi çadırların arasında şaşkın şaşkın dolaşıyorlar. Gökyüzüne kene gibi yapışan güneş onun tüm renklerini emmiş. Ama kalın camın arkasında serin.

“Evet, ilginç bir adam,” diyor Praşkova bıkkınlıkla başını sallayarak. “Becerikli de anlaşılan. Onunla konuşmu-

şuzdur... Ben de ona değer veriyorum. Ama, korkarım, kafayı üşütmüş.”

“Ne?!”

“Grev komitesine danışmanlık yaptığını rapor ettiler bana. Bunun sonucu olarak istekleri son derece farklı yönde gelişme gösterdi. Bana kalsa, *şahsiyetine* duyduğum saygıma rağmen kendisine tekmeyi atardım. Ama bazı etkenlere göre, parmağı alay ifadesinden çok nefretle yukarıya yöneliyor, skandala varılmamalı. Anlıyor musunuz? Benim tavsiyem şu: Onu buradan mümkün olduğunca çabuk götürün!”

Beynimdeki işaret lambaları “Bela, bela!” diye yanıp sönüyor. Kendisinden son dakikaya kadar her şeyin gizlendiği bir salak gibi hissediyorum kendimi. Praşkova sadistçe bir ilgi ile beni inceliyor.

“Oraya nasıl ulaşabilirim?” Tüm serinkanlılığım yok olmuş durumda.

“Ben sizi götürürüm. Öbür gün grev komitesi ile görüşmem var. Daire hoşunuza gitti mi?”

“Efendim?” Jetonum takılıyor bir anda.

“Kaldığınız yerden memnun musunuz?”

“Sorun yok,” diyorum irkilerek.

“Yardımcınız sorun yaratırsa söylemeniz yeterli.”

“Ona ihtiyacım yok.”

Omuzlarını kaldırarak “Sizin için öngörölmüştür kendisi,” diyor.

18. ANGO

Anlaşılan, Merl denilen bu tip, kolay vazgeçmeyecek. Güzergahımı nasıl öğrendiği konusunda fikrim yok. Sevimsiz figürü etrafında sürünen pekinezleriyle birlikte güya rastlantı olarak geçtiğim yerlerde çıkıyor karşıma. Eski bir tanıdık gibi selam veriyor veya sadece uzaktan el sallıyor ama benim dikkatim dağılıyor. Onu tanımıyordum gibi yapıyorum. Ne yapışkan bir tip ama! Fakat bugün ortalıklarda görünmüyor, balkanlı inatçılığını ve sınıfsal dayanışma ruhundan yoksun olduğunu kavradı demek. Pek de umurumda değil, çünkü dışarıdan ne kadar da sağlıklı görünse de bu işte *sürekli* kalmayı *gerçekten* düşünmüyorum. Bu arada Tod yola kadar sürünen yeşil bir tırtılı götürüyor. Talimatlara göre buna izin vermeme liyim. Çok geç...

Sahibi beni oldukça endişeli karşıladı.

“Korkarım midesi pek normal değil.”

“Öyle mi,” dedim ense mi kaşıyarak.

Kapıyı araladı. Odanın ortasında hasırdan bir köpek evi vardı. Kareli bir battaniyenin altından Tod görünüyordu.

“Merhaba, Tod,” diye bağırdım coşku ile. “Zuchero, hi de!”

Pincher öfke ile kişnedi. *Tırtıl lezzetli miydi, salak?* Tod tepki vermedi. Mavimsi katmerli burnundan gümüşümsü salyalar akıyordu.

“Zavallı!”

“Aynı anda hem ishali var, hem kusuyor. Öğlenden beri!”

“Sabah her şey yolundaydı.”

“Ama şu anda kesinlikle değil.” Sesinde tereddüt sezdirdim. “Dışarıda bir şey yemiş olmasın?”

“Buna izin vermezdim.”

“Belki de pis bir birikintiden su içmiştir.”

“A-a-a,” başımı sallamaya başladım. “Biz WDS’liler güvenlik standartlarına uyarız.”

Yaşlı beyefendi içini çekti ve saatine baktı. Gözleri şu çok katmanlı hüznünlü itlerinki gibi sarkıp kaldı.

“Sanırım gezi iptal ediliyor. Doktor çağırdım. Buraya kadar geldiğiniz için üzgünüm.”

Dışarısı havasızdı, ağaçların arasına yapışkan örümcek ağları germişlerdi sanki. Hudson nehrinin ötesindeki şimşek sesleri parkın alt tarafından gelen davul gümbürtüsüne karışıyordu. Yağmur işaretlerine rağmen hareket durmuyordu. Adımsayarlar mil biriktirmeye devam ediyordu. Sarı-kırmızı tişörtler giymiş bir bisikletçi grubu arı kovanı gibi vızıldayarak yanımdan uçup geçti. İç içe geçmiş yürüyüş yollarından Bethesda fiskiyesine kadar indim. Gümbürtü yükseliyordu. 72. sokağın altındaki pasajın barok kubbesinin altında, ipek şallı kıllı bir adam dört limonla beceriksizce akrobasi gösterisi yapıyordu. Ona hiçbir şey vermedim.

Eğlence, Mall denilen ana yürüyüş yolundaydı. Kalabalık, elleriyle tamtamlarını vuran renkli elbiseler içindeki bir Afrikalı grubun etrafına toplanmıştı. Dan-dan-dan-dan-dan! Anlayıp dinleyene kadar baktım metal bir parçacığın mıknaısına yapıştığı gibi kalabalığa ilişmişim. Kurşunu karanlıkta gösterişli türbanlarının renkleri daha da canlı parlayan birkaç siyah kadın dairenin içinde tepiniyorlardı. Ara sıra soluk tenli biri de onlara ilişip komik bir şekilde sallanmaya başlıyordu. Fakat ritim acımasızdı, Texas barında hızlı devire ayarlanan mekanik boğa gibi onu hemen dışarıya itiyordu.

Dan-dan-dan-dan-dan!

Diğerleri ile birlikte beceriksizce sallanıyordum. Kadınlar pürüzsüz siyah ellerini gökyüzüne doğru kaldırıyordu. Parmakları çamaşır sıkarcasına bulutları sıkıyordu. Burnuma pat diye sıcak bir damla düştü. Eğer bu yağmur duası ise çok yakında amacına ulaşacaktı. Kalabalığın içinde yana eğilmiş ufak dikdörtgen şapkalı sarışın bir kadın belirdi. Yoğunlaşan gri fonda bedenini saran kırmızı takımı daha da parlak görünüyordu. Ayaklarının etrafında bakımlı mor bir it sürünüyordu.

“Hey, Fiona!” Ona doğru yol açmaya başladım.

Tüm gururum bir anda yok oldu.

“Merhaba!”

Fiona, kim olduğumu hatırlamaya çalışıyormuşçasına ilgisizce gülümsedi.

“Nerde kayboldun?!”

“Hiçbir yerde, gördüğün gibi. Buradayım işte.”

Duruşunda bir tutukluk vardı, baston yutmuş gibiydi.

Bulutlardan akan mavi-sarı bir ışık damarı şehrin köşeli profiline saplandı. Yoğun, cıva topları gibi ağır damlalar dökülmeye başladı. İnsanlar çabucak dağılmaya başladı ama ben yerimden kımıldamıyordum, şimşegin başı sanki tepeme çarpmıştı. Afrikalılar, artık o kadar özen ve hararetle olmasa da, davullarını gümbürdetmeye devam ediyordu; tanrılarını uyandırmışlardı artık, onu cangılından çıkarmışlardı, şimdi de ilgisinin keyfini çıkartıyorlardı.

Fiona yassı çantasını başının üstüne kaldırdı ve yüksek topuklarının üzerinde sallanarak telaş içinde yürüyüş yolunu tuttu. Ta Beşinci Avenue’ya kadar onunla yürüdüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Fiona elini kaldırarak ilk geçen taksiyi durdurdu. Mor itini koltuğunun altına tıktı ve bana hiçbir şey söylemeden içeriye girdi. Su, ağaç yapraklarının arasından şırıldayarak ensemeye doluyordu. Taksinin hatları belirsizleşti ve ağır ağır Midtown’a süzülen sarı akıma katıldı.

Bir anda kayışın bayağı hafıflediğini fark ettim. Arkama döndüm. Kenarı yerde sürükleniyordu...

“Z-z-zuchero!” diye çığlık attım.

Bankların altlarına bile bakarak şimşek hızıyla geri döndüm. İtin izi bile yoktu. Z-z-zuchero!!! Sağanak yağıyordu. Afrikalılar tamtamlarını naylonlara sarıp yaz sinemasının beton siperinin altına taşıyorlardı.

“Bir pincher gördünüz mü hiç? Küçücük bir köpek? Siyah, bacakları incecik.” Şaşkın bakışlarının karşısında boş kayışı salladım. “Küçücük bir köpek gördünüz mü hiç?”

“Nop!” diyorlardı avuç gibi uzun kafalarını sallayarak. “Nop-nop-nop...”

Kıpkırmızı tişörtlü iri bir adam bir ağacın arkasına çişini yapıyordu.

Talimatlarda belirtildiği gibi olayı bildirmek için hemen Kozlovsky’yi aradım. Bana bağırıp çağırmasını bekliyordum ama buz gibi bir sesle hemen ofise gelmemi emretti. İşte böyle ter su içinde, cebimden hüznle sallanan kayışım la merdivenlerden indiğimi düşünün, alnımı üst kirişe çarpıyorum ve vurduğum yeri sıvazlarken şefin kin dolu sesini duyuyorum:

“Cık, cık, çok dikkatsizsin, Engus. Tabelayı görmüyor musun! Kafanıza dikkat edin!”

“Burası oldukça karanlık,” diye geveledim.

O anda üzerime hafif neon ışığı yayıldı, ofis denilen bodrumda Grace’in dışında başka birisinin de olduğunu anladım. Polis üniforması içinde iri siyah birisi. Kocaman siyah ayaklarını çekmiş köşede oturuyordu.

“Bu, hayvanları koruma bölümünden komiser Sonenfeld.” Grace adamı başını eğerek selamladı. “Tam ne olduğunu bize ayrıntılarıyla anlatır mısın lütfen!”

Sonenfeld, ne salakça bir isim!

“Sizi dinliyorum, sir!” Cebinden defterini çıkardı, dizine dayadı ve yazmaya hazırlandı.

Filmlerde insanlar polisle konuşmaları gerektiğinde her zaman avukatlarını ararlar. Ama öyle veya böyle avukatım yoktu, ona ödeme de yapamazdım zaten, sarhoş halde hiç kimseyi ezmemiştim ve bildiğim kadarıyla New York'ta ölüm cezası kaldırılmıştı. Olup biteni aşağı yukarı anlattım: konseri, kalabalığı, yağmuru, Fiona'yı... Kozlovsky geniş ojeli tırnaklarıyla masanın üstüne sertçe vuruyordu. Sonenfeld sözümü hiç kesmeden itina ile not tutuyordu.

"Ve döndüğümde, Zuckero yok olmuştu! Onu aramaya döndüm ama izi bile kalmamıştı..." diyerek hüznle tamamladım.

"Bir kadına takılıp kaldın demek?" dedi Grace öfke ile.

"Hayır, takılıp kalmadım!"

"Bir saniye, bayım," Sonenfeld lafa karıştı. "Geriye dönüp onu aramaya başladığınızı söylüyorsunuz. Bu tam nerede oldu?"

"Beşinci Avenue çıkışının orada," dedim düşünmeden.

Adam bir şeyler yazdı defterine.

"Yahu sen böyle şehrin diğer ucuna kadar devam edebilirdin köpeğin yokluğunu fark etmeden!" Kozlovsky kendini tutamadı. "Kalabalığa neden karışıyorsun ki? Yoksa şahsi keyfin için dolaştığını mı sandın?"

"Her yerde olabilirdi!" Kayışın kenarını gösterdim onlara. "Bakın ne biçim kesilmiş. Çalmışlar onu!"

"Otomatik kayış. *Adjustable Freedom 123M*, diye "tespit etti Sonenfeld. "Onu toplamadınız, değil mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

"Böyle sizden ne kadar mesafede olduğunu tespit edebiliriz." Adam içinden hesap yaparcasına alnını kırıştırdı. "İki, iki buçuk... böyle bir şey."

"Onu fazla gevşek bırakmışsın! Kalabalıkta optimal uzunluk bir buçuk metredir. Talimatlarda yazıyor!" dedi Grace nefretle.

“Hım, kötü,” dedi Sonenfeld başını sallayarak. Naylon bir poşet çıkardı ve kayışı içine soktu.

“Bu it kimin işine yarayabilir ki, anlayamıyorum,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Yence’e haber vermeliyiz. Bu haber onu mahvedecek!” Grace içini çekti ve bana kin dolu bir bakış fırlattı. “Bu arada Tod’un sahibi aradı. Ona bir şeyler yedirmişsin ve kramp yaşıyormuş. Bir günde iki olay! Sen bir tür köpek terminatörü müsün yoksa?”

Çaresizce ellerimi yana açarak “Hayvanları seviyorum,” dedim.

“Mr. Banof,” komiser Sonenfeld otoriter bir edayla öksürmeye başladı. “Önümüzdeki birkaç gün boyunca elimizin altında olmanızı rica edeceğim. Ek incelemeler gerekebilir. Bu kartım... Şimdi söylemediğiniz bir şey aklınıza gelirse beni arayın!”

“Bu işten böyle sıyrılacağını da düşünme ha!” dedi Grace parmağını havaya kaldırarak.

19. NED

Yazın Sofya YDTB ile doluyor. Sonsuz çalışma saatlerinin boğucu iplerinin ucunu gevşetmek için gezegenin her köşesinden Sofya'ya uçuyorlar. Bu tören olmazsa statüleri gerçekleşmemiş kalır. Sorun şundan kaynaklanıyor: Bulgaristan'a döndüklerinde YDTB genelde başka YDTB ile iletişim kurmak zorundalar. BÇBG'ler hayatta kalma düşüncesiyle fazlasıyla meşgul, klas yerler de çoğunun cebine göre değil çünkü. Onlara bir şeyler ismarladığında gösteriş yaptığını sanıyorlar. Ismarlamadığın zaman ise karamsarlık içinde azıcık viskilerini içerek oturuyorlar ve ertesi gün çalışmaları gerektiği için saat onbirde seni terk edip gidiyorlar. Bir deyişle ajandalar farklı. Sen gelmişsin iki haftada bir yıllık eğlenceyi telafi etmeye, onlar ise tüm 365 güne sahip. Senin paran var, onların – zamanı. Ama ne sen onu satın alabilirsin, ne onlar onu satabilirler. Birilerini aramaya çok da hevesim yok.

BORGRU'nun misafirleri için kullandıkları daire, şirket limuzinleri gibi, o tuhaf zevkin, veya daha doğrusu tam bir zevksizliğin izlerini taşıyor. Herhalde en yüksek yerel lüks anlayışlarına göre genel bir tadilat geçirmiş. Bu, eski genel müdürü dönemimde olmuş. Gronev diye birisi. Dinamo Kiev bilgi sahibi olmam için uğraşüyor. Şu anda Gronev son derece yüksek rakamların 'sorumsuzca kullanılması' veya 'hortumlanması' yüzünden tutuklu.

Apartmanda sauna, biri jakuzili iki banyo ve bilmem kaç tane oda var. Eski Güvenlik ve Koruma İdaresi'ne (ve-

ya totaliter dönemde önde gelenlerin konforu üzerinde titreyen kurumun adı her ne idiye artık) ait bir binanın onuncu katında bulunuyor. Salonda zebra desenli zevksizlik örneği hantal bir oturma grubu görüyorum. Mat camlı sehpa. Plazma televizyon. Duvar da çıplak kadın sırtı gösteren cırtlak bir tablo asılı.

Kurtz'un odasının önüne dönüyorum. Kapı kolunu aşağıya doğru itiyorum. Kilitli. Buzdolabı maden suyu, bira ve alkolsüz içeceklerle dolu. Bir kutu Zagorka birası açıp terasa çıkıyorum. İstanbul yolu vızır vızır açık farlı araba kaynıyor. Diğer tarafta, benim dönemimde Özgürlük Parkı olarak anılan park kararıyor. Şu anda Boris Bahçesi, ninemin zamanında olduğu gibi. Kırmızı lambalarla süslenmiş eski televizyon kulesi bahçenin ortasında dikiliyor. Daha aşağıda Kardeşlik Kabri olarak bilinen anıtın sivri ucu ve yaz havuzunun zıplama kulesi görünüyor. Havuz daha çalışıyor mu acaba? Okuldan beri oraya basmadım. Kırık dökük fayanslarla kaplı dibi, etrafa buz gibi su sıçratan duşlar, gözleri kızarmış vızıldayan veletler, klor kokusu, soğuktan büzülen çükler... Babam bana yüzmeyi öğretiyor. Orta havuzdayız. Babam beni belimden tutmuş kurbağa gibi ellerimi ve bacaklarımı sallattırıyor. Kardeşim etrafta su sıçratarak koşuşturup duruyor. Annem salam ve kaşarlı sandviç hazırlamış.

Stadyumun arkasında yirmi yıldan uzun bir süre önce bekaretimle vedalaştığım çardak olmalı. Son derece dramatik şartlar altında oldu! Komünizmden son bilinçli hatıram. Ben 17 yaşımıdayım, o, yan 6.b sınıfında ama her bakımdan benden tüm konularda daha ileri. Seks kahramanlıkları ile ilgili dedikodular dolaşıyor, onlar beni hem cezbediyor, hem korkutuyor. Kimbilir nasıl ve neden gece vakti parkta buluyoruz kendimizi. Söz konusu çardakta öpüşüp koklaşıyoruz. Yaz vakti. Bol bol sıcak beyaz şarap içiyoruz. İstedğim yerine dokunmama izin veriyor. Bu kez iş olacak galiba ve utanç verici bekaret sırrım sonsuza dek toprakta gömülü kalacak. Korkunç bir gürültünün yüksel-

diği anda trompetler ötüp yıldızlar düşmeye başlıyor. Taze gübre kokusu yayılıyor ve karanlıkta kocaman iki gölge beliriyor. Atlı milisler! Kimlik kontrolü. Ben sadece çıplak bir çüke sahibim, o ise – boş bir dona. Boşuna açıklamalar, püflemeler, terlemeler takip ediyor.. İsimlerimizi yazıyorlar. Sonra kendilerini yeniden devasa atların üzerine atıyorlar. Birisinin gülüşü geliyor uzaktan: “Daha yüksek dozlu dikkatle devam edin!” Ne devam edeceğiz, ne de tekrar deneyeceğiz.

Coitus-sovieticus interruptus.

Gronev KGB olabilir ama yine de diğer harcamalarının yanında internet geçirmeyi akıl etmiş. Laptopun kablосunu prize takıyorum. Çalışıyor! Kendimi ev hayvanları alemine atıyorum. Hiç tahmin bile etmediğim sınırsız imkanların dünyası. Pratikte ev hayvanları, en çok tahrik edilen tüketici katmanı, yani çocuklar ile, başarı ile rekabet ediyor. Ama piyasası sanki gölgede kalıyor, reklamlar içinde yüzen çocuk piyasasından farklı olarak göz önüne sürülmüyor. Belki de siyaseten doğruluk kaygısındanır. Gelişmiş ölkeler ev hayvanlarına Somali’deki geniş kitlelerden daha çok şefkat gösteriyor diye parmak sallayacak bir hümanist mutlaka çıkar bir yerlerden...

CANIMA’nın son ay için endekslerini kontrol ediyorum. Hisse fiyatları sabit kalıyor, hafif bir yükselme eğilimi bile var. Doğa dostu fanatik grupların tüketicilerin güvenini sarsma çabalarına rağmen genel olarak piyasa yükselişte. Fakat benim Baruch anıma güvenecek olursak, ayı onu yakında pençesinin altına alacak.

Uçan köpek eksi 20’ye iniş yapıyor.

Televizyonu açıyorum, gece yarısı haberleri var. Stomahov ile ilgili bir röportaja rastlıyorum: Üzerinde beyaz bir önlükle bir et fabrikasında dolaşıyor ve Avrupa standartları hakkında çene çalıyor. Bu arada Çavuşkuşu’nu ortadan kaldırmışlar. Fakat ekonomi, fitil dili gibi yukarıya tırmanan dünya petrol fiyatlarına rağmen şaşırtıcı bir şekilde iyi durumda...

Sehpanın altında “Noşten Trud” gazetesinin eski bir sayısını buluyorum. *Evro-eskort tele kız sağlıyor/arıyor.* İlan kırmızı keçe kalemle kutu içine alınmış. Telefon numarası hala geçerli midir acaba? Sağlıksız bir meraka kapılıyorum. Sayfaların üzerinde yağ, büyük bir ihtimalle salam, bir de bardak lekesi var. Biri bir şeyler atıştırmış, sonra canı düzüşmek çekmiş. Belki de ters sıra ile olmuştur.

Uykulu bir erkek sesi: “Yuro-eskort” diyor.

Tarife: yol dahil saati 50 dolar. Alışkanlık olarak İngilizce konuştuğumun farkına varıyorum, ama bu dikkatlerini çekmiyor. Binanın numarasını hatırlayamıyorum. Adam klavyeyi tıkırdatıyor ve bir süre sonra yerim tespit ediliyor.

Hayretler içinde “Sizin GPS’iniz mi var yoksa,” diyorum.

“Ha-ha, yuro-servis!” Sonra bir anda ciddi oluyor. “Ama bu sefer marmelat, muz, memelerde mum, golf sopası gibi şeyler olmasın... Anlaşıldı mı?! Bunların ek ücreti var. Yoksa bizim tatlı kızlarımız o bataklığa bir daha ayak atmaz.”

Yaşlı Gronev! Anlaşılan hayatını yaşamış.

“Alo, özel bir isteğiniz var mı?”

Düşünüyorum.

“Sivilceli olmasın...”

“Bizde sivilceli olan yok,” diyor öfkelenerek karşıdaki ses.

“OK. Öyleyse memeleri güzel olsun.”

Küçümseyici bir şapırdatma:

“İstedğin meme olsun!”

Aklıma başka bir şey gelmiyor.

“Yuro eskort” kızı standart düzeyde: ince bacaklar, köşeli bel ve kısacık köylü ensesinden sarkan iki örgü. Üzerinde kesilmiş şort, *Dior* yazılı tokası olan beyaz çanta ve yüksek ahşap topuklu terlikler var. Trak, trak trak...

“Yahu sen Bulgar’mışsın!” şaşkınlıkla bağıyor kız.

“Evet. Bulgar’ım. Ne olmuş?”

“Never mind.” Omuzlarını silkiyor. “Vay canına, ne şık bir oturma grubu! Burda mı şey yapacağız?”

Soyunuyor. Poposunda bir sürü şüphe uyandırıcı sivilce görüyorum.

“Önce yeşilliği göreyim.” Beceriksizce tıraş edilmiş organını yüzüme doğru itiyor.

Boru şeklinde sarılmış 50 doları uzatıyorum. Adı Albena’ymış.

“N’yapıyım sana?”

“Sırtıma masaj yap.”

Onu yatak odasına götürüyorum, örtüyü çekip kendimi yüz üstü yatağa atıyorum. Albena popomun üstüne çıkıyor ve sivri organını bana batırıyor. Güçlü, biraz da kabaca ellerinde bir köylü içgüdüğü uyanıyor ve kaslarımı hamur yoğururcasına ezmeye başlıyor.

“Bulgaristan’da halkın ekonomik durumunun bayağı bir düzeldiğini söylüyorlar. Bu doğru mu, Albena?” diye sohbet başlatıyorum o üzerimde ter dökerken.

“Yok ya... Tıraş. İyi ki biz varız da birkaç leva kazanıyoruz.”

“Peki yabancı yatırım var mı?”

“Yabancı var, var.”

“Peki kredi?”

“Kredili çalışmıyoruz. Only kash,” diyor kikirdeyerek.

“Döviz kurları hakkında ne düşünüyorsun, iyi mi?”

“Yahu sen niye hep salak salak şeyler soruyorsun? Beni becermiyecek misin?”

“Bu senin işin değil.”

Burnunun altından mırıldanarak sırtımda çalışmaya devam ediyor:

“Ben düzüşmeye geldim, terlemeye değil...”

Ara sıra göğüsleri derime değiyor, bundan da keyif alıyorum. Organım kalkıyor. Sırt üstü dönüyorum. Bana prezervatif takıyor, sonra da kendi yerleşiyor.

“Buraya daha önce de geldin mi?”

“Yo, ama bazı arkadaşların geldiği var.”

“E, ne anlatıyorlar?”

“Bırak, bırak diyorlar.”

“Bırak, bırak diyorlar demek...” Gülesim tutuyor.

Telefonu pi-pi diye ötmeye başlıyor.

“Bitti, zamanın bitti,” diyor üzerimden süzülerek.

“ Boşalmadım.”

“Boşalsaydın yahu! Az mı şey’tin beni?”

Mesleki açıdan çok da tatmin olmuş gibi görünmüyor, belki bir saatlik daha ödeme yapmamı bekliyor. Değmez. Boşalma günümde değilim. Giyiniyor. Trak, trak, trak... Topuklar mermer salonda uzaklaşıyor. Uykuya dalan penisimi seyrederek karanlıkta yatıyorum. Prezervatif yok olmuş. Belki de olay esnasında çıkmıştır? Bir şey kapmış olmayayım?...

20. ANGO

“Bu, Dogster’ların* işi!” dedi Sreten öfkeyle dişlerini gıcırdatarak.

“Merl’i mi kastediyorsun?”

Başı ile onayladı.

“Tam onların stilinde. Sendikaya katılman için davet ediyorlar, reddedersen köpeğini çalıyorlar ve seni oyun dışı bırakıyorlar. Sonra onu makul bir ödül karşılığında sahibine iade ediyorlar. Ajansla işbirliği içindeler.”

“Ama bu tam bir alçaklık! Polis bunu biliyor mu?”

“Kanıtlanması zor. Kimse de uğraşmak istemiyor. Çok marjinal bir alan...”

Genelde Doğu Avrupa göçmenlerinin toplandığı, 63. sokağın Altıncı Avenue ile kesiştiği köşede yer alan alman Vurst bira salonunda oturuyoruz. Karşıda siyah camlı bir yer var, önünde gökkuşağı bayrağı sallanıyor. Sreten, asıl mesleği eczacılık olan ama şu anda ofis temizliği ile uğraşan sevgilisi ile birlikte Tribeca’da bir deliğe yerleşmiş.. O, coğrafya öğretmenliği yapmış. İkisi de 90’lardaki savaşlardan sonra Balkanlar’da etnik katmanların yer değiştirdiği dönemde kovulan Bosnalı Sırp. Dört yıldır buradalar.

Dogster’lar: Kendi icadı olan bu kelimeyi A. Popov ABD’nin sendikacılık tarihinde önemli bir yere sahip olan “Teamsters Union” ifadesinden etkilenererek oluşturmuştur. (Ç.n.)

Tam olarak bana nasıl yardım edeceği konusunda bir fikrim yoktu ama arayabileceğim başka biri aklıma gelmedi. Sonuç olarak beni bu meslekle tanıştıran o oldu! Zuckero ile yürüyüşler günlük hayatımın bir parçası olmuştu, şimdi ise, onun yokluğunda, hayatımda birden bir boşluk oluştu.

“Peki sen Dogster’lardan korkmuyor musun?”

“Kardeşim!” dedi Sretin ellerini çırparak, “meslek birliğini o yüzden kurduk! Herkes bizim oraya yazılıyor. Onlar yedi kişi. Çekirdeği kast ediyorum. Hoffa³ gibi yaşayan Hipopotam Merl, patron konumunda. Göğge, köpek çalar. Tartaklama için dört kişi, Kaldırımcı, bir de Dilber. Dehşet bir dişi köpek! Ama onun eline düşmemek lazım... Görevi, Gölge süzülüp köpeği aşırırken balamalarını dikka⁴ini dağıtmak. Ona rastlamadın mı? Şöyle uzun boylu birisi, ayakları bademciklerine kadar uzanıyor. Komiks kahramanı edasıyla yürüyor, yanında da pembe bir it dolaştırıyor...

“Fiona!! Fiona Eagalton! Onu tanıyorum!”

“Fiona Eagalton, daha neler! Gerçek adı Dian Pringle, ki bu gerçek kişiliğini çok daha iyi açıklıyor.”

“Anasını...! Ben de aramızda bir şeyler olabilir diye düşünüyordum...”

“O tam bir guguk kuşu, kardeş. Sen iyisi mi git bir otuzbir çek, başını rahat olsun.”

“Pislik! Şimdi ne olacak? Meslek Birliğinizin üyesi olabilir miyim?”

Suçlayıcı bir bakış fırlattı bana.

“E, sen de, testi kırıldıktan sonra artık... Üstelik bu işte fazla kalmayı da düşünmüyor muydun zaten?”

Jimmy Hoffa : 1957-1971 yılları arasında ABD’de “Teamsters” olarak bilinen Nakliyeciler Sendikası’nın başkanlığını yapmıştır (Ç.n.)

“Ama bu haksızlık!” en etkileyici sesimle bağırdım.” Kandırdılar beni! Yarın başkasını kandıracaklar. Duracaklarını sanıyor musunuz? Er veya geç olaya karışmanız gerekecek. Yoksa toplumsal alanda kendinizi nasıl tanıtcaksınız?”

“Hım, kurnazsın sen, Bulgar adam. Ama sana hiçbir söz veremem. İki gün sonra yönetim toplantısı var. Senin durumundan bahsedeceğim. Bir karar alırsak sana bildiririm.”

İtirazlarıma rağmen masanın üstüne birkaç dolar fırlattı ve kalktı.

Elimi uzatarak “Dostluk ve dayanışma ruhunuza güveniyorum,” dedim.

“Ha-ha, şakacı!”

Avuçları köpek kayışlarından zımpara kağıdı gibi sertleşmişti.

Heyecan içinde eve doğru yürürken “Dian Pringle demek!” diye düşünüyordum. “Elime düşeceksin sen, kappe!”

Evin girişinde beni elinde plastik bir Starbuck kahve bardağı ile komiser Sonenfeld bekliyordu. Bardağın içinde çubuk dikiliyordu. *New York Animal Protection Dpt.* yazılı kocaman fordunu, retro hatlı kırmızı bir korvet ve gümüşümsü bir mercedesin arasına sığdırmıştı. Park edilmiş tüm araba sırasını ezmiş gibime geldi.

“Merhaba, Engus. Bana birkaç dakika ayırabilir misin? Ek sorular doğdu.”

“Ok,” dedim anahtarlarımı çıkararak.” Yukarıya gelir misiniz?”

“İşini kaybettiğine üzgünüm,” dedi merakla etrafa bakınırken. “Senin için bu önemli bir gelir kaynağı idi, öyle değil mi?”

“Su ana kadarki tek kaynağımdı, aslında. Buyurun!”

Sonenfeld odanın ortasında dikildi ve dudaklarını çubuğa yapıştırdı. Bardaktan gır-gır diye sesler gelmeye başladı, dibine gelmişti.

“Biraz daha kahve alır mısınız?” diye teklif ettim.

“Benimle dalga geçmeyi keser misin? Aptal gibi mi görünüyorum? En az yarım milyarlık dairede, böyle klas bir yerde oturuyor, sonra da gelmiş bana köpek gezdirerek geçindiğini iddia ediyor. Densizlik konusunda bir eksikliğin yok doğrusu!”

“Burada misafirim. Daire kardeşimin.”

“O nerede?”

“Bulgaristan’da.”

“Yok öyle bir eyalet!” dedi anında, hiç düşünmeden, sanki bilgi programındaydı.

Sen gerçekten de salakmışsın! Bunun bir ülke olduğunu anlattım. Benim geldiğim ülke. Ve sadece benim de değil. Defterini çıkartıp bir şeyler yazdı.

“Kontrol edeceğiz bu işi...”

“Kendimi çekyata attım. O pek düşünmeden karşımdaki dibi çökmüş kırmızı koltuğa oturdu. Dizleri neredeyse omuzlarına kadar dikildi. Kötü niyetli kahkahamı güçlkle zapt ettim. Belki de sırtıtmışımıdır, ki bu gözünden kaçmamıştır.

“Bu sabah biri Yence ile iletişime geçip fidyeye istemiş. 200 000 dolar.”

“Ne kadar? 200 000 dolar?!”

“Hafta sonuna kadar. Aksi takdirde kafasını kesip infazın kaydını internette yayınlayacaklar.”

“Bunlar çıldırmış! Bir it için kim verir onlara bu kadar parayı?! En soylusundan olsa bile!”

“Zuchero’nun sigortası 250 000’e yapılmış.”

“Uauv! Britanya kraliçesinin sevgili pincherinin akrabası mı oluyor yoksa?”

“Onun pudelleri var,” diye sözümü kesti.

“O zaman belki İspanya Kraliyet ailesi ile yakınlığı var.”

“Espri yeteneğin iyi ama onu kendine saklasan iyi olur.”

“O zaman niye öyle bir rakama sigortalatmışlar onu?”

“Bilmiyor musun?”

“Nereden bileyim ki?! Siz benden şüpheleniyor musunuz yoksa?”

“O klonlanmış köpek.”

“Klonlanmış?!”

“Yence’in eski köpeğinin genetik olarak yeniden oluşturulmuş kopyası. Onu dört yıl önce kaybetmişler. Bir taksi geçmiş üstünden... Yence taksi şirketine dava açıyor ve ciddi bir tazminat alıyor. Paralar daha sonra Zuckero’nun kopyası için yatırılıyor – 2. Zuckero, o da sonuç olarak aynı rakama sigortalanıyor.”

“Artık böyle şeylerin yapıldığını bilmiyordum!”

“PET GEN, Kaliforniya şirketi. Bu hizmet daha inanılmaz pahalı, o yüzden çok az insan ondan yararlanabiliyor.”

“Bana bunu hiç kimse söylemedi!” dedim gözlerimi pörtleterek. “Standart talimat setini verdiler sadece. Bana öyle benzeri olmayan bir parça teslim ettikleri için uyarmaları gerekiyordu!”

“Kopya demek daha doğru olur.”

“Demek sigorta paralarıyla yeni bir kopya daha yaptırımları sorun olmaz öyleyse?”

“Teorik olarak olmaz. Ama pratikte şirketin fidyeyi ödemesi daha karlı. 50 000 dolar kazanıyorlar. Manevi tazminatları da ilave edersek...”

“Bu piçler hesabını iyi yapmış.”

“Bence de.”

“Fakat size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum.”

“Başlangıç olarak bunun arkasında kimin olduğunu anlamama yardım etmeni teklif ediyorum.”

“Yanlış adrestesiniz.”

“Peki nereye gitmeliyim sence?”

“Dogster’ları duymuşundur tahminimce. Onlar çok daha eskiden bu işin içindeler. Herhalde daha fazla biliyorlardır.”

“Fakat anladığım kadarıyla yakın zamanda kurulan yeni bir sendika daha var. Onlar hakkında ne biliyorsun?”

“Onların bu tür şeylerle uğraştıklarını duymadım.”

“Onların üyesi misin yoksa?”

“Hiçbir yerde üyeliğim yok. Ben sadece işimi yapıyordum. Ama biri bunu çok gördü.”

“Umarım böyledir. Ama işin içinde isen cezayı çekmen için şahsen ilgileneceğim.”

Koltuğun süet pençesinden güçlkle kurtuldu ve kapıya doğru yöneldi. Çıkmadan önce tehditkar bir şekilde parmağını kaldırdı: “Gözüm üstünde olacak, evlat”

Telefon sekreterinin lambası yüksek hızla yanıp sönüyordu. Biri beni aramış. Kardeşim mi acaba? Belki öte beriye gönderdiğim sayısız CV’lerle ilgilidir?

Hi, ben Philadelphia Üniversitesi’nden Melva Blain, diyordu heyecanlı bir ses. Hatırlıyorsanız, bir ay önce konuşmuştuk. Babanız adına verilecek ödülü almaya geleceğinize söz vermiştiniz. İki yıl önce Mountain Valley Konferansında yapılan takdime katıldığınızı öğrendim. Ailenin bir üyesinin törende bulunmasına çok önem veriyoruz! Sizi tekrar arayacağım! Bye, bye!

Bir bira açtım.

Babamın arkadaşı olan bir grup Amerikalı bilim insanının onun adına bir ödül düzenlediklerini öğrendiğimizde dehşet derecede etkilendik. Ve gururlandık, tabii ki. Ödül, iki yılda bir, büyük bir bilimsel konferansta, babamın çalışmış olduğu alana özgün katkı sağlayanlara veriliyordu. Fakat zamanla bu olay hayatımın dışında kaldı. İnsanlar benden 10 000 mil uzaklıkta toplanıyorlardı, haberimin bile olmadığı şeyler konuşuyorlardı, sonra babamın adı onu hiç tanımayan azimli, genç bir bilim insanının CV’sine giriyordu. Kardeşimin bu olaylara katıldığı

ortaya çıkıyordu şim li. Bundan söz ettiğini hiç hatırlamıyorum. İfade edilemez bir kıskançlık hissettim.

Telefon çaldı.

“Hi, bay Banof! Ben Mevla Blain, nasılsınız?”

“Ned Banof evde değil,” dedim karamsar bir tonla.

“Peki ne zaman gelir?”

“Belki önümüzdeki hafta... İş gezisinde kendisi.”

“Ama bizim anlaşmamız var.” Sesi sinirli bir şekilde yükseldi.

“Acilen gitmesi icap etti.”

“*Excuse me*, kiminle görüşüyorum?”

“Ben kardeşiyim.”

“A, öyle mi?! Siz de mi Amerika’da oturuyorsunuz?”

“Son zamanlarda evet.”

“*Wonderful!* ‘Banof ödülünden haberiniz var sanırım. Bu yıl bizim üniversitemizde verilecek. Bizim için bu çok özel bir andır, çünkü, büyük bir ihtimalle sizin de bildiğiniz gibi, babanız burada ders verdi vefat etmeden önce...”

“Zamansızca vefat etmeden önce,” dedim densizce.

“Efendim?”

“Zamansızca vefat etmeden önce,” diye tekrarladım.

“Evet, tabii ki, bilim için son derece acı bir kayıp. Meslektaşları için de. İlk olarak da, tabii ki, sizin için! İşte o yüzden varislerinden birinin katılmasına o kadar önem veriyoruz. Bunu resmi bir davet olarak kabul edin. Takdim Pazar günü saat 11’de üniversitenin tören salonunda yapılacak. Size cumartesi günü gelmenizi öneriyorum. Otelimizde bir oda ayırtacağım. Misafirimiz olursunuz. E-e-e?”

Uzunca bir ‘a-a-a’ çıktı ağzımdan, bu da nedense İngilizceye ‘errrr...’ diye çevriliyor.

“Buraya nasıl ulaşacağınız konusunda ayrıntılı talimat göndereceğim. Otobüs veya trenle New York’tan iki saat bile sürmez. Araba ile daha bile hızlı olur. Eğer gerekiyorsa... yol giderlerinizi de karşılarız.”

“Yok, yok, sorun değil,” dediğimi duydum ve bu salak-
a özgüvenimden dolayı kendimi boğasım geldi.

“*Wonderful!* Sizi bekliyoruz öyleyse. Sözünüze güvene-
bilirim, öyle değil mi?”

“Ok, ok,” diye mırıldandım.

21. NED

Daracık Vladaya vadisinden geçerek Sofya'dan çıkıyoruz. Sol tarafta balık sırtı gibi gevelenmiş eski kayak pistinin iskeleti görünüyor. Şoför klimayı sonuna kadar şişirmiş. Kendimi lüks bir kutunun içine kapatılmış gibi hissediyorum.

“Siz profesör Banov’un oğlusunuz,” diyor Praşkova aniden.

“Beni iyi araştırmışsınız!”

“Kulağıma bir şeyler geldi,” diyor omuzlarını kaldırarak. “Bu arada babanızı tanırdım.”

“Sahi mi?” Bunun beni çok da memnun ettiğini söyleyemem.

“İki yıl matematik okudum. Hocamdı. Ama hukuka geçiş yaptım. Benden kim bilir ne matematikçi olurdu ya,” diyor acı bir tebessümle. “Sizden sanki daha iriydi. İlginç bir adam, biraz çılgın...”

“Kurtz gibi mi?” hiç düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum.

“Efendim?” Hatları aniden geriliyor.

“Birden aklıma geldi. Nedenini bilmiyorum...”

“Kurtz biraz deli değil.”

“Anlaşılan babamı iyi tanıımıyormuşsunuz.”

“Evet. Onu daha fazla tanıma zamanım olmadı. Malesef. O nasıl?”

“Nasıl desem, öldü...”

“Üzgünüm,” dedi dudaklarını ısırarak.

“15 yıl önce,” diye ilave ediyorum intikam duygusuyla. “Peki Bay Kurtz’u tanıyabildiniz mi?”

“Kim onu tanıdığını iddia edebilir?!”

Pernik’in kenar mahallelerinden geçiyoruz. Yol yama ve deliklerle bezeli ama lexus sanki onların üzerinden uçuyor. Rutubetten çürümek üzere olan karton kutu renginde, iç karartıcı işçi apartmanları sıralanıyor. Arkasından duman bulutları çıkan kocamış bir ikarus solluyoruz. Daha ileride otobüs durağı var. Paslanmış siperliğin altına insanlar çömmüş bekliyor. Beton yükselti üzerinde paslanmış bir dişli tekerlek – anıt. Cılız çam ağaçları ile kaplı kırmızımsı cüruf tepecikleri. Yavaşlamamız gerekiyor. Sağ şerit silindir, buldozer ve tüten asfalt yığınları ile dolu. Kocaman bir tabela tadilatın bir AB programı tarafından desteklendiğini duyuruyor. Yaklaşık bir kilometre sonra yol açılıyor ve şoför gaza basıyor.

Fabrikanın gri-siyah gölgesi kavrulmuş ovanın içinden yavaş yavaş devasa bir siğil gibi bitiyor. İnce bacalardan oluşan iğnelik. Boru örgüleri kocaman ambarları çevreliyor. Avlunun etrafında kalın çelik borularıyla yüklü trenler sıralanıyor. Cephelerin birinin üzerinde eski sosyalist pankartı kalıntıları ile birlikte BORGRU yazısını okuyoruz.

“Bu mu?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor başı ile de onaylayarak. “Ağır metalürjinin tacı.”

“Burada kaç kişi çalışıyor?”

“500 civarında. Teçhizatların bakımını yapıyorlar ve iç piyasa için bazı ufak tefek siparişleri gerçekleştiriyorlar. 6000 kişiye ekmek vermeliymiş.”

“Nereden alınacak bu kişiler!?”

“Projeyi ben yapmadım...”

Lexus, sonunda ambale bir ‘Çavdar’ otobüsünün çürüdüğü geniş otoparkta tek bir viraj yaptıktan sonra ana gi-

rişin önünde duruyor. Metal parmaklıkların arkasında yirmi civarında mavi işçi elbiseli insan dolaşiyor. Girişin direkleri arasına protesto içerikli bir afiş gerilmiş. Kontrol noktasının sundurmasının altındaki bankta iki polis sigara içiyor. Lada'larından radyo sesleri geliyor.

“Durum nasıl?” Praşkova arabadan fırlıyor.

Ortaya çıkışı üniformalılarda hürmet hissi uyandırıyor.

“Normal, olaysız,” diyor biri ayağa kalkarak.

İşçiler hızla bir araya toplanıyor. Bazıları tereddütle avluya dayalı tabelalara doğru uzanıyor ama çok zaman geçmeden çabalarının mütevazı varlığına değmeyeceği sonucuna varıyorlar.

“Merhaba,” diyor Praşkova onlara el sallayarak. “Bay Kurtz burada mı?”

Bakışıyorlar. Başları ile onaylıyorlar.

“Bu bay onun meslektaş ve ona önemli bir şey iletmesi gerekiyor. Götürün onu!” diyor beni işaret ederek.

“O presleme bölümündedir, “yaşlı, gözlüklü bir adamın sesi duyuluyor.

“Siz gelmeyecek misiniz!?” diyorum şaşırarak.

“Niye?” Dudağı titriyor. “Onunla işim kalmadı. Başarılar!”

Hal, uzay mekiği hangarını anımsatıyor. Parlak gün ışığından sonra serin karanlığa alışana kadar çaresizce göz kırpyorum. Devasa cihazlar çıkıyor karşıma: Aldatıcı bir durgunluk pozunda donmuş pres makineleri, silindirler, pistonlar. Tavandan ürpertici bir çengel sarkıyor. On- dan otomobil büyüklüğünde gizemli bir detay sallanıyor. Işık, tavanın altından bir yerlerden bir sıra kırık dökük buğulu pencereden sızıyor. Salonun ortasında küçük kırmızı bir otokar duruyor. Direksiyonda battaniyeye sarılı tuhaf bir tipin karartısı sivriliyor. Yüzü, karanlıkta çarpışan ışık akımlarına doğru yönelik.

“Bay Kurtz!” Küskün sesim hangarda yankılanıyor.

Kısa saçlı uzunca kafası yavaşça bana doğru yöneliyor. Açık renkli kaşları neredeyse sarımtırak teniyle birleştiriyor. Gözleri derin çukurlarının dibinden buz gibi parlıyor.

“Ben sizin meslektaşınızım.” İngilizce olarak tane tane telaffuz ediyorum. “Adım Ned Banov ve şirketin New York şubesinde çalışıyorum...”

“Sizi niye gönderdiler?” Kelimeler ince dudaklarının arasından ıslık sesi gibi süzülüyor.

“Sizinle iletişime geçmek için.”

“Ben gizlenmiyorum,” diye öfkeleniyor.

Çantamı açıyorum ve fazla açıklama yapmadan ona zarfı uzatıyorum.

“Size bu zarfı vermekle yükümlüyüm.”

Şüphe ile zarfın iki tarafını inceliyor, yeniden iletişim ağlarının alanına girdiğine inanamıyor sanki. Köşeye sıkıştırılmış durumda! Bir ucunu yırtıyor, kağıdı çıkarıyor ve okumaya başlıyor. Dudaklarında kin dolu bir gülümseme dolaşıyor. Bakışı sayfanın sonuna ulaştığı anda bu gülümseme yayılıp sevimsiz bir yüz mimiğine dönüşüyor.

“Kahpeler!!”

Ayaklarının dibinde kırışmış bir kağıt topu yuvarlanmaya başlıyor. Tavanın altında ürkmüş birkaç kumru uçuşuyor.

“Faaliyetlerim için rapor verecekmişim! Ben! Hem de on yıldır o geri zekalılar ordusunun toplantılarında başkanlık yapmanın dışında başka bir şey yaptığına şahit olmadığım o bit beyinli Mey’e! Onun bana rapor vermesi lazım! Kim kazandırıyor ona o kodumun maaşını, ha? Ben ve benim gibiler! Sadece son on yıl için kaç mesai saatim var, biliyor musun? 30 000!! Ortalama 800 dolar-dan... Ekibimin saatlerini de ilave edersen... Hesabını kendin yap!

“Etkileyici bir sonuç.”

“Benim raporum bu! Sen geçen yıl kaç saat mesai yaptın?”

“Hatırlamıyorum,” samimiyetle itiraf ediyorum.

“Doğru, değmez...” diyor elini savurarak. “Tüm bu mesai saatleri, onları ne kadar da pahalıya satmış olsan da, havaya gitti. Onları geri satın alamazsın. Bir tanesini bile! Bu piyasa ekonomisinin özüdür. Vakit nakittir. Ama nakit vakit değildir. Simya tek yönlü işler. Fakat bunun farkına vardığında artık çok zamanın kalmamış oluyor. Ferrari alma tesellin kalıyor yalnızca. Her şeyden daha önemlisi de, diğerlerinin alamayacağı düşüncesi... Ama gerçek şu ki, hepiniz aynı derecede işletiliyorsunuz. Zamanını satan herkes proleterdir. Ben dahil.”

“Siz? Proleter?!”

“Sen de. Bunda utanılacak bir şey yok.”

“Şu farkla, biz istediğimizde gidebiliriz, gerçek proleterlerin ise gidebilecek yerleri yoktur. Sloganı hatırlıyor musunuz?”

“Uzaktan geliyorum ve kısa...”

“Biz göçebeleriz, Bay Kurtz. Proleter filan değiliz.

“Hım... Ne zamandan beri şirket için çalışıyorsun?”

“On yıldan beri.”

“Ferrari hayalin var mı?”

“Top ten listemde değil.”

“Peki Ann Nocole Smith türünden bir şeyi hayal ediyor musun?”

“Daha da az!”

“Hayat felsefeni nasıl tanımlarsın?”

“Efendim!?”

“Bir on yıl daha sonra, diyelim, ne yapacaksın?”

Bundan ona ne anlamıyorum. Fakat aynı anda şu ana kadar hiç hissetmediğim bir yakınlık hissine kapılmış durumdayım. Söz ettiği mesai saatleri sanki ondan tuğla gibi çıkartılmış, yerlerinde de hiçbir şey kalmamıştı. Sadece

boş koridorlar ve salonlar. Eski terkedilmiş bir maden ocağı gibiydi. Bu sancılı yere onu neyin çektiğini tahmin etmeye başlıyorum.

“Süresiz bir izne ayrılmayı düşünüyorum,” diye bildiriyorum. “Ben fazla mal için yanıp tutuşmuyorum, bay Kurtz! Sapkınca fantezilerim de yok. Minicik bir evim, yakınında da su olsun yeter. Sevdiğim bir kadın, bir de kayak. Bir de boş zaman...”

“Peki ne yapacaksın bu boş zamanı?”

“Ayak tabanlarımı kaşıyacağım,” diye cevap veriyorum öfke ile. “Nerden bileyim? Manzara çizeceğim. Veya marul yetiştireceğim. Belki de her ikisini de yapacağım.”

“Bunu hangi filmde gördün?”

“Kendi şahsi filmimde.”

“Küçük bağımsız bir yapım mı yoksa?”

“Gülün siz, on yıl sonra yine konuşacağız.”

“On yıl sonra, evlat, dünya yok olmaz ise, sen eşit haklara sahip ortak olacaksın. Ben bu şirkette on yılın üç katını geçirdim, bana güvenebilirsin. Hastalık veya ölüm nedenleri hariç süresiz izne ayrılan ortak olmamıştır. Sana hastalık veya ölüm dilemiyorum. Ama bir konuda haklısın. Biz proleter değiliz. Göçebe de değiliz. Biz toprağa bağlı köleleriz! Düz anlamda değil, tabii ki, mecazi olarak. Bu daha da korkunç aslında çünkü varoluşsal bir kaderciliğin ifadesi. Belirli bir işyerine değil, genel olarak ‘lifestyle’ denilen şeye, onu sağlayan maaşa bağlıyız, maaşın nereden geldiği önemli değil. Kaç tane ofis değiştirirsen değiştir sürekli aynı şeyi yapacaksın. Suyu yakın ev isteyeceksin. Sanırım tüm konforlara sahip bir ev. Ve seveceğin bir kadın. Ama düşün, nasıl bir kadın hoşuna giderdi?... Üstüne üstelik bir de kayak! Bir de çok fazla şey için yanıp tutuşmadığını iddia ediyorsun! Hey, yere bas! İnsanların burada nasıl yaşadıklarına bak! Zaman dışında neleri var? Hayır, zaman para değildir. Zaman hayattır. Çünkü daha sonra...” gözlerini tavana kaldırıp çengele diktikten sonra bir an susuyor. “Zaman diye bir şey yok!”

Bunu neredeyse fısıltı ile söylüyor ama bana tüm ambarın içinde yankılanıyormuş gibi geliyor:

Zaman diye bir şey yok! Zaman diye bir şey yok!

Kurtz uzun uzun konuşuyor. Benim yüzümde, ulaştığı öngörülerini aktarabileceği birisini görmüş sanki. Fakat gitgide şahsen bana değil de dünya çapında bir dinleyici kitlesine konuştuğu şüphesine kapılıyorum. Konuşması, her şeyi söyleme isteğinden olsa gerek, sık sık karışık olsa da, etkileyici ve alevli. Bazı yerlerde anlamı kaçırıyorum, sonra yine yakalıyorum...

Daha doğrusu o beni buluyor.

Kurtz'a göre iki tür ekonomi var: biriktirme ve israf ekonomisi. İkisi arasında organik bir bağ var. Bir yerde para kazanılıyorsa, başka bir yerde mutlaka yaklaşık aynı miktarda para harcanır. Aslında harcamasız kazanma yolunun olmadığı uzun zamandır bilinir. Tasarruf sefaletin anasıdır. Fakat geleneksel düşünceye göre ekonominin nesnesi biriktirmedir. Şirketler mümkün olduğunca daha istikrarlı olmaya çalışır: Giderleri düşürürler, kârı şişirirler. Herkes, kendisi dahil, bu fikre inanırmış. Eğer hiçbir şeyden para kazanılabılırsa – en iyisi buymuş! 30 yıldır zenginlerin gemileri batmasın diye delik kapatma ve yelken yamamanın dışında bir şey yapmamış. Yine de zenginlik her zaman akacak mecra buluyormuş. O anda olmasa bile, bir, iki, üç, beş, gerektiği kadar yıl sonra. Oğullar olmasa da torunlar onu kesin savururmuş. İnsanların parayı çoğaltma ve koruma isteği ile paranın harcanmayacağı (hem de aptalca şeyler için) öngören kendi doğası arasında korkunç bir çelişki varmış. Ama sonuç olarak bunun için yaratılmıyor mu zaten? Harcanamayan paranın para olmadığını herkes bilir. Ama öyle veya böyle para kendiliğinden harcandığına göre, ki bu kazanılması için kesinlikle söylenemez, hiç kimse bir bilimin bununla ilgilenmesini anlamlı bulmuyor. Tam tersi, tüm çabalar 'money making' denilen ince sanata yoğunlaşıyor. Paralar ipe bağlı kağıt gemiler gibi zamanın nehri üzerine bırakılıyor ve

günün birinde başka paralarla yüklü olarak çıkarılması umutla bekleniyor. Bu da artık basit bir harcama olmayıp sevimli 'yatırım' etiketini taşıyor. İkisi arasındaki fark aslında kalın bir pirzolayı mideye indirme ile aç karnına limon yeme arasındaki farka benziyor.

Bu sana bir şey ifade ediyor mu?

Yatırım yapmak her halde Warren Buffet dışında başka hiç kimseye huzur getirmeyen sıkıcı, üzücü bir iştir. Microsoft hisseleri belki harika yatırımdır ama duygusal değerleri her zaman düşük kalacaktır. Eğer harcama imkanları sadece değerli kağıtlar yelpazesi ile sınırlı olsaydı, ne kadar da farklı ve egzotik olsalar da, bununla zaman harcayacak pek kimse olmazdı her halde. Gerçek şu ki iş jargonunda 'yatırım' terimi insan doğasının kaprislerini sıkıca kapatan geniş spektrumlu anlamlar örtüsü ile kaplıdır.

İş adamı 'statüye' yatırım yapar: Arabalar, helikopterler, uçaklar, yatlar, evler, kadınlar, kadınlar için hediyeler v.s. Boş zamana yatırım yapar: Havai gezileri ve Afrika'da safariler; sağlığa yatırım yapar: Spa prosedürleri, saç ektirme, burun düzeltme ameliyatları; sanata yatırım yapar: Yıllık opera aboneliği veya açık artırmada ele geçen bir Mondrian, Klee veya Rothko; ve son sırada olsa da daha az önem taşıdığı anlamı taşımıyor, ruhunun kurtulmasına yatırım yapar: Tercih edilen *charity* veya yerel kiliseye Noel çekleri.

Fakat kaprislerin ötesinde başka bir şey daha var. Sonuç olarak tüm özenle hazırlanmış stratejilerin, pazarlama şemalarının, tampon ve gizli stoklar oyununu açığa çıkaran, iş imparatorlukları yıkan ve binlerce küçük balığı finansal çöküşün dibine sürükleyen bir şey. Evet, kaprislerle yine de uygun bir iş disipliniyle baş edilebilirse de, şu diğer şey ruhun en temel gereksinimini oluşturuyor. Ona güç veriyor, onu uyanık tutuyor. Onun ne üzerinden atlayabilirsin, ne de yan çizip yanından geçebilirsin.

Genelde ticaretle uğraşanların ihtirasların yönetiminde olduğu varsayılır. Gerçekten daha uzak bir şey olamaz! Finansçıların tuhaf mizaçları hakkında ne iddia edilirse edilsin, hiç kimse sadece rakamlara olan sevdasından dolayı para yapmaz. Sıkıcı banka havaleleri ve raporlar yüzeyinin altında güç, alan ve kabul görme için savaşan, kocaman, dizginlenmemiş bir ego yatar. Bu savaş adına faydacılık üzerine kurulan her zihni diken diken edebilecek riskler alınır. Gerçekdışı planlar kurulur. Kanun bıçağının ucunda yürünür. Ekmek parası ise her zaman son kaygıdır. Aslında pratik insanlar gerçekten zengin olamazlar pek, hırs ve hayal güçleri yoktur çünkü. Kanunlara aşırı saygısı olan itibarlı insanlar da olamaz çünkü kanunların amacı her zaman insanları belirlenen ortalama çerçevenin içinde sınırlamak olmuştur, buna gelirlerin sınırlandırılması da dahildir. İyi gelirli olabilirler, ama aşırı, süper zengin – asla!

Sermaye yönetiminin tam da bu tür pratik ve itibarlı insanların eline bırakılması tesadüf değildir. Bir, onu harap etmesinler diye ve iki, onu çalmasınlar diye. *Super-rich* olanlara güvenilmezmiş. İnsan zirveye ulaştığında, paraların yaradılışını kavradığında, onun için parayı kazanmak ve harcamak neredeyse aynı şey oluyor. O, paraların çift yönde gelip geçtiği bir kapıya dönüşüyor. Hareketin kendisi onu sarhoş ediyor, yönü değil.

Kurtz, paranın nihai bir sınıra sahip olduğu gizemli görüşünü savunuyor, yani dünyada belirli bir miktarda para cereyan ediyor, bu miktarın üzerine, döviz türü ve onun taşıyıcıları ne olursa olsun, çıkılamazmış. Daha fazla para üretme yönündeki her çaba enflasyonun görünmez eli tarafından daima yatıştırılmış. Azaltılması yönündeki her çaba ise ele avuca sığmaz doğasını kanıtlıyormuş: Para ne yanarmış, ne buharlaşmış, yalnızca bir halden başka bir hale, bir cepten başka bir cebe geçiş yapmış, doğada hiçbir şeyin asla yok olmadığı gibi beş kuruş bile yok olmuyormuş. O kadar sermayenin geri dönüşümsüz olarak güya zarara uğradığı, sanki yer altına gö-

müldüğü Büyük Depresyon döneminde bile paralar aslında sadece sahiplerini değiştirmiş – yer yüzündeki uzun maceralardan ve bir sürü değişimden sonra artezyen suları gibi hiç beklenmedik yerlerden yeniden fişkırmışlar. Bu nedenle hangisinin, kârın veya zararın mı öncül olduğu, söylenemez. İkisi el ele gider. Belki birikime dayalı geleneksel ekonomi açısından BORGRU türünden tasarruf kurumları çaresizlik derecesinde etkisiz görünebilir. Ama harcama ekonomisinin bakış açısına göre BORGRU her halde en az Steel Works kadar etkilidir. Onun yuttuğu paralara ne olduğunu takip etmek, nerede ortaya çıktıklarını ve tüm bundan kimin kâr sağladığını takip etmek yeterli. Daha sonra da kamu yararına daha makul bir dağılım yapılmalı...

Kurtz sustu, sözcükleri aniden bitmişti sanki. Fakat düşünceleri yeraltı nehri gibi belirsiz bir yönde akmaya devam ediyordu. Nereden fişkıracacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Gözlerim tavandan sarkan zımbırtı üzerinde sabitleşiyor. Şeklini tanımlayamam ama tam altında bulunduğumuzu, koparsa pelteye dönüşeceğimizin farkındaydım. Ambarda metalik bir ses yankılanıyor, makinelerin arasına gizlenen metal bir sürüngen kuyruğunu sallamış sanki.

Kurtz aniden “Etrafı gezdireyim mi sana biraz?” diye teklifte bulunuyor.

Ambarı terk ettiğimiz anda içeride ne kadar soğuk olduğunu anlıyorum. Güneş gözlerimi kamaştırıyor. Otokar hafifçe sarsılarak vızır vızır ilerliyor. Kurtz, sanayi labirentin içinde ustaca manevralar yaparak, direksiyonu gözle görünür bir keyifle çeviriyor. Başımın üstünde düşürmemek için dikkat etmem, düşüncelerle dolu kocaman bir fiçinin bulunduğu hissine kapılıyorum. Aptalca bir his! Bunlar benim düşüncelerim değil. Başımı sallıyorum ama fiçi orada durmaya devam ediyor.

Ara sıra işçilere rastlıyoruz.

“O, meraba, Kurtz!”

“Meraba!” diyor ortak, elini kaldırarak. “Burada, Arap ülkelerinde olduğu gibi selam vermek için ‘meraba’ dediklerini biliyor musunuz?”

“Aşk olsun’, ‘keyif ve ‘haydi’ de diyorlar...”

“Nereden biliyorsunuz?”

Bulgar kökenlerimi açıklıyorum.

“Bak sen! Her halde bu yüzden seni gönderdiler?”

“Büyük bir ihtimalle. Ama başka her hangi birisi de olabilirdi. Burada en az sizin olduğunuz kadar yabancıyım.”

Karşıda omzuna irice bir kumru dizisi atmış, tıraş olmamış mücahit tipli uzun boylu bir tip görünüyor.

Kurtz bir anda hızı düşürüyor.

“Meraba-a, Stoyço!”

Adam omzundan kumru dizisini çıkartıp eline tıkıyor. Ortak, canlı bir şekilde karşı gelmeye çalışıyor ama sonunda kırıksık bir on levalık çıkartıyor, banknotu ona verip kuşları arkaya atıyor.

“Tenk, tenk!” Stoyço mutluluk içinde sırtıyor.

“Post-endüstriyel avcı!” diyor Kurtz içini çekerek ve gaza basıyor. Çatılarda gezip sapanla kumru katlediyor. Burada bu kuşlar bol. Onları şişte çevirerek pişiriyor. Bir seferinde tadına bakmam için beni de davet etti. Çatıda ateş yakmıştı. Bu arada oldukça lezzetli oluyorlar. Bana düzenli olarak getirmeye başladı. Misafirhanedeki kadınlara veriyorum pişirsinler diye. Akşam yemeğine kalır mısın?”

Bu doğaçlama pikniği hayal etmeye çalışıyorum. Yılda iki-üç milyon dolar kazanan Kurtz ve yarım yıldır sefil maaşını almayan, yırtık pırtık tulumunun içindeki Stoyço! Yıldızların altında ateşin etrafına çömmüş, kumru bu du geveliyorlar. Toplumsal karnavalın sınırlarını düşünüyorum. Daha doğrusu sınır yokluğunu...

“Sofya’ya dönüyorum,” diyerek teklifi reddediyorum.” Benimle gelebilirsiniz.”

“Hayır, bugün olmaz.” Kararlı bir şekilde başını sallıyor.

“Sizi bekleyeceğim. Fakat New York’a dönmezseniz sizi ortaklar grubundan çıkarma tehlikesi var.”

“Hiç kimseye ihtiyacım yok!” diye patlıyor Kurtz. “Başta Mey olmak üzere onların çoğu parazit. Daha yarın kendi şirketimi kurup Doğu Avrupa’daki tüm müşterilerini çekebilirim. Ama yönetim oyunlarından nefret ederim. Bizim bir anlaşmamız var. Onlar bana karışmayacak, ben de onlara karışmayacağım. Şu işe yaramaz Mey beni yönetebileceğini sandı herhalde. Belki de gerçekten New York’a dönme zamanım geldi, kimin gitme zamanı geldiğini görürüz o zaman... Herkesi cehenneme gönderecek kadar bilgiye sahibim ben! Bunda şüphen var mı?”

“Neyi kastettiğiniz konusunda bir fikrim yok...”

“Doğru! Yok...”

Ortaya çıkışı girişteki işçiler arasında canlılık yaratıyor. “Meraba, Kurtz, çak...” gibi ifadeler uçuşuyor. Kırmızı lexus park alanında bekliyor. Praşkova camın arkasından görünüyor, ona el sallıyorum.

“Peki Baruch anına inanır mısınız?” diye soruyorum kendim için bile beklenmedik bir şekilde.

“Ne?” Kurtz şaşırarak göz kırpmıyor.

“Baruch anına,” diye tekrarlıyorum.

“Ne kastettiğine bağlı... Ben şahsen zengin olmak için bir milyarderin çanağıma bir bilgi kırıntısı atmasına güvenmem. Ama olayın başka bir versiyonu da var, o bana çok daha gerçekçi geliyor. Bir seferinde Bernard Baruch ayakkabılarını boyatmak için durmuş, boyacı da hangi hisselerle yatırım yapması gerektiği konusunda onu tavsiyelere boğmuş. Ayakkabılarının arzuladığı parlaklığa ulaşmasından memnun olan Baruch ofisine dönmüş ve her şeyi satmış. Çok geçmeden Büyük Depresyon başlamış...

“Tam tersi demek!”

“Tabi ki! Olay diğerklerinin duymadığı bir şeyi duymak değil, herkesin duyduğu şeyi o ana kadar hiç kimsenin duymadığı bir şekilde duymaktır. Bunun üzerinde düşün!”

Serin arabaya girmeden önce parmaklıkların arkasındaki kırmızı otokara yeniden bakıyorum. Kurtz direksiyonda sivriliyor, battaniye omuzlarından düşmüş, altında büyük bir ihtimalle bir depodan çıkan mavi bir ceket var. Onu çevreleyen pişmiş suratların fonunda yüzü sönük kalıyor. Geriye doğru sürüyor ve yavaş yavaş uzaklaşıyor. Lexus da geriye gidip yön değiştiriyor ve yola çıkıyor.

Sessizlik içinde gidiyoruz.

“Telafl olarak karbon dioksit kotalarından 2007’den sonra düşüşlü opsiyon almak için direniyorlar,” diyor Praşkova buruk bir tebessümle. “Opsiyon! Tek başlarına böyle bir şeyi nasıl akıl edebilirler? Ne işlerine yarar? Bu sizin adamınızın işi!”

22. ANGO

Otobüs Philadelphia'yı çevreleyen köprü ve otobanlarda ilerlerken yasak bir çemberin gittikçe daha da içine girdiğim düşüncesi beni terk etmiyordu. Babamın ölümü, sadece benim hissettiğim, görünmez radyasyon saçan bir nötron bombası gibi, yarıçapı onlarca mili bulan bir dairenin içindeki her şeyi zehirlemişti sanki. O kadar yıldan sonra bile kaza anısı atmosfere akmaya devam ediyordu! Midemde kaygı topu olgunlaşıyordu. Daveti kabul ederek çok da mantıklı bir karar aldığımdan pek emin değildim artık. Yolun diğer tarafında kaba görünüşlü iki kadın doğrudan plastik kutudan sarımsı bir yahni ile tıkınıyorlardı.

Otobüs ulaşması gereken yere zamanında, 17.30'da vardı. "Mr. Angel Banoff" yazısı anında dikkatimi çekti. Samani saçları kısaca kırpılmış, beyaz yassı yüzlü ve ince elips gözlüklü bir bayanın elindeydi.

"Melva Blain?"

"Eincil Banof! Sizi gördüğüme o kadar mutluyum ki! Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"Okey," dedim yumuşak serin elini elime alarak.

"Eşyanız var mı?"

"Sadece bu," dedim minik sırt çantamın sapını çekeerek.

Bekleme odasından geçerek park alanına çıktık.

Mis veya misis Blain filmlerde genelde yalnız annele-
rin sahip olduğu kirli gümüş renginde köşeli bir Volvo 940 sürüyordu. Atik bir şekilde arabayı çalıştırdı ve kısa bir

süre sonra da topallayan, göz alıcı beyazlıkta kasketi ve sapkınlık derecesinde uzun bir sigarası olan bir adama yol vermek için durdu. Adam siyah gözlüklerini bize doğru çevirdi, başıyla selamladı ve geçti. Topallamadığını, aslında hafifçe dans ederek yürüdüğünü o anda anladım.

“Daha önce Philadelphia’da bulundunuz mu hiç?” Blain nöbetçi soruyu sordu.

“Hayır, bulunmadım,” dedim başımı sallayarak. Bunu daha önce de söylemiştim ama anlaşılan unutmuştu veya başka bir şey aklına gelmiyordu.

Yol, şehir merkezinin etrafından dolanıyordu. Bizim şeritte tıkanma vardı, sürünerek ilerlemek zorunda kaldık. Şehrin üzerine kara bulutlar toplanıyordu. Yağmur yağmaya hazırlanıyordu. Yasak bir çizgi geçtiğim düşüncesi beni terk etmiyordu. Siyah adam belki özellikle beni uyarmak için gönderilmişti: *No go zone, brother!* Yasak bölgeye giriyorsun, kardeş! Kim onu gönderirdi, tanrı aşkına?

“Babanızı tanıma şansım olmadı ama olağanüstü bir insandı her halde,” dedi Melva. “O kadar erken vefat ettiği için üzgünüm.”

“Teşekkür ederim!”

Ön camın üstüne birkaç iri damla düştü. Fazladan hiç giysi almadığım aklıma geldi.

“Neyle uğraşıyorsunuz, Eyncıl? Kardeşinizin yönetici olduğunu öğrendim.”

“Yayıncıyım.” Bu soruya artık hazır bir cevabım vardı.

“Yayıneviniz mi var!? Ne kadar enteresan!” Belirli bir şaşkınlık hissetti, bu bilgi her halde otobüsle gelmiş olmamla bağdaşmıyordu. Ama ne var sanki, tutumlu bir yayıncı olamaz mıyım? Melva tereddüt ettikten sonra “Babanız her ikinizle de gurur duyardı,” diye ilave etti.

Bilmez miyim, özellikle de benimle...

Trafik yavaş yavaş açıldı ve on dakika gibi bir süreden sonra artık kampüsteydik. Melva kırmızı tuğla bir bina-

nın önüne park etti: *Pack Swain Dormitory*. Yollarda kocaman su birikintileri vardı, anlaşılan merkeze geçmeden önce burada yağmıştı. Giriş mütevazı ama temizdi. Duvarlar poster ve her nevi ilanla kaplıydı. Resepsiyonda turuncu Jamaika şapkası ve kulaklık takmış bir öğrenci avare avare dolaşıyordu.

Bizi görünce “Yeahhh!” diye ağzı açık kaldı.

Melva bir an için rahatsız oldu.

“Yer yeterince lüks değilse sizden peşinen özür dilemek istiyorum. Siz, yayıncılar, daha pahalı otellerde kalmaya alışkınsınızdır her halde.”

“Sorun değil,” dedim alçakgönüllü bir tebessümle.

Ne de olsa tutumlu bir yayıncıyım...

“İsterseniz kampüsü dolaşabilirsiniz. Veya dinlenebilirsiniz. Yedi buçukta geçip sizi alacağım. Konferans misafirleri için mütevazı bir akşam yemeği düzenledik.”

Dışarıda atıştırmaya devam ediyordu. Kampüste, onun da bir zamanlar yürüdüğü yollarda dolaşma düşüncesi çekilmez geldi. Oda dokuzuncu kattaydı. Dardı ama gerekli olan her şey mevcuttu. Otobüs kokusunu üzerimden atmak için duş aldım ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum. Grimsi binalar yağmur sisi içine bürünmüştü. Bakışım, düz, çakılla kaplı çatıların üzerinde dolaşırken babamın tam nerede ders verdiğini tahmin etmeye çalışıyordum.

19.30 gibi aşağıya indim. Şapkalı öğrenci gitmiş, yerinde burnu küpeli esmer bir kız dolaşıyordu. Melva neredeyse onbeş dakika gecikme ile içeriye hücum etti. O sıra içerisinde ‘Banof ödülü hakkındaki bilgi dahil duvardaki ilanların çoğunu okumayı başarmıştım. Pek ayrıntıya girmeden alelacele özür diledi ve beni alıp götürdü. Restoran arabayla yaklaşık beş dakikalık bir mesafedeydi. Yeşil-sarı kareli muşamba örtüleri olan sade, kişiliksiz bir pizza salonun yarısı, konferans misafirleri için ayrılmıştı. Bir sürü pizza parçası ve buğulu iki litrelik bira kapları.

“Profesör Dry, bu profesör Banofun oğlu.” Melva beni takdim ettikten sonra “Profesör Dry matematik fakültesi dekanıdır” diye saygıyla ilave etti.

Tarihöncesi bir dönemden kalmış, üç parçadan oluşan siyah bir takımın içine düğmelenmiş uzun bir tip.

“Bana Willfred diyebilirsiniz!” Elimi sıktı. “Sizi bekliyorduk.”

Beni daha genç olanların arasına yerleştirdiler: Ukrayna’dan Fullbright burslu Yuliya Dolgapolaya, Dubna’dan Yureviç diye biri, ve Dr. Dona Jameson, bir zamanlar babamın çalıştığı enstitünün bodrumunda gördüğüm Rus elektronik hesap aletlerini anımsatan ciddi, saygı uyandıran bir tip. Yuliya’nın hafif çekik kahverengi gözleri, ufak dolgun dudakları ve tepsi şeklinde kesilmiş koyu kahverengi, gür saçları vardı. Alt kısmı daha ziyade dolgundu ama tıknazdı. Zaten yeterince etkileyici olan göğüslerini daha da kaldıran oldukça kısa, çiçekli bir bluz giymişti. Buraya nasıl ve niçin geldiğinin tam farkında değildi sanki. Yureviç zarif bir insandı ve masada votka yok diye gizlice üzülüyordu. Babamın çalışmalarını okuduğunu paylaştı.

Kendi kendimle dalga geçen bir tonla “Aynı şeyle övünemem,” dedim.

Kendime bira döktüm.

Pizza parçasını bitiren Dona’nın sesi geldi:

“Babanızı hatırlıyorum. Epey bir zaman önceydi. Düzgün bir tipti. Ama üniversiteye düşemedi!”

“Efendim!” diye irkildim.

“Benzersiz cimrilik sahibi bir yönetim! Ürkütücü derecede sıcaklık yoksunluğu! Adım başı ispiyonculuk...” İğrenme ifadesiyle yüzünü kıvrıttı. Üç S kuralı: “Science-Sobriety-Success!”¹ İnsanlar burada fazla kalmaz. Şu ka-

1 Bilim-İtidal-Başarı (Y.n.)

sıntı Varava'yı saymazsak eski   retim görevlilerinden neredeyse hiç biri kalmamış... Yanılmıyorsam babanızın asistanıydı."

"Varava?" İsim hafızamda çınlamaya başlıyor. "O burada mı?"

"Onu göremiyorum," diyor bakınarak ve yeni bir parça pizzaya daha saldırıyor.

Melva Blain dekanın yanına oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bu arada onun g r kaşları bir aşağı, bir yukarıya gidip duruyordu. Benim hakkımda konuşuyorlar hissine kapıldım. Yureviç nezaketle bana biraz daha bira döktü. Yuliya cesaret verici sayılabilecek bir tebes m gönderdi.

Pizza, biraz soğumuş olsa da, fena değıldi.

"Dostlar, sevgili misafirler-" Willfred Dry ayağına kalktı, konuşmaların bitmesini bekledi ve devam etti: "Bugün etkileyici konuşmalar ve bildirilere şahit olduk. Bu konferansın Profesör Banofun anısına layık olduğına inanmak istiyorum. Bölümümüzde kısa süreli de olsa bu düzeyde bir bilim adamının ders vermesinden ancak gurur duyabiliriz... Ben maalesef ondan birkaç yıl sonra geldim, bu nedenle onu şahsen tanıma onurunu yaşayamadım. Fakat bu akşam oğullarından biri aramızda! Eyncil, yarın yapacağıımız 'Banof  d l törenine katılmak için özel olarak New York'tan geldi." Tombul bardağını bana doğıru kaldırdı, başını  ne doğıru eğırerek "Hoş geldin, Eyncil!" dedi.

Otuz civarında hafif  şaşkın bakış üzerime yığıldı. Dry bu ilgi belirtisinden etkileneceğıimi veya en azından sevineceğıimi düşünüyordu herhalde, ama son derece rahatsız oldum. Salakça sııttım ve ben de başımı  ne doğıru eğıdim. şerefe demek, üstelik bira ile, aptalca geliyordu. Yureviç belirli bir acıma duygusu ile bana baktı. Dona Jameson  fke içinde "İkiyüzlü!" diye homurdandı.

Birden " d l  alan kim?" diye sormak aklıma geldi.

"Ben değılim," diye somurttu Dona Jameson başını sallayarak.

“Ben de değilim!” dedi Yureviç gülerek. “Bir Japon galiba, yarın gelmesi bekleniyormuş...”

Babamı şahsen tanıyan daha yaşlı matematikçilerden bazıları elimi sıkmak için yanıma uğruyorlardı. Biri beni küçükken kucağında taşıdığına bile yemin ediyordu, Sabadoş diye biri. Tuhaf ismi, dış görünümü hakkında en ufak bir hatıram olmasa da, hafızama yerleşmişti. Yaşlanmıştı her halde, belki de aptallaşmıştı. Beyaz kabarık saçları ve kırmızı yanakları vardı. Anlaşılan muhabbet etmek istiyordu. Matematik tarihi yazıyormuş, babamdan da bahsediyormuş. Annem ne yapıyormuş? Ona selam söyleyecekmişim...

“Sizde *great parties* oluyordu!” diye lafını bağladı iç çekerek, masaya da manalı bir bakış fırlattı.

Yuliya ve Yureviç’i benimle aynı yurda tıkmışlardı. Melva bizi girişe kadar götürdü ve iyi geceler diledi. Saat ona geliyordu. Daha uykum yoktu. Yureviç utanarak odasında bir miktar votka olduğunu itiraf etti. Pek fazla düşünmedik. Girişteki makineden birkaç bonbon ve meze niyetine çips aldık. Vodka, ‘Moskovskaya Asobaya’ marka, neredeyse bir litre çıktı. Yureviç’in odasında tek bir bardak olduğu için odalarımıza gidip bardak almamız icap etti. Yatağın üstüne oturduk, Yureviç üçer parmak döktü.

“Şerefe” deyip Sibirya ekspresine bindik.

Yureviç’le ortak bazı şeylerimiz vardı. Rusça örneğin. Uzun zamandır kullanmama rağmen her şeyi anlıyordum. Babası da bilim adamıymış, fizik profesörü, ama işinin özelliğinden dolayı tanınmıyormuş. Askeriye için çalıştığı anlaşılıyordu. Uydu haritaları hariç hiçbir haritanın üzerinde işaretli olmayan, Novosibirsk civarında şu Sovyet kasabalarının birinde oturuyorlarmış. Genel olarak durumları kötü değilmiş. Kendilerini tutuklu gibi hissetmiyorlarmış. Daha çok seçilmiş gibi hissediyorlarmış. Birkaç ayda bir babası Sovyet nükleer biliminin merkezi olan Dubna’ya gidiyormuş. Moskova’ya da uğruyormuş, oradan ona plastik askerler getiriyormuş. Para kullanmaları ne-

redeyse gerekmiyormuş. Hükümet bilim insanlarına hafta sonları işleyebilecekleri ufak toprak alanları vermiş. Genelde turp, pancar, lahana ekiyorlarmış ama salatalık da yetişıyormuş. Ara sıra kız kardeşı ile birlikte, evet, kız kardeşı varmış, yardım etmeye gidiyorlarmış. Geceyi orada geçirdikleri zamanlar da oluyormuş. Gün boyu laboratuvarlarda, çalışma odaları ve kitaplıklarında kapalı olan bilim insanları için bu, sağlıklı bir egzersizmiş. Onları bahçeyi kazarken seyretmek insanı rahatlatıyormuş. Onlarınkinin tam yanında akademisyen Dovlatov'un yeri varmış, onun barakası bile varmış. Karşıda profesör Morozov sırtını bükmüş çalışıyormuş, daha da ileride ise - araştırmacı Vyapaev ve Sukin. Akşamları ateşin etrafına toplanıyorlarmış. Mantar ve patates pişiriyorlarmış, votka da varmış, tabi ki. Sukin'in karısı çok güzel şarkı söylüyormuş.

"Hep beraber yaşıyorduk..." dedi iç çekerek Yureviç.

Hâlâ gizli şehirde mi yaşıyorsun diye sordum. Hayır, 1991 olaylarından sonra Moskova'ya dönmüşler. Babası artık emekliymiş. Eğer Amerika Hükümetinden ara sıra bir şeyler sızmasa açlıktan ölecekmiş. Bilindiği gibi Amerika Hükümetinin en büyük kabusu eski SSCB bilim insanlarının dünyaya dağılıp nükleer sırları hırsız devletlere satmalarınıymış. Tabi ki, babasını tanıdığı kadarıyla, o böyle bir davranışta, ne kadar da para söz konusu olursa olsun, asla bulunmazmış. Aslında Sovyet bilim insanlarının çoğu yüksek ahlaklıymış, ama maalesef, dünyanın tersini düşünmesi onların yararınaymış. Düzenli olarak şüpheli devletlerin temsilcileriyle görüşmeler yapıyorlarmış, özellikle de onları kontrol altında tuttuklarını bildikleri zaman. Bu namussuzca oyunlara katılmak zorundalarmış yoksa batılılar kulak kabartmaya başlıyormuş. Dünyanın kaderini riske atmamak için isimlerini tehlikeye atıyorlarmış. Söz konusu eşkıya rejimlerinden gelen teklifler göz önünde bulundurulursa kırıntılarla tatmin oldukları besbelliymiş. Fakat tokgözlülüklerini takdir eden pek yokmuş.

“İşte böyle onur kırıcı şeyler,” diye inledi Yureviç.

“Evet ama gezegenin hayatını analarının körüne gönderirlerse bu paralar kimin götüne girecek?” diyebildim son ayıklık ışınlarım sönmeden. Bunu Rusça olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum, İngilizcede de böyle güçlü imgeler bilmiyordum, bu yüzden ifadenin tüm gücünü ses tonumla aktardım, o da, sanırım, beni kusursuz bir şekilde anladı. Ah, söz konusu para değil, Andrey, saygı diyor. Adım Andrey değil, Angel diyorum. Tanrı bizi bağışlasın diyerek haç çıkardı, başını omzuma yasladı ve horlamaya başladı.

Şişede daha iki üç santimetre kadar içki vardı, onu Yuliya ile kardeş payı bölüştük. Neredeyse sürekli susmuştu. İvanovo-Frantsuzk’da doğmuş, anladığım kadarıyla da annesi babası eczacıymış. Burjuva mesleği. Nedenini bilmiyorum ama Doğu Avrupalılar her zaman anne babalarından söz ederler. Daha ilk görüşmede. Yureviç’i biraz ittim ve kızı minik kaygan ağzından öptüm. Kotu çatalının üzerinde patlama derecesinde gergindi. Elimi kaydırdı ve mahkumiyet tonuyla “Oral ister misin?” dedi.

Tuhaf, yumuşak bir ‘l’ ile söylemişti bunu, o kadar eski, zarif ve yumuşak bir ‘l’ idi ki, sanki Slav dilinin ilk öğretmenleri aziz Kiril ve Methodius’un kendi ağzından dökmüştü. Ayaklarımın altındaki zeminin kaybolduğunu, sendelediğimi fark ettim.

Kalınlaşmış dilimle “Peki,” diye ağzımda geveledim.

Boş şişe yatağın altına tekerlendi.

“Science-Sobriety-Success! Üç S kuralı!” diye heyecanla bağırdı Willfred Dry. Bu üniversitemizin kurulduğu 1865’ten günümüze kadar temel ilkesi olmuştur.”

Minik yılanlar şeklinde, birbirine geçmiş üç ‘S’ den oluşan amblem iki cam yüzeyin arasına sıkıştırılarak koridorun ta başına konulmuştu. Duvardaki nişlerden rektörlerin portreleri bakıyordu.

“Bizim şöhret galerimiz,” diye devam etti şehvetle. “Onların yedisi matematikçiydi. Dupont ile tarihi sözleşmeyi imzalayan Alister Snipe dahil. Maalesef üç yıl önce sona erdi.”

Portreler birbirine bakıyordu sanki, ufak tefek sapmalar oluyordu ama körelmiş dikkatimden kaçıyor. Votka beynimden daha tümüyle buğulaşmamıştı. Kasvetli ayık rektörler arasında profesör Snipe’in, belki biraz daha kötü suratlı olması dışında, bir özelliği yoktu. Yaşadıkları dönem her ne olursa olsun hepsi de aynı giysiler içinde gibiydiler. Terzi dükkanından çok tabut atölyesinden çıkmış siyah köşeli ceketler. Drakula’nın tabutunda yattığı gibi Dry’ın da içinde uyuduğu ahşap takımını inceledim farkında olmadan. Biraz zor da olsa, jeton düştü:

Piç, rektör olma hayali kuruyordu!

Kendi cingözlüğüm beni neşelendirdi. Sabah zor başlamıştı. Dün akşamın parçalarını birbirine yapıştırmaya çalışıyordum ama kenarları inatla uymuyordu. Votkanın tümünü içmiştik. Üzerine basabileceğim tek kesin, temel gerçek buydu.

Ödül töreninin yapılacağı salona çıkmadan önce Dry bana birinci kattaki bir amfiyi gösterdi. Masalar ve yer naylonla kaplıydı, duvara ise uzun alüminyum bir merdiven dayalıydı. Takma tavan yerinden çekilmiş, hava borusu ve kablolar örgüsü ortaya çıkmıştı.

Beni buraya niye getirdiğini aklım almıyordu.

“Bu salona,” diye başladı beni bir sırta ortak edercesine, “babanızın adının verilmesi ihtimali var.”

“A, öyle mi, ne kadar nazik bir davranış gerçekten,” diye geveleyebildim bocalayarak. Sonra girişte tabela olduğunu hatırladım. “Ama onun adı zaten var!”

“Evet, var, eski ‘Grant’ amfisi,” diye onayladı kayıtsızca. “Ama tadilattan sonra başka adı olacak. Maalesef imkan yetersizliğinden tadilata ara vermek zorunda kaldık... Ama lütfen beni yanlış anlamayın! Ticaret söz konusu değil. Eğer teklif akademik kurula bir bağış işlemiyle birlik-

te sunulursa kurulun tutumunun çok daha olumlu olacağını düşünüyorum yalnızca. Aslında 50 000 dolar civarında bir eksikimiz var...”

“Efendim?” dedim irkilerek.

“Ama 30 000 dolarla da idare edebiliriz belki,” Dry’ın fısıltısı duyuldu. “Vergiden muaf tutulacak.”

“Evet, evet,” dedim başımla onaylayarak. “Bunu mutlaka göz önünde bulunduracağız.”

Muhomori Tahaşava, kendine fazlasıyla güvenen bir Japon piçiydi. Omuzlarına kadar düşen uzun saçlarının uçları dışarıya kıvrılmıştı. Yüksek topuklu, yılan derisinden yapılmış sivri fiyakalı pabuçlar ve iri yakası dışarıda bırakılmış ipek gömlek giymişti. Diğer matematikçilerin giyim kuşamına bakarak televizyon yıldızına benziyordu. ‘Banof ödülünü alan dördüncü kişiydi.

Bay Tahaşava “Hi! Hi!” diyerek kendisine uzatılan her eli süratle sıkıyor ve hemen eğiliyordu.

Bir yerlerden bitip yine bana ilişen Melva Blain “Bu profesör Banofun oğlu,” diye beni kendisine tanıttı.

“Hi!” diye parladı Tahaşava. “O kadar gururluyum ki! Size teşekkür ediyorum, teşekkür ediyorum!”

Ne onun seçilmesiyle, ne de kendini adadığı madde ile hiçbir ilgim olmadığını söylemek istiyordum kendisine ama o artık başka bir yöne doğru eğiliyordu. Bakışımla Yureviç ve Yuliya’yı aradım. Belki de hala yurttta uyuyorlardı... Bir daha yollarımızın kesişeceğini sanmıyordum, bu da aslında işime geliyordu. Fakat babamın eski asistanı Pinta Varava ile görüşmeyi fazlasıyla önemsiyordum. Bu düşünce, hala buralarda çalıştığını öğrendiğim andan itibaren beni ısrarla takip etmişti. Tam ne söyleyeceğimden emin değildim, ama babama borcum vardı...

“Doktor Varava hasta,” dedi Melva Blain. “Katılamadığı için çok üzgünüm.”

Ödül töreninin kendisi oldukça kısa sürdü ve onunla birlikte konferans fiilen kapandı. Muhomori Tahaşava onur işaretini göğsünün önünde tutarken üniversite gaze-

tesinin fotoğrafçısı olayı belgeledi. Giriş salonunda veda kokteyli düzenlenmişti. Dün geceki olaydan sonra soğuk bir bira patlatmak için ölüyordum ama sadece sıcak madden suyu ve meyve suları vardı. Üç 'S' kuralı! Salam ve salatalı sandviç. Üniversite konusunda babam kesinlikle hata yapmıştı. Belki de tersi olmuştu?

Dona Jameson "Palyaço!" diye homurdandı. Bakışı matkap gibi Japon'u oyuyordu. "Ünlü *spline* fonksiyonlarında ara değer bulma metodunda tam üç hata buldum. Cebir polinomlarındaki yaklaşık değer hesaplarında yaptığı hatalardan ise hiç söz etmeyelim bile! Etkileyici, ama sıg!"

"Önemsemeyin onu, öfkeleniyor..." dedi Melva Blain beni kenara çekerek. "Size bölüm adına, davetimizi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Profesör Dry'ın önerisini düşüneceksiniz değil mi?"

Bir anda kavrayamadım, sonra amfi tadilatını hatırladım, gülümseyerek başımı eğdim.

"Sizi otogara kadar götürüyüm mi?"

"Teşekkür ederim," dedim. "Şehri gezmek istiyorum. Taksiyle giderim."

"Mutlaka görmeniz gereken yerler arasında..." Kafamdan anında yok olan bir yerel turistik yer adı takip etti.

Uzaklaşmasını bekleyip Dona Jameson'a doğru adım attım.

Kadın, yaklaştığımı hissederek "Disgusting!"² diye kestirip attı.

23. NED

Taksi beni merkez mezarlığının girişinde indiriyor. Avlunun yanındaki çingene kadından bir demet solmuş kasımpatı alıp gür yeşillikler içindeki yürüyüş yollarına gömülüyorum. Başımda, kim bilir hangi okul kitabından kalan, “Babamın mezarına oturayım” mısrası dönüp duruyor. Elimde çiçekler ve koltuğumun altında zarfa sarılı yarımlik bir “Stoliçnaya” votkası ile hortlak gibi yürüyorum. Gelenek icabı ölülerin üzerine kırmızı şarap dökülür, ama babam sert alkole düşküdü. Tercihlerini göz önünde bulundurmamak için bir nedenim yok. Saat öğleden sonra dördü geçiyor. Hava bunaltıcı, topraktan, yapraklardan ve çimenlerden çürüme kokusu sızıyor. Neredeyse insan görünmüyor. Koyu gölgeler arasında mezar taşlarının üstüne sfenks gibi uzanmış evsiz itlerin karar-tılarını görüyorum.

İçeriye girdikçe daha kararsız hissediyorum kendimi. Babamın mezarına iki veya üç kere geldim ama uzun yıllar önceydi. Yerini unuttuğumu kabul etmek zor geliyor. Israrla yürüyüş yollarını arşınlamaya devam ediyorum. Hepsi birbirine benziyor. Parsel numarasını hatırlamaya çalışıyorum ama onu hiç bilmediğimin farkına varıyorum. Ana yolun sağında bir yerde olduğunu hatırlıyorum sadece. Yakınlarda çeşme vardı, oradan su doldurmuştum. Ama şu anda neredeyse her köşede daha varlıklı ölülerin ruhuna yapılmış çeşmeler dikiliyor. Yeni adet... Burnunun altında bir şeyler mırıldayan, elini sakalına gömmüş, üs-

tü başı pek düzgün sayılmayan bir papazın yanından geçiyorum. Diğer elinde gün boyu katıldığı törenlerden kalan yiyeceklerle dolu bir pazar çantası tutuyor. Herhangi bir dayanak noktası versem her halde yol gösterebilir. İdareye kadar dönüp yazı işlerine danışmak geliyor aklıma, ama utaniyorum sanki...

Yirmi metre kadar yukarıda mezarların arasındaki yolda orta yaşlı şişman bir kadın beliriyor ve içinde haşlanmış buğday, bir parça börek ve bir bonbonun olduğu plastik bir tabak uzatıyor. Allah rahmet eylesin niyetine. Birazcık iğrensem de reddetmem imkansız. Mezarların üzerinde yeme alışkanlığı bana çok hijyenik gelmiyor. Yine de buğdayı götürüyorum, börek parçasını da, bonbonu ise tabakla birlikte yolun kenarına birikmiş çöplerin içine atıyorum. Dişler için zararlı. Köşeye parselin numarasını gösteren yamuk bir tabela iliştirilmiş: 67. Daha sonra cehennem konvoyu gibi peş peşe sıralanan siyah mermerden yapılmış birkaç lüks ama zevksiz anıt geliyor. Biri geçen kış silahla öldürülen bankere ait. Haber ta Amerika'ya kadar dalgalandı, yarım saat kadar yahoo'da bile kaldı. Diğerlerinin adları bana hiç, ama hiçbir şey ifade etmiyor. Ortalama yaşları 40.

Yan yoldan geri dönüyorum. Sarmaşıklar ve zambaklar arasında paslanmış zincirlerle çevrelenmiş eski gösterişli bir abidenin hatları beliriyor. Bana ölüm kadar tanıdık geliyor, yanından daha önce de geçtim sanki. Çatlamış mezar taşının altında siyah pelüş kılıklı bir it yatıyor. Beni görünce hayvan kuru bir hırlama ile ayağa kalkıp yola çıkıyor. Yavaşlıyorum, sonra da duruyorum. Köpek kocaman, gür, keçeleşmiş tüylü, kuyruğu havaya kalkmış. Gözleri kanlanmış.

"Kış lan," diye buketi sallıyorum ama çok da inandırıcı olmuyor.

Evsiz itler genelde korkaktır ama bunun pek umursadığı anlaşılmıyor. Belki kuduzdur. Veya fazlasıyla hırçın.

Auramı tarayıp korku sıvılarını algılıyor. Hırlama sesi daha da yoğunlaşıp basa dönüşüyor.

“Kış, lan!” diye tekrarlıyorum güvensizce.

“Havv!!!” diye pathyor alev topu gırtlığı.

Buketi atıp kendimi kurtarmak için koşmaya başlıyorum. Çevre mezarlardan birkaç iri it daha kalkıp peşime takılıyor. Mezarlıkta çirkin köpek havlaması yükseliyor. Korkmuş kuşlar uçuşuyor. Çizgi filmi kahramanı gibi ilerliyorum. Omzumdan siyah canavarı görüyorum: İki kat daha büyük olmuş sanki! At gibi koşturuyor, dili ise dişlerinin parmaklıklarından dışarıya sarkıyor. Hav!! Havvv!

Bir anda karşıma elinde metal çubuklu uzun bir delikanlı çıkıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece anlamlı bir şekilde çubuğu sallıyor. Arkasına geçip saklanıyorum. Sürü, alevden bir duvarla karşılaşmış gibi yerinde kalıyor. Dişlerini gösterip hırılıyorlar ama sınırı aşmaya cesaret edemiyorlar. Bir süre sonra itler kuyruklarını dikip dağılırlar.

“İyi misiniz” diyor bana bakarak.

Kesik kesik nefes alıyorum. Beynime gönderilen at dozu adrenalinden kulaklarım uğulduyor. Başımı eğiyorum. Votka şişesini hala sıkmaya devam ediyorum. Koltuğumun altında şekli iz bırakmış.

“Teşekkürler!”

Kapağını çevirip birkaç yudum çekiyorum. Şişeyi ona uzatıyorum.

“Stoliçnaya...” onaylayarak beyan ediyor delikanlı.

“Kodumun iti!” diye mırıldanıyorum.

“Bu Borat. İyi ki hızlı koşuyorsun. Geçen hafta kocasının mezarına gelen yaşlı bir kadını neredeyse parçalıyordu. Onu gebertmek için tayfa oluşturduk ama sanki yerin altına girdi. Gerçek bir hortlak bu ya, kardeş!”

Onu inceliyorum: Sağlam biri, esmer tenli ve koca kafalı, kafasından sağa sola gür saç tutamları dağılıyor. Turuncu bir şort giymiş, çıplak ayaklarında tozdan beyazla-

mış terlikler var. Onu takip etmem için işaret veriyor. Bir mezarın üstüne taş yontma aletleri saçılmış. Yanında üzeri gazete kağıdı ile örtülü bir bank var. Bir parça salam, fabrika üretimi yarım ekmek, peynir ve iki domates bir nevi natürmort oluşturuyor.

“Adım Stanko,” kurtarıcım kendini tanıtıyor, bir taraftan da salamı kalın daireler halinde kesiyor. “Buyur, mezelen, kardeş!”

“Nedko. Teşekkür ederim, alırım.”

Acıkmışım ve salam hoşuma gidiyor. Şişeyi yeniden dikiyorum. Sonra ona uzatıyorum. Dibi görünene kadar şişe aramızda gelip gidiyor. Alkol yavaş yavaş bedenimdeki gerginlik düğümlerini çözüyor.

“Seni buraya getiren nedir?”

Babamın mezarını aradığımı söylüyorum. Tahmin ettiğim gibi bakışında şaşkınlık belirliyor. Uzun zamandır gelmediğimi, nerede olduğunu unutmuş olmamın doğal olduğunu ilave etmeye acele ediyorum. Düşünceli bir tavırla başını kaşıyor.

“Çalınmış olmasın, kontrol edin!” iyi niyetli bir öğütte bulunuyor Stanko.

“Ne?!” Dehşete kapılıyorum.

“Mezarlık artık aşırı derecede dolu ya, akrabalar yurt dışında olduğunda yönetimdeki memurların sahipsiz mezarların yerini yeni zenginlere sattıkları oluyor. Sonra git düzelt durumu düzeltebilirsen!”

Yolun yanındaki her karış toprağa açgözlülükle yutan yeni ışıltılı anıtları hatırlıyorum. Ama hatırladığım kadarıyla babamın taşı öbür tarafta olmalı. Ama kuşkunun tohumları atılmış durumda artık...

“Bak, ‘ebedi kullanım’ vergisi yatırmışsanız aşırımları daha zor olur,” diye belirtiyor Stanko yetkili bir tonla.

Ödedik mi? Büyük bir ihtimalle...

“Sen Bulgaristan’da yaşıyorsun galiba?”

Laf lafı açıyor, sonunda New York'ta oturduğum ortaya çıkıyor.

“Ciddi misin ya kardeş!” diyor Stanko heyecanlanarak. “Burada bir sitkom yazdım... Sitkom nedir bilir misin? Komik televizyon dizisi. Bakma taş oyduğuma! Yemek yemek gerekiyor, öyle değil mi?”

Yani, şov dünyasından senaryoya bir göz atacak birilerini tanıyor muyum? Çeviri mükemmelmış, orijinalden ise hiç söz etmeye bile gerek yokmuş! Öykü iki mezarcı kardeş hakkındaymış, ama aslında sanata düşkünmüşler... Fena değil, ha? Metin *The Writers Guild*'te kayıtlıymış, dolayısıyla onun aşırılmasından korkmuyormuş. Tam tersi! Şu anda numara şuymuş: Sinek kovalayan uyuşğun teki gibi davranıyorsun, sonra da kopiraytı kafalarına indiriyorsun. Çünkü oradakiler korkunç bir mafya, kardeş, kuş bile uçurtmuyorlar. Beyinleri ise uyuşmuş durumda, çünkü her gün aptalca şeyler yazdırtıyorlar ya onlara, ondan. Nasıl paralardan söz ettiğimi çakıyorsun değil mi? Bu taş başına ikiyüz leva gibi bir şey değil, kardeş.

“Sorry,” diyorum, bu işlerden anlamam.

Son bir yudum daha çekiyoruz, beni kurtardığı için ona tekrar teşekkür ediyorum; o da bana çıkış yolunu gösteriyor. Arkamdan çekicinin vuruşları geliyor. Yankılı ve ahenkliler. Birden meraka kapılıyorum:

“Hey, dizinin adı ne?”

Mutluluktan parlayarak bana dönüyür adam.

“Asla aklına gelmezdi: “Mezarcılar Ekspresyonist Olseydi!”

“Başarılar!” diyorum baş parmağımı havaya dikerek.

Yaprakların arasına gizlenmiş kuşlar cıvıldıyor, güneşin ısıttığı taşların üzerine ise kertenkeleler çıkıveriyorlar. Tedirginlik içinde etrafıma bakıyorum, ama köpeklerin izi bile yok. Uçmuşlar sanki. Neden bana babamın mezarına gitmeme izin vermediler? Yaşayanlar ve ölümler

dünyaları arasındaki koruyucular gibi... Biri arkamdan ısıklık çalıyor. alıllardan gri bir surat uzanıyor. Film setinden kaçan bir zombi gibi makyajla kaplı.

“Abi, saksafon? Sadece beş kağıt, abi!”

24. ANGO

Taksi beni *Marcham Drive 19*da, tek katlı tuğla bina-
nın girişinin tam karşısında bıraktı. Bulutların arasından
altınımsı damarlar parlıyordu. Bloomingdale, babamın
ders verdiği üniversiteden pek uzak olmayan, oldukça
varlıklı insanların oturduğu yeni bir semt. Sokak, elek-
trikli süpürge ile temizlenmiş gibi. Kaldırım, yürüyüşten
çok sanki jogging için yapılmış daracık bir asfalt pistten
oluşuyor. Havada, evlerin önünde tıslayan sulama fiske-
lerinden gelen su buharı yayılıyor. Biçilmiş çim kokuyor.

Sokaktaki tek insan bendim. Radyasyon alanında
kaygı verici bir değişikliği tespit eden alet gibi beni storla-
rın arkasından takip eden meraklı bakışları hissediyor-
dum. Buna rağmen hiç kimse çıkıp bana kim olduğumu ve
orada ne aradığımı sormak için dışarıya çıkmadı. Bir yer-
lere girmek için acele etmez isem, birisinin, elinde olma-
dan, toplumsal çöplerin toplanmasından sorumlu kurumu
uyarmak için telefon edebileceğini biliyordum.

Zil, gonk sesi gibi evin derinliklerinde yankılandı. Mi-
nik adım sesleri yakaladım. Kapı, içerideki zincirin izin
verdiği ölçüde aralandı. Aralıktan gözlerinin arasında ma-
vi bir noktası olan esmer bir yüz baktı.

“Hay!” dedim. “Doktor Pinta Varava’yı arıyorum.”

Kadın hızla gözlerini kırptırdı.

“Ben karısıyım. Siz kimsiniz peki?”

“Ango Banov, profesör Banov’un oğlu. Şu, onbeş yıl ön-
ce ölenin, eğer hatırlıyorsanız...”

“Bir saniye,” dedi kapıyı kapatarak. Biraz tedirgin oldu gibime geldi.

Adımlar uzaklaştı. Birkaç dakika geçti. Bir tür paniğin oluştuğunu hissediyordum. İçeride olduğunu biliyordum. Dona Jameson büyük bir görev duygusuyla adresini ve telefonunu yazdırmıştı. Yola çıkmadan önce telefon ettim, kendimi Britannica Ansiklopedisi dağıtımıcısı olarak tanıttım, evdeydi. Bir süre sonra kapı açıldı, bu sefer tümüyle; eşiğe oldukça dolgun, gözlüklü bir Hindistanlı adam dikildi. Benden bir kafa daha kısaydı, 45 yaşlarındaydı, tepesi keldi ama parlamıyordu. Yakasına kadar iliklenmiş beyaz bir gömlek giymişti. Yeşilimsi pantolonunun paçalarının altından çıplak ayakları görünüyordu.

“Ne dilemiştiniz?”

“Babam hakkında konuşmaya geldim.”

“Profesör Banof mu?”

“Ta kendisi. Ben büyük oğluyum. Siz onun asistanıymışsınız, öyle değil mi?”

“Asistanıydım,” dedi beni uzun uzun inceleyerek, sanki silahlı olup olmadığını anlamak için beni tarıyordu. Gönülsüzce yana çekildi ve “Buyurun,” dedi.

Salon mobilya ve ıvır zıvırlarla tıklım tıklım doluydu. Masanın etrafında üç şişko çocuk, bir de mavi ve yeşil şallara sarılı yaşlı bir kadın oturuyordu. Ortada pilav dolu bir kase tütüyordu. Etrafa, kocaman plaza televizyon ekranından en yeni Hindistan müzikalinin dalgaları yayılıyordu. Köri kokuyordu. Varava’nın karısı ellerini çıtlatıp duruyordu. “Akşam yemeklerini mahvettim,” diye düşündüm ama suçluluk hissetmedim. Beni korkunç gösteren eski rock’çu ceketim vardı üstümde.

“Çalışma odama gidelim,” diye teklif etti Varava, ailesine de kendisi olmadan yemeklerine devam etmeleri için işaret verdi.

Zemin kata indik. Çalışma odası denilen yer havalandırma deliklerine benzeyen küçük pencereleri olan uzun dar bir mekan. Dipte monitör parlıyor. Duvarın biri-

ni kitaplık kapatıyor, diğetine ise diplomalar, sertifikalar ve çerçevelenmiş toplu fotoğraflar asılmış. Onların altında iki bambu koltuk ve üzerinde izmaritlerle dolu kül tablası bulunan sehpa var. Yer, rengarenk pamuk kilimlerle kaplı. Varava hızla resimlerin birini indirip bana doğru uzattı.

“Ben ve profesör Banof. Yarıyıl başında...”

İkisi formüllerle dolu bir kara tahtanın önünde duruyorlar. Babamın yüzünde haince bir gülümseme parlıyor. Kalın gözlüklerinin arkasındaki bakışını yakalamaya çalışıyorum ama kayıp gidiveriyor. Varava yanına dikilmiş, gururla parlıyor. Şimdikinden çok daha fazla saç var.

“Profesör bu denklemi tahtaya yazıp öğrencilere çözmeleri için on dakika verdi. Farklı bir havadaydı... Tabii ki hiç kimse çözemedi, ben dahil. Bize salaklar deyip çıktı. Büyük bir skandal oldu çünkü ‘salak’ ifadesi üniversite alanında yasak kelimelerin listesinde resmen kayıtlı olan bir ifade. Birkaç kişi şikayette bulundu. Onu tek kurtaran Doğu Avrupalı ve büyük bir bilim adamı oluşuydu. Yine de kamuoyundan özür dilemek zorunda kaldı...

Bir pencereden bakıyormuşum gibime geliyordu. Şu son gidişinden sonra onu ilk kez gördüğüm an aklıma geldi. Daha Sofya havaalanında kontrol noktasından geçtiği anda arkasından sanki kalın bir perde düşmüştü. O andan sonra hiç birimiz onu canlı olarak görmemişti, elimizde hayatının bu dönemine ait resimleri de yoktu. Onlara ‘salak’ demesi bana müthiş geldi. Cesaret için bir tek atmış mıydı acaba?

“Matematikten anlar mısınız?”

“Hayır, hiç,” dedim başımı sallayarak.

“Keşke anlasaydınız,” diye iç çekti Varava. O denklemi hala çözen olmadı. Babanızın bile cevabını bilmediğini düşünüyorum. Bazen, zamanım olduğunda, oturup bura onu kurcalamaya başlıyorum. Bir yerlere vardığımı söyleyemem... Eğer çözülmesi için verilen bir ödül olsaydı Fermat teoreminin ününe yaklaşırdı herhalde.

“Onun başka fotoğrafları var mı sizde?”

“Hayır, ama istiyorsanız size bunu verebilirim...”

Bu kadar kolay kurtulacağına gerçekten inanıyor muydu?

Plakı değiştirme zamanı gelmişti.

“Jest için teşekkür ederim, Varava, ama senin de tahmin ettiğin gibi, ailemle aranızda çözülmemiş hesaplar var...”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi başını eğerek. “Babanızın arabasını satıp parayı size göndermem gerekiyordu.”

“Ama bunu yapmadın!! Ne sanıyordun!! Hiç kimsenin eski püskü bir araba için kalkıp ta Bulgaristan’dan buraya gelmeyeceğini mi? Onun için ne kadar aldın? Bin mi? New York bileti bile o kadar ediyor zaten...”

“Onu satmadım. Tam o sırada arabam yoktu, üniversiteye olan bir sürü borca batmıştım. Kullandım onu... Sonra bana verdiğiniz vekaletname süresi doldu ve onu artık satamadım. Ona alışmıştım da artık. Size bir miktar para gönderip sorunu çözmeyi düşünüyordum. Ama hiç kimse aramayınca...”

“Unuttuğumuzu düşündün, ha?”

“Evet,” dedi başını cansızca eğerek. “Size onu iade edeceğim. Hala hareket halinde. Bakımlı. Hatta şu anda daha fazla edeceğini düşünüyorum...”

“Efendim?” Duyduğuma inanamıyordum.

“Onu garajda tutuyorum,” dedi canlanarak. “Gelin.”

Babamın amerikan araba sanayi ile ilk karşılaşması, hayatın cilvesi işte, Küba’da olmuş. Üniversitelerin değişim programı çerçevesinde onu 80’li yılların başında Özgürlük Adasına göndermişlerdi. Kübalı meslektaşlarından birisinin eski bir Ford Sierra’sı varmış. Onunla hafta sonları taksi hizmeti veriyormuş, ara sıra da babama sürmesi için veriyormuş. Babam ta o zamandan beri kocaman Amerikan arabalarına aşıktı. Sonra Birleşik Devletlere

gittiğinde, daha ilk maaşıyla bir Chevrolet almıştı. Bizde resmi vardı: Altınkahve rengine, sivri köşeli, eski püskü bir tekne. Bir türlü de satamamış onu, Bulgaristan'a dönmenden önce onu bir öğrenciye hediye etmiş. Sonra Güney'i dolaştığımız şu yarı pişmiş kek gibi yayılmış bir Chrysler ile donattı kendini. Yeşil deri koltuklarının kokusu hala burnumda... Sinir topu olmasına rağmen ve dandik Sofya Skoda'mızı acımasızca şişirmesine rağmen babam onu hızlı sürmüyordu. Arabanın ağırlığını, frenini, bir vitesten başka bir vites geçişlerini hissetmeyi, zihninin buzla kaplı eteklerinden deltakanatla kayarcasına hafifçe gitmeyi seviyordu. Son elde ettiği ise bir Ford Thunderbird 69 oldu. Onu sadece dört bine almıştı ama canavar gibi gitmesiyle övünüyordu.

Varava ışığı yaktı. Araba tüm garajı kaphıyordu.

"Güzel, değil mi?"

Büyük hayaller ve ucuz petrol döneminden kalan bu mastodon için 'etkileyici' kelimesi en doğru olurdu. Beyazdı, fildişi tonuna kaçıyordu, dönemin moda olan landau stilinde siyah emprenye edilmiş deri tavanı vardı. İleriye fırlamış kaportanın üzerindeki amblem saldırgan bir şekilde parlıyordu. Tozlu camdan içeriye baktım: Koltuklar daha önceki arabamızın gibi petrol yeşiliydi.

"Size belgeleri vereceğim," diye telaşlanmaya başladı Hindistanlı. "Fakat sigorta tarihi doldu. Sürmeyeli iki yıl oldu artık. Günümüzün dar dünyası için fazla geniş."

Koltuğu arkaya doğru itmem gerekti. Motor ilk seferde çalıştı.

"Size dememiş miydim!" Varava'nın yüzü parladı.

Bir düğmeye bastı ve garaj kapısı yavaş yavaş yükselmeye başladı. Motorla birlikte radyo da açıldı, arabanın içi yoğun seslerle doldu. Yerel caz istasyonuna ayarlıydı herhalde. Sırtımdan soğuk iğneler dalgası geçti. Dışarıda karanlık yoğunlaşmıştı. Bulutlar arasındaki açık bantlar yok olmuştu. Varava, garajın önündeki yolun üstüne park edilmiş yeni kırmızı Dodge'unu çekmek için dışarıya koş-

tu. Farları yaktım ve arabayı dikkatle arkaya doğru sürdüm. Babamın arabası! Bu düşünce aklımdan çıkmıyordu.

“Sizden bir makbuz rica edeceğim sadece,” dedi Hindistanlı.

“Ne?”

“Babanızın arabasını ve diğer her şeyi aldığınıza dair,” diye ilave etti sinirli bir tavırla. “Hiç kimsenin yağmacı olduğumu düşünmesini istemem.”

“Sorun yok,” dedim elimi savurarak.

Dürüst olmam gerekiyorsa, bir binlik yeter artardı bile; beklenmedik bu hediye nin manevi değeri biraz fazla geliyordu bana.

Uzanıp karşıdaki kapıyı açtım.

“Son bir yardım daha. Nerede oturduğunu gösterir misin bana?”

Varava evin yanan pencerelerine baktı ve kıvrılıp arabaya bindi. *The shadow of your smile* diye sıvayıp gidiyordu radyodaki bariton. Ön cama birkaç damla düştü. Issız yolda yavaşça sürdüm.

“Ev öyle harap haldeydi ki...” diye mırıldandı Varava, “Başka kurbanın olmaması tam bir mucize. Orada şu anda apartman binası var sanırım.” Yağmur hızlandı. Silecekleri çalıştırdım. Birisinin lastiği kopmuştu. Benzinin oku sıfıra doğru eğiliyordu. Her halde yağın da değiştirilmesi gerekiyordu...

“Şimdi sağa,” dedi Varava eliyle de göstererek .

Araba ağır ağır gemi gibi sallandı.

“Dekanın, Profesör Noyman’ın beni ofisine nasıl çağırdığını hatırlıyorum. Morali son derece bozuktu, tümüyle titriyordu. Polisten daha yeni aramışlardı. Bu Bulgar’ın bize *big troubles* getireceğini biliyordum! Onun yerine gidip bakmamı rica etti. Bunu kaldıramazmış. Profesör Samogonov ve ben gittik. İşte burada, sağda...” Yeri gösterdi.

“Pek şaşırın olmamış her halde?”

“Benzer şeylerin başına gelebileceği insanlardandı. Bunu size nasıl anlatsam bilemiyorum. Sanki alınlarında yazılı. Felaketlerin adamı.”

Karşı çıkma niyetindeydim ama kendim de onun hakkında aynı şekilde düşündüğümü hatırladım. Her geciktiğinde veya bir yere gittiğinde... Bu yakıcı tedirginliğin damarı ailenin tüm üyelerinden geçerek aramızda sapasağlam bir bağ kuruyordu, ayakkabıcıların kullandığı iple bağlanmıştı sanki. 14 yaşındaydım: Gece geç vakti telefon acı acı çaldı. Annem giyinip koşturarak bir yerlere gitti. Babam, iş arkadaşlarıyla içtiği “Mladost 3”te bir deliğe düşmüş. Kırık kaburga ile Pirogov hastanesine kaldırmışlar. Evet, felaketlerin adamıydı. Hepimiz başına bir şey gelmesin diye dehşet içinde titriyorduk. Battaniyelerin altında yatarken, bu kâbusu yaşamaktansa bir an önce sonsuza dek bitsin daha iyi diye düşünürken yakalıyordum kendimi. Veya on yıl daha çıkarsın, sonra ne olursa olsun. O zamanlar on yıl bana sonsuzluk gibi geliyordu. Ama bir anda yuvarlanıp gittiler işte. Yorganın altında saklı küçük çocukların istekleri her zaman öncelik hakkına sahiptir.

“Dikkat et!” diye bağırdı Varava.

Camın arkasında üstü başı dağınık, sakallı bir tip göründü. Frene bastım. Yırtık pırtık kolu ile gözlerini kapadı, sallandı ve arabanın önünde yığıldı.

“Anasını...!” Dışarıya zıpladım.

Adam, gözlerini sabit bir şekilde bulutlara dikmiş, kaportaya bir metre uzaklıkta yatıyordu. Paltosunun cebinden bir şişe görünüyordu, diğer elinde bazı ıvır zıvır şeylerin dağıldığı naylon bir poşet tutuyordu. Ağır bir koku geldi üzerime. Varava yanıma dikildi.

“Ona vurduk mu?”

“Nereden bileyim,” diye mırıldandım.

Serseri gözlerini vahşice kırptı, birkaç paslı ses hırıldandı ve “*Bloody bastards!*” dedi.

“İyi bulmuş kafayı,” dedi Varava.

İkimiz, iğrenç kokusunu teneffüs etmemeye çalışarak, koltuk altlarından tuttuk ve ayağa kaldırdık. İri değildi ama elbiselerine sanki kurşun levhalar dikilmişti. Adam kaportaya yaslandı, derin bir nefes alarak kafasını geriye attı, sonra aniden amblemin parlatılmış figürü üstüne kustu.

“Sorry!” diye geveledi.

Onu ezmemiş olmaktan fazlasıyla mutluydum, o yüzden bu tür önemsiz şeylere dikkat edecek durumda değildim. Varava, serserinin büyük bir ihtimalle yakındaki aşevine gittiğini tahmin etti. Onu çerçöpüyle birlikte aradaki koltuğa tıktık, bütün pencereleri açtık ve sokağın ikiyüz metre yukarısındaki binaya götürdük. Girişin üzerinde mavimsi bir neon kalp yanıp sönüyordu. İsa’nın Çırakları Kilisesi Gezginler Sığınağı.

“O, Pim kardeş, seni artık asla göremeyeceğimizi düşünmeye başlamıştık.” Gönüllü çalışan birine benzeyen siyah biri karşıladı bizi. “Onu getirdiğiniz için teşekkür ederiz. Diğerleri ezmezlerse yanından geçip gidiyorlar.. Tanrı sizi kutsasın, iyi insanlar!”

Babam, buraya pek uzak sayılmayan geniş bir verandası olan, iki katlı eski bir binada oturuyormuş. Varava iki veya üç kez gitmiş oraya, ama dairenin oldukça karanlık olduğu dışında daha net bir şey söyleyemedi. Ev sahipleri ikinci katta oturuyorlarmış. Olay sırasında tatilدهmişler. Bina bir süre pencereleri çivili ve üzerinde ‘*For rent*’, daha sonra da ‘*For sale*’ yazısı ile boş durmuş.

Ev sahipleri babamın birkaç sefer gaz sobasını açık unuttuğunu iddia ediyormuş. Koku ta ikinci kata geldiği için onu bu konuda uyarmışlar. Bunun gerçekten böyle olup olmadığını öğrenmek çok zor. Kendine has dalgınlığı düşünülürse doğru olabilir. Otopsi sonrası kanında tespit edilen okkalı alkol miktarı da dahil edilirse, birilerinin tesisatın teknik durumunu daha ayrıntılı bir şekilde kontrol etme zahmetine girdiğini hiç sanmıyorum. Patlama gece yarısı bir gibi olmuş. Tüm sokak ayağa kalkmış. İtfaiye,

ambülans, polis arabaları üşüşmüş. Üzerinden daha du-
man çıkıyormuş, ateş söndürme tüpü kullanmak zorunda
kalmışlar.

“Özür diliyorum!” diye sıçradı Varava, “Tüm bu ayrın-
tılarını duymak için ısrar etmiyorsanız her halde?...”

“Tam tersi, devam edin!”

Aynı akşam babam kısa bir süre önce o zamanlar ha-
la mevcut olan SSCB’den ailesiyle göç eden profesör Sa-
mogonov’a misafirlğe gitmiş. Ve eski gelenek icabı kafala-
rı iyice çekmişler. Varava mırıldanırken beynim olup bi-
tenle ilgili kendi senaryolarını sıralamaya başladı. Babam
o veya bu derecede kafayı tutsülemiş halde Samogo-
nov’lardan çıkıyor ki karşısına Pim gibi, hatta ondan da
daha sefil biri çıkıyor, zamanında duramıyor, ve... Al sana
ceset! Fakat bunun bir cinayet olduğu aklıma geliyor, ba-
bam böyle bir eylemde bulunamaz. Peki ondan önce başka
biri yapmışsa? Babam sadece oradan geçiyor, onu görüyor,
yardım edemeyeceğine ikna oluyor, ve durumdan istifade
etmeye karar veriyor...

Öf, yine de berbat!

Radyo bir anda cızıldamaya başladı, sanki biri yayını
kokteyl karıştırma kabında sallıyordu. Onu tekrar ayarla-
maya çalıştım, beceremeyince kapattım.

Varava, evlerine varana kadar konuşmadı. Belki de
bana miras kalan arabayı 15 küsür yıldan sonra iade etti-
ği için ona teşekkür etmekten yamulmamı bekliyordu.

Bir anda gaza bastım, arka tekerlekler etrafa fıskiye
gibi su püskürttükten sonra yağmurun içine atladım. Oto-
bana çıktığımda saat beşe geliyordu. İlk benzin istasyo-
nunda depoyu doldurdum, yeni silecek aldım, haritayı in-
celedim. Yeniden radyoyu açtım: yayın temizlenmişti, bir
rok kanalını ayarlayabildim. Babamın fotoğrafı on koltuk-
ta duruyordu. Eve 200 mil kadar vardı.

‘İlientsi’ pazarı girişinin önünde çingene kadınlar “Fatura! Fatura!” diye barıl barıl bağıryorlar. Hızımı düşürüyorum. Yolun iki tarafında gelişigüzel durmuş otomobiller sıralanıyor: İç karartıcı bok renginde Jiguli ve Moskviçler’den tutun da dolgun kıklı BMV, ve roket motoru gibi Audi’lere kadar. Ben kendim, İrina Praşkova tarafından kibarca sunulan BORGRU’ya ait eskice bir Peugeot 404’te sallanıyorum. Arabanın kliması yok, dışarıdan serin havadan çok toz girse de pencereyi açık tutuyorum. İleride bir yerde, yük dolu bir TIR manevra yapıyor ve tüm konvoyun durmasına neden oluyor.

“Abi, fatura lazım mı?” Esmer bir yüz uzanıyor içeriye.

“Ne faturası,” merak içimi gıdıklıyor.

“Ne istersen işte...” diyor çingene kız gülümseyerek. Yüzü uzun, mavimsi dudaklı.

“Gerçek mi?”

“Gerçek be, abi!” Koçanı burnumun altında sallıyor kız. “İşte, mührü de var, her şeyi de. Kaç paralık lazım?”

“Lazım değil, sadece soruyorum.”

Aniden geriye çekiliyor.

“Sen ne ayaksın ya? Vergiden misin yoksa? Uuuu, orospu çocuğu seni!”

Meslektaşları anında etrafına toplanıyorlar. Kız beni işaret ederek kendi dilinde lanetler yağdırıyor. Panik için-

de camı kapatıyorum. Bu arada TIR nihayet pazarın gırtlığına girmeyi başarıyor, trafik de açılıyor.

Yanımdaki koltukta açık bir Sofya haritası duruyor. Ona ara sıra nerede olduğumu kontrol etmek için bir göz atıyorum. Şehrin bu bölgesine daha önce hiç gelmedim. Yolum kenarını tavuklar ve köpekler eşeliyorlar. Bahçeler yabani bitkiler içinde boğuluyorlar, bitkilerin arasında araba, römork ve kim bilir nerelerden getirilen armatür çubuklarının paslanmış iskeletleri beliriyor. Evlerin pencereleri gazete kağıdı ile kaplı. Ara sıra, satelit antenlerle ve güneş enerjisi pilleriyle süslü cırtlak renkli, abartılı binalar, umutsuzluk perdesini delmişçesine, kasılarak yükseliyor – yerel refahın işareti. Nihayet görüş alanıma “Amerikan-Market” olarak tanımlanan bakkal ve birahane arası bir şey giriyor. Sundurmasının altında üç yerli oturmuş bira içiyor.

“Segundo Martinez sokağını biliyor musunuz?” diyorum boynumu dışarıya uzatarak.

Üçü de şaşkınlık içinde bir birine bakıyor.

Kırmızı gömlekli dangalak “Sen kimi arıyorsun?” diye soruyor esneyerek.

“Bir adamı...”

Esneme diğerlerine de bulaşıyor. Ormancı şapkalı birasından içiyor ve çabuk ısındığını tespit ediyor. Etrafta bir tek canlı bile yok.

“Nikodimov,” diyerek teslim oluyorum. “Stanko Nikodimov.”

“Diplomat Stanko mu?” Bıyıklı heyecanlanıyor.

“Ta kendisi.”

“Onu görevden atmadılar mı ki? Ne zamandı, üç veya dört yıl önce... Şu Kostov attı.” Dangalak felsefe yapmaya başladı.

“Yok ya! Emekli oldu adamcağız.” Üçüncü de lafa karışıyor.

Şu şapkalı olan Nikodimov'un kızının kardeşinin geliniyle aynı İngilizce lisesinde okuduklarını hatırlıyor. Sonra kız Avustralya'ya gitmiş...

"Zaten gitmeyen kalmadı ki! Sadece şoparlar kaldı," diye özetliyor dangalak. "Bir de biz."

Bıyıklı olan komik ördek yürüyüşüyle ilerliyor, poposunda mantar tıkaç var sanki.

"Merkeze geri dönüyorsun demek, sonra geriye doğru gidiyorsun: Bir, iki, üç, dört... Yok, üç sokak. Sağa sürüyorsun, iki sokak sayıyorsun, sonra yine sağ. Üç katlı kırmızı balkonlu büyük bir ev göreceksin. İşte tam orada!"

Her şeyi bırakıp şehre dönme arzusuna kapılıyorum. Geçmişin tozunu karıştırmaktan kaçınmışımdır hep. Bana ne oldu anlamıyorum... Ne öğreneceğimi umuyordum? Eski memuru bulmak için tanıdığa başvurmak zorunda kaldım. Stomahov Dış İşleri'nde bir arkadaşı aradı, o da özel personel dosyasından adamın bulunduğu yeri çıkardı.

Parmaklarımı direksiyonun üzerinde gezdiriyorum. Midemi iğrenç bir ağırlık bastırıyor. Doğru kelime korku aslında. Sanki yılların tozu aniden süpürülmüş ve babam dün ölmüş gibi. Saklanmamın yolu yok. Bu sefer artık olmaz!

Girişte "Örnek Ev" tabelası parlıyor. Yeşilimsi kapıyı itip giriyorum. Çift sıra kaldırım taşından oluşan yol, yeşillik tüneli içinde ilerliyor. Sonunda bakımlı bir sebze bahçesi var. Domates kazıklarının üstünde, kenarı yıpranmış bir hasır şapka beliriyor. Bir süre sonra sebze sıralarının içinden yaşlı bir adam çıkıyor. Üzerinde yıpranmış bir kot tulum var.

"Bay Nikodimov?"

Elinde domates dolu plastik bir kova var.

İri bir adam, kavrulmuş yüzü, taze çıkmış grimsi sakalla kaplı.

Kendimi tanıtıyorum: "Nedko Banov. Önceki gün telefonda görüşmüştük..."

“A-a-a, profesörün oğlu.” Bana elini uzatıyor. “Babanız için üzgünüm. Fakat size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum. O zamandan beri çok sular aktı... Hem artık Dış İşleri’nde çalışmıyorum.”

“O dönemde Washington’da elçiymişsiniz...”

“Doğruyu söylemem gerekiyorsa elçi vekiliydim. Elçi, süresi dolmadan dönmek zorunda kaldı. Aslında siyasi konulardan sorumlu yardımcı sekreterdim. Buyurun. Öğrendiğim kadarıyla Amerika’da yaşıyormuşsunuz.”

Bir domates alıp burnumun altına tıkıyor.

“Böyle domates Amerika’nın hiçbir yerinde bulamazsınız. Orada üç yıl geçirdim ve her şey plastik tadındaydı... O yüzden o kadar salaklar! Sizi kast etmiyorum, tabi ki. Bir kişi bir defa gerçek bir tat ile yetişmişse onu kandırmak imkansızdır! Manda ile patlıcanı birleştiriyorlar ‘domates’ etiketi takıyorlar. Nasıl bir domatestir bu ya? Hemencecik dönüyorum...”

Nikodimov botlarını ayağından sıyrıp atıyor ve giriş katın mutfak kapısında sallanan naylon sinekliğin arkasında kayboluyor. Evin köşesinde beyaz, bakımlı bir kedi görünüyor, kulaklarını oynatıp gizleniyor. Eski diplomat irice kesilmiş, üzerine tuz ve yağ dökülmüş bir tabak domatesle dönüyor. Diğer elinin parmakları arasına da buğulu bir rakı şişesi, iki de küçük bardak sıkıştırmış.

“Arabaylayım,” diye itiraz ediyorum.

Nikodimov ısrar ediyor: “Bir parmakçık, babanın ruhuna. Onu tanıma onurunu yaşamadım ama büyük adam olduğunu anladım. Bugün vatanımıza çok yararlı olabilir-di...”

Son söylenen kulağımın birinden girip diğerinden hemen çıkıyor. Öğleden sonra beşe geliyor saat. Dünyanın büyük bir bölümünde *tea time* olarak bilinen bu zaman dilimine burada basitçe ‘rakı zamanı’ diyorlar. Fakat gerçekte ‘rakı zamanı’ canın rakı ne zaman çekerse daima o zaman başlayabilir... Biraz yere döküyorum, içiyorum, iri sıcak bir meze parçası alıyorum.

“Şerefe, afiyet olsun!” diyor püfleyerek Nikodimov.

Aniden bana hiçbir şey söylemeyeceği dank ediyor. Zaten niye bunca yolu boşuna teptim ki? Bir köy bahçesinde oturup sıcak domates şişlemek için mi?

“Onu gören son kişi sizsiniz.”

“E, belirli bir anlamda evet...”

“Kalıntı!larının memlekete gönderilmesini siz organize etmişsiniz, öyle değil mi?”

“Evet, doğru. Bilmek istediğiniz nedir?”

“Onu yakmak için niye acele ettiniz?”

“Acele etmek mi? Ne demek istiyorsunuz?” Huzurlu köy atmosferinde çatlaklar oluşuyor. “Olay yerine vardığımda cesedin kimliği artık tanımlanmıştı. Adli tıp raporu da hazırды. Ölüm raporunu imzalamamak veya işlemi durdurmak için bir neden yoktu...”

“Ama sigorta şirketi DNA ekspertizi konusunda ısrar etmiş!”

“Size ödeme yapmadılar mı?”

“Hiçbir şey ödemediler. Onlara göre kalıntılar kimlik tespiti yapmayı sağlayacak durumda değilmiş.”

“Anlıyorum... Her zaman sana geçirmeye çalışırlar. Pislikler! Yakılmasını kasten beklediklerine bahse gireirim.”

“Siz onu görmüşsünüz. Tanınabilecek durumda mıydı?”

“Onu tanıımıyordum.” Bardağını yeniden boşalttı. “Şimdi, konuşurken, onu sanki tekrar görüyorum... Çok zarar görmüştü. Tanrı korusun!”

Nikodimov küçük evreninin tümünü bakışıyla kucakladı ve içini çekerek “Dünyanın yarısını dolaştım, ama aslında yolculuğu hiç sevmedim,” dedi. “Şu kahrolası dolarlar olmasa... Yurt dışında ölen meslektaşlarım var, stres ve endişeden. Görev süresi bitmeden geri gönderilme korkusundan!”

“Peki ya o değildiyse?” diyerek itiraflarını kesiyorum.

“Peki kimdi?” dedi ürkerek.

“Başka biri.”

“Orada ne işi vardı?”

“Oradaymış diyelim... Tam bilmiyorum, sadece tahmin ediyorum.”

“Parmağında babanın nikah yüzüğü ile!” Gözlerini kuşku ile kısıyor. “Onu size gönderdim ya. Size onun olmadığını düşündürten ne? Ve neden ta şimdi?”

“Bilmiyorum. Gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum.”

“Bu konuda ne düşündüğümü söyledim. Sigortacılık numarası. Ama tazminatınızı alamamış olmanızdan benim suçlu olduğumu düşünüyorsanız bana dava açabilirsiniz. Şimdi herkes her şey için dava açıyor. Yeter ki parası olsun...”

Tabağın dibinde iki yalnız dilim yüzüyor.

“Buyurun,” diyor çatalını birine batırarak.

“Domatesler süper...” Çatalımı diğerine batırıyorum ve gitmek için kalkıyorum.

“Bekleyin!”

Nikodimov mutfağa dalıyor ve şişkin bir naylon poşetiyle dönüyor. Neredeyse zorla elime tutuşturuyor.

“Böylesini Amerika’da bulamazsınız!”

Güneş arabayı sauna gibi ısıtmış. Ter, gözlerimin önüne kalın tuzlu bir perde çekerek derimin gözeneklerinden sızmaya başlıyor. Akmasını bekliyorum. Toz ve deliklerin arasından arabayı hareket ettiriyorum. Poşetten düşen bir domates koltuğun altına doğru yuvarlanıyor.

26. ANGO

Tüm yollar Roma'ya gidebilir ama New York'a giden sadece birkaç yol var. Benim onlardan birisinde olmadığım kesindi. Bu basit gerçeği doğudan bastıran karanlığa gömülen şimşeklerin mavimsi ışıklarıyla birlikte algıladım. Yağmurun diğer tarafına geçmiştim. Ay, bulutların köşelerini aydınlatarak onların arasından kurtulup çıkmaya çalışıyordu. Karşı yöndeki hareket azalıyordu.

45. nolu çıkışın bir mil ilerisinde benzin istasyonu işareti gördüm. Sinyal verip sağ şeride geçtim. New York yazısını son olarak bir saat önce görmüştüm. Daha sonra yoğunlaşan karanlıkta harfleri gittikçe daha da parlak ve görünür hale gelen tabelaların yanından geçtim. Onları okumak için hızımı her seferinde düşürüyordum, ama isimler bana hiçbir şey ifade etmiyordu: *Tuxedo, Katonah, Mahwah, Matawan, Towaco, Oradell, Boonton...* Frene bastığımda arabanın ön kısmından kuru bir sürtüşme sesinin geldiğinin farkına vardım. Pistonlar mı aşınmıştı acaba?

ESSO benzin istasyonunun geniş sundurmasının altında hafif bir ışık parıldıyordu. Kasanın arkasındaki adam, pompaların yanına park etmediğim içindi herhalde, bana hafif bir tedirginlikle baktı. Barışçıl bir şekilde haritayı çıkardım ve nerede bulunduğumu, New York'a nasıl gidebileceğimi (tanrı aşkına!) anlatmasını rica ettim. Kırmızımsı kirpiklerini endişe ile kırpan beyaz dolgun bir adamdı.

“Pek de eskiymiş,” diye mırıldandı, birbirinden ayrılan sayfaları açarken. “Nereden geliyorsun, ahbap?”

“Philadelphia’dan.”

Küçük parmağı ile kulağının arkasını kaşıyarak “Ama da sapmışsın ha,” dedi adam. “Bak neredesin?”

Çukur pembe tırnağı ile haritanın üstüne bir çizik attı. *Walton Bare Hills*. New York’a kadar hayali bir çizgi çektim. Oldukça batıya, Pensilvanya’nın iç kısmına doğru sapmıştım. Çaresizce omuzlarımı kaldırdım.

“*Flat Bush Turnpike*’ı isabet ettirebilirsen, seni 87. nolu yola götürecektir 679’a çıkacaksın... Yok, onu burada arama! İki yıl önce açtılar onu. Ama *Devil Road* da işaretli değilmiş! Cık Cık... Sen gel yeni bir harita al kendine.” Adam kasanın bir tarafında dikilen ıvır zıvırlarla dolu askıya doğru uzandı.

“Teşekkür ederim, ama bunu kullanacağım,” dedim.

Eli yerine döndü.

“E, kendin bilirsin. O kadar da zor değil aslında. Çıkış, *Quakerstown*’dan biraz önce. Dikkat et de *Old Mills Turnpike* ile karıştırma, yoksa Kanada’ya gidersin.” Tırnağı yine haritaya daldı ve kısa bir yol çizdi. “İşte böyle.”

“Okey!” dedim başımla onaylayarak.

Mağazada başka müşteri olmadığı için beni uğurlamaya çıktı. İyi bir araba, dedi. Onayladım. Onun için bana 10 000 dolar verebilirmiş, aynı umursamaz tonla devam ediyordu. Durdum. Yirmi küsur yıllık araba için 10 000 dolar! Bunu sesli söylemedim tabii ki. Ama benim için çok iyi olacaktı. Bir taraftan da üzüldüm. Onunla o kadar çabuk ayrılmamın çok doğru olmayacağını düşünüyordum. *Sorry*, dedim, satılık değil, babamdan hatıra. Daha fazla veremem, dedi başını sallayarak. Herhalde pazarlık yapacağımı düşündü. Satılık değil diye tekrarladım.

“Yine de karar değiştirirsen,” cebinden sarı sayfalı bir not defteri çıkardı, bir numara karaladı, adını da yazdı: Marvin.

“Okey,” dedim ve kağıdı aldım. “Teklifini göz önünde bulunduracağım.”

Marvin, iç çekerek “Güzel bir araba,” dedi ve kasaya döndü.

İki saat sonra New York yolunda devam ediyordum. Yolun üzerinde gittikçe kısalan mesafeyi gösteren cesaret verici tabeladan iz bile yoktu. Lamba hala yanmasa da, benzin göstergesi sıfırın altına düşmüştü. Belki de bozulmuştu, kim bilir... Sora sora Bağdat bulunur. Anlaşılan bu eski Balkan atasözü okyanusun bu tarafında geçerli değildi. Yağmacı Varava yaşlı bayanın ne kadar yaktığı konusunda bilgi vermeyi ihmal etmişti, ama yüzde onikinin altında olamazdı. Belki de daha fazlaydı. Depoyu ağzına kadar doldurmadığım için öfkelen dim. Sonuçta yüz küsür mil bu. Ama artık neredeyse üçyüz mil geç miş tim. Boşuna benzin istasyonu için etrafa bakınıyordum. Al şimdi sana, beyinsiz!

Motor birden sustu.

Bir anda onu duymamaya başladım, onun yerine yolun iki kenarında yükselen ağaçların hış ırtısı gelmeye başladı pencereden. Araba kazandığı hızla kendiliğinden yokuş aşağı hareket etmeye devam etti. Hareketin tümüyle ölmüş olmasına rağmen yanımdan ş imş ek hızıyla geçen bir kamyon çarp masın diye iç gü d ü sel olarak kenara kırdım. Arabanın önü bir takım çalılıklara gömü ldü.

E, dedim, buraya kadarmış!

Yıldızlar, ağaçların neredeyse birbirine değ en uç larının arasından parlıyordu. Sıcak gecede görünmez bir kuş veeh-veeh-veeh diye ötüyordu... Bir süre başımı iki yöne çevirip durdum, ama hiçbir yerden far fırlamadı. Yavaş yavaş geceyi orada geçirmek zorunda olduğum düşüncesi ni kabullendim. Bir sürü iş e yaramaz döküntü ile dolu olan bagajı açtım: Çatlak dikiz aynası, toz bezleri, şişeler, eski gazeteler, fosilleş me sürecinde bir çift spor ayakkabı. Ekolojik sonuçları pek düşünmeden Varava'nın çöplerini temizlemeye koyuldum. Sinirden olsa gerek. Kuş son de-

rece dokunaklı bir şekilde ‘Veeh!’ diye feryat etti. Başımın üstünde bir yere konduğunu sandım. Jim Bim şişesinde üç parmak kadar kahverengi sıvı vardı. Mutluluktan ıslık çalmaya başladım. Elime bir şeyin geçeceğini biliyordum. Şişeyi açtım, kokladım – işte bu ya! Bir fırt çektim. Kuş ‘Veeh!’ dedi tekrar. Sana da ‘veeh, kuş, diye cevap verdim. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındaydım, ama bir anda bu şişenin ta babamdan kalmış olacağını düşündüm... Bagaj kapağını kapattım ve kapıyı açık bırakarak ön koltuğa uzandım. Viski, cila gibiydi, yakmadan boğazımda akıyordu. Gerçekten eskiydi. Uzanıp radyoyu açtım. Düğmeyi nereye de çevirsem yayın hep gürültü doluydu. Tam vazgeçecektim ki net bir erkek sesine isabet ettim. Kulak verdim. Biri, Oskar ödülleri açıklarçasına, ağır, törensel bir tonla Kutsal Kitabı okuyordu:

O zaman bir katip Ona yaklaştı ve “Üstadım, nereye de gitsen, senin ardından yürüyeceğim, dedi. İsa ise ona şöyle seslendi: “Tilkilerin inleri, gök kuşlarının yuvaları var, ama insanoğlunun başını koyabileceği bir yeri yok.” Öğrencilerinden başka birisi ise Ona şöyle dedi: “Tanrım, izin ver de önce gidip babamı gömeyim.” Ama İsa ona “Peşimden yürü, bırak ölümler ölümlerini gömsün,” dedi.

‘Kopitoto’ restoranının terasından Sofya ince beyaz sisle örtülü, içinde canlı alevlerin parladığı tarihöncesi bir bataklığa benziyor. Zamanında bizimkiler hafta sonları bizi buraya sık sık getirirdi. ‘Balkanturist’ restoranı vardı, orada oldukça lezzetli dana haşlaması yedim. Knyajev’den teleferiğe biniyorduk. Her zaman sıra olduğunu hatırlıyorum. Şimdi teleferik hattı paslanıyor, eski restoran özelleştirilip lüks bir otel tesisine dönüştürülmüş. Otele yaklaşık ikiyüz metre uzaklıkta yeni televizyon kulesi dikilmiş.

Yudumlarımı saymak zorunda kalmayayım diye taksi ile gidiyorum. Kuleden önceki yol ayrımında arabayı sarı floresanlı yelek giymiş iki polis durduruyor.

Biri, işini sağlama almak için “Siz etkinlik için misiniz?” diye merak ediyor.

Ona davetiyeyi gösteriyorum: Üzerinde *Mutantların Yaz Yardım Balosu* yazılı parlak bir kart.

Onu bana ürkek, taşaklarını ani saldırılardan koruyan öğrenci görünümlü bir kurye getirmişti. Stomahov beni sosyeteye entegre etme kararı almış. Balo yoğun siyasi dönemin sona ermesi vesilesi ile ikinci kez düzenleniyor. Dipte, gelişmekte olan bir halkla ilişkiler ajansı çalıştıran ve dünya gurusu hayatı sürdüren ünlü bir Sofya travestisi duruyor. Medya içeriye alınmıyor ama ormanın paparazzi kaynadığını tahmin ediyorum. Park alanındaki limuzinlere bakılacak olursa etkinliğin herkese açık olma-

ması onu sosyete olarak anılanlar için daha da cazip hale getiriyor yalnızca. Ucuz alenilik para etmiyor artık. Kapı deliği küçüldükçe daha ilginç hale geliyor.

Güvenlikten bir kişi, elindeki 'dur' işareti ile durmadan gelen arabalara yön gösteriyor. Plaka numaraları gizemli makine şifrelerini anımsatıyor. Şoförler, korkuluklara yaslanmış, sigara içiyorlar. Televizyon kulesi, devasa bir güneş saati yelkovanı gibi gökyüzüne doğru yükseliyor. Tepesi, son gün ışınlarını yakalıyor.

Otelin önünde, değişime uğrayıp ön tarafı dana suratına dönmüş şu yeni tıknaz BMV'lerden biri duruyor. İçinden pembe fraklı, tavşan kılığına girmiş ufak tefek bir tip zıplıyor. Uzun kulaklı başını yerine takıp kırmızı halının üzerinde koşmaya başlıyor. Peşine takılıyorum ama kapıcılar yolumu kesiyor. Davetiyeyi burunların dibine kadar tikiyorum.

"Üzgünüm, bayım, ama sizi balo kıyafetiniz olmadan içeriye alamayız."

Avrupa şehir meydanlarında dikilen ve hareketlenmek için para vermeni bekleyen pandomimciler gibi tepeden tırnağa kadar altın ve gümüş simli spreyle işleminden geçirilmiş durumdalar.

"Kurallar böyle," diye ilave ediyor altın olan.

"Ne yani, gideyim mi ben şimdi!" diye sinirleniyorum.

"Sadece gardıroba uğrayın," gümüş olan bana yardım-severce yol gösteriyor.

Lastik maskeler askılarda terk edilen kırışmış yüzler gibi sallanıyor. Star Trek'in tüm kostümlerini doğrudan setten buraya getirildiği hissine kapılıyorum.

"Davetiyenizi görebilir miyim?" diye soruyor gardırop-tan sorumlu kadın tebessüm ederek. Kendisi mavimsi ince gözlüklü, ufak tefek bir yaratık, saçlarının metalik kıvrımlarından iki minik kıvrık boynuz bakınıyor. Defterini kontrol edip naylona sarılmış ağır bir paketle dönüyor. "Sizin adınıza balo elbisesi ayrılmış..."

“Nedir bu?” Kaşlarımı çatıyorum.

“Penguen adam.”

“Öyle birine mi benziyorum! Kim seçmiş bunu?”

Tedirginlik içinde omuzlarını kısıyor.

“Başka neleriniz var?”

“Örümcek adam, kertenkele adam, jöle adam, Sinek, birinci ve ikinci versiyon, Biyonik adam, Morlock...”

“Yeter, yeter,” diye sözünü kesiyorum .

Pengueni omzuma atıp deneme kabininin perdesinin arkasına gizleniyorum.

Terasta, böcekler kılığına girmiş orkestra çalışıyor. Beyaz ceketli, tebeşir suratlı garsonlar incecik şampanya bardakları taşıyıp duruyorlar. Baloya ev sahipliği yapan kişi misafirleri dolaşıp herkesle şahsen bardağını tokuşturuyor. Yelpazeye benzeyen yüksek yakalı, kabarık, parlak kırmızı bir elbise giymiş, kafasında ise Medusa gorgonunun saçını anımsatan lastik yılanlardan oluşan peruk var.

Fakat şampanya dandik, bardaklar bile alınarak çınıyor. Onu çaktırmadan bir köşeye bıraktıktan sonra katı yakıt sırasına giriyorum. Masalar uzun ince çubuklara saplanmış minik minik kanepelerle dolu, anlaşılan maskelerin ufak delikleri göz önünde bulundurulmuş. Dışarısı serin ama lastik maskenin arkasında yüzüm terliyor ve kaşınıyor. Hava almak için onu iyice gerdiriyorum. Teras, yıldızlararası yolcular taşıyan devasa bir uzay gemisi gibi şehrin üzerinde sarkıyor. Başlarında antenleri, omuzlarında ise saydam kanatları olan uzun bacaklı yaratıklar aşağı yukarı dolaşıp duruyorlar. Tasarım süper ekonomik: File badiler, ince streç botlar –Barby bebekler için kaçak üretim yapan seri imalatı hatırlatsalar da fena değiller. Yaratıklar misafirden misafire koşturuyorlar, laklak ediyorlar ve biri popolarına vurduğu zaman en içten bir şekilde gülüyorlar.

Omzuma ağır bir el düşüyor.

“Kendini kasmaya gerek yok. Kendilerine güveç servisinin onikiden sonra yapılacağı talimatı verildi. Avrupa standardı, ha-ha! Ya, şu çöplük alanı ne oldu?...”

Kalın kırmızımsı bir hayvan burnu. Tedirginlik içinde dik dik bakıyorum.

“Sori, bayım, çok sori, sizi başka birisiyle karıştırdım...”

Yaratık kuyruğunu kısıtırıp uzaklaşıyor.

Diğer tarafımdan “*Cheers!*” sesi geliyor.

Tanıdık bir ses. Başımı çeviriyorum. Elastik aralığın arasından Ayvın’ın yüzü görünüyor, sonra maskenin lastik çenesi şlyap diye kapanıyor.

“Bu takımı sen mi ayarladın?”

“Süper olmuşsun! Neden şikayet ediyorsun?”

“Demek sosyete böyle eğleniyor!”

“Sadece eğlence değil,” diyor başını sallayarak. “Farklı bir ortamda kesinlikle sonuç veremeyecek birçok bağlantı, balo denilen bu olayda canlı olarak kuruluyor.”

“Memeliler ve sürüngenler arasında mı?” İğneleyici bir şekilde soruyorum.

“Ve de kanatlılar!”

“Sen, *by the way*, nesen peki?”

Stomahov’un kıyafeti tam bir bilmece. Balık, akrep, istiridye, dinazor?... Öyle bir mutlulukla “Nesi” diye cevap veriyor ki, doğrudan çocukluğunun sıcak koyuna daldığını sanırsın.

“Canavarı mı kastediyorsun?”

“Aynen öyle. Eski iyi Nesi.”

“Burada ne işim var?” diye iç çekiyorum.

“Seni bizim *community*’ye entegre edeceğim diye söz verdim.” Stomahov’un tonu birden ciddileşiyor. Seni TBK’ya davet etmek istiyorum. Bugün yönetim kurulu toplantısı var. Yeni üyeler alacağız. İtirazın yoksa seni önermeyi düşünüyorum.”

“TBK mı? Bu yeni bir parti mi yoksa?”

“Alakası yok! Tutunan Bulgarların Kulübü. Bunu nerede yaptığı önemli değil. Nasıl tutunduğu daha önemli. Onu iki yıl önce, dönmeye başladığımızda oluşturduk. Buradakilerin çoğu, kulübün üyesi, veya üyesi olmayı hayal ediyor.”

“Neden? Ne yapıyorsunuz o kadar bu TBK’da?”

“Biz İkinci dalgayız...” Entrika çevirircesine sesini alçaltıyor. “Şu Birinciden olanların işi bitti artık. Ama kemiği ağızlarından bırakmıyorlar, ne demek istediğimi tahmin ediyor musun... Bize sadece kırıntılar kalıyor. Bu böyle devam edemez! Bildiğim kadarıyla bu tür kuruluşlar Doğu Avrupa’nın her yerinde ortaya çıkmış. Başlarında şu yabani zevkli, kaba planlar yapan barbarlara artık kölelik yapmak istemeyen genç profesyoneller yer alıyor. Biz farklı kültürel kodlara sahibiz. Her birimiz stratejik bilgiye ulaşma imkanı sağlayan belirli bir konuma sahip. Düşüncemiz, dengeyi kendi lehimize çevirmek amacı ile bu bilgiye yatırım yapmak...”

Suyun üzerinde klor kokulu mavimsi buhar yükseliyor. Salonun bir tarafında fitnes aletleri dikiliyor. Dış duvar camla kaplı ama storlar sıkıca kapatılmış. Bir nişten Hermes’in altın kaplama antik bir heykeli parlıyor. Tavandan uzaktan gelen sesler sızıyor. Ufak havuzun etrafındaki şezlonglarda on küsur kişi oturuyor. Dibinden ışık süzülüyor.

“Baylar,” Stomahov’un sesi yankılanıyor. “Kulübümüzün yeniden genişlemesi için toplandık. ABD’deki diasporamızın önemli bir temsilcisi olan, şahsi dostum Nedko Banov’u tanıtmaktan memnuniyet duyuyorum. Güvenilirliğini garanti ediyorum.”

“Okuduk, okuduk...” sesleri yükseliyor.

“Yine kendi adamlarını kakalamaya çalışıyor...” diye kükrüyor havuzun karşı tarafındaki timsah suratlı tip purosunu püfleterek.

Mısır tanrısı Tot'a benzediği aklıma geliyor.

"Peki değerler çizelgemizi kabul ediyor mu?" Sağdaki Kurbağa Kafa, başını çeviriyor.

"Ediyor!" diye açıklıyor Stomahov.

"Diğer öneren kişi kim?"

"Ben!" Bir kadın sesi duyuluyor. "Öneriye tümüyle katılıyorum."

Şaşkınlık içinde kaplan çizgileri ile süslenmiş pitonun yassı göbeğine dikiyorum gözlerimi. Sesi hayal meyal tanıyorum sanki ama soğuk yılan gözleri tümüyle ulaşılmaz kalıyor.

"Mükemmel!" Birisi patilerini çırpıyor. "Öyleyse oylayalım."

"Ama ondan önce Bay Smoçev'in adaylığını oylayacaksınız," kuyruğunun üstüne oturmuş varan başlı, pullu bir yaratığın sesi duyuluyor. "Katılmak istediğini uzun zaman önce bildirdi. Bir sıra var!"

"Hm, evet..." Dişlerle dolu çenenin içindeki puro parlıyor.

"Smoçev burada mı?"

"Yolda."

"Onun gibilerine burada yer yok!" Stomahov sertçe lafa karışıyor.

"Bay Smoçev saygın bir işadamıdır!"

"Evet ama Birinci dalga'dan!"

"Ama bize katılmak istiyor!"

"Biliyorsunuz, usullere aykırı. Olmaz."

"Öyleyse genişlemeye veto koyuyorum," diye püflüyor varan.

"Yahu sen kimsin ki veto koyacaksın be sefil herif," Stomahov pathıyor.

"Ya sen kimsin!? Üç ay sonra süren doluyor!"

Kavga hız alıyor. Artık herkes birbirine bağırıyor. Birbirinin boğazına sarılıp havuza düşmeleri kalıyor. "İyi bir

olay, ama Bulgar işi!" diye düşünüyorum. Bu arada uzak-tan gelen güçlü bir gümbürtü yükseliyor. Tavan, yüzlerce telaşlı ayağın tıptırtısından titreşmeye başlıyor. Biri kapı-yı açıyor, nefes nefese "Geliyor!" diye haber veriyor.

Gövdeler telaş içinde hareketleniyor. Soru dolu gözle-rimi Nesi-Stomahov'a doğru çeviriyorum ama kapıya doğ-ru sallanan poposunu görüyorum sadece. Diğerleri de ar-dından sıralanıyor.

Terasın üzerinden parlak sarı lambalar sarkıtılmış.

Yukarıda kalın bir urgan sallanıyor, sonra sahneye düşüyor. Projektörler havada sallanan kırmızı parlak tu-lum giymiş bir yaratığı aydınlatıyor. Makine vız-vız-vız di-ye vızıldıyor. Müziği kesmişler. Herkes nefesini tutuyor. Yaratık sanki haç çıkarıyormuş gibi bir işaret yaptıktan sonra aşağıya uçuyor. Kalın tabanları yere değdiğinde se-yircilerden kuvvetli bir çığlık kopuyor:

"O, Azis!"

"O, Azis!" dağda yankılanıyor.

Helikopter bir tarafına eğilerek kocaman bir gece bö-ceği gibi şehrin üzerinde pır pır uçmaya başlıyor. Piton ka-dının yassı kafası omzumun dibinde bitiyor. Göğüsleri pullu trikosunu anlamlı bir şekilde kaldırıyor.

"Kimdir bu?" diye soruyorum kadına.

"Azis'in kim olduğunu bilmiyor musun!?"

Sesinde şaşkınlık, acıma, hayret, ve son sırada olma-makla beraber hayranlık hissediyorum. Çatallı dili iki başlı mızrak ucu gibi titriyor.

"Tanrı tektir, Azis de onun peygamberidir!"

Orkestra patlıyor. Cıstak cıstak çalga yükseliyor.

Azis'in dev sesi "Masum değiliz, ama sahiciyi-i-iz!" di-ye yayılmaya başlıyor.

Etrafında halay çekenler spiral şeklinde kıvrılıyor. Mutantlar, vahşi bir doğallık içinde parmak şakırdatıyor, el çırpıyor, bedenlerinin kendine ait veya yapay tüm bö-

l mlerini sallayıp  alkalıyorlar, kanlarına memlekette yaşıyan tüm eski k ltlerin anısı karışmış gibiler.

“Şimdi Azis’in kim olduğunu anladın mı? Buradaki birçok insan, eğer maske taşımasalardı, öldürsen itiraf etmezdi onun için  ıldırıldığını.”

“Peki sen hoşlanır mısın?”

“Şu anda hiç, çünkü şu salak elbise içinde sıcaktan pathıyorum! Bak, benim aptalca  nyargılarım yoktur. Eğer Azis konserine gitmek istesem tanınmaz hale gelmeme gerek olmaz.”

“Kimsin sen?” Bakışımı siyah, ayna gibi parlak gözlerine dikiyorum.

“Gel t yelim buradan,” deyip beni birden çekiyor.

28. ANGO

Ön camın üzerinde iki sinek dans ediyordu. Güneş yaprakların arasından parlıyordu. Şişe, ereksiyon halinde penis gibi kucağımda dikiliyordu. Boştu. Uyuşan boynumu ovalayıp dışarıya çıktım. Yol hâlâ aynı şekilde ıssızdı. Çalıların içine işedim. Bir yerleşim yeri aramanın dışında pek bir seçeneğim yoktu. Arabayı kilitleyip yolda yürümeye başladım.

Henüz beş dakika bile yürümemiştim ki ikinci virajda kocaman bir çimenlik görüldü. Sağ tarafta küçük bir benzin istasyonu vardı, üç veya dört kıpkırmızı pompası vardı. Öyle ani bir şekilde çıktı ki ortaya, neredeyse hayalet gibi, yerimde donup kaldım. Yere serilmiş, kır çiçeklerinin desenleri ile bezenmiş, güneşin kavurduğu otlar hafif bir heyecan içindelerdi. Benzin istasyonunun biraz arkasında verandası sivri sinek ağı ile çevrelenmiş ahşap bir ev vardı. Yanına eski, boyası dökülmüş bir pikap park edilmişti. Benzin pompalarına doğru yürürken tuhaf bir tedirginliğe kapıldığımı hissettim. Tüm manzara, beni içine çekerek, gözle görünmez bir şekilde titreşiyordu sanki.

Kulübesinden sürünerek çıktıktan sonra bana somurtarak bakan siyah kabarık tüylü köpeği saymaz isek, beni karşılamaya çıkan olmadı. Bir süreliğine yerimde kaldım ama bağlı olduğunu görünce devam ettim. Minik barakanın üstünde aşınmış harflerle J. MORENO'NUN BENZİN İSTASYINU yazıyordu. İçeride kocaman eski bir kasa,

birkaç raf otomobil aksesuarı, olmazsa olmaz şekerler, alkolsüz içki ve bira dolabı vardı.

“Bir şeye mi bakmıştınız?” bir ses geldi arkamdan.

Adam kalın gözlüklerinden beni dikkatle inceliyordu. Yaşlıcaydı, ağarmıştı ama hala güçlüydü. Pantolon askıları işçi pantolonunu ta göbek deliği çizgisine kadar kaldırıyordu. Yakasız temiz pamuk bir gömlek ve yüksek topuklu benzinci ayakkabısı giymişti. Pürüzsüzce tıraş edilmiş yüzü kolonya kokuyordu. *Old Spice*’ın tatlımsı damarını algıladım. Babam da aynısını kullanırdı.

“Araba ile yolda kaldım.”

“Yaa,” dedi başını eğirerek. “Sizi çekmemi ister misiniz?”

“Hayır! Benzinsiz kaldım sanırım...”

“E, olur öyle şeyler. Etrafta başka benzin istasyonu yok. Bidon getirdiniz mi?”

“Bidon mu?” diye salakça tekrarladım. “Bidonum yok.”

Ormana attığım şişeler geldi aklıma. Gidip onlardan birisini alabilirdim ama adam uzun ibikli, teneke bir sula-ma kabı çıkardı.

“İşinize yarar sanırım.” Hortumu çıkardı, kabı telaşsızca doldurdu. “Sizi arabamla götürüyüm mi?”

“Teşekkür ederim” dedim, tam bir şaşkınlık içinde, “ama beş dakikalık mesafede durdum. Şans işte! O kadar yakında benzin istasyonu olduğunu bilseydim ormanda uyumazdım. Şimdi dönüyorum...”

“Ormanda mı uyudunuz?” Hafifçe endişelendi adam. “Bu hiç akıllıca değil.”

Hızla yürüyordum, sulama kabı bacaklarıma çarpıyordu, benzin dökülüyordu.

Nedense bu yabancı adamın babam olabileceği aklıma geldi. Anasının köründe bir yerde, tam da böyle küçük bir yolun kenarında, yabancı bir isimle, benzin doldurmak gi-

bi son derece farklı bir iş yaparak yaşadığını sık sık düşünmüşümdür. Ama karşılaşmamızın nasıl olacağını hiç düşünmedim. Ben ne diyorum? O ne diyor?

Babam, bu babam olabilir düşüncesi dolaşüyor kafamda...

Deponun kapağını tereddütlü parmaklarla çevirdim ve sulama kabının içindeki benzini boşalttım. Üç litre civarında. İçimde güçlü bir arzu hissettim: Arabaya atlayıp gözlerimin gördüğü bir yöne tüymek istiyordum. Ama çok uzağa gidemeyecektim...

Kaçamazdım!

Onu bir pompanın yanında elleri cebinde buldum. Anlaşılan boş zaman sıkıntısı çekmiyordu. Arabayı gördüğünde dudaklarında tebessüm belirdi. Elini çamurluğun üzerinde kaydırdı ve onu bastırdı.

“Nasıl bakalım güzel hanım? Dişlerini sıkıyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedim omuzlarımı kaldırarak. “Onu daha dün aldım.”

Kaporta kapağını açmam için bana işaret etti. İkimiz motorun üzerine eğildik. Görüntü umut verici değildi.

“Hm, anlaşılan uzun zamandır burasını kurcalayan olmamış...”

Paslı, isli labirentin içine bakarak başımla onayladım. Aslında durumu yüzünü yakından incelemek için kullandım. Fakat babama ne kadar benzediğini çıkaramıyordum. Yağın çubuğunu çıkardı, onu eleştirel bir gözle inceledi ve burnumun dibine soktu. Tam ucundan yağlı siyah bir damla sarkıyordu.

“Benzinin bittiği yine de iyi olmuş! Yoksa motorun kilitlenmesi işten değilmiş. E-hee, suyun da yok...”

“Onu bana öyle verdiler!” dedim mânâlı bir şekilde.

Adam ellerini cebinden çıkardığı toz bezine sildi ve saatine baktı.

“Biraz sonra yardımcım Ezra Pound gelecek. O teknik konulardan sorumlu. Ben hesaplara bakıyorum. Zor bir

gece geçirdiğini anladım... Herhalde açsın ve yıkanmak istiyorsundur? Benimle gel!”

“Peki dedim,” hiç düşünmeden.

Terasta birkaç bambu sandalye ve küçük bir masa vardı. O içeriye girdi, bir şeyler dediğini duydum, sonra dönüp ne yemek istediğini sordu. Ne varsa aslında, dedim omuzlarımı silkerek. Okey, dedi, sana sandviç yapacağız. Kahve? Evet, evet, canım kahve istiyordu. Bir süre sonra dalgalı saçlı, çiçek desenli bir yaz elbisesi giymiş uzun boylu, oldukça genç bir kadın belirdi. Yalınayaktı.

“Deina,” diyerek kadını kısaca, gereksiz açıklamalar yapmadan tanıttı.

“Hi, hi!” Kadının sesi çınladı.

Göğüs uçları ince kumaşı delip dışarıya çıkmışlardı.

İki kızartılmış ekmek dilimi, jambon ve peynirden oluşan sandviçi ve bir bardak portakal suyunu önüme koydu. Sonra kahve sürahisini de getirdi. Çiğnerken ‘Kurnaz adam, iyi ayarlamış kendini’ diye düşündüm. Bu aile saadetine kapak olarak bir yerlerden bir velet de çıkmayacak mı diye düşünüyordum. Ama çıkmadı.

Sadece ikimizdik.

Hafif bir esinti yüzünü aniden kırıştırdı ve yüz hatlarını belli belirsiz değiştirdi sanki. Belki de güneşin önünden geçen ufak bir bulutun neden olduğu bir göz yanılığıydı sadece. Fakat o anda korkunç derecede babama benzettim onu. Bulgarca çene çalmaya başlasam ne olur acaba diye düşündüm. Hani derler ya, baba dilinde. Fakat beni anlamamasından, daha da kötüsü *anlamıyor numarası yapar* diye müthiş derecede korkuyordum. Sihri bozabilecek hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyordum. Birlikte terasta oturmak, kahve içmek, onun sakin ve dinlenmiş, ben dahil tüm geçmişinden sıyrılarak tedavi olmuş halini seyretmek o kadar hoşuma gidiyordu ki! Ona nasıl kızabildim ki?

“Ne zamandır... burada oturuyorsunuz?” diye sordum tedbirli bir şekilde.

“On yıldır. Ondan önce bayağı dolaştım. Sürekli olarak yerleşebileceğin yeri bulmak kolay değil.”

“Evet, kolay değil,” diye onayladım.

“Etrafta genelde Quaker’lar oturuyor. İyi insanlardır... İşin düştüğünde onlara her zaman güvenebilirsin.”

“Ben de onlar hakkında iyi şeyler duymuşumdur.”

“Horrace Lot, örneğin, dehşet bira yapıyor. Quaker’lar genelde içmez ama ara sıra...” Göz kapağı suç ortaklığı işaret edercesine titredi. “Demek istediğim, o kadar da yobaz değiller. İşte yardımcım da geldi. Ezra!”

Kalktı ve benzin istasyonuna doğru yürüdü. Turuncu şapkasını başına ters geçirmiş bir delikanlı dolaşıyordu etrafta.

Motor kapağını açtılar ve *babam* ona bir şeyler anlatmaya başladı.

Deina belli belirsiz adımlarla terasa çıktı ve başka bir şey isteyip istemediğimi sordu. Teşekkür ederim dedim. 40’ın üzerinde olmalıydı, ama çok daha genç gösteriyordu. Koyu altın tenliydi. Bir tür çingene damarı taşıyabileceği aklıma geldi. Nerede ele geçirmişti acaba onu? Beynim efsanenin tüm ayrıntılarını yerine koymaya başlamıştı. Her şeye bir açıklamam vardı. Sadece kadın için yoktu!

Döndüğünde babamla olan tüm benzerliği yok olmuştu.

“Sana gölü göstereyim mi,” diye önerdi.

Onu takip ettim. Evin arkasına geçip ormanın içindeki yoldan aşağı doğru yöneldik. Yaklaşık onbeş dakika sonra göl ağaçların arasından parlamaya başladı. Kıyı ufak taşlarla kaplıydı. Yol, yüksek güverteli beyaz bir motorlu teknenin bağlı olduğu küçük bir rıhtıma çıkıyordu. Uçuk mavi harflerle kenarında ‘Grace’ yazıyordu.

“Senin mi?” dedim ona bakarak.

“İhı,” dedi gururlu bir tonla başı ile de onaylayarak.

“Her halde bu benzin istasyonundan iyi paralar düşünüyor?”

“Evle birlikte satılıyordu. Yoksa başka gelirlerim de var. Ara sıra bazı şirketlere danışmanlık yapıyorum. Benzin istasyonu daha çok hobi gibi. Kaynaşmamı sağlıyor, ne dediğimi anlıyorsan...”

Ustaca güverteye attı kendini.

“Şöyle bir dolaşmaya ne dersin?”

Urganları serbest bıraktı, dümenin üstündeki brandayı çıkarttı ve motoru çalıştırdı. Tekne rıhtımdan yavaşça koptu. Onun yanına, çıkıntılı kaptan köprüsünün üstünde durdum. Rüzgar doğrudan yüzümüze vurdu.

“Tam 65 derece batıda, gölün karşı tarafında Koburg kasabası bulunuyor,” diye anlatmaya başladı. “Deniz tesisleri çok keyifli. Merkezde ise güneş saati var. Deina’ya orada rastladım, yedi yıl önce...”

Teknenin ucu hafifçe yükseldi, iki tarafından minik beyaz dalgalar yükselmeye başladı.

“Gözünü benim geldiğim yöne dikmiş rıhtımda duruyordu,” diye devam etti babam. “Ve o anda birkaç yıldır çektiğim yalnızlığın yakında biteceğini anladım. O, soru sormayan kadınlardan. Onlar teknene biner sadece. Böyle bir insanla hayat her gün yeniden başlar...”

Kıyı, sıcağın titreşen mavimsi hava çizgisine karışana dek pürüzsüz yüzeyin üzerinde gittik. Motoru durdurdu, teknenin maun derinliğinde kayboldu ve siyah Horrace Lot etiketli iki buğulu bira şişesi ile döndü.

“Şerefe!” Şişeler tıngırdadı.

“Ya sen, oğlum, ne ile uğraşıyorsun?”

Doğru mu duydum? Bana oğlum mu dedi? Suyun yansımaları yüzünde oynaşıyorlardı ve babamla olan benzerliği yine yüzeye çıkmaya başladı. Sadece benim katkılarım olmasa da piyangodan yeşil kart kazanmanın dışında övünecek pek fazla şeyim yoktu. İçimden bir şeyler koptu ve iflas eden yayınevi, ayrıldığım karım, kaybettiğim köpek hakkında anlattıkça anlattım. Son olay bana en çok baş ağrısı getirecekti sanki... Beni sessizce dinliyordu.

“Her şey düzelecek, inan bana.”

Bunu bana bakmadan sertçe telaffuz etti, sonra boş şişeyi kaldırdı.

“Fena değil, öyle değil mi?”

“Evet, güzel,” diye onayladım.

“Gitme zamanı geldi sanki.”

Yeniden dümen başına geçti ve motoru çalıştırdı.

Benzin istasyonunda polis arabası bekliyordu. Uzun, kasvetli, yeleşinde yıldızlı bir tip kaportaya yaslanmış çubuktan alkolsüz içki emiyordu. Deina verandaya çıkmış tedirginlik içinde bakınıyordu.

“*Good day*, Mr. Exman! Nasılsın?” Adam şapkasının kenarına belli belirsiz dokundu.

“Merhaba şerif! Tanrıya şükürler olsun, iyiyiz!”

“Birisi çöplerini yol kenarına atmış. Kimdir acaba diye merak ediyorum?”

Dar kırışık suratı bana doğru döndü.

“O benim misafirim!” Exman, beni korumak istercesine, öne doğru yürüdü.

“Eğer kalacaksa onu kaydettirmelisin. Kuralları biliyorsun, öyle değil mi? Şu olandan sonra... Tetikte olmamız gerekiyor.”

“Yok, yok, kalmayacak!” Exman sözünü kesti. “Geçiyormuş yalnızca. Şimdi gidiyor! Ezra, araba hazır mı?”

Delikanlı barakadan çıktı.

“Yağı ve filtreyi değiştirdim, şef. Su da doldurdum.”

“Depoyu doldurdun mu?”

“Ağzına kadar, şef!” Delikanlı bana anahtarları fırlattı.

“Güzel bir araba...” dedi şerif daha dostane bir tavırla.

“Ona New York otobanına çıkan yolu gösterir misin?” Exman acele ile söze karıştı.

“Sorun değil. Onu köprüye kadar götürürüm. Oradan kolay.”

“E, duydun mu? Onu takip et!” dedi kendisine Exman olarak hitap edilen adam ve omzuma vurdu.

Deina verandada dikilmeye devam ediyordu. Ona el salladım. Gülümsedi, rahatlama ile gülümsüyor gibime geldi, o da bana el salladı. Hâlâ ödeme yapmadığımı anımsadım ve cüzdanımı çıkardım.

“Borcum nedir, sir!”

“Hiçbir şey, oğlum! Hadi git!” Sinirlenmişti sanki.

“Çöpler, Exman, senin parselinde,” şerif arabasına oturmadan önce bunu hatırlattı.

“Merak etme, toplanız!,” diye bağırdı adam, sonra bana döndü ve aniden şunu söyledi: “Hiçbir soru sormadan teknene atlayabilecek bir kadın bul, o zaman mutlu olursun...”

“Hoşça kal,” dedim temiz Bulgarca olarak.

Bir anda geldi aklıma. Ne olacağını sanıyordum, bilmiyorum. Sihirli bir kelime, kapalı bir kapıyı açabilecek büyü bir söz telaffuz ettiğimi sanıyordum. Açıl susam açıl gibi bir şey. Kalbinin çatlamasını ve içinden bir şeylerin akmasını, uzun süredir bastırılan kaynak suyu gibi fışkırmasını bekliyordum... Neyi bekliyordum, tanrı aşkına?! Anılar, gözyaşları, salya sümük taşıyan baba dilinin ırmağını...

Gözleri ciddi bir şekilde birleşti. Lavman? Bana bunu mu yapmaya çalışıyorsun, oğlum? Ruhsal lavman mı? Hayır, olmayacak!

Eski demir köprüden biraz önce şerifin arabası yana kırdı. Elini pencereden çıkardı ve ileriye doğru işaret etti. Altta yavaş, görünürde derin, koyu yeşil bir ırmak akıyordu. Daha köprüye bastığım anda hızlı tren peronu gibi bir şeyin beni ileriye doğru çektiğini hissettim, metal yapının demirleri arasından uçarak geçtim ve kendimi onun ötesinde buldum.

Daracık asfalt şeridi karanlıkta kıvrılıp gidiyor. Kadının küçük beyaz eli, bazen sertçe de olsa, vitesleri emin hareketlere değiştiriyor. Alçak Opel Tigra virajlarda dengeli bir şekilde uçuyor.

“Peki Azis hangi dalgadan?” diyorum düşünceli bir tonla.

“Üçüncü!” cevabını veriyor Praşkova gülerek.

Yuvarlak yanaklarının üstünde sinsî gamzeler oluşuyor. Maske saçını bozmuş. Dağınık kıvılcımsı bukleler ona erkek çocuğu havası veriyor.

“Niye benim için kefil oldun? Birbirimizi tanımıyoruz bile.”

“Ayvın rica etti. Düzgün birine de benziyorsun zaten. Şu salak kertenkelenin seçilmeni engellediğine üzuldüm. Birinci dalgadakilerle ilişkisi olduğundan şüphelenmişimdir hep. Boş ver, bir sonraki sefer!”

Bunun beni hiç rahatsız etmediğine ikna ediyorum onu. Ne Birinci, ne İkinci dalganın parçası olmak için geldim. Üstelik, dürüstçe söylemem gerekiyorsa, pek bir fark görmüyorum aralarında, bu sonuncusunu ama içimden söylüyorum.

“Ortağınızla görüştünüz mü hiç?”

“Hayır,” diyorum başımı sallayarak, “Onu bekliyorum.”

“Onda beni ürküten bir şey var.” Praşkova gözüne giren saç tutamını düzeltiyor.

“Belki de bizim gittiğimiz yerden döndüğü içindir.”

Yol ayrımında yine sarı floresanlı yelekler çıkıyor karşımıza. Ne kadar içtiği konusunda bir fikrim yok ama onun çok da umurunda değil sanki. Sinirli seslere ve yarıp sönen mavi lambalara bakılacak olursa zarboların anlaşılan çok daha ciddi sorunları var.

Yanlarından geçerken Praşkova boynunu uzatarak “Ne oldu?” diye soruyor.

“Ya yine birini vurmuşlar,” diyor biri, bıkkınlıkla da elini savuruyor.

“Kimi yahu?”

“Smoçev diye adamın tekini.”

“Haydi, devam edin!” Ciddi bir ses geliyor.

Yolun kenarında şekli tanınmayacak hale gelmiş siyah bir kütle duruyor. Yol, yapışkan bir şeyle kaplı. Yanmış lastik kokuyor. Çantalı, beyaz önlüklü adamlar telaş içinde koşturuyor. Yolun karşı tarafına ambulans durmuş. Arka kapıları açık. Naylon ile kaplı sedyeler görünüyor. İçim kalkıyor.

Praşkova telefonunu açıyor, numarayı çevirip soğukkanlı bir şekilde bilgi veriyor: “Smoçev’in adaylığı daha yeni iptal oldu. Tanrı ona rahmet etsin!”

Polis arabalarının yansımaları yuvarlak dizlerinin üzerinde oynuyor.

“Ya kim bu Smoçev?” diye merak etmeye başlıyorum.

“Kimdi?,” diyor başını sallayarak. “Metal ticareti yapıyordu, bir de metal ürünleri. Ama artık BÖK’e, Birinci dalga olanların aslında çoğunun üye olduğu yere üye olacak.”

“BÖK!?” Hala argolarına alışamıyorum.

“Başarılı Ölülerin Kulübü.”

Bir sonraki virajda yollarımız bir yayın Peugeot’su ile kesişiyor.

Praškova frene basıp kenara çekiyor.

“Ne oldu, niye durduk?”

“Bir su salayım!”

Bir su salayım! Hangi kadın böyle bir ifade kullanır? Gece seslerle dolu. Görünmez akıntısı karanlıkta kararlı bir şekilde şırıldıyor. Sonra duruyor. Yaklaşık bir dakika geçiyor. Çalılıklara bakıyorum.

“Hey, nerdesin?” diye bağıyorum kararsızca.

İnce bir ıslık sesi.

Anahtarları kontaktan çıkartıp çalılıklara dalıyorum. Smoçev’in boğazlarına kadar silahlı infazcıları etrafta dolaşıyor olabilir diye korkuyorum. Bakmışsın önlerine Praškova çıkıyor ve gece yarısı istenmedik manevralarının şahidi olarak onu sessizce ortadan kaldırıyorlar. Veya onu kaçırmışlardır! Veya ağzını kapatıp onu sadece beceriyorlar?...

Yeni bir ıslık sesi, yönü değiştiriyorum. Ağaçlar gittikçe seyreliyor. Renksiz ayın altında dalgalı otlar parlıyor. Çimenliğin ortasında düşmüş bir meleğin balmumu dökümüne benzer çıplak bir kadın dikiliyor. Omuzları hortlakça parlıyor. Bir şey bu ay ışığı sireninden daha uzak durmamı söylüyor ama buna rağmen bakışıyla beni çekmesine izin veriyorum. Hafifçe kalkıyor ve kollarını boynumun etrafına doluyor. Sivri dişleri kulağımı kemirmeye başlıyor.

“Hadi,” diye fısıldıyor.” Yarın geç olabilir.”

Benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum, belki de Smoçev’in ani sonu, arzusun kapakçığını açmıştır. Veya ikisi de olabilir. Başımda öpücüklerinin gü-rültüsünü hissediyorum. İspirto kokuyorlar ama rahatsız edici bir koku değil.

Adi bir fare “Kaputun yok!” diye vızıldıyor kafamda.

Beynimin en derin gölünde boğuyorum onu: “Geber, pislik!”

Bedeni gür şifalı bitki kokulu otların içine gömülüyor. Onlarla birleşiyor ve beni sert ağına dolaştırıyor. Fakat yüzü ilginç derecede ilgisiz kalıyor. Gözleri gökyüzünde dolaşıyor, sanki uzaktaki bir gezegenle birlikteymiş gibi. Tek bir ses bile çıkartmıyor. İlk başta hevesliyim ama yavaş yavaş umutsuzluğa kapılıyorum. Doğa Ana'yı becermeye çalışan bir sivri sinek kadar küçük ve zayıf hissediyorum kendimi.

“Bir şey hissediyor musun?”

Gözlerini açıp kapatıyor, gülümsüyor ve güçlü bir kasılma ile beni iştahla içine çekiyor.

Köpek havlaması yayılıyor. Birileri ağır adımlarla koşturuyor. Fener parlıyor.

“Sayın baş komiserim,” diye saftirik bir ses yankılanıyor. “Burada birileri var.”

Başımı kaldırıyorum. Fenerin parlak dairesinin arkasında birkaç siyah karaltı kafasını uzatıyor. Kasketler görünüyor. Telsiz cızıltıları yükseliyor.

“Dur! Hareket etme! Eller havaya!”

İlk iki komut hemen yerine getiriliyor, üçüncüsünü yerine getirmek, o aşamada, imkansız. Praşkova'nın balonları üzerinde kertenkele gibi donmuş haldeyim. Dehşetten yuvalarından fırlayacak gözlerim etrafı tarıyor. Yine mi!?

Yetkili bir ses araya giriyor “Salak! Ş'aptıklarını görmüyor musun?”

“Mizansen olabilir, baş komiserim!” torlak ısrar ediyor.

Köpek sinirli bir şekilde elbiselerimizi ve bedenlerimizi kokluyor. Nemli burnu topuklarımı gıdıklıyor. Karanlıktan kikirdeme sesleri geliyor.

“Kimlikleriniz, lütfen!” Kaptan, yüzlerimizi aydınlatarak yere çömüyor. “Yavaşça, ayağa kalkmadan, olduğunuz yerden...”

Pantolonuma ulaşıyorum ve cüzdanımdan amerikan sürücü belgemi çıkartıyorum, o anda elimde olan tek kimliğim bu. Praşkova, çantasının arabada kaldığını açıklıyor.

“Amerikalı demek,” zarbo manalı manalı yüzünü yamultuyor.

“Amerika’da oturuyorum,” diye belirtiyorum.

İsmimi defterine yazarken “Hanımı otele götürecek hiç mi paran yoktu be adam,” diye mırıldanıyor.

İt sabırsızlıkla hırlamaya başlıyor.

“Luçiya izi tekrar yakaladı, baş komiserim!” diye bağıyor birisi arkamda. “Bu taraftan!”

“Üzgünüm,” diyor polis yerinden zıplayarak. “Cinayetten dolayı bölgeyi araştırıyoruz. Devam edin ve... akıllı olun!”

Adamlar köpeklerin peşine takılıyorlar. Ayak sesleri yavaş yavaş kayboluyor.

Praşkova histerik bir kahkaha atıyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama dümdüz cilalanmış vajinasının kasları organımın başının etrafında demir bir kelepçe gibi kenetlenmiş.

“Bayan Praşkova,” diyorum ciddi bir tonla. “Bırak beni!”

Yüzüne şaşkınlık gölgesi çöküyor.

“Seni tutmuyorum ki!”

“Tam tersi!”

Çatalımı sallıyorum ve canımı acıtan bir gerilme hissediyorum.

“Olamaz!” diye bağıyor. “Kilitlenmişiz!”

Salakça sırtıtıyoruz.

“Daha önce hiç başına geldi mi?” diye soruyorum.

“Hayır, ya senin?”

“İhı...”

“Hadi ya? Peki nasıl kurtuldun?”

“Zarbolari kast ediyorum, fizyolojik sonuçları değil.”

Ona parktaki heyecanlı seksi anlatıyorum. İddia edildiği üzere tarih tekerrürden ibarettir: Bir kez tragedya olarak yaşanan bir şey daha sonra komedyaya olarak yaşanır. Veya tam tersi.

“E, pastoral seks konusunda şanslı değilmişsin” diyor Praşkova.

Cırcırböcekleri gece konserine başlamış, havada seslerinin titreşimleri yayılıyor. Sırtımda karıncalar dolaşüyor, göğüslerinin arasından ise buz gibi ter sızıyor. Sanki bütün dünya, rüzgar, ay, yıldızlar... vajina kaslarının arasına düşmüş. Praşkova ellerini başının altına tıkmış. Beyaz pürüzsüz koltuk altları ayışığını içbükey ayna gibi topluyor. Onlardan içmemek için kendimi zor tutuyorum. Her şeyi unutmaktan korkuyorum: kimim, nereden ve niçin geldiğimi...

“Ayışığının deri için güneş ışığından daha iyi olduğunu biliyor muydun?” diyor dalgın bir halde, sanki plajda uzanmış yatıyormuş gibi.

Aniden “Babamla yattın mı?” diyorum hiç düşünmeden.

“Saçmalama, nereden çıktı bu?”

“Peki Kurtz’la?”

“Hayır, ne Kurtz’la, ne babanla! Deli misin?!”

Güneş tepelerin arkasından doğuyor: turuncu ışınları gözkapaklarıma batıyor. Bu sadece bir kabus mu yoksa? Kopmaya çalışıyorum. Rüya değil. Çizikler içindeki kızarmış derimiz ot kokuyor, yeşillikler dirseklerime ve dizlerime batmış. Boynunda erkenci bir böcek yürüyor. Onu oradan alıyorum.

“Günaydın,” diyor gözlerini kırptırarak.

Çimenlerin arasında zil sesi yayılıyor. Telefonuna böyle çocukça bir melodi yüklediği için sanki rahatsızlık hissediyor. Dört, daha doğrusu sekiz ayak üzerinde kocaman bir insan-böcek şeklinde ses yönünde sürünmeye başlıyoruz.

“Kim olabilir bu kadar erken bir saatte?” diye mırıldanıyor, nokia’sını otların arasından çıkarırken. “Alo, evet...” Birkaç saniye geçiyor. “Kim? Ne!?”

Ani bir gevşeme. Ondan şampanya tıkaçı gibi zıplıyorum. Dehşet içinde organımı inceliyorum, morarmış ve patlıcan gibi şişmiş.

“Ne oldu!?”

Telefonu hala kulağında ama gözleri boş boş ağaçların üzerinde bir yere bakıyor. Sesi soluk, bacaklarının arasından esen yorgun bir esinti gibi:

“Kurtz ölmüş.”

30. ANGO

Geçen hafta en az bin köpek gezdiricisi, bir meslektaşlarının, kendilerine göre haksız olarak işten atılmasından sonra grev ilan etti. Grev, ajanslardaki çalışma şartlarının iyileştirilmesi için çalışan ve şu ana kadar var olan Dogster kuruluşunun yerine geçmeyi amaçlayan yeni "Kayışın İnsanları" sendikası tarafından düzenlenmiştir.

Grevciler; muhtar Bloomberg'in izniyle Central Park yaz sahnesinin yakınlarında çadır kampı kurdular. Parkın tüm girişlerine de görevli yerleştirdiler. Yeni sendikanın yöneticilerinden biri olan Sreten Peroviç, grev eylemlerinin, isteklerinin yerine getirilmesine ve ajanslarla antlaşma imzalanana kadar devam edeceğine söz verdi.

Grev nedeniyle bu sabah birkaç bin New York'lu ev hayvanlarını kendileri gezdirmeye çıkarmak zorunda kaldı. Köpek sahibi ve Fortune dergisinin genel editörü Dick Kirkland da geziye çıkanlar arasında...

Dick Kirkland: Hı-ı-ı, son derece sinir bozucu bir durum gerçekten! (Saatine bakıyor.) On beş dakika sonra ofisimde önemli bir toplantının başlaması gerekiyordu, onu iptal etmek zorundayım. Bugün işe geciken tek ben olmam sanırım. Central Park civarındaki prestijli bölgede yaşayan köpek sahiplerinin önemli finansal kuruluşlarda sorumluluk gerektiren görevlerde de bulunduğunu göz önünde bulundurursak, bu tür toplu gecikmeler borsa endekslerini kısa vadede olumsuz şekilde etkilerse hiç şaşmam.

Meslektaşımız Trend Minor da işe neredeyse yarım saat gecikti. İşverenlerin oluşan ortamı göz önünde bulundurarak işe geciken elemanların cezalandırılmasına karşı önlemler almaları bekleniyor..

Central Park'taki olayların gidişatını takip etmeye devam edeceğiz. Ben Sarah Blockbuster: CBNBS programında kalın!

Panik, üzerimden geçen silindir gibi sıkıştırıyordu beni. Kodumun televizyonunu ne diye açmıştım?! İçgüdüsel olarak tüm bu tantana geçene kadar bir yere gizlenmek geçti içimden. *No way!* Yolu yok. Köpek oyununa tahmin edebileceğimden daha derin bulaşmıştım...

Kahvemi yuttum, alelacele giyindim ve hemen dışarıya fırladım. Büyük Beyaz Leydi, eski forda artık öyle di-yordum, girişin önüne serpilmişti. Komşular minnacık yeni arabalarıyla şehirde turlarken onu oraya dün gece yerleştirmiştim. Sileceklerin altında not buldum: *Makul bir ticari önerim var, ilk uygun fırsatta arayın, lütfen...* Numara ve isim takip ediyordu – Roger Quote.

İsim bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine da arama-ya karar verdim. Park girişinden hemen önce telefon kulübeleri vardı. Quote bende kararlı ve işini bilen bir beyefendi izlenimi bıraktı. Yakında oturuyormuş ve sabah geçerken arabayı fark etmiş. Satılık olup olmadığını merak ediyordu. Duruma göre, diye mırıldandım. Saat 17'de, arabayı bıraktığım yerde ayrıntıları konuşmak üzere buluşmayı teklif etti.

“Teklifim ilginizi çekecektir, bundan şüphem yok...”

“Okey,” dedim tereddütle.

Sreten ve takımı bir ağacın altına daire şeklinde oturmuş savaşın strateji ve taktiklerini tartışıyorlardı. ‘Kayışın İnsanları’ tişörtlü kızlar yaz tiyatrosu kasalarının önünde bir ileri bir geri gidip duruyorlar ve bekleyenlere broşürler dağıtıyorlardı.

“Arkadaşlar, bakın kim geliyor,” diye bağırdı Sreten beni görünce. “Bizim adamımız! Bir bakayım şunlara, denetleyeyim demiş.”

Başlar otomatik olarak bana doğru döndü. Bakışlarında kınama okudum. Birkaç dakikalığına beni kendi yaygımda kızarmama bıraktı, sonra da yaklaşmam için işaret etti.

“Nereye kayboldun, be, Bulgar kardeş? Telefonum bozulacaktı seni aramaktan! Şimdi davamız sensin! Dün akşam basın açıklaması yaptık, dava ise ortada yok. Olur mu böyle bir şey yahu?”

Ailevi sorumluluklarla ilgili bir şeyler geveledim, bu, küçümseyici gülümsemelere neden oldu. Sreten bana ekibi tanıttı: Kel kafalı Vatzek, büsbütün saç örgülerine dolanmış, Umbrella adında koyu tenli bir yaratık, Belarus’lu zayıf beyaz Natalie, dudağında yara izi olan Dietrich diye biri v.s, her cinsiyet, renk ve ırktan toplam on iki kişi, üç *native* dahil.

Kendime geldikten sonra “Teşekkür etmek istiyorum,” dedim, “Gösterdiğiniz dayanışma için. Gerçekten duygulandım! Bu sabah televizyondaki röportajları seyrederken olup bitenlerin önemi, benim şahsi vakamın çok daha ötesinde yer alıyor diye düşündüm.”

“Evet, doğru,” dedi Sreten başı ile onaylayarak. “Biraz önce, aralarında şahsen Noam Chomsky’nin de bulunduğu bir grup ilerici düşünürün, davamız lehine açık mektup imzaladıklarını öğrendim.”

Umbrella elini kaldırdı: “Onu okuyabilir miyim?”

“Tabi ki, oku!” diyen sesler yükseldi.

“Sevgili dostlar! Kayışın insanları!” diye okumaya başladı kadın heyecandan takılarak. “Son yirmi yıldır örgütlü işçi hareketinin o kadar acı ve fedakarlıkla kazandığı tüm haklarından tarihi bir geri adım atma sürecine şahit olduk. 80’li yılların başlarından beri gelişmiş ülkelerde cereyan eden sanayi sonrası topluma geçiş süreci, pratikte sendika yapılarını parçaladı ve zayıflattı. Gittikçe

daha fazla sayıda işçi hizmet sektörüne geçiş yapmaktadır. Orada, yoğun iç rekabet ortamında, *ano-nim-le-şerek*,” kız bu kelimeye takıldı, “ve sık sık iş değiştirmekten yön duygularını yitirerek, bu insanlar dayanışma refleksini de yitiriyorlar. Soğuk savaşın sonu, bu kaygı verici sürece ek bir güç kazandırdı. Varşova Paktı’nın hayaletinden kurtulan kapitalistler kısa süre içinde sosyal sorumluluklarını unuttular. Bugün, altmışlarda ve yetmişlerde proleterler önünde geri atılan tüm adımların sadece düşmanı yanıltacak stratejik adımlar olduğu her zamankinden daha açık görünüyor. Tehlikenin artık geçtiği, konformizmin ise çalışanların sıralarını gevşettiği şu anda, hakları yavaş yavaş ellerinden alınıyor. ‘Refah devleti’ kavramı, piyasa ekonomisi yobazları tarafından gece gündüz reddedilmekte, dini tepkiler ise yakın zamana kadar düşünülmesi imkansız olan bir koro halinde onlara eşlik etmekte. Reklamlar ve medyanın yardımı ile biçimsiz bir tüketici kütlesine dönüştürülen kiralık emekçiler, bu kütlenin parçası olmaksızın kurtulabilecek mi? Bu ülkede sosyal kuruluşların zayıflamasının durup durmayacağı bu soruya bağlıdır. Şimdi, eski proletarya mirasçılarının artık savunma sanayinin kucağına gömüldüğü bu noktada, sahneye çalışanların en marjinal katmanları çıkıyor. Kayışın insanları şunu söylüyor.” Umbrella kısa bir ara verdi. “Sömürüye HAYIR! Anonimliğe HAYIR! Adaletsizliğe HAYIR!”

Birisi alkışlamak için acele etti ama Umbrella daha var işareti yaptı.

“New York’un tüm dürüst sakinlerini protestolarına katılmaları için davet ediyoruz. Unutmayın ki ‘esnek emek piyasası’ her birinizi onların arasına gönderebilir! Hadi şimdi harekete geçelim!” İmzalayan düşünürlerin isimleri takip ediyordu.

Vatzek “Uauv!” diye hayretini safça ifade etti.

Diğerleri derin düşünceler içinde başlarını sallamaya başladı, sadece Sreten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Yeterince somut değil! Kuram pompalamışlar!”

Natalie “*Anomik* ne demek?” diye bağırdı.

Garip bir sessizlik oluştu.

“Anonim’den geliyor sanırım,” diyerek sözü aldım. “Büyük şehirdeki insanın durumunu açıklayan oldukça yeni bir terim.”

“Ama ne anlama geliyor!?” diye tekrarladı sabırsızlıkla Natalie.

“Anonim, asosyal, depresyonlu, yalnız, intihara meyilli’nin anlamlarını birleştiriyor.”

“Elinin altında bir Büyük Webster’ın olması her zaman yararlıdır,” dedi Sreten.

Kısa bir tartışmadan sonra düşünürlerin mektubunun yine de çoğaltılıp diğer malzemelerle birlikte gelip geçenlere dağıtılmasına karar verildi. Natalie ile bana East Village’de bulunan bir fotokopi merkezine gitme gibi özel bir görev verildi, orada *hareketin* taraftarı olan Miro diye biri çalışıyormuş.

Natalie, Lukaşenko rejiminden kaçtığını iddia ediyordu. Bir süre ekmeğini masaj salonunda kazanmış, ama saksafon sorunu yaşıyormuş, bunu bant usulü yapmasını bir türlü öğrenememiş, ya gerektiğinden fazla itina gösteriyormuş, ya da aniden ilgisini yitiriyormuş, bu da emeğinin verimliliğini önemli bir ölçüde düşürüyormuş, sonunda da işten atmışlar. Oldukça *anomik* olmuş ama psikodrama grubunda bundan rahatsızlık duymadan söz etmeyi öğrenmiş. Şimdi okeymiş. Memleketinde animasyon yaptırmış ama grafik dizayn alanına geçmeyi düşünüyormuş. Tüm broşürlerin tasarımı benim işim diye övündü. Birilerinin onları fark edip düzgün bir iş teklifinde bulunmasını umuyormuş.

“Çok sevimliler!” diye onu ikna etmeye acele ettim.

Fotokopilerin çıkmasını sohbet ederek beklerken, o da sigarasını içerken, son iki gün içinde yaşadıklarımın son derece gerçek dışı olduğu hissine kapıldım. Kırmızı benzin

pompaları, Exman, Varava, Yureviç'in görüntüleriyle birlikte, huzursuz bir rüyanın parçaları gibi hafızamda hayal meyal belirliyordu. Sonra Roger Quote'un ticari teklifini hatırladım. Öğleden sonra dördü geçiyordu. Natalie'ye malzemeleri götürmesine yardım ettim, acil bir işimin olduğunu söyledim ve eve doğru acele ettim. Büyük Beyaz Leydi'yi yerinde bulup bulamayacağım konusundaki belirsizlik beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bilincimin karanlığında, gerçek ile rüyalar arasındaki sınırın iç içe geçtiği yerde eriyip gitmesin sakın?

Bıraktığım yerde duruyordu. Kocaman, beyaz ve yaşlanmış diktatör yatı gibi ağır başlıydı. Bir kuş, ön camın üstüne kakasını yapmıştı. Yerden bir kağıt parçası alıp temizledim.

"Hey, bayım, bu arabanın sahibi siz misiniz?"

Uzun boylu adam hızla sokağın beri tarafına geçti. Sporcu duruşu ve nüfuz edilmesi imkansız altınımsı bir teni vardı. Altmış yaşlarında olmalıydı, tümüyle beyazlar içindeydi.

"Adım Roger Quote. Bu sabah sizinle konuştuk, öyle değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Nasıl sahip oldunuz ona?" dedi kaportayı sıvazlayarak.

"Babamdan kaldı."

"Herhalde ona çok değer veriyorsunuz?"

"E, tabii ki, benim için değerli..."

"Yirmi bin yeterli olur mu?"

"Efendim?" gözlerim pörtledi.

"Onu hemen satın alabilirim. Ama pazarlık yapmayacağım!" diye uyardı Quote. "Uzun zamandır böyle bir şey arıyorum: *T-bird*, çift kapılı, landau tipi. Ama hep bir takım hurdalara rast geliyorum. Yanılmıyorsam bu seriden Dearborn'daki 1969 sergisi için sadece 900 adet civarında üretildi. Çoğu uzun zaman önce eritildi veya araba mezar-

lıklarında çürüyüp gidiyorlar... Böyle bir yakıt gideri ile şaşılacak bir şey de değil doğrusu!”

20 000! Bu kaç it çarpı kaç mil ediyordu?

“Düşünüp taşındığınızda bana haber verirsiniz, değil mi? Daha iyi bir teklif bulamayacaksınız. Bu ulaşım aracından çok bir eser. Sadece meraklıları için değer taşır. “Elmaslar Sonsuza Dek Kalır”ı seyrettiniz mi, Bond ile olanı?”

“Bond?” diye tekrarladım salakça.

“Mutlaka seyredin. Orada tam bunun gibi bir *T-bird* boy gösteriyor!” Adam hasır şapkasının kenarına dokunarak aşağı doğru sokakta ilerledi.

Eve çıktım, elbiselerimi çıkardım ve düşün altına girdim. Satış konusunda acele edersem kardeşimin asla haberi olmayacak ve tüm paralar bana kalacak diye geçti aklımdan. Sonra utandım. Bu düşünce doğru değildi. Daha ıslak halde dolaptaki son birayı çıkardım, müzik setini açtım ve klimanın önüne kuruldum. Yirmi bin demek! Bu artık *yeni bir başlangıç* demekti! Oldukça iyi bir başlangıç! Nesnelerin daha havada uçtuğu, onları yakalamadan önceki an her zaman en keyiflisi olmuştur.

Telefon beni derin düşüncelerimden çıkardı. Herhalde ‘Kayışın İnsanları’ydı. Davalarının peşindeler. Ben taşaklarımı klimada serinletirken onların benim işe geri dönmem için otların ve tozların arasında yuvarlanmasından rahatsızlık hissettim. Diğer taraftan ise şimdi artık bu boktan iş olmadan da rahatlıkla geçinebilirdim. Ama bunu onlara söyleyemem. Onları üzeceğim, Sreten ise bunu hak etmiyor. Telefon çalmaya devam ediyordu. Cevap vermeme düşüncesi baştan çıkarıcıydı. Sonra kardeşimin olabileceği aklıma geldi. Şimdi arabadan söz etmem lazım mı acaba? Ben de ne boktan bir adamım ya?

“Engus?” ahizeden kaypak bir ses geldi.

Yerimde donakaldım.

“Ben, Fiona.” Sessizlik. “Her halde bana çok kırgınsın, ha?”

“Kim olduğunu bilmediğimi sanma, Dian Pringle,” dedim kasvetle.

“Bana kızmakta haklısın. Böyle olmasını istemezdim. Beni zorladılar! Sana yaşattıklarımın dolayısıyla o kadar üzgünüm ki...” İç çekme ve uzun bir sessizlik takip etti. “Senden hoşlanıyorum, Engus. Gerçekten. Bizim ilişkimizden bir şey olabilirdi diye düşünüyorum...”

“O zaman neden bunu yaptın, tanrı aşkına!?”

“Beni zorladılar, Engus!” diye tekrarladı. “Bak, işler biraz karışık. Bir gün anlatırım. Önemli olan köpeği sana iade etmeleri için onları ikna etmiş olmam.”

“Zuckero’yu bana iade mi edeceksiniz?!”

“Evet, olaylar çok daha ileriye gitti...”

“Sadece bundan dolayısı mı?”

“Senden dolayısı! Artık bu işte kalmayı düşünmüyorum. Akşam tam onda köpekle birlikte Roosevelt Island’ta olacağım. Eski kliniğin bahçesinde...”

“Nerede bu?”

“Haritaya bak. Seni bekleyeceğim, Engus!”

Ona teşekkür etmem gerekiyor muydu? Bunu yapmak zorundaydı, tanrı aşkına! Aslında içimden onu öpmek geliyordu ama sadece “Görüşürüz, “ diye mırıldadım.

Görevli çarşafı hızla kaldırıyor. Kurtz'un sarı mavi suratı Meksika ölüm maskesi gibi gözünü dikmiş tavana bakıyor. Praşkova'nın sipsivri parmakları dirseğime dalıyor. Parfümünün kokusu morgdaki yoğun dezenfektan kokularıyla karışıyor. Masanın diğer tarafında elçilikten gelen adam dikiliyor: siyah takım elbiseli, yakasında amerikan bayrağı rozeti var. Bay Reed diye biri, konsolosmuş. Uzun boylu, kırmızı suratlı. Sarı perçemi hüzünle alnının üzerine sarkmış.

"O mu?"

"O," diyorum başımla da onaylayarak.

"O," diye tekrarlıyor Praşkova.

Bir dakikaya yakın bir süre gözlerimizi şekilsiz hatlarından ayıramıyoruz, bakışlarımızın iplerini dişlerinin arasında sıkıştırmış tutuyor sanki. Sakalının uçlarında gümüşümsü bir parlaklık var. Görevli, yok olup geri gelen nesnelerle numara yapan sihirbaz gibi çarşafı tekrar üzerine atıyor .

Konsolos, imzalamamız için bize ölüm raporu tutanağını uzatıyor.

"Çeviriye ihtiyacınız var mı," diyor Praşkova'ya dönerek.

"Hayır."

İmzalarımızı atıyoruz. Tıp Akademisi'nin bodrum katından çıkıyoruz ve neredeyse aynı anda güneş gözlüklerimizi takıyoruz.

“İki saat sonra Frankfurt’a uçuyorum,” diyor bana dönerek. Bu mezarlık için yeni yatırımcılar arayacağız. Önümüzdeki hafta döneceğim ama sen herhalde burada olmazsın. Tekrar bu tarafa geçersen ara. Veya arama, nasıl uygun görürsen...”

Ayaklarının ucunda hafifçe yükseliyor ve yanağını neredeyse dudaklarımın kenarından öpüyor.

“Ben keyif aldım... her şeye rağmen,” diyor.

Biçimli güçlü baldırlarını Lexus’a kadar takip ediyorum.

“Elçiliğe kadar gelmenizi rica edebilir miyim?” Reed’in ısrarlı sesi geliyor. “Bay Kurtz’un eşyaları arasında kapalı bir zarf bulduk. Vasiyet olabilir. Açılışında orada bulunmanızı istiyoruz.”

Tıbbi raporda ölümün ev şartlarında üretilen kalitesiz alkolle zehirlenme sonucunda meydana geldiği belirtilmiş. Onunla birlikte yerel hastaneye üç kadın ve iki erkek daha başvurmuş. İçki, lojman alanına galvanizleme bölümünde teknisyen olan Stamat adında biri tarafından sokulmuş. Kendisi ağır derecede zehirlenmiş durumda. Şu ana kadar söz konusu alkolü kendi mi ürettiği, yoksa onu üçüncü bir kişiden mi aldığını tespit etmek imkansızmış. Toplantı bahanesine de daha açıklık getirilmemiş. Dağ kadar kızartılmış kumru da varmış. Dram sabaha karşı birde yaşanmış. Ambulans çağıraramamışlar.

Lojmandaki telefonlar çalışmıyormuş, Kurtz’un cep telefonu da kapalıymış, oluşan panikte de (karmaşık özelliklerinden dolayı) işlevsel hale getirilememiş. Başka ulaşım aracı olmadığı için kurbanları bir otokara yüklemişler ve Radomir yolunda ağır aksak ilerlemeye başlamışlar. Fakat hastaneye 500 metre kala akü düşmüş ve ağır arabayı ta girişe kadar itmek zorunda kalmışlar. Kurtz artık can çekiyormuş. Hayatı için bir iki saat savaş vermişler, ama sabaha karşı her şey bitmiş. Hemen elçilikle temasa geçmişler ve öğlen civarında gayretkeş Mr. Reed artık Radomir’deymiş. Cesedin Sofya’ya naklini or-

ganize etmiş, olay yerini incelemiş ve ölünün eşyalarını toplamış.

“Bu delikte niye yaşamış ki?!” hayret ediyor Reed.

“Şirketin durumunu ayrıntılarıyla incelemek için,” New York’ta verilen talimatlar doğrultusunda açıklama yapıyorum. “*First hand experience*. O eski ekolden bir profesyoneldi.”

“Anlaşılan popüler bir şahsiyetmiş...” diyor yeni Amerikan elçiliğine gitmek üzere “Çerni Vrh” caddesini tırmanırken. “Uğurlamaya en az iki yüz kişi geldi, çiçekler getirmişlerdi. Gerçekten üzgün görünüyorlardı!”

“Belirli bir ölçüde...”

“Onu son ne zaman gördünüz?”

“İlk ve son,” diye belirtiyorum. “Hafta başında. Radomir’deydim, onunla konuştuk.”

“Ne hakkında?”

“*Business as usual*... Bizim şirketimiz Steel Works’ın danışmanı, Steel Works ise BORGRU’nun özelleştirilmesine katılmayı düşünüyor.”

Elçilik, güvenlik nedeniyle şehir merkezinden taşınmış. Vize için bekleyenlerin sürekli kuyruğunu görmek için bakıyorum ama ya çok erken, ya da onlar için ayrı bir mekan belirlenmiş. Yaklaşık yüz daha kaygılı şahısla birlikte eski konsolosluğun önündeki minik meydanda vizeli pasaport bekleyişimi hatırladım. Öğleden sonra saat tam dörtte koltuğunun altında pasaport dolu bir kutu ile bir görevli kadın çıkıyordu içeriden, yanında bir güvenlik görevlisi ile birlikte. Belgeleri çıkartıp teker teker insanların adlarını bağıırıyordu. Kalabalıktan eller uzanıyordu, pasaportları alıp anında beklenen sayfaya çeviriyorlardı.

Skenerden geçiyorum, ıvır zıvırlarımı toplarken hat-tın diğer tarafında duran Reed bana rahatsızlık dolu bakış fırlatıyor. Zamanlar böyle, ne yapalım. Neredeyse boş, penceresiz bir odaya götürüyor beni. Kurtz’un eşyaları, şirketin logosunu taşıyan laptop dahil, iki büyük masanın

üzerine dizilmiş. Nesnelere indirgenmiş, parçalanmış bir beden. Morgda bile hissetmediğim bir iğrenme kaplıyor beni.

“First hand experience,” diye tekrarlıyor Reed. “Eee, edinmiş onu! Müdürlerinize haber verdiniz mi?”

“Şirket, rahmetli Mr.Kurtz’un cesedinin ülkesine gönderilmesi ile ilgili tüm masrafları üstleniyor. Ben tabuta eşlik edeceğim.”

“Ne kadar insani, gerçekten! Çünkü sigorta ile ilgili sorun çıkacağından korkuyorum. Sigorta şirketi temsilcileri, poliçenin aşırı alkol alımı sonucunda meydana gelen hasarları karşılamadığı konusunda kesinler. Akrabalar, tabii ki, dava açabilir, bu bizim işimiz değil.”

“Sigortacılar,” diyorum karamsarca baş sallayarak, “her zaman sorunun bir parçası olur, çözümün değil.”

“Çok haklısınız! Bu neredendir merak ediyorum.” Reed masadan bir anahtar kaldırıyor ve anahtarın başındaki gözden bana bakıyor.

BORGRU dairesinde kilitli odasını hatırlıyorum. Kurtz’un eşyalarının geri kalanı her halde orada.

“Anlaşılan bizi daha çok iş bekliyor. Kahve alır mısınız?”

Dışarıya çıkıyor ve iki karton bardak bulanık elçilik kahvesi ile dönüyor. Güçlü klimanın emip savurduğu serin hava, görünmeden etrafımda hareket ediyor. Mavi gömlekli, yaka karth siyah genç bir kadın giriyor. Gerdirilmiş saçları reçineli ip gibi alnına yapışmış. Reed, Miss Burk diye onu kısaca tanıtıyor. Miss Burk ona bir makas uzatıyor. Zarf eski görünüyor, üzerinde yazı yok. Konsolos bir tarafını dikkatle kesiyor ve birkaç sıkça yazılmış sayfa çıkartıyor. Bakışını harflere dikeyliyor, gözleri merdivenlerde kaçırılan top gibi bir satırdan başka bir satıra atlıyor. Sayfanın sonuna kadar ulaşıyor ve kendini çaresizce bize doğru atıyor.

Sayfayı çevirip okumaya devam ediyor. Hızla soğuyan kahveden bir yudum içiyorum. Kurtz’un eşyaları yerinden

çıkarılan organlara benziyor. Masanın alt köşesinde birkaç çift ayakkabı dizilmiş: Timberland mokasenler, spor ayakkabılar, sandaletler, terlik. Bağırsak gibi iç içe geçmiş bir yığın kirli çamaşır. Diğer elbiseler, belki Miss Burk'ın kendisi tarafından, özenle ayrı ayrı katlanmış. Onların etrafında güneş gözlükleri, Norelco marka elektrikli tıraş makinesi (bende de ondan vardı, ama daha eski bir model), en az 30 000 dolar değerinde Patek Philippe markalı saat, neredeyse kullanılmamış Burberrys parfümü dizilmiş. Bayağı şişkin bir cüzdan. Amerikan pasaportu. İşaretsiz metal dolma kalem. Ekşimeye karşı ilaç tüpü. Centrum vitaminleri. Elinde dikkatimi çekmeyen yakut taşlı kararmış bir yüzük. Ucu yıpranmış elektrikli diş fırçası. Robot gırtlakını anımsatan Vertu cep telefonu. Ve tabi ki masanın en üst köşesindeki siyah yassı Think-Pad kutusu. Bu dizilişin kendiliğinden mi, yoksa belirli bir konseptte göre mi ortaya çıktığı konusunda bir fikrim yok. Babamın eşyalarını da böyle kümeler halinde hayal etmeye çalışıyorum. Nikodimov'un kelimeleri aklıma geliyor: hiçbir şey ölü bir yabancının yarattığı acıma duygusunu yaratamaz.

"Her tür tipe rastlamışımdır ama ilk defa böyle bir şey görüyorum!" Reed hayret içinde bana bir sayfa uzatıyor.

"Connecticut Eyaleti kanunlarına göre 24 Nisan 1997 tarihinde Leopold Kurtz ve Inter Space Funeral Express Inc. arasında peşin cenaze sözleşmesi... Sözleşme şartlarına göre Alıcı satın almaya, Satıcı ise aşağıda sıralanan hizmet ve malları satmayı kabul etmektedir.."

Reed "Oku, oku!" diye dürtüklüyor.

"Ölüyü yakma - 1 500 dolar.

Kül saklama kabı - 2 000 dolar.

Difüzör - 15 000 dolar.

Külü yer küresi çevresine dağıtmak için nakliye masrafları:

DCY (düşük cenaze yörüngesi) - gram başı 995

YCY (yüksek cenaze yörüngesi) - gram başı 1295

Nakliye, Vanderberg havacılık bazından fırlatılan Falcon tipi özel roketler tarafından yapılmaktadır. Uçuş grafiğine göre..."

"Uzayda cenaze!?" diye afallayıp kalıyorum.

"500 000 dolarlık depozito yatırmış. Tüm işlem bir milyona mal olacak!"

"Mr. Kurtz varlıklı bir insandı."

"Ama neden? İnsan yer yüzünde doğuyor, burada kalması da icap ediyor!"

Düşünmeye başlıyorum. Mantıklı geliyor. Ama Kurtz olayında değil.

"Bildiğim kadarıyla ne evi, ne ailesi vardı. Uçan Hollandalı gibi projeden projeye gezip duruyordu."

Konsolos başını kaşıyor ve sözleşmeyi tekrar zarfa koyuyor.

"Aslında bu bizim işimiz değil."

"Mr. Reed, Kurtz'un bilgisayarını bana teslim etmenizi rica etsem. O, içinde kayıtlı olan tüm verilerle birlikte, şirkete ait."

"Evet, tabii ki." Gözleri yassı siyah kutunun üzerinde duruyor. "Fakat soruşturma daha tamamlanmadı. İçinden olayı ilaveten aydınlatacak bir şey çıkabilir."

"İçinde ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Fakat ne olursa olsun bilgiler şirket sırrıdır. Hayati önem taşıdıkları ortaya çıkabilir. "

Reed ve Burk anlamlı anlamlı bakışıyorlar.

"İşimizi bitirir bitirmez onu size göndeririz," diyor Burk.

"Yarın diğer eşyaları toplamaya da uğrayacağız," diye açıklıyor Reed.

Burk bana kapıya kadar eşlik ediyor.

Sıcak hava, klimanın soğuttuğu bedenimi iştahla yalamaya başlıyor. Yeni asfaltlanmış sokağın üzerinde hava titreşiyor. Yaklaşık yüz metre sonra caddeye çıkıyorum. İki yönde de tozlu arabalar vızır vızır çalışıyor. Tramvay

durağının yanında, cılız söğüt gölgesinin altında terlikli, kavrulmuş bir tip çömmüş bekliyor. Arkasında koyu yeşil bir karpuz dağı yükseliyor.

Yolunu şaşırmış birine benzediğim için elinin üstünde mavimsi bir güneş dövmesi olan esmer, cins bir kadının dikkatini çekiyorum.

“Büyük kısmet bekliyor seni, delikanlı,” derken kadının kızılımsı altın dişleri parlıyor. “Para, çok para görüyorum! Ama bir kederin var...”

Elimi almak için uzanıyor ama ben kendime doğru çekiyorum. Cebimde iki leva buluyorum, parayı veriyorum ve beddua ile kutsama arasındaki bir ifadenin takibi altında koşmaya başlıyorum.

32. ANGO

Midtown'un kalbinde gece gündüz hareket eden neon magmasına sadece bir taş atımlık mesafede olan Roosevelt Island, akşam saat onda dünyanın en sessiz yeridir. Terkedilmiş bir mavna kadar sevimsiz, sümük şekilli ada, Queens ve Manhattan arasında, East River'ın sularında sallanıyor. Alt tarafında sarmaşıklarla kaplı eski hastane-nin kalıntıları dikiliyor, kalan kısmı kişiliksiz gri evler ve alçak binalarla kaplı. Burada yaşamak pek prestijli değil, ama çok tehlikeli de değil. En azından ilk bakışta öyle görünüyor. Arabamı ıssız sokaklarda yavaşça sürerken 'ama kesinlikle bunaltıcı' olmalı diye düşünüyordum. Herhalde delilerin tedirgin edici yakınlıkta oluşundan dolayı burada yıllarca herhangi bir eğlence merkezi, restoran, bar veya sinema olmamıştır. Hiç kimsenin kalıcı olarak yerleşmeyi düşünmediği bir ara durak görünümü var.

Çalıntı köpek gizlemek için mükemmel bir yer!

Buraya metro ile de gelebilirdim ama itle şehir boyunca aptallaşmamın bir anlamı olmaz diye düşündüm. Üstelik hâlâ ona sahip iken Büyük Beyaz Leydi ile yolculuk yapmak da istiyordum. Quote'un teklifi karşı konulamaz nitelikteydi, ama hevesim gittikçe sönüyordu. Dürüst olmam gerekiyorsa arabayı hiç satasım yoktu. Alçak karanlık arabaya her bindiğimde vücudumun her yerini kapsayan bir rahatlığa kavuşuyordum, kendimi filikada gibi korumaya altında ve emniyette hissediyordum. Bu hissi herhangi bir para karşılığında alamayacağımı biliyordum.

Pazar ekonomisinin işlemediği bazı durumlar vardır, bu kadar basit.

Arabayı son sokak lambalarının aydınlattığı dairenin içine park ettim ve karışık duygular içinde karanlık çizgisini aştım. Bu çizginin ötesinde eski tımarhane arsası başlıyordu. Zuckero'yu Yence'lerin girişine bırakamazlar mıydı sanki? Bu sirk de neyin nesiydi böyle? Bir anda Sreten veya adamlarından birini yanımda getirmediğim için üzüldüm. Nereye gittiğimi söylemek için aramadım bile! Olayları gereksiz yere daha karışık hale sokarlar diye korkuyordum. Ama karanlığın içine girdikçe salaklık etmiş olduğumun daha da farkına varıyordum. Dian Pringle olarak da bilinen Fiona Eagalton'a inanmak için ne tür bir gerekçem vardı? Hiç! Öylesine, bir yok uğruna ortadan kaldırıvereceklerdi beni. Bakmışsın, ne adam varmış, ne dava.

Saat onu geçiyordu, gür çalılıkların arasında rüzgarın getirdiği parçalanmış naylon poşetleri hışırdıyordu. Yarı yıkık binaların girintili çıkıntılı karartısının ardından Manhattan'ın birbirine karışan mavimsi renklerdeki cam kuleleri boyunlarını uzatıyorlardı. Ne Dian'dan eser vardı, ne de beni aslında buraya getiren zavallı Zuckero'dan. Kafama bir darbe almadan paşa paşa tüymeyi düşünüyordum ki geceyi ince, uzun bir köpek havlaması deşti. Zuckero!

Bana borçlu olduğu açıklamalardan kaçmak için onu bir yere bağlayıp tüymüştü anlaşılan. Belki de çetesi ağır balyozlarla etrafta dolaşıyordu. Ama benim hesabımı görmek isteselerdi bunu şimdiye kadar çoktan yapmışlardı.

Havlama en uzaktaki kanattan geliyordu. Kırık dö-kük camlar sivri dişlerini gösteriyordu. Giriş kapısı sonuna kadar açıktı. Tahta levhalarla çivilendiği belliydi ama tahtalar büyük bir ihtimalle yerli hayalet avcıları tarafından yerinden sökülmüştü. İçeriden hala yoğun bir hastane kokusu geliyordu. Ayağım istemeden metal bir lazımlığa takıldı, lazımlık beton zeminin üzerinde ürkütücü bir

şekilde tangırdadı. Zuckero ritim içinde havlıyordu. Koridorun dibinden dumana bezeyen hafif turuncu bir ışıltı süzülüyordu...

Işıldaklar daire şeklinde dizilmişti, en az otuz tane olmalıydı. Cereyan alevlerini sallıyordu ve odanın duvarlarının yamulduğu hissini yaratıyordu. Dairenin ortasında orta büyüklükte bir kutu duruyordu. Neredeyse sesli olarak “Manyak piçler!” diye küfrettim.

İçeriden iç parçalayıcı bir havlama geldi. En karamsar sezgilere kapıldım. Kulaklarını kestiklerini veya benzer bir şey yaptıklarını düşündüm. Işıldakların üzerinden atlayıp kutuyu açmak için uzandım.

Arkamdan “Dur!” diye bir ses gürledi.

Duvarlarda kocaman kasketli gölgeler dans etmeye başladı.

“Yakaladık onu, sir!”

“Öyle görünüyor...” Sonenfeld’in sesini tanıdım.

“Geri, geriye çekil!”

Burnumun dibinde kalın, gri, yağ kokan bir silah ucu sivrildi. Birileri ellerimi arkaya doğru bükte. Bileziklerin soğuk halkaları bileklerimin etrafında bir şrak sesiyle kapandı.

“Gözüm üstünde olacak dememiş miydim?” Sonenfeld parmağını yüzümün önünde savurmaya başladı. “Ne yapmayı planlıyordun, ha?”

“Sahiplerine iade etmeyi, tabii ki?”

“Bakın ne buldum, sir, kutunun dibindeydi!”

Polislerden biri sapının ucunu mendiliyle tutarak yerden kocaman siyah bir satır kaldırdı.

“Bu mizansen, görmüyor musunuz?” diye bağırdım.

“Tabii ya, inanıyorum sana,” diye püfledi Sonenfeld. “Bir de rastlantıya bak, bugün sözleşme süresi sona eriyor. Onu nasıl bir halde iade edecektin? Bacaksız, kafasız halde mi? Ama ondan önce ondan adak yapacaktın, değil mi? Her şeyi biliyorum! Reddetme! İnternette iğrenç Bul-

gar adetleriniz hakkında okudum. Zavallı hayvanları bağlayıp evirip çeviriyorsunuz, kim bilir daha ne işkenceler ediyorsunuz... Kahrolası putperestler! İğrenç ibadetlerinizi kendi dağlarınızda yapabilirsiniz ama burada asla! Amerika, oğlum, bir Hristiyan ülkesidir. Köpek kesmiyoruz, onları yemiyoruz da, ne de iç organlarına bakıp kehanette bulunuyoruz. Burada – ayağını yere vurdu – sadece İsa'ya inanıyoruz. İsa hakkında hiçbir şey duydun mu? Duymamış olsan da hapishanede duyacaksın! Paul, şu kahrolası haklarını oku da gidelim..." diye adamlarından birine talimat verdi. "Bu yamyam yüzünden bir de koca bir grev yaptıklarını düşündüğümde!... Ha-ha! Bu sendikacıların yarın suratlarını görmek isterim...!"

İki polis kutuyu artık açmıştı ve pörtlemiş gözlerle içine bakıyorlardı. Zuckero çığlık atmaya devam ediyordu.

Sonenfeld "Susmayacak mı bu pislik yahu?" diye patladı.

Polislerden biri çekinerek "Korkarım bu aradığımız köpek değil, sir!" dedi.

"Ne!?"

Adam elini kutuya soktu ve yumuşak tüylü bir oyuncak çıkardı.

"Zekice!" dedi diğeri sırasıyla küçük bir ses kayıt cihazı çıkartarak.

Düğmeye bastı ve havlama kesildi.

Bir an, Sonenfeld'in telsizi vızıldamaya başlayana kadar, sessizlik ortama hakim oldu. O, keskin bir hareketle ahizeyi kaldırdı, kendini tanıttı, başka bir şeyler söylemeye kalkıştı ama karşıdan gelen söz seline kapıldı. Bunun sonucunda yüz ifadesi birkaç sefer değişti ve sonunda suratı gelişmiş ülkelerde *mentally deprived* olarak isimlendirilmesi kabul gören kişilerin ifadesini aldı.

Meslektaşları ona merakla bakıyordu.

"Yence biraz önce polisi aramış, "dedi birden tedirginlik içinde. "Biri Zuckero'yu binalarının girişine bırakmış."

Bileklerimde hâlâ bileziklerin izleri belliydi ama Sonnenfeld'in o andaki hali, haksız yere yaşadığım tüm acılarını telafi ediyordu. Tutarlı öyküsü tümüyle yıkılmıştı. İnternet araştırması boşuna gitmişti. Benim aracılığım la kayışın insanların itibarını sarsmak için rüşvet aldıysa şimdi onu iade etmek zorundaydı. Altını ıslatmış gibi görünmesinin ötesinde, sanki tüm bir fil sürüsü orman meyhanesi çıkışında üzerine çişini yapmış gibiydi. Diğer dört polis ona meslektaş hasetliği ile karışık bir acıma duygusu ile bakıyordu.

Park yerime, sağında ve solunda üçer metrelik boşluk bırakarak kırmızı bir bıdık kurulmuştu. Şansım anlaşılan sınırlıydı. Büyük Beyaz Leydi'yi sokağın ta alt tarafına sığdırabildim. Şimdi artık fiyatından da haberdar olduktan sonra sigortamın olmaması beni gittikçe daha tedirgin ediyordu. Yine de tüm bu kargaşanın içinde bu önemsiz bir mesele sayılırdı. Anahtarlarımı şingirdatarak girişe kadar yürüyerek döndüm, o sırada küçük arabanın kapısı açıldı.

“Engus!”

“Sen!?” Yerimde donup kaldım, onu bir anda tanımadım, saçları çok kısa kesilmişti. “Tanrı aşkına neler oluyor?”

“Her şeyi anlatacağım...”

Fiona-Dian çabucak dışarıya çıktı ve girişin gölgesine daldı.

“Size çıkabilir miyiz?”

“Evet, tabii ki...” Kapıyı açmak için acele ettim.

Vücudundan hafifçe parfümlü ter kokusu ile karışık gergin bir sıcaklık yayılıyordu. Uzun yırtmaçlı siyah keten elbisesini ve dizlerine kadar bağcıkları olan bir takım düz taban sandaletler giymişti. Boynundaki anahtar dövmesini daha şimdi fark ettim.

Yuvarlak kırmızı koltuğa attı kendini, sonra ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı.

“Bak, bana öfkeli olduğunu biliyorum, haklısın da! Ama başka bir yolu yoktu. Seni o yerde tuzağa düşürmemi istediler, köpeği çalma ve onu yok etme planları yapmakla suçlayacaklardı. Amaçları grevin ve yeni sendikanın itibarını sarsmak. Gerçeği söylemem gerekiyorsa kayışın insanları - amma da salakça bir isim - umurumda bile değil ama senin zarar görmeni kesinlikle istemiyordum. Bu yüzden bu olayı uydurdum. Yoksa Zuckero’yu bana asla vermezlerdi!”

“Kendi çeteni mi kandırdın yani! Benim için?”

“Aslında kendim için de,” dedi alışkanlık gereği olmayan perçemini geriye atarak.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum kötü hisler içinde.

“Nereden bileyim? Onların yanına dönmeyi düşünmüyorum. Uzun zamandır bunu yapmayı düşünüyordum ama yeterli gerekçem yoktu... İçecek bir şeyin var mı?”

Hüzünle başımı sallayarak “Hayır,” dedim. Sonra da dolaptaki şişeyi hatırladım ve daha da hüzünlü bir sesle “Sadece sake var,” dedim.

“Sakenin nesi varmış?”

Kalkıp ona açıklama yapma zamanı değildi. Buğulu şişeyi çıkardım – üçte birini bile içememiştim! – ve iki uzun şarap bardağını doldurdum. Böyle içilmesi sanki daha keyifli oluyordu. Bardaklarımızı tokuşturduk.

“Votkaya benziyor,” dedi. Gözlerini berrak sıvıya dikti ve bardakların çınlaması hala yankılanırken onu bir yudumda içti.

“İyi bir yöntem!” diyerek ona uydum.

Sake yavaş kafa yapar...

Onu yanıma doğru çektim ve öptüm. Bende o kadar ne buluyordu ve bana yine iğrenç bir numara çevirir miydi, hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdilik dilini evirip çeviriyordu, hem de ustaca.

“Son olarak kimsin şimdi? Fiona veya Dian?”

“Dian,” dedi başını omzuma yaslayarak. “Bu gerçek adım, ama hoşuna gitmiyorsa...”

“Gidiyor, gidiyor!” Elimini boynundaki anahtar dövmesinin üzerinde gezdirdim.

Bardağını uzattı. Onu doldurdum. Işığı kapatmamı rica etti ve çekyata oturdu. Elbisesini çıkarmaya çalıştım ama o sanki tam hevesli değildi, en azından bu aşamada, yine de elimini bikinisinin ta dibine kadar dalmasına izin verdi. Aşağısı *inanılır gibi değil* derecesinde pürüzsüzdü... Poposunu hafifçe kaldırarak bikinisini çıkarmama yardımcı oldu. Ayaklarını arkaya doğru ittim. Delikleri kasiğının ince nişangahı altında silah namlusu gibi açılıverdi. Gittikçe daha yakından incelemeye koyuldum onları, ta ki gözlerimin arasında kör bir ağrı hissedene kadar. Eski Arap atasözünü hatırladım: kadının vajinasına fazla bakanın delirme tehlikesi vardır, veya kör olma. Belki de ikisi de.

“Ne bakıyorsun, Engus?” Dian’ın tedirgin sesi yayıldı.

“Dinliyorum,” dedim ilginçlik taslayarak.

“Peki ne diyor sana?” dedi Dian kahkaha patlatarak.

“Gel, beni ye!”

Ama aslında o beni yedi. Bacaklarının duvarları geriye çekildi ve kağıt bir kırlangıç gibi dişil karanlık mağarasının içine uçuverdim.

Başka bir gezegende uyandım. Sanki atıl malzemelerle dolu bir vagon, hayatımın vagonlar zincirinden kopmuştu ve sonsuza dek gecenin tüneline kalmıştı. Kulağım iç bahçedeki bitkilerin hışırtısını sanırım ilk defa yakaladı. Storları indirmeye unutmuştum ve odayı parlak gün ışığı seli basmıştı. Sol tarafımda yatak çökmüştü, başımı çevirdim: Çarşafın altında pürüzsüz beyaz bir omuz görünüyordu. Dirseklerimin üzerine kalktım ve uyuyan profilini inceledim. Kulağının çizgileri zarifti, alnının üzerinde ince bir ter tabakası parıltıyordu. İçimde tüm vücudunu görme isteği doğdu ve yavaş yavaş sırtını, belini, po-

posunu ve bacaklarını açacak şekilde çarşafı çekmeye başladım.

Dian'ın bedeni yara izleri ile bezeliydi.

Cam deseni gibi solgun, biçimsiz, şekilsiz ince çizgiler. Onlara dokunmaktan kendimi alıkoyamadım. Köşeleri özenle törpülenmişti. Teni pürüzsüzdü, sanki tornadan geçirilmişti. Dian kıpırdandı ve onu tekrar örtene kadar başını dikti. Ağır uykulu bakışı içimden gelip geçti.

“E, ne var, öğrendin mi?”

“Hayır, hiç de ürkütücü değiller.”

Yara izinin çizgisini takip ederek kalçasından öptüm.

“İltifatlarını kendine sakla!” dedi kaşlarını çatarak.

“Sana ne oldu?”

“Peki sana ne?”

Neredeyse bir dakika geçti. Çarşafı göğüslerine doğru çekti ve sırtının altındaki yastığı düzeltti. Yassı kalçası dışarıda kaldı.

“Anlat bana,” diye ısrar ettim.

33. DIAN

Şunu bilmeni isterim, aşkım, son derece normal, hatta bıkınlık derecesinde sıkıcı bir ailede yetiştim. Babam ayakkabı mağazası yöneticisiydi, annemde kilise korosunda şarkı söylüyordu. Her zaman New York'ta yaşadık, önce Brooklyn'de, sonra da Forrest Hills yakınlarında Queens'te oturduk. Onüç yaşıma kadar köpeklerle olan tüm ilişkim pudelim Terry'den ibaretti, yatağımın altında uyuyan, neşeli ruhlu, yumuşacık, beyaz tüylü bir yaratıktı. Onu o kadar seviyordum ki öldüğünde başka bir köpek istemedim, pembe kayışı da kutsal bir emanet gibi kapının arkasındaki askıda sallanmaya devam etti. Sadece bir yıl sonra şu babamın kazasını yaşadık. Bir gün mağazaya çok uzun boylu bir kadın gelmiş, çok yüksek topuklu ayakkabı almak istemiş. Babam ölçüleri göz önünde bulundurduğunda bunun en makul karar olmayacağı konusunda onu boşuna ikna etmeye çalışmış, ama o bunu duymak bile istemiyormuş, hatta ona bağırmış bile. Sen niye ölçülerimi ima ediyorsun, daha iri hanımlara karşı bir tavrın mı var yoksa? Ona mümkün olan en iyi hizmeti vermenin dışında yapacak başka bir şey yokmuş. Fakat aynı akşam bu kibirli şahsiyet yeni ayakkabıları ile çıkmış, topuğu kırılmış, dengesi kaybolmuş ve merdivenlerde düşmüş...

Sherman davasını takip ediyor musun? Bütün Amerika onu konuşuyor. Ann Sherman'ın beyin ölümü 15 yıl önce gerçekleşmiş. Kocasını bırakın da huzur içinde ölsün diye ısrar ediyor ama anne ve babası dini sebeplerden dolayı

bunu kabul etmiyor ve birbirlerine deli gibi dava açıyorlar. E, bu Ann Sherman o uğursuz gecede merdivenlerden düşüp kafasını kıran aynı salak manyak işte. Daha sonra doktorlar oksijenini mi ne karıştırıyorlar ve kadın canlı bir cesede dönüşüyor.

Ama olay babamı alıp götürdü.

Bir avukat, şu ünlü Koff Hundt – o zamanlar daha kariyerinin başındaydı – akla gelebilecek her tür suçlamada bulundu: Ona dikkatsizce yardımcı olmuş, ona defolu ayakkabı satmış v.s. Mağazadan ve üreticilerden tam bir milyon kopardı, babamı ise sokağa attılar. Şu korkunç housing project'lerden birine taşındık. O, daha sonra normal bir iş asla bulamadı. Kapı kapı gezerek erkek ayakkabısı satmayı denedi. Onları teminat karşılığında Connecticut'ta karanlık bir fabrikadan alıyordu. Tek bir model üretiyorlardı, Heaven Walk, çifti 37 dolar, son derece çirkin, sert, mukavva tabanlı ölü ayakkabısıydı bunlar. Şu anda bile onu sokaklarda boynu bükük, onlarca kutu taşırken hayal ediyorum: Kapıları çalıyor ve ev hanımlarını bu ayakkabılardan almaları için ikna etmeye çalışıyor. On çift bile satıp satamadığını bilmiyorum.

Bir akşam eve dönmedi. Annem içip sarhoş oldu, evden kaçtığını düşünüyordu, ama iki gün sonra bizi aradılar. Cesedini East River'da bulmuşlar. Büyük bir ihtimalle kendi atlamış olsa da tam ne olduğunu asla anlayamadık. Onu kendisinin de sattığı şu iğrenç ayakkabıların aynısıyla gömdüler..

En azından daha iyi bir yere götürdüklerini umuyorum!

Küçükken beni dinlemezsen Merl dayını çağırırız, seni alıp götürür diye korkutuyorlardı. Bu tehditlerin en ürkütücüsüydü, o yüzden oldukça ender kullanılıyordu. Şehri elinde kocaman yamalar içindeki bir çuvalla dolaşan, içine yaramaz çocukları toplayan bir yaratık canlandırıyor-dum zihnimde. Christof Merl annemin gerçekten kardeşi oluyor. Babam tam ne ile uğraştığını bilmiyordu ama ya-

saların sınırında yer alan bir şeyler yaptığını tahmin ediyordu ve ondan korkunç derecede nefret ediyordu. Ayakkabı ticaretinin dışında olan herkese tereddütle yaklaşıyordu babam. Anneme onu eve davet etmesini yasaklamıştı. İlk olarak onunla babamın cenazesinde karşılaştım. Elinde çuval değil de altına üçümüzün de sığıdığı kocaman siyah bir şemsiye taşıyordu. İçinde babamın naşının bulunduğu tabut nemli toprağın içinde kaybolduktan sonra Elen, sanırım artık dinlenmen gerekiyor, dedi anneme dönerek. Biraz seyahat et, güneye in, hatta atla Avrupa'ya bile git, zavallı Pringle'ın sigorta paralarıyla bunu yapma gücüne sahipsin artık. Ben kızla ilgilenirim, ağır eli omzuma indi, ondan gerçek bir hanımefendi yapacağım...

Ama onun kafasında başka bir şey vardı.

Papaz, bu paralarla Afrika'da bir yerde kilise kurarsa babamın, tabii kendi ruhu için de iyi olacağı fikrini sokmuştu kafasına. Dayım onu caydırmaya çalıştı ama nafi-le. Annem beni de götürmek için ısrar ediyordu, ama bir süreliğine bir düzen kurana kadar dayımın yanında kalmama karar verdiler. Annem Liberya'ya gitti ve onu bir daha hiç görmedim. Daha ikinci hafta bir isyancı çetesi kamplarını basmış ve herkesin ellerini kesmiş...

(Dian gözlerini elleriyle kapattı.)

Annem yaralarından ölmüş. Onu gömemedikleri için bir ağacın altına bırakmışlar; döndüklerinde bedeninden eser bile yokmuş.

Şimdi düşünüyorum da, en azından annem sağ olsaydı Merl dayım bana tüm bu yaptıklarını etmeye asla cesaret edemezdi... Yapayalnızdım, tümüyle merhametine bağlıydım, daha yeni on dördümü doldurmuştum, bu da anlaşılan cezadan muafiyet duygusunun beslediği en karanlık içgüdülerini dürtmüştü. Hiç param yoktu: Annem, sadece tanrının himayesine sığınarak Afrika'ya gitmişti, babamın sigortası ise bahtsız misyonerlik işine mali kaynak sağlamak için gitmişti. Bu nedenle neredeyse hemen onun için çalışmak zorunda kaldım... Tüm sefilliğim ortaya çık-

tığı zaman ben dedi, dişlerini gıcırdatarak, köpek sığınağı çalıştırıyorum, yetimhane değil! Acımasız bir dünyada hayatta kalmaya alışmış acımasız bir adamdı. Öyle bir bas-kı altındaydım ve öyle tecrbesizdim ki hemen beni köpek gibi eğitmesine teslim oldum.

Gençliğinde Merl dayım Columbia niversitesinde edebiyat hocasıymış. Kendisi de yazıyormuş, orada burada yayınları bile varmış. Fakat bir ğrenci onu intihal ile suçlamış ve onu çok küçük düşürücü bir şekilde işten atmış-lar. Kariyeri yok olmuş. Ekmeğini köpek gezdiricisi olarak kazanmaya başlamış ve çok zaman geçmeden bu çevrelerin önderi konumuna gelmiş. seksenlerin sonunda Dogster'ı kurmuş, böylece de pratikte New York sınırları içinde bu işin üzerinde tam bir kontrol kurmuş.

Sığınak denilen yer aslında, daha kötü bir şeye olma-sa da, hapishaneye benziyor. 20. yüzyılın başlarına kadar gaz depolamak için kullanılan, gaz ölçer olarak da bilenen şu kocaman tuğla binaların birinde bulunuyor. Bu binala-rın çoğu yıkılmış, ama Doğu Bronx'ta bir tanesi bir şekilde ayakta kalmış, Merl de onu ele geçirmenin yolunu bulmuş, şu anda da çetesinin tekkesi burada. Belediye ile evsiz ve-ya kayıp köpekleri toplama konusunda sözleşmesi var ama bunu sadece kılıf olarak kullanıyor. Aslında köpeklerin ne-redeyse hepsi alıntı. Genelde on ksr gün geçtikten son-ra adamları sahipleri ile irtibata geçiyor ve köpeklerinin kendilerinde olduğunu söylüyorlar. Ama onu geri almak için orada kalma ücretini ödemeleri gerekiyor, ücret ise dehşet verici – günlük 200 dolar, Ritz'teki gibi. Köpek sahi-bi hık gık etmeye başlarsa, ki bu pek olmaz, köpeğin tüm imkanlardan yoksun bırakılacak - sanki o ana kadar her hangi bir imkana sahipmiş gibi !- ve belki de hayatta ka-lamayacağı daha katı rejimli bir bölüme değiştirilecek di-ye tehdit ediliyor.

Sana sadece şunu söyleyeyim: Dünyada kulenin mer-kezindeki o çukurdan daha korkunç bir yer yoktur her hal-de. Hayat belki Merl dayıma karşı haksız davranmıştır

ama o zavallı yaratıklara gösterdiği acımasızlığın bir mazereti yok. Bir gün bunun cezasını çekeceğinden eminim!

Ama niye şaşıırıyordum ki, bana, öz yeğenine karşı bile daha iyi davranmıyordu ki, hatta tersi bile söylenebilir: Gün boyunca köpeklere verdikleri iğrenç yemeklerle dolu tasları götürüp getiriyordum, çıplak ellerle kafeslerini temizliyordum, sonsuz koridorları yıkıyordum, mutfakta yiyeceklerini karıştırıyordum ve daha neler neler... Ama en ağırıma giden okula gidemememdi. Sosyal hizmet görevlilerini bireysel bir plan uygulayarak eğitimimle şahsen ilgileneceği konusunda yalanlarla ve arsız hilelerle kandırdı. Genelde cezalardan, sebebi olsa da olmasa da verilen, ama her zaman zevkle gerçekleştirilen en korkunç tarzda cezalardan oluşan bir plan. Beni çırılçıplak kafeslerden birine kilitleyip köpek tası içinde köpek maması yedirmek en çok hoşuna gidiyordu. Beni zincir ile bağlamıştı; kayışa takmıştı; derime kadar saçımı kesmişti; üzerime parazit ilacı çözeltisi dökmüştür; bundan cildim kabarıyordu, ve daha neler neler... Bu zalimane çıkışlardan sonra vicdanı sanki uyanıyordu ve yetim çocuğa aniden şefkat göstermeye başlıyordu. Son kattaki karmaşık dilbilim kuramları konulu kitaplarla dolu kütüphanesine girmeme izin veriyordu, onları her şeye rağmen büyük bir iştahla yalayıp yutuyordum çünkü onlar sefil yaşamımda beynimi zenginleştirecek tek araçlardı. Böylece Saussure diye birinin yapıtlarıyla tanıştım –evet, sevgilim, Saussure, niye öyle pörtlek pörtlek bakıyorsun bana– ve Claude Levi Strauss, erken Chomsky, Tzvetan Todorof ve daha birçok kişiyle... Onları tümüyle anladığımı söyleyemem, pek de anlamadığımı söylesem daha doğru olur ama gönlümde derin izler bıraktılar. Bu hayatımda aldığım tek eğitimdi aslında, çok yönlü sinema bilgilerini de dahil edersek, tabii ki.*

Dayımın, şeytani güçlerinin esaretinde olduğu ve kulede yarı çıplak halde koşarak Shakespeare okuduğu o gök gürültülü gecelerden biriydi... Aynı gün 16 yaşıma girmiş-

tim ama mütevazı bir kutlama ve hediye gibi bir şey almak yerine yeniden cezalandırılmışım. Kafesin içine çıplak kapatılmışım, boynumda kenarından metal dişlerin çıktığı deri bir kayışla. Üstüne üstelik adet görüyordum, kan bacaklarımdan akıyordu... Soğuktan geberiyordum ve titriyordum. Aniden Christof Merl belirdi. Bana acıyıp beni özgür bırakmak için geldiğini düşündüm ama pörtlek bakışını görünce iyi bir şeyle karşılaşmayacağımı anladım. Penisini çıkardı, parmaklıkların arasından içeriye soktu ve bana onu ağzıma almamı emretti. O zamana kadar o kadar ileri gitmemişti, o kadar da gitmemişti. Benden bunu istememesi için gözlerim yaşlarla dolu yalvarmaya başladım, ama o daha korkunç bir şekilde "Al ağzına!" diye bağırdı sadece. İşte o zaman, bana ne oldu bilmiyorum, içimden bir öfke koptu, onun üzerine atladım ve onu ısırdım. Bu mu istediğin? Ha, bu mu istediğin?! Onu yerinden koparmak gibi bir niyetim yoktu, sadece acı hissetmesini ve kendine gelmesini istiyordum. Kadın gibi keskin bir çığlık attı ve geriye kaçtı. Pis kaltak! Küçük pis kaltak!!! Yüzü kaynayan domates çorbası gibi oldu. Merl kafesi açtı, beni saçımdan yakaladı ve koridor boyunca sürüklemeye başladı. Gürültüden ürken tüm köpekler azmış gibi havlamaya başladılar. Beni nereye sürüklediğini görüyordum ve çocukça yalvarmaya başladım: "Saussure adına, dayı, bunu bana yapma!!!" "Saussure," gülme krizine girdi dayım, sen Saussur'eden ne anlarsın ki!?" Ve beni kuyuya attı...

(Dian gözlerini yine elleriyle kapattı.)

Sana daha önce de söylediğim gibi, aşkım, dünyada bu delikten daha korkunç yer yoktur herhalde. Yer kemik ve dışkı ile kaplı, havada ağır metan kokusu yayılıyor, ama en korkunç olan, içinden aklı kaçmış esirlerin gözlerinin parladığı karanlıktı! Kaç tanelerdi fikrim yok, belki beş veya altı, ama ayaklarının üzerinde zor duruyorlardı, bu kesin. Ama bana onlarcaymışlar gibime geldi. Azgın, kötü... Taze kan kokusundan tahrik olarak hemen üzerime atladılar. Dişleri bedenime saplandı. Nemli bir çene boğa-

zımı ısirmaya çalıştı ama boynumdaki kayış beni kurtardı. Bu acılarımı sadece uzatacak diye düşündüm. O anda istediğim tek şey her şeyin bir anda olup bitmesiydi.

Belki de bunlar dehşetin yarattığı sanrılardı ama o anda şüphelenmek aklımın ucundan bile geçmedi. Karanlıktan beyaz bir şey çıktı, diğer itler, havlayarak geriye doğru gittiler ve köşelerine çekildiler..

Evet, bu benim en sevdiğim pudel Terry'ydi!

Yumuşacık tüyleri parlak, sakın bir ışık saçıyordu. Terry etrafımda küçük adımlarla dolaşmaya başladı ve kaslarım yumuşayıp kalbim normal ritmine dönene kadar yaralarımı yaladı. Yakın zamana kadar etimi geveleyen itlerin suratlarını inceleyebildim. Bana hiç de öyle azgın gelmediler; daha ziyade zavallı, ürkmüş, acı içinde gördüm onları, aynen benim gibi. İşte o zaman acıyı hissettim. Ama yaralarımın acısını değil, daha derinlerde bir yerlerde- hücrelerimin atomlarında, gittikçe büyüyen ve tüm evreni yarıp geçen bir çınlama gibi... Çok daha geriplanda bir yerde, kuyunun ağır kapağının açıldığını ve dayımın "Çabuk! Çabuk!" dediğini duydum.

Birçok yerimden ısırılmış olmama rağmen yaralarım o kadar da korkunç değildi, doktorlar da çoğunu dikmek zorunda kalmadan yapıştırmayı becerdiler. Bir yıl boyunca en iyi estetik cerrahi kliniklerinden birine gittim. Dayım tüm masrafları üstlendi. Tek endişe duyduğu konu olanları anlatmamdı ama bu imkansızdı çünkü o yıl hiç konuşmadım... Anlaşılan, acılarımın onu aşırılığa itmesinden korkmuştu ve cezalar aniden azaldı, ama yine de beni işe boğmaya devam etti ve benden ona boyun eğmemi istiyordu. Ama nedense kütüphaneye girmeme izin vermiyordu artık. Tabii ki kaçmak da aklıma geldi. Ama nereye, kahretsin, saklanacaktım? Ne banklarda uyumak, ne de şu iğrenç sosyal kurumlarla işimin olmasını istiyordum. Yavaş yavaş çetenin bir parçası olmaya başlamıştım, kendimi önemli hissetmemi sağlayan ufak tefek görevler veriyorlardı bana. On sekizimi doldurduğumda, deyim yerindeyse,

resmi olarak kabul edildim ve gelirlerden bir yüzde bile almaya başladım. Sanki ondan öç almak için en yakın yardımcıları'nın yedisiyle de yattım, ama dayım umurunda bile değilmiş gibi davranıyordu. Belki de bunu bir ateşkes jesti gibi algılıyordu, bir nevi 'team building' şekli... Ne istediğini düşünebilir! Ama gerçek şu ki şu ana kadar çete dışında erkeklerle ilişkilerden kaçındım. Üstelik yara izlerimden çekindiğim için değil, onlar nasıl oldu diye sormaya kalkışacaklar diye korkuyorum, bunu düşündüğümde bile kendimi tam anlamıyla berbat hissediyorum....

(Dian, elini uzatıp yüzüme dokundu.)

Ama sana her şeyi anlatabilirim, Engus. Bunu daha seni ilk gördüğüm anda hissettim!

Abluka kaldırılmış. Çadır kampının yerinde sadece üzeri çiğnenmiş çim ve çöplerle dolu siyah poşetler duruyor. Ana kapıdan içeriye giriyorum. Uyuklayan güvenlik görevlisi hariç, bina ıssız. Kurtz'un yokluğunda grev komitesi bayrak indirme borusu çalmıştı demek. Alelacele pazarlık yapmışlardır, bir iki leva alıp içmeye gitmişlerdir. Umurumda değil. Yarın Kurtz'un kalıntılarıyla birlikte dönüyorum. Havaalanında onun uzaya taşınmasıyla ilgilenecek bir *Space Funeral Service* görevlisi karşılayacak beni.

Rapor yazmam gerekirse gerekli olabilecek bazı belgeleri almak için ofise uğruyorum. Önünde mavi önlüklü paspal bir kadına yakalanıyorum. Duvar boyunca gölge gibi süzülüp neredeyse elime dokunuyor. İçgüdüsel olarak geriye çekiliyorum. Ufak tefek, esmer yüzlü, kırklı yaşlarında, yağlı dalgalı saçları ve güven vermeyen gözleri var.

"Bay Kurtz'un meslektaşı siz misiniz?"

Hafifçe ürkererek başımı eğiyorum, kapımı açıyorum, onu içeriye alıyorum. Bana yine yapışmasına engel olmak için masamın arkasına geçiyorum. Bakışında vahşi bir şey gizli, bu da tetikte olmama neden oluyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben, şey, fabrikada çalışıyorum ve size bir şey vermek zorundayım..." diyor aceleyle ve boynundan gümüşümsü bir ipe takılı küçük, parlak bir şey çıkartıyor. "Bey efendinindi... (Kurtz'un.)"

Kadın nesneyi masanın üzerine bırakıp bir adım geriye çekiliyor.

Kaşlarımı kaldırarak “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum.

“Madalyon gibi bir şey olacak herhalde...” diyor kendinden pek emin olmayan bir sesle.

“Sana onu Kurtz mu verdi?”

Karışık sözlerinden onun eline nasıl geçtiği tam da anlaşılmıyor. Önce, bana onu o verdi diyor. Sonra güya kaybolmasın diye kendisi almış. Sonra güya onu bulmuş... Ama lojmandaki diğer kadınlar onu kıskanmış. Takıyı ondan almak istiyorlarmış, hatta bu sebeple aralarında dalışmışlar bile, birbirlerinin saçlarını çekmişler, o da sonunda onu teslim etmeye karar vermiş.

“Adın ne?”

“Dora.”

“İyi ettin, Dora. Bravo!” diyorum başımı eğerek.

Kadın yerinden kımıldamıyor. Herhalde ödül bekliyor diye düşünüyorum. Cüzdanımı açıyorum. Ne kadar versem? Son 20 levamı çıkartıyorum ve kibarca masanın kenarına bırakıyorum. Bir süre adet icabı hık gık ettikten sonra kadın banknotu dörde katlıyor ve önlüğünün üst cebine tıkıyor.

“Dora!” Onu kapıda durduruyorum. “Bay Kurtz’u iyi tanır mıydın?”

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak “Şey, evet...” diyor, daha sonra da utanarak yere bakmaya başlıyor.

“Peki ne konuştuğunu anlıyor muydun?”

“Ooo! O çok konuşuyordu!” Birden kakhaha atıyor kadın. “Hep İngilizce tabii ki, ama bizim orada bir kız var, çat pat biliyor, bize çeviriyordu. Öyle şeyler anlatıyordu ki... Genelde para hakkında. Nerden, nasıl gelecekmiş, bir takım şemalar çizip duruyordu. Komitedekiler kancasına takılıyorlardı. Biz aslında bu işlerden çaksaydık, bu halde olmazdık, dimi ama? Yine de keyifliydi...”

“Teşekkür ederim. Peki halkın durumunun düzeldiğini düşünüyor musun?”

Bunu niye söylediğimi bilmiyorum. Ağzımdan kaçırıldı. Duymamıştır umarım, diye umut ediyordum.

“Çok özür dilerim ama siz gidin ananızı becerin,” diyor kadın şerefle.

Kapı mavi sırtının ardından kapanıyor.

Elimi açıyorum: Standart USB, hafızası 1 gigabayt, Samsung marka. Kurtz’un beyninden küçük bir parça. İçinde ne var acaba? Merakımı zor zapt ediyorum. Aleti laptopuma takıp açmaya çalışıyorum.

Unauthorized Access!

Enter your password:

Kürsör davetkar bir şekilde yanıp sönüyor. Şifrenin ne olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Bulunduğu veya gitmek istediği bir yer ismi? Bir kadın veya ev hayvanı ismi? Veya sadece harfler ve rakamlar dizisi? Falcılığa gerek yok. Böyle durumlarda bir insanı aslında ne kadar az tanıdığını anlıyorsun. Belki de uyanık yerli hakerlerin hizmetine başvurmam gerekecek. Onu nasıl bulacağım? Ne kadara mal olur? Ve bu emeğe değer mi?

Kapı yönünden gürültü geliyor, vuruş ve tırmalama sesi arasında bir ses.

“Gir!” diyorum yüksek bir sesle.

Ofisime arka arkaya dizilmiş üç yardımcım giriyor. Şu ana kadar sanki anahtar deliğinden bakmışlar gibi hafifçe suçlu görünüyorlar. Yıldız desenli bayram hediyesi kağıdına sarılmış büyükçe bir şey getiriyorlar.

“Vedalaşmak için geldik” diyor Dinamo gülümseyerek.

“Bu küçük kurum hediyesini kabul edin lütfen...”

Onu masanın üzerine bırakıyorlar.

“Ama hiç gerek yoktu...” Rahatsızlık duyarak yerimden kalkıyorum.

Havalara girdiğimi sanmasınlar diye paketi açıyorum. Kağıdın altından top maketi çıkıyor. Ağzına bir şişe

şarap tıklılmış. Ağacın üzerine ağaç yakma aleti ile *Bulgaria* yazılmış. İnsanı heyecanlandıracak derecede zevksiz bir şey!

“Bize referans verir misiniz?” Kosta’nın ciddi sesi yükseliyor.

“Efendim?”

“Bizden memnun olduğunuza ve İngilizcemizin seviyeli olduğuna dair.”

“Niye?”

Üçü tedirginlik içinde bakışıyor.

“İnsan buna ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemiyor,” diye dikkatlice belirtiyor Dinamo.

Kosta çekinerek “CV için...” diye mırıldanıyor.

“Biz onları hazırladık!” Rosen de müdahale ediyor.

To Whom it May Concern.....

Birkaç dakika tereddüt yaşıyorum. Sonra elimi savuruyorum. Gitsin, anasını satayım! Birbirinin aynısı olan üç örneğe de birer imza çakıyorum. Yolunuz açık olsun. İçeriye girdikleri gibi arka arkaya dizilerek çıkıyorlar. Topun ağzından çıkan şişenin ucuna bakıyorum. Bunu nereden ele geçirdiler acaba? Bir zamanlar kardeş ülkelerden gelen misafirlere takdim edilen hediyelerin bulunduğu işyeri deposundan her halde.

Aniden bir ilham sarıyor beni ve şu şiiri yaratıyorum:

Üç yardımcım var benim:

Bir baş yardımcı, iki de ast.

Üçü de dosya taşımak dışında

Bir işe yaramıyor,

Onlara da bazen, eminim, gizlice göz atıyorlar

Hatta fotokopilerini bile çekiyorlar.

Ama kimin için çalıştıkları

Umurumda değil:

*Bir süreliğine buradayım
Uzaktan da geldim zaten!
Başyardımcım Dinamo.
Kestirme yoldan gitmek için
Beni her sabah garajda bekler.
Bu imtiyaz onun değer sisteminde
Anlaşılan yüksek bir yere sahip
Ve tüm self-esteem duygusunu
etkiliyor.*

*Bu arada Kosta ve Rosen
Ofisin önündeki kanepenin
Üzerine sıralanmış bekliyor
Ve şip şak ayağı fırılıyorlar:
Günaydın, patron!
Oldukça groovy durumdalar bu arada
Söz yerindeyse,
Veya paspal, açıkça
Söyleyecek olursak.
Gömlekleri ütüsüz,
Ayakkabıları çamurlu –
Her sabah buraya gelmek için
Geçtikleri kanaldan dolayı.
Kosta asabice gömleğinin kolunu çekiştiriyor
Sol bileğinin üzerindeki çirkin M harfi
Dövmesini saklamak için.
Tanrı bilir ne zaman ve nerede yaptırdı onu
Belki askerde
Belki de hapishanede
Belki de başka bir yerde...
Bana ne bundan?
Kim olduğunuzu bilmek istemem, çocuklar.
Bir süreliğine buradayım.
Uzaklardan geldim zaten!*

Daha önce hiç şiir yazmamıştım.

“Bir süreliğine buradayım, uzaklardan geldim zaten...” diye tekrar ediyorum. Önce Bulgarca, sonra İngilizce. Kürsör iki noktanın sonunda ısrarla göz kırpmaya devam ediyor. Hm... Neden olmasın, tanrı aşkına! Cümleyi yazıyorum, enter'e basıyorum.

İçerideyim.

35. ANGO

Öpücüklerimi ıslak oynak diliyle cevaplayarak “Ah, sevgilim,” diye fısıldadı. “Bunların seni tahrik ettiğini söyleme! Bana böyle davranmazsın, değil mi? Öyle birisi değilsin, değil mi? Beni cezalandırmayacağına, asla cezalandırmayacağına söz ver!!”

Köpek, tiz bir kişneme sesi çıkararak, kapının etrafında dolaşıyordu.

“Onu dışarıya çıkartmam lazım,” dedi Dian iç çekeerek.

“Sen iyisi mi hiçbir yere çıkma. Seni herhalde ararlar.”

Buzdolabından çaresiz bir ıssızlık yayılıyordu. Yiyecek bir şeyler ayarlamak için neye ihtiyaç duyacağımı düşünüyordum. İyi ki kardeşimin haritası vardı. Büyük Beyaz Leydi'den düşündüğümde daha çabuk ayrılmam gerekecekti sanki.

“Paran var mı?”

“Efendim?” Ona doğru döndüm.

Dian kabarık kırmızı çantasını uzattı.

“Bak, benim yüzümden işsiz olduğumu biliyorum. Hiç çekinme!”

Kapağı kendiliğinden açıldı. Para ile dolup taşıyordu.

“Yence'den birkaç bin koparttım. İtlerini iade ettim ne de olsa.”

“Yence’den mi?!”

“Başta istenilen rakamı düşünerek hiç tartışmaya gir-mediler. Daha fazla da kopartılabilirdi, bok gibi paraları var, ama bu işi bir an önce bitirmek istiyordum. Yarısi se-nin hakkın. Fakat iki kişi *birlikteyken* hesaplarının *ayrı* olması sana çok esnafça bir durum gibi gelmiyor mu?”

Düşünsem de, düşünmesem de artık boğazıma kadar batmıştım. Geriye dönüş yoktu! Bir yüzlük çektim, Lilly’nin kayışını taktım ve dışarıya fırladım. Sokakta iç-güdüsel olarak bakındım, ilk düşüncem sanki “Burada-yım, buradayım!” diye bağırın kırmızı Mini Cooper’ı daha uzağa bir yere çekmek oldu. Lily’yi işini bitirsin diye bek-ledim ve hiç kimsenin yargılayıcı bakışını üzerimde his-setmeyince mavimsi kakasını kaldırımın üzerinde terk ederek devam ettim. Büyük Beyaz Leydi yerinde duruyor-du. Artık onu satmam o kadar acil değildi.

Lilly’yi süpermarketin önüne bağladım ama yaşadığım bahtsızlığı düşünerek yok olup olmadığını kontrol et-mek için beş dakikada bir dışarıya fırlayıp duruyordum. Uzun bir kuşatmaya hazırlık yaparcasına raflardan aklı-ma gelen her şeyi topladım. Mağazadan iki devasa paket-le çıktım. Yandaki alkol dükkanından eksikleri tamamladım, kayışın kenarını ısırdım ve eve doğru sürünmeye başladım. Tam girişin önünde yumuşak yapışkan bir şe-yin üzerine bastığımı hissettim. Ayağıma baktım: Lilly’nin boku tüm tabanımın altında yayılmıştı.

Tanrı her şeyi görür!

Mini Cooper’ı 72. sokkataki bir garaja götürdüm ve iki haftalık ücretini peşin ödedim. Öğleden sonra kendimizi yine sekse verdik, *Sauvignon Blanc* içtik, hafifçe ezilmiş çileklerden yedik, akşamüzeri soslu köfte ve patates sala-tası yaptım.

Dian, yağlı parmaklarını yalayarak “Engus, ne kadar lezzetli yemek pişiriyorsun!” dedi keyiflenerek. “Bu *meat balls*’lara ne katıyorsun ki bu kadar tahrik edici kokuyor-lar?”

Ara sıra kayışın insanları aklıma geliyordu. Benim yüzümden koca bir grev yapmışlardı! Veya en azından resmi açıklamaları böyleydi. Sreten, tahminimce bana müthiş derecede kırgındı çünkü hiç arayıp sormamıştı. Ne hayvanmışım ya, vicdanım sızlamaya başladı. En azından uğrayıp onları görmem gerekiyordu.

Dian, “Hayır!” diye kesip attı. “Unut bunu! Bu berbat işe artık bulaşmak yok! Yoksa yeniden itlerin peşine takılmayı mı düşünüyorsun? Sevgilim, senin zekana layık bir şeyler bulmalısın!”

Dürüst olmam gerekiyorsa o iki gün boyunca hiç iş düşünmedim. Posta kutumu kontrol etmeyi bile unuttum. Belki de değerli teklifler kaçırmıştım. Umurumda değildi! Bir süreliğine, kargaşa yatışana kadar, bu ne anlama geliyorsa artık, burnumuzu kapıdan dışarıya çıkarmamaya karar verdik. Kayışın insanları yüzünden kendimi hala boktan hissediyordum ama Dian da kendi adamlarını terk etmişti, ki onu onlara bağlayan çok daha fazla şey vardı. Aşk mutluluğunun bataklığına veya gölüne, bu bakış açısına göre değişir, her zaman ihanetin kaygan basamaklarından inilir diye düşündüm.

Dışarıya sadece akşamları, sokakları yıkadıkları saatlerde Büyük Beyaz Leydi’nin yerini değiştirmek ve sabahları köpek kakasını yapsın diye çıkıyordum. İkincisi daha riskliydi. Onu bu amaçla çatıya götürmek gibi son derece yenilikçi bir planım vardı ama kapı kapalı çıktı. Çişini ve kakasını pencerenin önündeki ızgaranın üzerine dizilmiş kuru toprakla dolu saksıların içine yapma planı da sonuç vermedi.

“E-e-e, biraz kaprisli,” diye onayladı Dian. “Ama onun dışında çok şirin, değil mi? Onu bana üç yıl önce hediye ettiler. Gölge Geffrey bir yerlerden getirdi, minnacıktı. Köpekler arasında büyümüş olsam da o ana kadar kendi köpeğim olmadı, kurtarıcım Terry’yi saymazsak, tabii ki. Ama o sanki farklı bir dünyadaydı. Kıskanmasından, daha da kötüsü, kendini yalnız ve terkedilmiş hisseder diye

korkuyordum. Hayvanlarla sahipleri arasında ölüm sonrasında da devam eden doğaüstü ilişkilerin doğduğunu biliyorum artık. Özellikle de ölüm sonrasında! Öyle ufak tefek ve cılızdı ki, ve yarasa gibi griydi. Ama Terry onu kabul etti. Onu rüyamda Lilly minnacık bir pudelken onu boynundan tutmuş taşırken gördüm. Ama şimdi artık büyüdü... –Dian Lilly’yi kulaklarının arasından kaşdı.– Seni beğendiğini sanıyorum, Engus. Şu ana kadar benim dışımda biriyle çıkmamıştır ama seni anında kabul etti. Hayvanların içgüdüleri vardır.”

O günlerde ısı geceleri bile Fahrenheit’a göre 90 derecenin altına düşmüyordu. Klima, pek bir yararı olmadan tıkırdayarak üflüyordu. Ter bedenlerimizden ayrılarak buharlaşıyordu ve yeniden cildimizin gözeneklerinden sızmak üzere havada geri dönüş yapıyordu. Salondaki çekyatı açmıştık, etrafımıza da bardaklar, buz yığınları ve şarap şişeleri saçmıştık. Ara sıra ocakta çıplak yemek pişiriyordum, tabakları yıkamadan lavabonun içine yığıyordum. Dian onları bir kez bile yıkamadı. Sanki kedersiz yaşantımızın her an sona erebileceğini hissediyordu ve günlük işlerle bir saniye bile kaybetmek istemiyordu. Buna karşılık saatlerce banyoda kalabiliyordu: topuklarını ovuyordu, vücudunun her köşesinin tüylerini manyakça bir özenle temizliyordu. Bu eylemin izleri banyonun köşelerinde birikiyordu ve mekanın havasını mahremiyet işaretleriyle dolduruyordu.

SEVGİLİM LILLY’Yİ GEZDİRMEYE ÇIKIYORUM

İri, geniş harflerle yazılan not barın üstünde duruyordu. Sinirlendim: Uyanmamı beklemek o kadar zor muydu sanki? Temel emniyet tedbiri olarak! Birkaç gündür mırıldanıp duruyordu... Bir yudum havaya ihtiyacı varmış. Al şimdi sana! Kötü bir önseziye kapıldım. Sonra da manyaklaşma dedim kendime? Her şey okey olacak. Beklerken kahvaltı için bir şeyler hazırlamaya karar ver-

dim. Ocağa dört yumurta koydum ve üç dakikaya ayarladım.

Ayakseslerini duymaya çalışıyorum. Ama bak, yarım saat geçti, o ise yok. Su kaynaya kaynaya buharlaşmış, yumurtalar kabın kuru kızarmış dibinde zıplıyor. Kaçır-dım onları! Nerdesin, Dian? Nerdesin, sevgilim?

Onu cebinden aramayı denedim, ama kapalıydı. Biraz sonra telefonunu şöminenin üzerinde unuttuğunu gördüm. Amsterdam Avenue dükkanlarına takılıp kalmış olma ihtimali vardı. Bu inandırıcıydı. Bu davranış, her ne kadar da düşüncesizce olsa da, yine de tüm diğer ihtimallere göre tercih sebebiydi. Yumurtalar kaynamaktan mavileşmişti. Biraz mayonez ve bira ile birlikte iki tane yedim. Alkolün tedirginliğimi köreltmesini umuyordum, ama sadece bulanıklaştırdı...

Evde rahat edemedim, sokağa çıktım. İki yönde de bakınmaya başladım. Her an bir yerlerden çıkacakmış gibime geliyordu. Fakat çok geçmeden bu hayalle vedalaştım. Atladım, minik kırmızı arabasını sakladığım garaja kadar gittim. Araba oradaydı. Kokusunun kalıntılarını iştahla içime çekerek birkaç dakika içinde oturdum. Sonra Dian'ın anahtarı olmadığını, tesadüfen geri dönmüşse girişin önünde dikilmek zorunda kalacağı akıma geldi. Geri koşmaya başladım ama o tabii ki yoktu. Artık şüphem yoktu, şu ucube adamlar onu ele geçirmişti. Biliyordum, daha uzun süremeyecek kadar güzeldi her şey. Bu dünyada her şeyin bedeli var.

Özellikle de mutluluğun!

Çayır, fıkır fıkır insan kaynıyordu. Tüm ofis, düzenli üyelerinin çoğu dahil, buradaydı. Yiyecek, kahve termosları, alkolsüz içecekler ve bira ile dolu dolap-çantalar getirmişlerdi yanlarında. Gitar sesleri yayılıyordu. Yakın zamana kadar imza toplayan gönüllüler şu anda gelip geçenleri eğlenceye katılmaları için davet ediyorlardı. Kayışın insanlarının belki eğlenmeleri için nedeni vardı ama ben bayramlarının bir parçası değildim. Ağaçların yanın-

dan kundakçı gibi asık, gergin bir suratla süzölüp geçiyordum.

Bu adımı atmaya karar vermek kolay olmadı. Savaş alanını bireysel mutluluğum adına terk ettiğimin farkındaydım. Ne davalarını, ne mesleklerini asla ciddiye almamıştım. Bu durumda da bana yardım edebilecek başka birini görmüyordum. Cesaret için önceden birkaç içki devirmiştim, saçma bir bahane uydurmuştum ama birden bir adım daha atamayacağımı hissettim. O kadar berbat hissettim ki kendimi! Çayırın köşesinde bir çalının arkasında dikilmiş bakıyordum. Dian'ın kaderi beni yerimden sarsacak bir güçle önümde belirmeseydi, belki alıp başımı giderdim oradan. Korkunç kulenin gölgesi geldi gözlerimin önüne, sonra kendini de gördüm: karanlık kuyunun içinde çırıl çıplak, etrafı hırlayan, azgın itlerle sarılı, soğuktan tiril tiril titriyor. Vücudundaki yaralar yeniden açılıyor, kanı ise göz yaşlarına karışıyor...

“Engus, Engus!” diye yankılanıyor feryatları.

“Engus!” diyen dostça bir ses beni ürküttü.

Başımı döndüm: Natalie, şu Belarus kız.

“Nerde kayboldun, *man*?” diye bağırdı. Sorusu, cevap almaktan çok etki amaçlıydı. “Biz kazandık!”

“Kazandık mı?” diye salakça tekrarladım.

“Evet. Bugün Manhattan'da tüm ajanslar bizimle sözleşme imzaladı. Resmi olarak kabul edildik. Tarihin en büyük köpek gezdiricileri sendikası! Sen de tekrar işine alındın. Sevinmiyor musun? Hadi, gel!”

Kalabalığın içinden onu takip ettim.

“Bakın kim çıktı ortaya!”

Herhalde en çok ‘minör’ ifadesinin yakışacağı bir tonla “Merhaba, dostlar!” diyerek selam verdim.

Sohbetler bir anda kesildi, biri sanki boş, patlamış mısır kesesi şişirtip patlatmıştı, ama sonra yine hemen devam etti. Sadece Sreten ve yanında oturan Umbrella'nın sessiz bakışları üzerimde takılı kaldı. Suçlayıcı bir tiradın

boşalmasını bekliyordum, artık savunmaya bile hazırlanmıştım ama buna benzer bir şey olmadı. İkisi de buz gibi soğukkanlılıklarını koruyorlardı. Bu kafamı daha da karıştırdı.

Sreten iğneleyici bir tonla “Acaba niye şaşırmıyorum?” dedi.

“Bakın,” diye başladım kararlı bir sesle, “size açıklama borçlu olduğumu biliyorum...”

“Onu kendine sakla,” dedi Sreten lafımı bölerek. “Bizi askeri mahkeme mi sandın? Önemli olan, davanın galip gelmiş olmasıdır. Hatta işine bile dönebilirsin. Fakat ben şahsen bunu yapmanı tavsiye etmiyorum. Sen yetenekli bir insansın. Kendini çok daha prestijli alanlarda gerçekleştirebileceğinden eminim.”

“İnsanlar arasında dayanışmanın o kadar önemli olmadığı alanlarda,” diye ilave etti Umbrella küçümseyici bir tonla. Bir taraftan da yuvarlak siyah kafasını sallıyordu.

Bu ifadeler bana iyi gelmedi, doğrudan ihanetle suçlanmayı tercih ederdim, veya canı gibi düşüncesizce hareket etmekle veya akıllarına ne gelirse işte... Beni tek kelimeyle silmişlerdi, o anda bu mânâ çıkıyordu.

“Dogster’ lar bana kapan kurdular,” dedim senaryoyu devam ettirerek. “Greve gölge düşürmek için Zuckero’yu kaçırmakla suçlamaya kalkıştılar. Ama haince planları bozuldu. Dian Pringle sayesinde!”

“Köpeğin sahiplerine iade edildiğini duyduk.” Sreten başıyla onayladı.

“Onu o iade etti!” dedim üzerine basa basa.

“Niye?”

Hazır bir cevabım yoktu, ama kısa bir süre düşündükten sonra “Şahsi nedenlerden dolayı,” dedim

İkisi bakışarak “Ehe-e!” dediler.

“O kadar kolay teslim olacaklarını sanıyorsanız yanıyorsunuz!” diye devam ettim aceleyle. “Yeni provokas-

yonlar planlıyorlar herhalde. Bu sabah Dian'ı kaçırdılar. Onu kuleye kapattıklarını tahmin ediyorum..."

"Dur biraz, ne kulesi?" Umbrella yüzünü kıvrıyordu.

"Çalınan köpekleri tuttukları pansiyon denilen yer. Hiç duymadınız mı? Bronx'ta bir yerde... Merl'in kalesi. Sahiplerinden haraç almak için hayvanlara sistemli işkence uyguluyorlar. Veya onları deney için satıyorlar. Bu ortaya çıkarsa işleri biter."

"Hm," Sreten gözlerini kıstı, "ilk defa duyuyorum."

Umbrella aniden "Yok böyle bir şey. Ben Merl'in pansiyonunda çalıştım," dedi. "Yukarı Manhattan'da bulunuyor, evinde. Oldukça lüktür, ama beni üç kuruşa çalıştırdığı için oradan kaçım. Merl'in kendisi belki adam değil ama hayvanlara işkence yapıldığını hiç görmedim. Tam tersi, bu kartvizit gibi bir şey onun için."

Ağzım açık kaldı.

Sreten "Bu saçmalıkları sana kim söyledi?" dedi.

"Dian'ın kendisi!"

"Bak, nedenini bilmiyorum ama, bana yine bizi sadece kendine ait bazı sorunlarını çözmek için kullanmak istiyorsun gibime geliyor."

"Benim vakam sayesinde kabul gördünüz ama," diye ithamda bulundum.

"Ama şu anda durum bambaşka. Dogster'larla bir birimizi rahatsız etmeme konusunda sözleşmemiz var. Olaya karışmak için bir neden göremiyorum. Bence kendilerine ait bazı iç entrikalar söz konusu. Onlardan uzak dur, sana tavsiyem bu."

"Eh, Bulgar kardeş," Sreten elini omzuma koydu. "Sana onunla uğraşma dememiş miydin? Polise başvur. Bu bizim işimiz değil."

Kelimelerin terk ettiği alanı yavaş yavaş gürültü ele geçirdi. Natalie bana bir bira uzattı. Beyaz pürüzsüz bileği dizimin üzerinde kaldı; bir takım çapkınlık düşüncelerine kapıldım... Ama Dian'ın acı feryadını hatırladım. Ha-

yır, ona ihanet edemezdim. Onunla yaşadığım mutluluktan o kadar çabuk vazgeçemezdim. Renksiz gündüz ayı, binaların üzerinden kocaman bir hindiba çiçeği gibi geçiyordu. Kutudan birkaç yudum daha içtim, elini üzerimden dikkatle çektim ve kalktım.

“Hoşça kal, Natalie! Başarılar!”

Evde biri var gibime geldi ve kalbim heyecandan gırtlığıma kadar zıpladı.

Daha kapıdan “Dian!” diye bağırdım.

Fakat kardeşim çıktı. Anlaşılan daha yeni gelmişti. Sarhoş gibi ileri geri gidip duruyodu, şirin evini tanıyamıyordu.

“Merhaba!” diye bağırdım. “Hoş geldin!”

Kardeşim bana hayret ve korku ile baktı.

“Buraya bomba mı düştü?”

“Sori, ahbap!” diye geveledim. “Beni uyarsaydım biraz toparlardım. Ama böyle aniden damladığın için...”

Öfke, ilk şaşkınlığının yumuşak zarını delmeye başladı.

“Aniden mi?! Telefon etmekten bıkkınlık geldi! Telefonun sesini niye kapattın ki?”

“Kapatmadım...” dedim şaşkınlık içinde. “Dian kapatmış olmasın?”

“Dian mı?” Sesinde panik hissettim.

“Kız arkadaşım...”

Sorgulayıcı bakışı yatağın, elbiselerin, barın, çalışma masasının, bardakların, tabakların üzerinde dolaşmaya başladı ve banyo kapısına asılmış olan kırmızı bikineye takıldı. Onu Dian’a ben almıştım. Ona bazı şeyler almak zorundaydım. Genelde iç çamaşır, kot, tişört. Evden köpek, araba ve çantanın dışında başka bir şey almadan çıkmıştı.

“Onu buraya mı getirdin?” Kardeşim kaşlarını çatı.

“Bak, nasıl desem,” diye başladım kafam karışık bir halde, “bunu yapmamalıydım, biliyorum, ama gidecek ye-

ri yoktu, bu kadar basit. O beni kurtardı. Benim için her şeyini feda etti. Çete onu asla bağışlamayacak.”

Kardeşim bakışını yukarıya doğru kıvırdı ve acı bir feryat attı, bedenine sanki aziz Valentin’ki gibi görünmeyen oklar saplanmıştı. Ona biraz viski döktüm ve onu oturttum. İşte böyle. Kendim onun karşısındaki yatağa yerleştim.

“Sana şimdi her şeyi anlatacağım,” diyerek yeniden başladım, “ama şaşırma yok. Burada çok şeyler oldu. Şöyle diyeyim, köpek gezdiricilerinin birbirine düşman olduğu iki sendikası var: Dogster’lar ve Kayışın İnsanları. Dogster’lar köpeğimi aşırıdılar çünkü ben onlara aidat vermek istemedim. İşten atıldım ama Kayışın İnsanları beni korumak için ve aynı anda kurum olarak da resmiyet kazanmak için grev yaptılar.

Aklı başka bir yerlerde dolaşüyor ve ne dediğimi çakmıyor gibime geldi.

“İki sendika,” diye tekrarladım. “Dogster’lar ve Kayışın İnsanları. Dian, Dogster’ların başkanı olan Merl’in çetesinin üyesiydi. Şimdi dikkatli ol! Dogster’lar, Kayışın İnsanları’nın gösterisine gölge düşürme kararı alıyor. Zuckero’nun kaçırılmasından beni sorumlu tutmaya kalkışıyorlar. Zuckero, gezdirdiğim köpek. 200 000 dolarlık fidye istiyorlar. Çünkü Zuckero aslında bir genetik kopya...”

“Ne?” diye afalladı kardeşim.

“Yence’in daha önceki köpeğinin genetik kopyası. O yüzden bu kadar para ediyor. En azından incelemeyi yürüten komiser Sonenfeld bunu iddia ediyor. Ama bence Merl için çalışıyor. İğrenç bir mahluk, inan bana!”

Kardeşim viskisini bitirmiş ve bakışıyla şişeyi arıyordu. Ona viski döktüm.

“Bana tuzak kurdular,” diye devam ettim. “Ama Dian onları kandırdı. Şu Merl denilen adam onun dayısı oluyor. Ondandır nefret ediyor. Bunda da son derece haklı bu arada. Zamanında ona karşı son derece vahşice davranmış. Onu

normal eğitimden mahrum etmiş. Bu kadar da değil... Ama bunu benim için yaptı. Anlıyor musun? Fark var.”

Ağzından sanki biraz hüzünle “Anlıyorum” kelimesi çıktı.

Bardağı yine boştu. Belki de şu ana kadar söylenenlere anlam vermeye çalışıyordu. Veya kendine ait bir şeyi düşünüyordu. Onu sadece kendi sorunlarımla uğraştırdığım için hafif bir rahatsızlık hissettim.

“Peki o şimdi nerede?” Sonunda ilgilenmeye başladı.

“Köpeğini gezdirmeye çıkmıştı. Hala dönmedi!”

“Aha, demek köpeği de var.”

Söylediğinin üzerinde durmadım.

“Onu kaçırdılar diye korkuyorum.”

“Kim?”

“Kim olacak, onun adamları! Dogster’lar! Etrafta dolaştıklarını biliyordum...”

“O zaman onu göndermemeliydin,” dedi Ned başını sallayarak.

“Onu ben göndermedim!!”

“Peki ya mağazalara takılıp kalmış ise?...”

Kısa bir süre öncesine kadar aynı şeyi düşünmüş olsam da, tahmini beni son derece rahatsız etti. Her şeyden önce sesinin tonundan dolayı. Sadece umursamazlık değil, biraz kötü niyet de ifade ediyordu.

“Peki ya kaçırmışlarsa, tanrı aşkına?!!”

Ned bir şey demedi. Barın üzerinde kalın bir muma yasladığım babamın Varava ile çektirmiş olduğu resmine bakıyordu. Sanki onun oraya yeni mi geldiğini yoksa her zaman orada mı olduğunu kestirmeye çalışıyordu.

36. NED

Briberies şirketinin başkanı son katta tenis sahası büyüklüğünde bir ofiste oturuyor. Terastaki bitkiler, kayarak açılan kocaman pencerelerin arkasında, içinde kırlangıç ve çekirgekuşu seslerinin yankılandığı sonsuz orman ve bahçelerin olduğu yanılgısını yaratıyor. Gökdelenin tepesi, aşağıdaki gürültülü karışık hayatla hiçbir ilgisi olmayan bir tür kutsanmış üst toprağa açılıyor sanki.

“Aramıza tekrar hoş geldin, Ned!” Leiland periferik bakışımın taç alanında bir yerlerde beliriyor. “Şu olanlar gerçekten korkunç, ama belki gerçekten değerli dersler de içeriyor...”

Bunun doğru kelime olup olmadığını bilmiyorum. Eğer bir ders söz konusuysa onu Kurtz almıştı, ki onun da zaten şu anda ona hiç ihtiyacı yoktu. İnsan hayatının, ki-me ait olursa olsun, herhangi bir ders içerdiğini sanmıyorum. Her yaşam benzersizdir. Tekrarlanması, ne iyi, ne de kötü amaca yönelik olsa da, imkansızdır. Biz kendimizi bu yaşamda ne ölçüde tanıyabiliyorsak, ders de o ölçüde ortaya çıkar ancak. Bu bakış açısına göre, evet, olanlarda, düşünceleri besleyecek oldukça fazla gıda var.

Ama hoşlarına gideceğini hiç sanmıyorum.

Kasvetli bir tonla “Her şeyden önce alkolle dikkatli olalım,” diye alay ediyorum.

“Ne diyorsun? Alkol kesinlikle çözüm olamaz. İşleri sadece yokuşa sürer. Sorunları derinleştirir! Çözumsuz olana dek...”

“Bunu kastediyorum zaten,” diyorum başımı eğerek.

Ne salak bunlar yahu diye düşünüyorum. Şüphesiz, en büyük ceza, hayatımın geride kalan kısmını şu kodumun şirketinde geçirmek olurdu. En büyük ders burada!

“Ama sen olayı atlattın artık, öyle değil mi?” Blanco da söze karışıyor.

“Peki siz?”

Üçü hızla aralarında bakışıyorlar.

“Evet, evet! Tümüyle! O sayfayı kapatıyoruz.”

Leiland “Olayın, zararların giderilmesinin imkansız olacağı daha sonraki bir aşamada değil de, şu anda olması, bir anlamda daha da iyi,” diye ilave ediyor.

Sayfayı kapatıyorlarmış, ahlaksızlar! İsmi telaffuz etmekten bile kaçınıyorlar, kendisinden utanılan, başarısız bir akrabaymış gibi. Ne kadar da çabuklar! Yok, yok, yaşlı Kurtz’u silmek için acele etmeyin! Peygamberin sakalı üzerine yemin ederim ki onu o kadar çabuk unutamayacaksınız! Ve bunu atlattığınızı da söylemeyin! Zararlar hakkında ne biliyorsunuz ki? Belki de artık giderilmesi imkansız durumdalar...

“Sana genel olarak iyi haberlerimiz var,” diyor Blanco.

Mey, uçsuz bucaksız çalışma masasının arkasındaki koltukta sallanıyor ve tiksinti ve hayret karışımından oluşan bir duygu içinde beni inceliyor. Bu dikkatle cilalanmış oyunlara gelmeyi düşünmüyorum, aldırış etmeden ayak ayak üstüne atıyorum.

“Şu ana kadar sergilediğin özellikler ve bağlılığını göz önünde bulundurarak...” Leiland dikkatlice devam ediyor, “Detroit’teki şu saçma olaydan doğrudan seni sorumlu tutmayacağımızı öğrenmek seni rahatlatacaktır herhalde...”

“Bu konuda fikir ayrılığı olamaz,” diyorum.

Mey’in koltuğu aniden gıcırıyor.

“Yüksek özgüvenine ve kararlılığına değer veriyoruz, Blanco da söze karışıyor. “Yoksa ekibimizin bir parçası ol-

mazdın. Fakat seni şu konuda bilgilendirmem gerekiyor: bu yıl terfi edilmeyeceksin, bu aslında çalışanların yüzde 95'i için geçerlidir, o yüzden kişisel bakma olaya. Bizim bu konuda politikamız, istikrarlı pazar mantığı doğrultusunda, daha konservatif bir çerçeveye doğru gelişmektedir. Tersı yanlış beklentiler doğruyor ve şirket içindeki yarış ruhunu zedeliyor. İnsanlar, 'performansım belirli bir seviyede oldukça, gelirim otomatik olarak yükselecektir' düşüncesine alışıyorlar. Ama bu hiç de şart değil! Tam tersi, madem ki böyle birinci sınıf bir şirkette çalışıyorsun, performansının *daima* belirli bir seviyede olması beklenir. Yoksa neden, tanrı aşkına, maaş veriliyor ki kendilerine? Hem de herhangi bir maaş da değil..."

Blanco çaktırmadan Mey'e bakıyor, bu yağlı cilalı sözler besbelli onun kulağına yönelik. Destekleyici bir homurdama sesi geliyor:

"Evet, her hangi bir maaş değil!"

"Yanıp tutuşmalısın dostum! Şirketin nabızı ile yaşamalısın! Beni anlıyor musun bilmiyorum. Rakam ve sonuçlardan söz etmiyorum. Diğer şeyler ortada ise sonuçlar gecikmez. Özveri, Ned! Anahtar budur. Hem de şu ilginç değil midir: daha mutevazı becerilere sahip, ancak şirketine sevgi ile bağlanan bazı kişiler, çok daha yetenekli ama soğuk, hem de kendilerini barındıran şirkete karşı içlerinde derin bir kayıtsızlık besleyen kişilerden daha fazla şeyler elde ediyor. Üzücü! Tüm çalışanlarımız böyle biz özveriye sahip olacaktır diye kendimizi kandırmıyoruz, tabii ki. Bu da özel bir yetenektir. Ama yüzde biri bile gerçekten yanıp tutuşsa onları ödüllendirmekten mutlu olacağız!"

"Yüzde bir tamamen yeterli!" Mey tasdik ediyor.

"Sen değerli bir ders aldın, Ned," Blanco gıdıklamaya devam ediyor. "Çıplak bir profesyonellik yetmez. Şirket senin bir parçan olduğunda belki sualtı taşlar hakkında daha güçlü önseziler geliştireceksin. Çünkü o zaman o, senin de gemin olacak! O ana kadar ise daha olgun ve daha tec-

rübeli partnerlerin denetimi altında senin gücüne uyan projelerde çalışmaya devam edeceksin. Ve önümüzdeki yılın aynı dönemine kadar bizi hayal kırıklığına uğratmamışsan, seninle farklı bir konuşma yapacağız.”

“Bravo, bravo!” Mey parmaklarının uçları ile alkışlamaya başlıyor. Biraz önce söylediklerini hatırlamaya çalış. Onları yazmanı istiyorum. Söylediklerini, bir sonraki genel toplantıda dağıtacağım şirketin sembolini taşıyan broşüre dahil etmelerini emredeceğim.”

“O, Mey, öylesine aklıma geliverdi işte,” Blanco mutluktan kızarıyor ama Leiland kül kesilmiş gibi görünüyor ve sinirle dudaklarını ısırıyor.

“Evet, yanıp tutuştuğunu görüyorum! Böyle yanmaya devam et ve yakında yönetim kurulunda parlamaya başlayacaksın.”

“Üfleyin onu!”

Üç adamın içlerinden ürkmüş sokak kedisi gölgesi gibi bir şey geçiyor.

“O bir şey söyledi!” diye bağırıyor Mey.

“Ne söyledin, Ned?” Leiland bana dönüyor.

“Sen anlamadın galiba...” Blanco’nun sesi duyuluyor. “İşinde kalıyorsun.”

Kaşlarını kaldırarak “Büyük olay sanki!” diyorum.

Blanco çaresizlik içinde “Ned, yaptığın işe geri dönüyorsun” diye tekrarlıyor.

“Hayır, hayır, bunu söylemedi,” diye çığlık atıyor Mey.

“Ne?” İkisi de başlarını doğrudan ona döndürüyorlar.

“Başka bir şey söyledi, başka-a-a!”

Onu hatırlamak için kendini zorluyor, ama görünmez bir engel hafızasının bu bölüme ulaşmasına izin vermiyor sanki. Öfkeden tipi kayıyor, burun deliklerinden biri düdüklü tencere kapağı gibi titireşiyor. Patlamadan önüne geçmeye çalışıyorum:

“Beyler, zamanınızı boşa harcıyorsunuz sadece! Sizin yerinizde olsaydım çok daha gerçek şeylerle uğraşırdım.”

“Örneğin?” diyor Blanco iğneleyici bir şekilde.

“Steel Works’ın mali raporları ile diyelim. Veya City Corp.’un. Veya tıbbi Mertel kartelinin raporlarıyla. Parson’un Oliver’ı sansasyonel bir biçimde yutmasıyla devam edeyim mi? Veya Doğu Avrupa’daki bir yığın işle?”

Mey incecik bir vızıltı sesi ile buharı kaçırıyor:

“Ne?!”

“Bildığım kadarıyla,” diyorum geniş bir tebessümle, “bunlar hep bizim müşterilerimiz.”

“Sizin koruduğunuz adam neler saçmalıyor böyle?”

“Hiçbir fikrim yok, “diyor fısıltı ile Leiland.

Blanco sadece omuzlarını kaldırıyor bozguna uğramış bir edayla.

“Kendinizi üç buçuk yapmayın! Her ticaret işinin karanlık tarafı da var, bunu benden daha iyi biliyorsunuz, uygun olmayan bir anda aydınlatılırsa her şirketi perişan edeceğini de biliyorsunuz. Arabayı ters çeviren çakıllardan söz ediyorum. Birisi onları toplama zahmetine girmiş. Ve şimdi artık bir tankı bile ters çevirebilirler!”

Uçakta taze taze pişirdiğim CDyi çıkartıyorum ve zaffer dolu bir şekilde parmağıma geçiriyorum. Bunun için prova yapmadım ama bu anı hayal etmedim desem yalan söylemiş olurum.

“İşte, kabak kafalar! Sadece öylesine konuşmadığıma ikna olmanız için. Bu, sadece yarısı, bunu göz önünde bulundurun! Orijinel taşıyıcı güvenilir bir yerde saklanmakta. Bu arada bana bir şey olursa doğrudan ulaşması gereken yere gidecek.”

Onu almak için ne biri ne diğeri uzanmadığı için eğilip onu Mey’e sunuyorum. O, diski iki parmağı ile tutuyor, bezgin suratı, parlak yüzeyin üzerinde bakınıyor.

“Bu bilgiyi nereden aldın?”

“Her zaman nefret ettiğiniz kişiden!”

“Efendim?!”

“Senin yerinde oturması gereken kişiden! Ama onun yerine okyanus ötesine, yeni oluşan pazarların vahşi derinliklerine kovduğunuz kişiden.”

“Kurtz’tan söz ediyor!” diye heyecanlanıyor Blanco.

“Ha, jeton düştü mü? Ondan sonsuza dek kurtulduğunuz mu düşündünüz? Ama o benim vasıtamla burada, ve kendine ait olanı almadan gitmeyecek!”

Mey, yumruğunu yere indirerek “Kahrolası piç!” diye bağırıyor. “Bir numara hazırladığını tahmin etmiştim! Sadece gözlerimize toz atmak için yazdığı şu kitaplar... Tabii, beni rahatsız etmek için de!”

“Kurumsal çöküş sendromuna tipik bir örnek,” diyerek Blanco yeni bir konu açıyor. “Şirketler aile gibidir: Birlikte yaşamak için optimal süre 15 yıldır. Daha sonra partnerler düşmanlık ve acı biriktirir, sonunda birbirlerinden öyle nefret etmeye başlarlar ki bilinçaltılarında birbirlerini yok etme yollarını aramaya başlarlar.”

“Sus, sersem!” Mey onu susturuyor. “Sen ne zamandır burada çalışıyorsun, ha? Belki bu sendroma sen de yakalanmışsındır? Sen ve yanındaki salak da! Sadıkmış, ha?” Bana doğru genişçe bir jest yapıyor. “Öngörülebilen biriymiş, istikrarlıymış. Ona güvenilirmiş. *Team-worker*’miş, ha? Evet, muhteşem bir ekip kurmuş! E, şimdi n’olacak, kaç milyar istiyorsun? Beş, on, yüz!!!”

Mümkün olduğunca sakın bir şekilde “Mey,” diyorum, “Tahminlerinin türü senin alçak doğanı açığa vuruyor. Kökünle her ne kadar da övünsen, kötü bir hamurdan mayalanmışsın. Ben açgözlü değilim ve sana bunu kanıtlayacağım. Mevki için de tırmalamıyorum, ama aslında koltuğuna oturmak isteseydim, örneğin, ne derdin acaba? Ama artık umurumda değil. Tek istediğim özgürlüğümdür. Bu size 1 000 000 dolara mal olacak, ne daha az, ne daha çok. Sizi çok zorlayacağını sanmıyorum.”

Mey’in dişlerinin arasından kinle “Peki bunu nasıl hesapladın?” sözleri dökülüyor.

“Buyur, kendin de emin ol. Savcı Shpitzer’ın dosyalarına geçse, sana ne kadara mal olur, hesapla. Gerektiğinden çok daha az istediğim kanısına varırsan, konuyu oturup konuşabiliriz. Benim yerimde olsaydın, başka bir sıfır daha ilave edeceğinden eminim. Ama bu benim stilimde değil. Hayatım boyunca kolay kazanılmış bir para torbasına bağlı bitkisel hayat sürdürmek istemiyorum. Ahlak ve sağlık üzerinde yıkıcı bir etkisi var.”

Leiland, “Peki ya Kurtz?” diye imada bulunuyor.

“Kurtz’un artık hiçbir şeye ihtiyacı yok, siz de bunu çok iyi biliyorsunuz. O, bu olayları aşmış durumda. Ama ben isminin unutulmamasını sağlamaya çalışacağım. Bundan böyle kazançlarınızın yüzde birini özel “Leopold Kurtz” fonu için ayıracaksınız. Kaynaklar, kamu yararına mesleki birliklerin lehine yapılacak danışmanlıklar için harcanacak, bu mesleki birlikler de çalışanların haklarını daha iyi savunmasını sağlayacak.”

“Kurtz böyle bir şey mi istemişti?” Leiland ağzı açık kalıyor.

“Memnuniyet duyardı tahminimce...” diyorum başımı anlamsız bir şekilde aşağı eğerek. “Şimdi ise beyler, bana çekilmeme izin verin! Mey, paraları havale etmen için sana iki gün veriyorum. Leiland, Blanco, yine de beni koruduğunuz için teşekkür ederim. Bunun kariyerinize olumsuz bir etkisi olmaz umarım. Sen, Blanco... alevi düşür birazcık! O kadar yanma, tutuşup gideceksin. Anladın mı beni? Görüşürüz!”

“Şu dehşet tipe bak! Başardı ya!” Kapıya doğru yürürken içim bayram ediyor. “Onlara her şeyi söyledi! Tanrım, inanamıyorum. Şimdi beni ya öldürecekler, ya...” Ama beni öldürmüyorlar. Sarkmış çenelerle arkamdan bakıyorlar sadece. Çar Pelikan’ın kursağı boş kese gibi büzüldü.

Çift kanatlı pelesenk kapı arkamda kof bir gümbürtü ile birleşiyor.

Mey'in sekreteri, cılız Murtle, bana korku ve merak karışımı bir duygu ile bakıyor. Büyük bir ihtimalle dahili haberleşme ağı aracılığı ile bizi dinlemiştir.

"Görüşürüz, Murtle!" İşaret parmağımı uzatıyorum ve onu "Puf" diyerek anlamlı bir şekilde topluyorum.

İki siyah tenli, kafatasları dümdüz tıraş edilmiş, lacivert ceketli güvenliğin yanından geçiyorum. Birini sık sık görmüşümdür, ismi bile aklımda kalmış.

"Hi, Don," diyorum. Firma laptopunu omzumdan indirerek onun omzuna takıyorum. Müzik dosyaları dahil hard diskini kendi *personality*-mden arıttım. Hiçbir şey bırakmıyorum. Biraz *cash* hariç hiçbir şey almıyorum.

Bir anda bir hafiflik hissediyorum.

Amerika'ya gitmeden önce ağır postacı çantamla sonsuza dek vedalaştığım anı hatırlıyorum. O anda, iyiye mi, kötüye mi, bilmesem de, hayatımın bir parçasının sona erdiğini anladım. Tıka basa zarf ve gazetelerle dolu eski, geniş çanta için üzüldüm bile. O andan itibaren başka birinin kalçasında sallanacaktı. Yıllar geçtikçe küçülen ve hafifleşen, ama yine de kendini hatırlatan bir laptop ile değiştirmiştım onu. İşte onunla da ayrılıyorum. Artık her halde bir şey taşımak zorunda kalmayacağım. Bu gerçek, kendi başına bir ilerlemeye işaret ediyor.

Avenue of Americas boyunca yürürken arkamda lastik gibi uzanan ve beni geri çeken yapışkan ipliği hissediyorum. Aynı anda da – bir boşluk: bağırsaklarımdan tonlarca yoğun pelte çıkartarak içimi boşaltmışlar sanki. Gittikçe adımlarım hızlanıyor, koşmaya başlıyorum, arkamda bir şey 'fras' diyor ve ben roket gibi öne doğru fırlıyorum. Yanımdan gelip geçenlerin yüzleri rüzgarın dağıttığı broşürler gibi etrafımda uçuşup duruyor.

Son, her şey bitti!

37. ANGO

Bunun çaresizce bir hamle olduğunun farkındaydım, ama sonuç olarak fazla bir seçeneğim yoktu. Umbrella bana acıyıp Merl'in adresini verdi. Bunu beni başından savmak için yaptı her halde. Dogster kralı Manhattan'ın üst bölgesinde, 140. ile 147. sokaklar ve Amsterdam ile St. Nockolas Avenue arasında kilitli eski şehir evlerinin oluşturduğu yerleşim bölgesinde oturuyordu. 10:30 civarı gittim, o sırada pekinezlerin tuvaletleriyle uğraştığını ve onu mutlaka bulabileceğimi söylediler. Kardeşim benimle gelmeye heveslendi, bu beni aynı anda şaşırttı ve sevindirdi.

Biraz tedirginlikle "İşte değil misin?" diye sordum.

İşinde gücünde biriymiş sonuça ve benim hayatımdaki kargaşadan dolayı kariyerinin zarar görmesini istemiyordum.

"Biraz izne ayrıldım," dedi kısaca.

Göze çarpmamak için köşenin arkasına park ettik. Sokak sessiz görünüyordu, ve oldukça yeşildi, ki bu New York'un genel anlamda bu karanlık bölgesi için ender bir durumdur. Merl, sıradaki diğer binalardan neredeyse hiç ayrılmayan dar cepheli, dört katlı, tuğla bir binada yaşıyordu. Merdivenin yanında cilveli bir "Happy Dogs Inn" tabelası, yanında da kuaförden çıkmış bir pudel suratı vardı. Storlar kapalıydı.

"Plan nedir?" Kardeşim merak etmeye başladı.

New York'a geldim geleli ilk defa birlikte bir şey yapıyorduk.

“Burada bekleyeceksin,” diye ona talimat verdim. “Bir saate kadar çıkmaz isem polise haber veriyorsun, anlaştık mı?”

Biraz hayal kırıklığı sezdim, anlaşılan paçaları ekşin için sıvamıştı. Ama bir şeyler bana Dian’ın burada olmadığını söylüyordu. Her ikimizin de kurdun ağzına girmemizin bir anlamı yoktu, en azından bu aşamada. Böyle çok daha rahat olacağımı anlatmaya çalıştım. Diplomatik bir göreve gidiyordum.

“Peki ona ne soracaksın?” dedi kardeşim.

“Daha bilmiyorum.”

Gerçekten bilmiyordum.

“Okey, sırtını koruyacağım. Başarılar!” dedi başını öne eğerek.

Evin iç kısmında neşeli bir havlama sesi yankılandı. Zil sesini duymak için boşuna zorladım kendimi. Ona ikinci kez bastım. Benzer sesler silsesi yükseldi. Zilin köpek gibi havlamaya programlanmış olacağını anladım, bu da bana son derece zevksiz geldi. Bir süre sonra ağır ayak sesleri duydum, masif kapı açıldı ve eşikte bornoz ve havlu arasında bir şeye sarılı, koltuğunun altında palaz köpeklerinden biriyle Merl’in kendisi belirdi.

“Ne istemiştiniz?” Gözlerini sorgulayıcı bir şekilde kıstı.

“Dian’ı arıyorum,” dedim.

“Khı..” Merl cebinden kocaman kırışık bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. Hayatın köşesine itilen birine benziyordu. Kocaman beyaz kafası neredeyse keldi, gözlerinin altında ise morumsu torbalar sarkıyordu. “Biz daha önce görüştük, galiba?”

Hücumla “Evet, köpeğimi aşırmadan önce!” dedim.

“Sen onu kendin kaybettin,” dedi Merl elini savurarak. “Biz bulduk.”

Bu konuda tartışmak istemiyordum, anladığım kadarıyla, o da istemiyordu.

“Dian için geldim?”

“Anlıyorum, demek sen şu Engus’sun, öyle değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Seni bekliyordum.”

Merl kısa boynunu kapıdan dışarıya doğru uzattı, içgüdüsel olarak sokağa süzdü ve beni içeriye davet etti. Midede belirsiz bir tedirginlik saplandı, ama kardeşimin ne de olsa yakında olması özgüvenimin geri gelmesini sağladı.

Genel zevksizlik izlenimim mavimsi duvarlarda cırtlayan yuvarlak altın renginde çerçeveler içindeki köpek resimlerini görünce derinleşti. Pekinezler şişkin bej çekyatın üzerine dizilmiş, cebinden makas ve tarakların fırladığı mor ipekten bir yelek giymiş sıska bir kişinin hareketlerini ilgi ile takip ediyorlardı. Adam, alçak beyaz barok ayaklı bir masanın üzerinde sfenks gibi donmuş, kapkara bir kokerin kıllı kulaklarını özenle düzeltiyordu.

“Kuaförümüz Clein,” dedi Merl başı ile işaret ederek. “Dehşet derecede yetenekli bir piç! Ama şu anda maalesef çok müşterimiz yok.” Merl gizli bir suçlama ile iç çekti, eğildi ve köpeği yere bıraktı.

Köpek hemen koşup çekyatın üzerine diğerlerine ilişti.

“Buradan,” dedi Merl bir kapı açarak.

Gösterişli salonla hiçbir alakası olmayan bir odada buldum kendimi. Sanki sahnenin arkasına geçmiştim. Duvarlar boyunca kitap dolu dolaplar yükseliyordu. Masanın üstü, her halde yıllardır biriken ıvır zıvırlarla doluydu. Merl köşedeki altı çökmüş koltuğa attı kendini, bana da istediğin yere yerleş anlamında bir işaret yaptı. Ayakta kalmayı tercih ettim.

“O nerede?” diye sordum sabırsızlıkla.

“Efendim?” Merl gözlerini pörtletti.

“Her şeyi biliyorum, Merl,” diye uyardım onu. “Onu daha fazla incitmene izin vermeyeceğim. Bırak onu!”

“Hiçbir şey bilmiyorsun...” dedi inleyerek.

“Tam tersi!” diye bağırđım. “Yetim bir çocuğu en adi şekliyle kötüye kullanmışsın. Çocukluğunu mahvetmişsin, şimdi sahip olduğu diğer şeyleri de almaya çalışıyor-sun. Bu sefer olmayacak ama. O kadar da kolay değil. Ben ona değer veriyorum!”

“O yüzden mi onu kayışa bağladın?”

“Efendim?” Söylediğini iyi duymadım gibime geldi.

Merl sakın bir şekilde tekrarladı: “Onu kayışa bağlamışsın. Ağzlık takmışsın, yemeklerine uyuşturu-cu katı-yormuşsun...”

Kendimi kaybederek “Nasıl olur?” diye bağırarak sözünü kestim. “Bu sadece senin aklına gelir, ucube adam!”

Merl, soğukkanlılığını kaybetmeden “... onu kalorifer peteğine bağlamışsın, para karşılığında onunla birlikte olacak erkekler getirmişsin eve...” diye devam etti. “Devam edeyim mi? Gördüğün gibi, ben de biliyorum bazı şeyleri.”

“Bunları kim söyledi?!”

“Dian’ın kendisi. Dün göz yaşlarına boğulmuş bir halde geldi, akla hayale sığmayan misafirperverliğinden daha yeni kurtulmuştu.”

“Saçma!!!”

“Evet, doğru, saçma!” Merl aniden bana hak verdi. “Aynen sana benimle ilgili söyledikleri gibi.”

Neredeyse bayılıyordum. Bakışım, denge sağlamak için tutunacak yer ararcasına rafların üzerinde dolaştı. Nietzsche’nin ciltlerine, sonra Saussure’e takıldı. Kafamda Dian’ın feryadı yankılandı: “Saussure adına, dayı, bunu bana yapma!”

Hain sözlerinin etkisini iyi değerlendirmiş olacaktı, kocaman besili bir kedi gibi köşeye çekildi. Daha sonra, hayatını köpek cinsi ile bağlamış olmasına rağmen onda aslında kedi özelliklerinin ağır bastığına karar verdim. Buydu belki tüm itlere karşı beslediği içgüdüsel nefretinin

ve inanılmaz zalimliğinin nedeni. Ama o sırada sadece Di-an'ı düşünüyordum... Bana yalan mı söylüyordu, yoksa söylemiyor muydu?

“Onunla konuşmak istiyorum!” dedim yüksek ve sinirli bir tonla.

“Korkarım bu imkansız,” dedi Merl başını hüzünle sallayarak.

“Niye? Onu nereye gizledin?”

“Doğru kelime *yerleştirdin* olmalı. Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama gerçek şu. Di-an çok hasta. Çok şükür, bazen oldukça uzun süren aydınlanma dönemleri de oluyor ama er veya geç kriz geliyor. Özellikle de ilaçlarını içmediğinde. O zaman... onu bir yere yerleştirmek tek çözüm oluyor. Ona iyi bakabilecekleri, kendine ve etraftakilerine zarar vermesine izin vermeyecekleri bir yere. Ama her şeyden önce kendine zarar vermeyeceğe bir yere. Vücudundaki izlere dikkat ettin her halde? On yıl önce oldu. O zaman sanatla uğraşıyordu. Şu kahrolası Guggenheim'da Viyana aksiyon sanatçıları sergisi vardı. Günter, Günter... diye birinin. Grass değil. Grass yazar. Bu şarlatan. Sapık bir manyak! O da onu taklit etmeye karar vermiş: bir İsviçre çakısı ile, tek başına... Avrupa dejenereleri!”

Korkarak “Onu ziyaret edebilir miyim?” diye sordum.

“İmkansız!” diye kesip attı Merl. “Şu anda kendine geliyor. Her yeni duygu, durumunu sadece kötüleştirir. Ama hiçbir eksiği yok, emin olabilirsin. Çok, çok prestijli bir yerde.”

“Bir göreyim sadece” diye yalvardım.

Kararlıydı: “Hayır!”

Ben de pes etmiyordum: “Belki kendine geldikten sonra?”

Bana dik dik baktı.

“O zaman seni kesinlikle tanımaz,” dedi yavaş yavaş. “Sen de onu tanıyamazsın. Oradan her seferinde tümüyle

yeni biri olarak çıkıyor. Ne düşünceleri, ne duyguları, ne zevkleri eskisi gibi oluyor. Görsel olarak bile aynı olmadığını söyleyebilirim. Tamamen yeni bir insan oluyor! Sori! Üzüldüğünü biliyorum. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun herhalde. Ama tüm bunların bir *baba* için ne anlama geldiğini bilemezsin!”

“Dian senin kızın mı!!!”

“Tek kızım...” Çenesi titredi. “Annesi uzun bir süre önce vefat etti. Onu tek başıma büyüttüm...”

İçimde boğucu bir gaz gibi acı bir kahkaha yükseldi. Benimle dalga geçmişti. Yine! Ama kalbimde öfke yoktu. Zedelenmiş gurur hissi ile de dolup taşmıyordu. Her şeyi ni bağışlamıştım. Eskiden nasıl göründüğünü, birkaç ay sonra nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyordum. Yüzünün uyumadan önceki halini. Belki de önemli bir şeyi kaçırmıştım?

“Peki arabasının nerede olduğu konusunda her hangi bir bilgin var mı?”

“Arabası mı?” Bir anda algılayamadım. O kadar alakasız ve önemsiz bir şey gibi geldi ki, anahtarları düşünmeden çıkartıp masanın üzerine koydum. Onu nereye koyduğumuzu söyledim.

“Mmm, çok iyi,” dedi ağzını şapırdatarak. Anahtarları almak için de acele etti. “O minik arabasına çok bağlıdır.”

Beynimde bir düşünce kıpırdandı ama onu yakalayan kadar bir yerlerde kaybolup gitti.

“Konuyu açmaktan biraz rahatsızlık duyuyorum ama...” diye kıvırmaya başladı kurnazca Merl, sanki kement atıyordu, “sen başkasına ait bir şeye el koymayacak düzgün birine benziyorsun. Kaçmadan önce Dian sendika kasasına ait belirli bir miktar para aldı, küçük bir miktar değil, bu aslında bakış açısına bağlı ama... Bunu ilk defa yapmıyor. Bu paraların nerede olduğu konusunda fikrin varsa yani... Tedavisi bir servet tutuyor!”

Konuşmamızın bir anda ticarete dönmesi beni hafifçe şaşırttı. Söz konusu para değildi o kadar, paranın hâlâ ba-

na ait olan ufak bir parçasıydı. Bizim ortak hesabımız. İçimden bir şeyler onu kapatmaya acele etmememi söyledi.

“Üzgünüm, kendisine başvurmanız gerekecek.”

“Şu anda pek iletişim kurulacak durumda değil,” diye homurdandı ve benden konuyla ilgili daha fazla bir şey kopartamayacağını anlayınca “Her neyse... Belki de onları nereye gizlediğini hatırlar” dedi.

Gizli bir tehdit sezdim. Merl ayağa kalktı ve beni göbeği ile neredeyse odadan dışarıya itti. Sarkık renksiz yüzünün ardında bir şeyler geziniyordu. Kudurmuştu, bunu hissediyordum. Her an ortaya çıkabilecek karanlık tektonik bir güç yayıyordu. Ve o anda anladım: yapamayacağı hiçbir şey yoktu... Ürperdim.

Merl beni çıkışa kadar uğurladı ve arkamdan bakmaya devam etti.

Sesi beni yolda yakaladı: “Hey, Engus, köpek işinden vazgeç! Değmez...”

Ango, Dian'ın yerleştirildiği (veya kapatıldığı) kliniği keşfetmek için Merl'i takip etmeye karar vermiş. Ciddi manevralar sonucunda arabayı göze çarpmadan köpek hotelini görebileceğimiz şekilde park etmiş durumdayız. Bunun ne kadar süreceği konusunda fikrim yok. Onun da. Mahallenin uyuşturucu dağıtıcısını yakalamak için etrafı kollayan zavallı aynasızlar rolüne tümüyle uymamız için elimizde çörekler eksik sadece. Nöbetleşerek uyuyoruz, nöbetleşerek çişimizi yapıyoruz, ara sıra birimiz ihtiyaçlarımızı karşılamak için 142. sokağın Amsterdam Avenue ile kesiştiği noktadaki pizzacıya veya Broadway'deki Çin lokantasına kadar koşup geliyor. Evden bir torba dolusu disk getirdik ama onları gariban diskmenimde dinlemek zorundayız çünkü arabanın sadece fi tarihli kasetçaları var. Kardeşim ben yokken edindiği Ben Martin diye birinin diskini dinleyip duruyor. Samimi olmam gerekirse özel bir şey değil ama anlaşılan onun için manevi bir değeri var.

Merl, ev hayvanlarını Hudson'ın kıyısındaki daracık parkta gezdirmek için çıkıyor sadece. Onu takip etme onunun ben sahibim çünkü beni tanımıyor. Ama artık öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Üç gündür peşinden sürükleniyorum. Programını ezberledim. Sık sık bir banka oturup boş boş gri nehre bakıyor. Nehrin üzerinde minik kayıklar dolaşıyor, gergedan cesetleri gibi mavnalar sürükleniyor. Hiç kimse ile konuşmuyor. Aynı yoldan eve dönüyor. Ara

sıra her halde orada oturan sıska bir tip yandaki süpermarkete alışverişe gidiyor. Bazen köpeklerini almak veya bırakmak için insanlar uğruyor. Korkunç çetesinden eser bile yok. Belki de dağılmıştır. Veya bir yerlerde gizleniyordur...

Ango ile hiç bu kadar uzun bir süre tek başıma kalmamışımıdır. Babamın arabasını nasıl bulduğunu anlattı bana. Satıp parasını bize göndersin diye vekalet verdiğimiz alçak Hindistanlının yanına gitmiş. Ama sonuç olarak bizi kandırmış. Kardeşim canlı bir sitem gibi piçin karşısına dikilmiş, o da anahtarları hemencecik kendisine vermiş. Aferin! Bu kadar sene boyunca haklarımızı aramayı denememiştik bile. Didişmeye değmez diye düşünmüştüm. Şimdi ona ne kadar para saydıklarını duyunca... Arabanın durumu hayret verecek derecede iyi. Geçmişten yüzüp gelen bir balina gibi... İçine korkarak giriyorum, bir anda dalış yapıp beni boşluğa geri götürecekmiş gibi. Babamın varlığından kalan izler hissetmeye çalışıyorum ama sadece eski deri koltukların kokusu kalmış. 60'lı yıllara duyulan nostalji rüzgarına kapılıp bir *Beatle* alsaydı diye düşünüyorum, şimdi yaşam alanı ile ilgili sorunlar yaşayacaktık.

“Bak, işe dönmen gerekiyorsa...” diyor Ango.

“Hayır, gerekmiyor,” diyorum lafını keserek.

“Bu işte varım dediğin için sağ ol...”

“Biraz değişiklikten zarar gelmez.”

Ama doğruyu söylemem gerekirse oldukça fazla boş zamanım var...

Dünden beri WSBT hesabımda bir milyon var. Transfer onayından tam iki saat sonra verileri içeren gerçek taşıyıcı, imzalamış olduğum gizlilik beyanı ile birlikte Mey & Company'ye kurye aracılığı ile ulaşmış. Paralar, işten ayrılma sonucunda tazminat şeklinde gelmiş. Bu arada “Leopold Kurtz” adına açılan yeni fonun CEO'su olarak şahsi ısrarım sonucunda Vlad Berger görevlendirilmiş. Görevini kutlamak için onu aradım. Şaşkınlıktan dilini

yutacak durumdaydı. “Önemli olan, işini bilen patrona sahip olmak,” diye hatırlattım. “Hakkı ile yapılan bir iş!”

“Onu bulursan ne yapacaksın?” diyorum.

“Bilmiyorum,” diyor Ango kollarını açarak. “Hiçbir fikrim yok. Onunla birlikte yaşamak isterdim... En azından bir süreliğine. Güzeldi.”

“Ama o... hasta!”

“Deli demek istiyorsun. Belki, kim bilir...” İç çekiyor Ango. “Onun hakkında böyle düşünmek istemiyorum. Sen onu tanıımıyorsun. Seksi olmanın dışında eğlenceli de. Hem bayağı da zeki, düzenli eğitim almamış olmasına rağmen. Bundan mahrum edilmiş...”

“Evet, evet, insanın içini burkan bir öykü...”

“Benim için yaptığın her şeyin farkındayım ama alay etmen yersiz,” diyor bana ters ters bakarak. “Herhalde üçümüz birlikte yaşamak zorunda kalırız ve kendim dışımda onun geçiminden de seni sorumlu tutarım diye korkuyorsun, biraz da haklı olduğunu itiraf ediyorum tabii ki. Merak etme, seni rahatsız etmeyi düşünmüyoruz. Oradan çıktığı anda kendimize başka bir yer arayacağız.”

Sinirim bozuluyor ve “Seni kovmuyorum, *man*! Onunla istediğin kadar yaşa!” diyerek sözünü kesiyorum. “Ama ne nerede olduğunu biliyoruz, ne de ne durumda olduğunu. Sen sadece hayal kuruyorsun!”

Ango direksiyonun arkasına gömülüyor ve şapkasını manalı bir şekilde gözlerinin üstüne kadar indiriyor. Siperliğinin üzerindeki amblem yine dikkatimi çekiyor:

Dogs CAN fly with CANIMA!

Belki de ciddi bir konuşma yapmanın zamanı. Hey, yakışıklı, gel şu işten vazgeçelim. İlk Havai, veya Rio uçağına atlayalım ve keyfimize bakalım. Veya istediğimiz yere gidelim. Daha yeni süresiz izne çıktım ve toplu halde yüz maaş aldım... Ama bunun yerine arka koltuktaki kağıt torbaya uzanıp içinden bir parça pizza ve kola çıkartıyorum. Kardeşim de istiyor. Pizza soğumuş, kola ise ısın-

mış. Çiğniyoruz. Merl'in evinin önündeki *Happy Dog's Inn* parlıyor. Storlar kapalı. Sokakta in cin oynuyor. Kaşları-
mın arasından ter süzülüyor. Ango bu kadını seviyor so-
nuçta. Onu neredeyse kıskanıyorum. Keşke ben de öyle
sevebilseydim.

"Babamı gördüm," diyor Ango aniden.

Kolayı hızla çubukla içime çekiyorum: gazlı içecek si-
nüslerimden süzülerek burnumdan damlamaya başlıyor.
Ango, istifini bozmadan biraz önce yağlı parmaklarını sil-
diği peçeteyi uzatıyor.

"Sen *babamızı* mi kast ediyorsun?!"

Ango kaçamaklı bir şekilde "Bir nevi...", diye onaylı-
yor. "Philadelphia dönüşünde. Benzinim bitti, arabada
uyudum, sabah ise hemen yakındaki benzin istasyonunu
keşfettim. O oradaydı."

"Babam?!"

Gözlerim dalıp giden gözleri ile buluşuyor.

"Hem evet, hem hayır. Yerin kendisi çok tuhaftı. San-
ki başka bir gerçekliğe geçmiştim. O benzin istasyonu...
Bir zamanlar onu rüyamda görmüştüm sanki."

Sözünü kesiyorum: "O muydu, değil miydi?"

"Durum daha karışık," diye içini çekiyor. "Değişiyor-
du, su üzerindeki yansımalar gibi. Bir an bakmışsın - o,
başka bir an - yabancı biri. Sana salakça geliyor herhal-
de?"

"Niye açıkça sormadın ki?"

"Neyi tam olarak? Sen kimsin? Çok saçma, öyle değil
mi? Bir de sihri bozmak istemiyordum. Yine birlikte oldu-
ğumuzu hayal etmek hoşuma gidiyordu. Beni başka hiçbir
şey ilgilendirmiyordu. Ne bunu nasıl, ne de ne için yaptı-
ğı. Ona dava açmak bile aklıma gelmedi. O anın ne kadar
kısa olduğunun farkındaydım ve onu gereksiz açıklamalar
için harcamak istemiyordum.

"Peki o, o nasıl davrandı?"

“Normal,” diyor kardeşim omuzlarını kısarak. “Veran-
dada oturduk, kahve içtik, beni birlikte yaşadığı kadınla
tanıştırdı. Sonra beni göle götürdü, kayığı ile dolaştık. Her
halde varlıklı. Benzin istasyonuna daha çok hobi olarak
bakıyor. Aslında farklı firmalara danışmanlık yapıyor.
Belki bu ne benzin, ne yağ için benden hiç para almama-
sını bir ölçüde açıklıyor. Bir anda meraklandı. Sanki beni
bir an önce oradan göndermek istiyordu. Bunun, sanırım
şerifin gelmesiyle ilgisi vardı. Oldukça sevimsiz bir tipti!”

“Ama kimdi bu adam?”

“Bilmiyorum. Şerif ona Mr. Exman dedi.”

“Exman mı?” yerimden fırlıyorum. “Emin misin?”

“Evet, tabii ki, neden?”

“Bu benzin istasyonu nerede?”

“Tramvay çarpsın hatırlamıyorum,” diyor kardeşim
omuzlarını kaldırarak. Her şey bir sisin içinde sanki.

Torpedo gözünden paramparça olmuş bir harita çıkar-
tıp onu önüne atıyor. Parmağı kararsızca Ontario nehri-
nin kıyısında dolaşıyor. Sonra doğuya kayıyor.

“Belki burada bir yerde. Ama yol işaretli değil.”

“Dinle,” diye başlıyorum heyecanla, “Sana bir şey söy-
lemem gerekiyor.”

Aynada etrafına ana tavuk gibi bir sürü pelüş kılıklı it
toplamaş, etkileyici, papyonlu bir tip beliriyor. Sokağın
karşısına geçip köşeden sapıyor.

Ango “Merl yeni çıktı” diye dürtüklüyor. “Sonra anla-
tırsın.”

Yerimden kıpırdamıyorum.

“Sana neler oluyor? Onu kaçıracağız!” Ango beni nere-
deyse zorla dışarıya itiyor.

Kafamda “Exman, Exman” diye ötüp duruyor bir ses.

Arabaya kadar koşup “Onu ben de gördüm!” diye ba-
ğırarak istiyorum. Ama Merl’in şişkin sırtını uyuşuk uyu-
şuk takip etmeye devam ediyorum. Evet, ben onu gerçek-
ten gördüm! Bunu kabul etmeyi reddettim tabii ki. Bilin-

cimin en uzak köşesine gömüp üzerini çiğnedim. Babam 15 yıldır ölü. Bu kadar. Nokta. Bu gerçeği asla sorgulamadım. Kutunun içinde onun küllerinin dışında başka bir şey olacağını hiç düşünmedim. Hayatımın bu sayfasını kapatmıştım. Bir anda büyümüştüm. Ama daha fazla bu olmamış gibi davranamam. Artık sanrı olmadığını biliyorum. O gece gördüğüm adam... Soros'un Exman dediği adam...

O babamdı!!!

Ne tür cerrahi hile uygulamış olsa da gerçek çizgilerini hiçbir şey silemezdi. Baktıkça daha da belirginleşiyorlardı. Geçmişin bataklık dibinden yukarıya doğru yükselmekte olan, boğulan biri gibi. Derisinin altından görünen dikişlerin ince çizgileri belirsizleşiyor, yüz hatları yerine geliyor. "Baba!" diye bağırarak istiyorum ama bir şey gırtlığımı sıkıyor.

Ufak tefek kapşonlu tip sanki yerden bitiyor. Tek bir kelime bile etmeden Merl sürüsünün kayışlarını ona teslim ediyor, diğeri Merl'in eline bir anahtar tomarı sıkıştırıyor ve koşar adımlarla yürüyüş yolunda uzaklaşıyor. Bu saniyeler içinde oluyor. Merl çimlerin üzerinden atlıyor, her iki yönde vızır vızır çalışan arabaların arasından tahmin edilemeyecek bir ustalıkla, öfkeli kornalarının eşliğinde, süzülüyor. Yolun karşı tarafına kırmızı Mini Cooper park edilmiş. Beynimde "Onu kaçıracağım!" düşüncesi parlıyor. Ango'yu arasam o gelene kadar adam çoktan toz olmuş olacak. Gereksiz hayallere kapılmadan taksi için etrafıma bakıyorum, şöförler bu bölgeden genel olarak kaçınırlar çünkü. Minik araba işaret vermiş, trafiğe dahil olmak üzere artık. Yakındaki geçitten pat diye sarı bir burun beliriyor. Çaresizce el sallıyorum, devasa Ford duruyor, arka koltuğa atlıyorum. Kırmızı kış ama ortadan yok olmuş.

"Düz git, daha hızlı!" komutu veriyorum.

Aslında içimden vazgeçmiş durumdayım. Sat anasını gitsin yahu! Çok önemli sanki! Gidip babamı arayalım da-

ha iyi. Fakat bir anda Mini Cooper'ın parlak arka kaportası önümüzde bir yerde beliriyor.

“Onu takip et!” komutunu veriyorum şoföre.

Adam iriyarı siyah profilini hafifçe bana doğru çeviriyor.

“Bunu yapmamız yasak, sir.”

“Niye, sorun ne?”

“*Rules are rules.* Nereye gittiğinizi söyleyecek misiniz?”

Pislik, uyarırcasına stopa basıyor. Aramızdaki mesafe hızla büyüyor. Onu kaybediyoruz. Panik içinde cüzdanımı karıştırıyorum ve pencereden 20 dolarlık bir banknot tıkkıştırıyorum. Onu otomatik makine gibi çekiyor. Piç oğlu piç! Böyle bir kural olduğunu hiç sanmıyorum! Ama şimdi gidip kontrol edecek halim yok. Adam hesabını yapmış.

Hız yavaşça yükseliyor. Mini Cooper yine nişangaha konuyor.

39. ANGO

Yaklaşık bir saat geçti ve hiç kimse ortaya çıkmadı: Ne Merl, ne kardeşim, ne de itler. Kendimi gittikçe daha kötü hissetmeye başladım. Ned'in minik düzenli evine kaos getirmiştım. Daha sonra o kadar çok şey değişmişti ki. Sadece şahsi değil, toplumsal açıdan da. Köpek gezdiricilerinin grevi borsa endekslerini bile dalgalandırmıştı! Ve tüm bunların temelinde kim vardı? Büyük Elma'nın içine girebilen ve Amerikan rüyasının çekirdeğini bulmak için onu yolunu kaybetmiş bir solucan gibi gelişigüzel kemiren zavallı bir Bulgar...

Ned'e Exman ile benzin istasyonundaki görüşmemizi anlatmakla hata mı yaptım bilmiyorum. Daha kara kutunun posta ile geldiği andan itibaren, bu konuyla ilgili fikrinin net olduğunu düşünmüştümdür hep. Babamın ölü olduğu gerçeğini kabul etme konusunda hiçbir zaman tereddüt etmemiştir. Bu sanki onun büyümesine ve gerektiği gibi, yetişkin biri gibi yaşamasına, mızıldanmadan sadece kendine güvenmesine, hep ileriye gitmesine yardımcı olmuştu. Sonuç ortadaydı. O tamamlanmış bir bireydi. Ben ise öyle veya böyle onu gömemedim. Bana hep bir yerlerden zıplayacak gibi geliyordu. Varlığını eskiye göre çok daha yoğun hissediyordum. Onun saygınlığına yaslanıyordum. Gerekli gereksiz her şey için onayını bekliyordum. Tam 15 yıl boyunca böyleydi, sanki o süre içinde büyüme-yi reddetmiştim. Memleketteki herkes gibi. Komünizm resmi olarak gömüldü. Ama hiç kimse öldüğüne inanmak

istemiyordu. İnsanlar sağa sola bakınmaya devam ediyordu. Hem ölü anma günleri yapıyorlar hem sağlık için mum yakıyorlardı.

“Kahretsin, Ned de nereye kayboldu şimdi!” Sinirlenmeye başladım.

Başka bir yere, tüm babalardan daha uzak bir yere gitmeyi iyi akıl etmiştim. Ama bunun yerine oltaya daha da sağlam takıldım. Artık resmi olarak bile kardeşimin vesayeti altındaydım. Ned, göçmen kuruluşlarına kendi ayaklarımın üzerine basana kadar beni *üstleneceğine* dair teminat vermişti. Beni üstlenecekmiş! Sanki reşit değilim... Beni havaalanında karşıladığında, birbirimize sarılıp eşyaları kocaman taksiye attıktan sonra trafiğe girip yavaş yavaş ilerlemeye başladığımızda ve köprülerin devasa çirkin yapıları gözlerimin önünde sıralanmaya başladığında bir anda babamın beni 15 yıl önce beklemesi gereken yere geldiğimi, ölümünün ertelediği yolculuğu yaptığımı fark ettim. Israrla reddettiğim ölümünün ertelediği yolculuğu...

Tam Ned'i aramayı düşünüyordum ki Dian'ın minik kırmızı Nokia'sı yangın alarmı verircesine titremeye başladı. Onu Merl'e vermeyi unutmuştum, bunun için de en ufak bir üzüntü duymuyordum, o anda da kardeşimle iletişim için kullanıyordum. Üzerine işlenmiş minik taşlar bir şey eder mi diye merak ediyordum...

“Ortak, peşindeyim, hemen yola çık!”

“Ne oluyor, neredesin?”

“Bir takside. Washington köprüsünden Harlem River'ı geçiyoruz. O, Dian'ın Cooper'ını sürüyor. Az kalsın atlatıyordu beni. Bronx'a yöneliyor.”

Arabayı telaşla çalıştırarak “Oraya nasıl geleyim?” diye sordum.

“Broadway'e çık ve 181'i takip et, sağ dön ve hep doğru git.”

“Peki ya sonra?”

“Seni ararım...”

Demek içgüdülerim beni aldatmamıştı. Piç herifin bu şekilde kaçmak için her halde bir nedeni vardı. Onu nereye sakladın, görelim bakalım, pis herif! Ne sanıyordun? Boş ver deyip yok olacağımı mı? Yok, kesinlikle. Hayatımdan öylesine yok olduğunu kabul edemezdim. Babamın yok olduğu gibi. Bir anda onu kaybediyorsun, sanki bir deliğe düşmüş gibi. Bu kadar! Hayat devam ediyor. Buna inansen bile bir gün hayaletler uyanacak. Daha fazla hayaletle karşılaşmak istemiyordum! Deliğin dibine kadar gidip içine bakacaktım.

İçinde ne olursa olsun.

Hudson'ın üzerine kurulan çelik canavarın tersine, Harlem River'in üzerindeki köprü oldukça kişiliksizdi. Karşıda Bronx'un mutsuz görüntüsü yayılıyordu. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, ihtiyatlı bir şekilde bir benzin istasyonuna saptım.

Kardeşim bir iki dakika sonra aradı.

“Neredesin?”

Köprüyü geçtiğimi söyledim.

“Peki sen nerdesin?”

“Mot Heaven civarında...”

“Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor!” diyerek sözünü kestim.

“87. yoldan güneye doğru git!”

“Onu geçmişim galiba...” dedim bakınarak.

“Geri dön öyleyse.”

“Dönemem.”

Kısa bir danışma seansı takip etti, sanırım taksi şoförüyleydi.

“Peki öyleyse, yukarıya geç. 95'e çık ve West Farms'a kadar hep düz git, sonra Brookner Avenue'dan güneye sap. Biz aşağıdan geliyoruz.”

“Yukarıya, aşağıya... Bir yere ulaşmalarını bekleyip oraya gitmek belki en mantıklısıydı. Buna rağmen talimatlara titizlikle uydum. Otoban, tüm Bronx’u kesiyordu. Ama West Farms civarında takılıp kaldım. Bir takım dolambaçlara girdim ve ipin ucunu tümüyle kaçırdım. Oradan nihayet çıktığımda kendimi Tremont Avenue diye bir yolda gelişigüzel sürerken buldum. Kardeşim o anda yine aradı.

“141. ve Locust Avenue’nun kesiştiği köşede bekliyorum.”

“Kahretsin, orası da neresi?” Çaresizlik içinde püfledim.

“Port Morris,” diye telaffuz etti alçak bir sesle. 141. Brookner ile kesişiyor. Sağa sapıyorsun... Sori, sola, kıyıya doğru. Çok basit!”

“Klinik orada mı?”

“Ben buradayım. Seni bekliyorum. Acele et!”

Sesinde kötü önsezilere kapılmama neden olan bir şey vardı.

Güzergâhı ilk benzin istasyonunda kontrol ettim. Ekşi suratlı Puerto Ricolu, ona Bronx haritası için yedi dolar bayılana kadar benimle iletişim kurmayı kesinlikle reddetti. Tahmin ettiğim gibi dolambaçlardan tekrar geçmem icap etti ama bu sefer mucize sonucu doğru çıkışı kestirdim. Güneye doğru indikçe görüntü daha da iç karartıcı oluyordu. Mukavva ile kaplı, üzerinde ‘For Sale’ yazılı çürümüş bezlerin sarktığı yıkık dökük, isli cepheler, pencereler, vitrinler görünüyordu. Çöp yakma fabrikasına benzeyen şüphe uyandıran tesislerden dumanlar çıkıyordu. Kendine saygı duyan hiçbir tıbbi müessesse bu endüstriyel çöle yerleşmez diye düşündüm.

Locust Avenue, Bronx’un ta en alt köşesindeydi. East River tarafındaki en son sokaktı, bir sıra bakımsız bina ve üzeri vahiyssel grafitti ile dolu çirkin metal ve beton bariyer duvarının arasına sıkışıp kalmıştı. Arkalarından, kıyı şeridini dolduran eski fabrikaların gövdeleri, paslanmış

vinç ve depolar boyunlarını uzatıyordu. 141. sokak ile keşiştiği noktada, eski püskü bir koltukta, dişlerinin arasına siyah bir puro sıkıştırmış muşmula renginde kırışmış bir ihtiyar kestiriyordu.

Kardeşimden eser bile yoktu. Ne de kırmızı Mini Cooper'dan.

Belki adresi tam olarak hatırlayamadım diye düşündüm.

Ruhsuz bir kayıt : “Şu anda aradığınız numaraya ulaşamıyor” bilgisini verdi. Anasını...! Motoru kapatmadan bir iki dakika bekledim, sonra da yine açtım. Ama sonuç aynıydı. Yine de diğer köşeleri de kontrol etmeye karar verdim. Sosyal hiyerarşinin dibine çökmüş yüzler galerisini arkamda bırakarak on sokak aşağı indim. Sonra yine geriye döndüm. İhtiyar istifini bozmadan güneşe doğru gözlerini kısmaya devam ediyordu, gün ışınları karşısındaki avluyu artık neredeyse aşmıştı. Yine kardeşimi aramayı denedim ama operatörün mezarötesi sesiyle karşılaştım.

Sokağın gizli düşmanlığını, zırlanmış minik dükkan vitrinlerinin arkasındaki bakışları algılıyordum. Biri bir çöp tenekesi yakmıştı, içinden ağır sarımtırak duman taşıp dökülüyordu. Hiçbir seçeneğim yoktu. Arabadan çıkıp ihtiyara doğru yürüdüm. Bana çok da uygun biri gibi gelmedi, o yüzden sorularımı mümkün olduğunca sade ve basit olarak ifade etmeye gayret gösterdim.

“İçinden genç bir adamın indiği sarı bir taksi gördünüz mü, sir? Oldukça zayıf biri...”

Bana cevap vermedi, sadece purosundan derin bir nefes çekti, ama o artık sönmüştü.

Ondan sonra ona yaşlı, şişman bir adamın indiği minik kırmızı bir araba görüp görmediğini sordum. Bu anlaşılan ona inanılmaz komik geldi çünkü iri metalik dişlerini göstererek boğuk sesiyle iğrenç bir kahkaha attı.

O anda onun aslında Dian olduğunu anladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Köşelerde dikilmek anlamsız geliyordu, herhalde güvenli de değildi. Neler olduğuna dair bir fikrim yoktu. Kafamda farklı olasılıkları taşıyordum ama hiç biri yeterince yatıştırıcı değildi. Arabaya dönüp kapıları kilitledim. Yarım saate kadar aramaz veya ortaya çıkmaz ise aynasızları çağıracağım diye düşünüyordum. Umarım çok geç olmazdı.

Ve o anda onu gördüm.

Beyaz pudel sanki yerden bitti, arabanın karşısına dikildi ve gözlerini bana dikti. Dikkatimi üzerine çektiğinden emin olduktan sonra sokağın diğer tarafındaki avluya kadar koşuşturdu, arka ayaklarının üzerine kalktı ve bana uzun, endişe dolu bir bakış fırlattı. Kar beyazı kabarık tüyleri yumuş yumuştu, sıcak pembemsi gözleri vardı. Dian'ın pudeli diye düşündüm! Hayır, saçmalık! Yine mi kapısına düşecektim sanki?

Fakat it, üzerinde devasa Kızılderili reisi resminin parladığı avlunun etrafında dolanıp duruyordu. Beni bekliyordu, hem de kulak hareketlerine bakılacak olursa oldukça sabırsızdı. Tamam ya, dedim, geliyorum, geliyorm... Kim olduğun umurumda değil, yeter ki beni götür! Arabayı kilitleyip onu takip ettim.

Ta şimdi grafittilerin altında ayırt edilemeyen kocaman metal kapıyı gördüm. Yanında dar bir boşluk vardı. Pudel aradan içeriye zıpladı. Büyük Beyaz Leydi'ye veda bakışı attım. Döndüğümde onu yine bulacağımdan emin değildim. Aslında dönersem...

Beni sert bir karga sesi karşıladı. Avlunun diğer tarafına, bekçi gibi, on civarında kargaya benzeyen kuş tünemişti. Yerinden oynamış beton levhaların oluşturduğu geniş bir yol, terkedilmiş liman terminaline doğru gidiyordu. Köpek ileriye doğru koştu, arkasına döndü ve neredeyse sessiz bir şekilde havladı. Onun peşine takıldım.

Dian'ın kırmızı mücevheri, kıyıya yığılmış paslı bir konteyner dağın eteğinde parlıyordu. Yakınına eski püskü bir minibüs park edilmişti. Başımın üzerinden birkaç kuş

uçtu, ağır gaklamaları etrafa yayıldı. Yıkık dökük iskele-
nin üzerine ayaklarını açmış eski bir vinçin kemeri, kuş
pisliklerinden beyazlamıştı. Pudel ok hızıyla vinçe doğru
yöneldi ve suyun üzerinde görünen çürümüş levhaların
üzerinde zıplamaya başladı. İskelenin sonuna dikildi, üç
kez havladı ve minik beyaz bir buhar bulutu gibi havada
dağılıp gitti.

Karşıda gür orman ile kaplı bir adacık vardı. Onun
büyük bir bölümü artık geç ikindinin gölgesinde boğul-
muştu. Ağaçların arasında birden yalnız bir pencere par-
ladı. Gözlerimi kısıtım, ufukta yoğunlaşan bulutları delen
son gün ışınları destesinin aydınlattığı kırmızı tuğladan
yapılmış kocaman bir kulenin silüetini ayırt ettim.

Kupa kraliçesi çocuklar için kurabiye pişirdi...

Alice Harikalar Diyarında

İğrenç! Üzerime ilk gelen ağır, berbat bir şeyin kokusu oluyor... tutkal olabilir. Burada ne işi var? Bilmiyorum. Nerede bulunduğum konusunda fikrim yok. Tavandan kırışık parşömen kağıtları gibi kahverengi sıvı parçaları sarkıyor. Birisinin bana baktığını hissediyorum. Başımı geriye çeviriyorum, o anda kulağımın altına keskin bir ağrı saplanıyor. Mavi gözleri kuru bir ışıltı saçıyor. Çıplak bir yatağın üzerinde oturuyor, üzerinde sadece çuvala benzeyen, eller ve baş için derin kesikleri olan, kaba, keten bir gömlek var. Bir sonraki ayrıntıyı algılayana kadar neredeyse bir dakika geçiyor: Narin boynu, yatağın çerçevesine kalın bir zincirle bağlı.

Yüzü sanki "Sori, sevgilim!" diyor hiç dudaklarını kırmılatmadan.

Paslı yaylı bir yatağın üzerine serilmiş olduğumu anlıyorum, kol ve ayak bileklerimin etrafında ise üzerinde 'Silvertape' yazılı grimsi-metalik bant dolalı. Hafızamda Hue Merrit'in kızarmış suratı beliriyor, kendisi, meslektaşlarımla veya adı bilinmeyen başka bir kötü niyetli kişinin hakaretine uğramıştı. Onun düşüncesiz intikamının kurbanı mıyım acaba? Her an kötü niyetli kahkahasının yankılanmasını bekliyorum. Fakat rüzgarlı kış gecelerinde eski bir soba gibi gümbürdeyen kalbimi duyabiliyorum

sadece. Hafızamın karışık cam parçacıkları yerlerini buluyor. Hue Merrit'in suratı Kızılderili reisin onurlu hatlarına bürünüyor. Kapı kof bir gıcırtı ile yerinden oynuyor ve minik kırmızı araba eski eşyalarla dolup taşan bahçede kayboluyor. Kapı yerine geri kayarken kafamda "Kaçır-dım onu!" düşüncesi dolaşıyor. O anda reisin kulağının arkasında açılan boşluğu fark ediyorum. Ne olursa olsun, di-yorum ve içine dalıyorum. Kuşların sert gaklamalarını hatırlıyorum sadece: Sanki bir perde cart diye yırtılmıştı. Biri bana arkadan vurdu.

İşte her şey buydu.

"Sen her halde Dian'sın?"

"Peki sen kimsin?" diyor ürkek bir ses.

Beyaz yüzünden bu çarpıcı durumla hiç alakası olmayan masumca bir merak süzülüyor. Yuvarlak ve sert göğüsleri koltuk altındaki geniş açıklıklardan dışarıya doğru bakınıyor. Pantolonumun içinde sıcak bir kabarma hissediyorum. Şimdi zamanı mı? Tanrı aşkına, *man*, bu kardeşinin manitası! Zincire bağlı olması hoşuna gidiyor, ha? İğrenç pislik! Şu göt heriften, Merl'den daha iyi değilsin, bunu bil! Şüpheli kabarıklığı gizlemek için yüz üstü dönmeye çalışıyorum. Yaylı yatağın metal telleri hüznle inliyor. Dian gözlerini bana dikmiş bakıyor.

"Ben manitanın kardeşiyim."

Yüzü canlanıyor.

"Engus senden bahsetmişti."

"Öyle mi?"

"Eve-e-et! Seninle çok gurur duyuyor... Beni nasıl buldun?"

Nasıl mı? Arayan bulur. Veya onu buluyorlar.

"Rahat ol. Kardeşim nerede olduğumuzu biliyor!"

E, en azından *Silvertape*'e dolanmış bir halde etrafta yuvarlanmıyor. Hareket ettiği sürece umut olacaktır. Ama verdiğim talimatların oldukça karışık olduğunun farkına varıyorum. Bir anda iğrenç bir güvensizliğe kapılıyorum.

“Biz aslında neredeyiz?”

“Kulede!!” diyor teatral bir şekilde yükselen bir sesle.

“Yapma ya!” diyorum içimden. Kardeşime, daha sonra babası olduğu ortaya çıkan dayısının onu eski bir gaz istasyonunda kilitli tuttuğunu anlatmıştı. Olay mekanı dahilinde böyle bir tesisle ilgili en ufak bir hatıram bile yoktu. Darbe ile birlikte yok olmamışsa tabii ki. Mekan, Güney Bronx standartlarına göre bile ürkütücü. Pencereden sarmaşıklar boyunlarını uzatıyor. Bir geminin düdük sesi geliyor. Rüzgarın gerdiği uzak, saf ve temiz bir telin tınısı...

Dikkatle sorgulamaya başlıyorum: “Tam olarak neredede?”

“North Brother Island. Sana bir şey ifade ediyorsa tabi ki...”

New York tarihi konusunda uzman olmasam da, East River’ın sularına atılmış bu yalnız kara parçasığının adı beni ürpertiyor. Bir süre önce Atlantic Review karanlık tarihine tam bir dosya ayırmıştı. Onu, bir havaalanında beklerken okumuştum. Hala unutamadım.

Adacık, 19. yüzyılın en büyük Amerikan felaketlerinden birine şahit oluyor. Turist gemisinde çıkan yangın neredeyse 1000 kişinin ölümüne neden oluyor. Kıyıları günlerce yanmış cesetlerle dolup taşıyor. 30’lu yıllarda tifolu Mary olarak da bilinen efsanevi Mary Mallone’un da kapalı tutulduğu aşırı bulaşıcı hastalıklar kliniği de buradaymış.

Mary, kendisi hastalıktan mustarip olmadan o günlerde ölümcül olan tifo mikrobu taşıyarak New York sokaklarını aşçı gibi boylamış. Sağlık görevlileri onu ele geçirene kadar 50 küsur kişinin ölümüne sebep olduğu iddia ediliyor. Hayatının ta sonuna kadar North Brother Island kliniğinde kapalı kalmış. Hastane 50’lerde boşaltılmış. Ada giderek ıssızlaşmış ve tehlike altında olan bir takım kuşların, adını tabi ki unuttum, barınağına dönüşmüş.

Ama ben buraya nasıl geldim?

Her halde kayıkla getirdiler. Bu da bana kardeşimin bizi keşfetme konusunda pek şanslı olmayacağını hatırlatıyor, kendisi de aynı şekilde gelmez ise tabii başı şişmiş ve ipek böceği gibi folyolara sarılmış halde.

Hava bir anda kararıyor. Rüzgar, binayı kaplayan sarmaşıkları dağıtıyor. Gölgeleleri kahve telvesi üzerine yazılmış kader şekilleri gibi tavanda oynuyor. Dian içini çekecek hafifçe dövünüyor:

“Biri onu durdurmalı! Tanrı aşkına, biri onu durdurmalı!”

“Ne diyorsun?! Kimi?”

“Merl korkunç bir şey yapacak!”

Gözlerinin beyazı ile karşılaşıyorum.

“Şehirdeki tüm köpekleri zehirlemeyi düşünüyor!”

“Saçmalama!” diyorum düşünmeden.

“Saçmalamıyorum!” Dian şiddetle kafasını sallıyor. “Birkaç gündür onları pişiriyorlar. Formülü o düşündü. Artık denendi. Birkaç saat sonra korkunç ağrılar içinde ölecekler.”

“Dur biraz, ne pişiriyorlar?”

“Bisküvi! Kokuyu hissetmiyor musun? Görünüşte kuru CANIMA mamaları gibi, ama sianid içeren koruyucu maddelerin biri yoğunlaştırılmış miktarda. Bu akşam onları Central Park’ta dağıtacaklar ve yarın, onları yürüyüşe çıkardıklarında... Onlar karşı gelemeyecek! Düşünebiliyor musun: Binlerce ölü ev hayvanı! Sahipleri şoka girecek. Onları gömecek yer de olmayacak. Bulaşıcı hastalıklar yayılacak...”

Bir anda olayı çaktım. New York pazarı CANIMA’ya dolgun gelirler getiriyor şüphesiz. Mamalarla birlikte otomatik kayış, tarak, tırmık, fırça, mama kapları gibi her türlü şık aksesuarlar da gidiyor, ki Manhattan’ın varlıklı sakinleri sevdikleri ev hayvanları için onlardan cömertçe alıyor. Pastanın bu parçası ısırılırsa şirketin satışları ke-

sin olarak zarar görecektir. Fakat çokuluslu dev ölçeğinde bir kuruluş için bunun o kadar da vahim olmaması gerekir her halde. Panik, güvenin azalması ve tüketicilerin yaşadığı travma çok daha zedeleyici olur. Durum aydınlığa kavuşana kadar her halde piyasadan birçok ürününü çekmek zorunda kalacaklar. Davalar başlayacak... Maliyetlerinin %20'sini aşan zararlar yaşamaları bile şaşırtıcı olmaz.

Köpekler gerçekten alçaktan uçacak!

Zengin olacağım. Ama ne pahasına?! Exman bunu nereden öğrenmiş olabilir diye düşünüyorum? Piyasanın kehanet kabiliyeti hakkında neler de geveleseler bu türden olayları öngörebileceklerine kuşku ile bakıyorum. Burada sezgi değil, bilgi söz konusu: ayrıntılı, zamanında gelen kesin bilgi. Birileri Merl'in ne yapmak istediğini biliyordu ama bunu polisle paylaşmak yerine Exman ile paylaştı. Veya ona yeraltı dünyasından mümkün olduğunca çift anlamlı haberler yumurtlayan lümpenlerden biriyle. Merl, tatmin duygusunun dışında, maddi gelir kazanma niyeti ile planından ona şahsen bahsetmiş de olabilir. Kimdir nihayetinde cinayet şemasının tabanında duran?

Koridorda yoğun bir şangırtı yankılanıyor: biri sanki tüm gücüyle metal bir lazımlığa tekme vurmuş gibi. Tifolu Mary beynimin kıvrımlarında dolaşmaya başlıyor. Çatalını kalbime saplayıp ağzıma tükürmek için geliyor!

Lazımlık bir daha şangırdıyor, bu sefer çok daha yakın bir yerde, yıkık dökük kapı aralığından ise Christof Merl'in akışkan silüeti dalıyor içeriye.

"Sizi gidi çöpler sizi!" diye bağırmaya başlıyor şaşırtıcı derecede boğuk bir sesle. "Hesaplaşma saati geldi! Hazır mısınız?"

Zincir ağlamaklı bir sesle yere çarpıyor.

"Baba, lütfen, baba!"

"Baba..." Merl dudaklarını yamultuyor. "Ben sadece dayın değil miyim ki?"

DAYI, UNUTTUN MU!!!

Arkasından iki iriyarı adam çıkıyor. Biri zinciri yatağın başlığından çıkartıyor ve Dian'ı köpek gibi sürüklemeye başlıyor. Diğer ayaklarımın etrafındaki bantları kesiyor, kabaca koltuk altlarımdan tutarak beni ayağa kaldırıyor.

Onun beceriksizce aklını başına toplamasını sağlamaya çalışıyor: "Bunu neden yapıyorsunuz, bayım?"

"Neden mi!?" diyerek kahkahaya boğuluyor.

Bir fener parlıyor. Yol boyunca Merl önüne geçen her şeye tekme atıyor; koridorlar, içlerinde kuyruğuna teneke bağlı bir sürü köpek koşarcasına gümbürdüyor. Koku yoğunlaşıyor. Fayansları yıkık dökük, mutfak veya morgu anımsatan uzun, alçak bir odaya götürüyorlar bizi. Dipte iki kocaman kömür sobası kararıyor. Aralık kapaklarından sönmek üzere olan alevler görünüyor. Her taraf, kahverengi yapışkan bir karışımın izlerini taşıyan tepsi ve kazanlarla dolu. Kırmızımsı alevler farklı beden ölçülerine sahip ama aynı derecede asık ve kararlı suratlı dört kişiyi daha aydınlatıyor. Her birinin ayaklarının yanında bir çuval duruyor.

Merl, Dian'ın çenesini pençesinin içine kavırıyor.

"Bu yaşlı suratlara bak! Onları iyi hatırla! Senin için ölmeye hazırlardı. Sadece gözlerini görmek, gülüşünü duymak için. Ama sen onlara ihanet ettin. Bana da. Daha da kötüsü: Kendinden vazgeçtin! Beni tüm Manhattan'a rezil ettin. Bir zamanlar ise bir aileydik, Dian! Ufak çaplı ticaretimiz, ufak tefek mutluluklarımız, tabii ki acılarımız da... vardı. Kendimize ait ufak bir dünyamız vardı. Şimdi artık hiçbir şeyimiz yok!!! Sen onu yok ettin! Bu adamların ekmeğini, tebessümlerini çaldın, ama her şeyden önce onların hayallerini arakladın! Evet, evet, soğukkanlı bir yankesici gibi onları yürüttün! Şimdi son bir defa soruyorum: *Neden?!'*"

Erimiş çelik gibi ağır ve yakıcı bakışı üzerimde duraksıyor.

“Bir bok herifin yüzünden!”

“Bu kardeşi! Onun hiç bir ilgisi yok!”

Söyledi! Nihayet söyledi! Ama Merl bundan pek etkilanmıyor.

“O zaman burada ne işi var, ha? Anlaşılan ortaklar, haince oyunlarını çeviriyorlar, ve affedileceklerini sanıyorlar. Diğer hergele nerede? Gelip sizi kurtarmayacak mı?”

“Gelecek, tabii ki!” diye küstahça cevap veriyorum. “Hem de tek başına değil.”

“Ha-ha! Acele etseler iyi olur! Gerekliği gibi karşılarınız onları!”

“Baba...”

Yumruğu teneke masanın üzerine iniyor.

“Bana öyle hitap etme! Bana artık asla öyle hitap etme!!!”

“Senin dünyanın benim dünyam değil!” diye pathyor Di-an. “Onu bana sen dayattın. Seçme hakkım mı vardı? Beni kayışa bağlamak için beni kasten eğitimden mahrum ettin!”

“Sen bir prenestin!”

“Köpeklerin prensesi!”

“Köpek!”

Bir darbe ile masanın üzerindeki kapları temizliyor, sonra sobalara doğru atlayıp kazanları ters çeviriyor. Sesi gürültünün içinden yükselmeye devam ediyor:

“Şimdi memnun musun? Memnun musun?! Artık kayışta tutmuyorum seni! Ne seni ne de her hangi başka birini. Tüm kayışlar senin dostlarının ellerinde! Ama uzun süreliğine değil, ha-ha! Yakında elleri boş kalacak, aynen cepleri gibi. Onlarla kendilerini sadece asabilecekler.” Yüzü görünmez bir ayağın tekmelediği top gibi şekilden şekle giriyor. “Herkes için yeterince boş kayış olacak! Gidin çocuklar, gidin!”

Dangalaklar çuvallara doğru eğiliyorlar.

Dian'ın sesi ok gibi yükseliyor: "Hayır!"

"Dinlemeyin onu. O bize ihanet etti."

"Hayvanların hiçbir suçu yok, alçaklar!"

"Sori, ufaklık..." Aralarındaki en iriyarı olan gözlerini ona doğru çeviriyor.

Çuvalı omzuna atıp çıkıyor. Diğerleri de onu takip ediyor.

"Komik bir feryat!" diye homurdanıyor Merl nefretle. "Tüm ev hayvanları, sahiplerinin birer fonksiyonudur sadece. Onlardan hiçbir zaman hoşlanmadım, şu anda ise – daha da az hoşlanıyorum. Boklarını toplamak zorunda olduğumuz o kaprisli, bencil yaratıklar! Saatte on dolar! Üçüncü dünya ülkelerinde bir terzi tüm hafta için bu kadar alıyor. O, evet, ağlama sesleri ve diş gıcirtısı olacak! Olsun! Onlara lüks dairelerinde bakan ruhsuz ikiyüzlüler de acıyı hissetsin! Onlar da yokluğu hissetsinler! Bu, onlara belki acı hissetmenin ne olduğunu hatırlamaya yardımcı olacak."

Ağzımı açıyorum. "Sir!" diye başlıyorum, neyin takip edeceği konusunda emin değilim, ama kelimeler sanki kendiliğinden akmaya başlıyor: "Toplumsal analiziniz çarpıcı, oynadığınız piyes ise – gerçekten etkileyici. Ama beni kandıracağınızı sanıyorsanız, son derece yanılıyorsunuz. Yaralanmış egonuzun yapmayı planladığınız şeyle hiçbir alakası yok. Bunu ilgili finansal çevrelerle birlikte uzun zaman önce planladığınızı biliyorum. Soğukkanlı ve acımasızca! Palyaço gibi davranmanıza gerek yok, en azından benim önümde. Yöntemlerinizi derinden onaylarsam da, size engel olacak durumda değilim, kanunun rolüne girecek de değilim çünkü olayların gidişatı neticesinde sizinle aynı suç ağacının meyvelerini toplamış olduğum ortaya çıkabilir... Sizi tanrı yargılasın!"

Dian anlam veremediği dik dik bana bakıyor.

"Ned, nedir bu saçmaladıkların!?"

Aynı suç ağacının meyveleri!

Hangi mahkeme arşivinden kazıp çıkardım bunu? Hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum.

“Bana bunu sen mi anlatacaksın be, sefil herif?” Merl’in dişleri yüzünden birkaç santim uzakta parlıyor.

Alnından tatlımsı ter kokusu yayılıyor. Şimdi burnunu ısırarak! Ama Merl rahatsız edici bir sineği kovmak istercesine başını sallıyor sadece ve kesin bir tavırla “Man-yak teorilerini tartışmayacağım! İşlerini bitirelim!” diyor bizi tutan tiplere başı ile işaret vererek. “Onları çukura götürün!”

“Hayır!” diye çığlık atmaya başlıyor Dian. “Hayır! Çukur olmasın sadece!”

Bir anda başımdan geçenlerin acayip derecede adaletsiz olduğu düşüncesine kapılıyorum. Kardeşim kim bilir nerelerde gezip tozarken onun düşüncesizliğinin tüm bedelini ben ödemek zorunda kalacağım. Benim bu tiplerle, histerik kızı ile, Central Park’taki zavallı köpek didişmeleri ile ne alakam var? Ben YDTB’yim yahu! Hesabımda bir milyonum var. Dünyanın en mükemmel yerinde oturuyorum. Sağlıklıyım, gencim, iyi ruh halindeyim, yıkıcı kötü alışkanlıklarım yok.

Kahretsin, adil değil bu!

Merl minik alçak kapıya bir tekme indiriyor. Acı dolu bir havlama yayılıyor.

Dian “Lilly!” diye çığlık atıyor.

Dörtköşe çukurun kenarından bir deri bir kemik görünümünde bir gölge yükseliyor. Sallanarak bize doğru ilerliyor ve ayaklarımızın üzerine yığılıyor. Minik çenenin üzerinde beyaz köpük beliriyor.

“Ne yaptın böyle, canavar!”

Dian yılan gibi kıvrılarak Merl’in üzerine fırlıyor ve dişlerini havaya kalkan koluna batırıyor. Merl ona diğer eliyle tokat yapıyor, Dian arkaya doğru uçuyor. Burundan kırmızı bir akıntı süzülüyor.

Çukur “Peki, beni de öldür!” sesiyle yankılanıyor. “Lanet herif!”

Lilly'nin göz kapakları kasılarak açıp kapanıyor, sonra donuyorlar. Sonuna kadar açık gözünde uzaktaki bir şimşegın yansıması parlıyor. Delik çatıdan kül rengine bir bulut içeriye doğru bakıyor.

Delinmiş lastikten çıkan hava sesi gibi ağır bir fısıltı yayılıyor "Hayı-ı-ı-r, bunu ben yapmayacağım! Hayaletinin beni takip etmesine izin vermeyeceğim. Gökyüzü seni bağışlarsa, ben de bağışlayacağım. Böyle hoşuna gidiyor mu?"

Dian, öfke ile "Ama ben seni affetmeyeceğim, as/a!!!" diyor adamlar bizi duvar boyunca giden kablonun iki tarafına bağlarken.

Alt tarafı yere girmesine az bir mesafe kala kesilmiş. Bizi sımsıkı bağlıyorlar, iğrenç herifler, banda hiç acımıyorlar. Sonra zinciri boyunlarımızın etrafına dolayıp kabloyu tutan bir halkaya geçiriyorlar.

"Sir!" diye başlayarak sesimi yükseltiyorum. "Eğer Exman ismi size bir şey ifade ediyorsa bu saçmalığı hemen durdurun!"

"Peki niye?" Merl dalga geçerek homurdanıyor.

"Çünkü..." Güç toplamaya çalışıyorum, bunu söylemeliyim çünkü bu son şansımız. "Çünkü o benim babam! Evet, bana öyle bakma! Exman benim babam. Tüm dala-vereyi bana kendisi anlattı. Ve kılıma zarar gelse işini bitirecek. İnanmak istemiyorsun, değil mi? Onu ara, sor! İletişim içinde olduğunuzu biliyorum, seni yönetiyor..."

"Beni hiç kimse yönetemez! Onu tanımıyorum!" diye bağıyor Merl parmağını havaya kaldırarak. "Şimdi her şey orada çözümleniyor! Tüm babaların babası tarafından!"

Kapı kapanıyor. Ayak sesleri karanlıkta uzaklaşıyor.

Yukarıya doğru giden kalın kararmış kabloyu bakışım ile takip ediyorum. Kulenin tepesine dikilen uzun metal bir çubuğun altında bitiyor.

"Bununla ne demek istiyor?" diye mırıldanıyor Merl.

“Sanırım paratoner kablosuna bağılı olduğumuzu...”

Başlarımızın üstündeki aralıktan yeni bir şimşek gür-lüyor. Gümleme sesini duymadan önce ona kadar sayma-yı başarıyorum. Yaşlıların sözüne güvenecek olursak, bu-radan on kilometre gibi bir yere düştü demek. Uzak gibi görünüyor ama fırtınaların adımları geniş olur.

“Demek tepemizde bir gümlerse...”

“İşimiz bitiyor,” diyerek ondan önce söylüyorum. “Elektrikli sandalyede gibi yanıp gideceğiz.”

“Peki Exman’ın ne alakası var?!”

“O benim babam. Ne olacağını biliyordu. Önceden tah-min etti!”

“Ama o ölmedi mi!? Engus postadan gelen paket için-de tozunu nasıl aldığınızı anlattı. Kara bir kutu içinde...”

“Öyle düşünüyordum! Ona rastlayana kadar. Exman, zekice, değil mi: Eski, önceki adam! O Soros için çalışıyor. Soros’un kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Herhangi bi-rine güvenmezdi doğrusu? Onun reklamını yapıyor. Bana soracak olursan boşuna da değil. Exman tehlikeli bir adam. Kötü bir adam, babam olması önemli değil. Eğer ölümünü kararlaştırmışsa herhalde geleceği de kararlaştı-rabilirim, ve kazanırım diye düşünmüştür. Geleceği kontrol eden piyasayı da kontrol eder!”

“Anlamıyorum! Fazlasıyla korkmuş olmalısın, Ned! Ben de korktum. Umarım Engus bizi çabuk bulur...”

Sırtı kaygı dolu bir sıcaklık yayıyor. Kürek kemikleri-ni serbest kalmak için çaresizce hareket ettirdiğini hisse-diyorum. Çabalarımızı ikiye katlayarak yardım etmeye çalışıyorum. Fakat piçlerin ürünü sağlam. Belki de adı *Iron Tape* olmalıydı! Süper bir fikir! Kendilerine onu sat-sam mı acaba?

Bir şimşek daha! Bu sefer sadece altıya kadar sayabi-liyorum. Işığı Lilly ve daha dört zavallı itin cesedini aydın-latıyor. Manyak! Ama öfkesi saygı uyandıracak boyutta. Aniden uyanan bir volkandan püsküren sıcak kül gibi kaphyor bizi. Tüm babaların babası!

Kubbedeki delikten yağmur suyu akmaya başlıyor. Suyun en iyi iletken olduğunu hatırlıyorum. Ölmek istemiyorum! Bende daha ekmek var. Salak kardeşim nerede? Ben değil, onun burada yanıp kızarması gerekiyor! Dian'ın hıçkırıkları gizli öfkemi tetikliyor.

“Oradaki adam, neyin oluyorsa artık, salağın teki! Gösteriyi Exman yönetiyor deyince nasıl parladığını gördün mü? Tabii ki onu yönetecek. Sanki bu parlak şemayı kendi beyni mi yarattı? Şimdi sanırım onu arayıp arama konusunda tereddüt ediyor ve korkudan titriyor. Fakat kodumun egosunu aşmak için fazlasıyla gururlu ve salak. Akli başına gelene kadar karides gibi kızaracağız.”

O anda yeni bir şimşek parlıyor, gümbürtüsü neredeyse anında geliyor.

Bir şey söylüyor sanki: “Ne?” diye soruyorum.

“Belki de artık onu aramıştır,” öç dolu bir sesle söze başlıyor Dian. “Ve senin Mr. Exman’ın ona seni hiç tanımadığını, ne seninle, ne de kardeşinle bir ilişkisi olmadığını, ve olmayacağını söylemiştir.”

Kablonun metal soğukluğu ıslak tişörtten içime işliyor. Gökyüzüne batan işaret parmağına doğru kırık mor bir çizgi yöneliyor.

“Baba, baba, yoksa beni red mi ettin ?!” Gözlerimi kısıyorum.

41. ANGO

Beni adacığa götürebilecek bir tekne arayışı içinde endüstriyel atıklarla dolu kıyıyı dolaştım, ama nafile. Anlaşılan oraya uzun zamandır ulaşım yoktu. Akşam oluyordu, şekilsiz bulut yığınları raylarından çıkmış trenler gibi üst üste yığılıyordu. Kuşlar çatlak sesleriyle gaklıyor ve yoğun elektrik dolu havada cansızca uçuşuyorlardı. Di-an'ın Cooper'ının yanına döndüm, çatısı artık beyaz kakalarının hedefi haline gelmişti. Polise veya kıyı korumaya haber versem mi diye düşünüyordum, aslında bu tür kuruluşlarla hiç alış verişimin olmasını istemiyordum.

O anda kürek sesi duydum.

Karanlıkta alçak metal bir kayık göründü. Boğuk sesler yankılandı. Konteynırların arasına attım kendimi ve dar bir oyugun yanına gizlendim. Kayıktan sırtlarında çuvalarla beş iri yarı adam çıktı.

“Tony, kıyıda sanki bir şey gördüm,” dedi biri.

“Öyle mi? Hiç kimseyi görmedim...”

“Etrafa bir bakınsak mı?”

“Hadi beyler, iş bekliyor bizi?” üçüncü bir kişi girdi araya.

Minibüsün yan kapısı metalik bir gıcirtı sesi ile açıldı. Adamlar, süpheli yükleri ile birlikte ona binip kapıyı çektiler. Motor bir gaz bulutu kustu. Gürültü yavaş yavaş uzaklaştı. Bir süre sonra girişin yanında şingirtılar yükseldi. Sonra her tarafı sessizlik bastı.

Burnumu dışarıya çıkarmadan önce birkaç dakika bekledim. Ne planlamışlardı acaba. Bir anda çuvallarda kardeşim ve Dian'ın parçalanmış cesetlerinin olabileceğini düşündüm ama bu ihtimalden hemen vazgeçtim. Dogster'lar için bile çok ilkeldi. Kıyıya kadar koştum. Kayık suyun üzerinde dikilen kazıklardan birine bağlıydı. Onu çözüp içine atladım.

Kayık sığ ve dengesizdi, dibinde ise minik bir su birikintisi sallanıyordu. Kürekleri dengeye oturtana kadar sağ sola kayıp durdum. Hemen terledim. Adacık yanıltıcı derecede yakın görünüyordu ama her itişle önümdeki su yüzeyi sanki açılıyordu. Uyuklayan balina gibi sessizce kayan bir takım duba yolumu kesti. Şu yük canavarlarından biri üzerimden geçse hiç kimse ne farkına varır ne bir şey hisseder diye düşündüm. Dubanın ardında bıraktığı yol beni ciddi anlamda sarstı. Birden rüzgar esmeye başladı, birkaç soğuk damla yüzüme çarptı. Gökyüzünden mor çentikli bir çatal indi ve tüm adayı aydınlattı. Kulenin penceresi, takip eden uğultuyla uyum içinde göz kırptı.

“Yardım çağrısı gibi” geçti aklımdan.

Kürekleri çabamı ikiye katlayarak sallamaya başladım. Yağmur sırtımı dövüyordu, şimşekler suya ok gibi saplanıp elektrikli yılanlar gibi tıslıyorlardı. Beni ısırmaları için dua ediyordum. Kayığın burnu taşlı dibe sürtündü. Tanıdık bir havlama geldi kulağıma, kıyıda zıplayan beyaz tüylü bir gölge gördüm.

Sığ suya daldım ve köpeğin peşine takıldım. Adımlarım derin kuru yaprak tabakasında kayboldu. Dalların arasından, kırık ayna parçacıkları gibi kısa süreli pırıltılar dökülüyordu. Düşerken de gür bitki örtüsünden eskiye ait insan varlığı anıları kopartıyorlardı: Borular, çerçeveler, duvarlar, yangın tüpleri. Nasıl bir yerdi burası, tanrı aşkına? Karşıma açık tabut gibi dar, eğri bir giriş çıktı. It içine daldı. Pek düşünmeden onu takip ettim. İğrenç bir koku esti üzerime. Yere saçılmış bir takım nesnelerin üze-

rine basarak, sadece karanlıktaki incecik havlama sesinin önderliğinde el yordamıyla ilerlemeye devam ettim. Bir takım merdivenlerden indim, birbirine bağlı yüksek tavanlı iki salondan geçtim, sonra yine bir koridora çakıldım, ama bu sefer çok daha alçaktı ve daha kıvrımlıydı. Yoluma çıkan adi metal kapıya bir tekme attım ve kocaman boş bir mekana çıktım. Yüzüme bir şey damladı. Yukarıda bir yerde şimşek parladı ve silindirik duvarları aydınlattı.

Şimşek gürlemesi çaresiz bir çığlık sesiyle birleşti. Paratoner kablusunun etrafında gümüşümsü bantla sarılmış iki figür debeleniyordu.

“Nihayet gelebildin!” diye homurdandı kardeşim sağlam bantı dişlerimle ve tırnaklarımla koparmaya çalışırken.

Dian “Çabuk ol, Engus, çabuk ol!” diye fısıldıyordu gözlerini fırtına yansımalarının dansettiği çukurun girintili çıkıntılı ağzından hiç ayırmadan.

Zinciri çıkardım ve üçümüz de ölümcül kablodan yay gibi fırlayarak uzaklaştık. Kardeşim bileklerini ovarak kaşlarının altından bana sertçe bakıyordu.

“*Sorry, man!*” diyerek barışçıl bir başlangıç yaptım.

Dian “Dikkat edin!” diye bağırdı.

Korkunç bir ‘plof’ sesi duyuldu, Nedko ileriye doğru uçtu ve sessizce kollarıma yığıldı. Arkasından Merl’in yüzü görüldü, mağaradan çıkartılmış buz kalıbı gibi beyaz ve solgundu. Elinde ucu kıvrılmış metal bir çubuk tutuyordu.

Dişlerinin arasından “O kadar kolay kurtulamayacaksınız!” tehdidi süzüldü.

Demir dizlerinin arasında kocaman sertleşmiş penis gibi sallanıyordu. Sanki tüm gücü bu korkunç darbeye akıtmıştı ve bir sonraki darbe için yeni güç toplamalıydı. Geriye doğru çekilmeye başladım ama ayağım bir şeye takıldı ve sümükümsü zemine düştüm. O anda Merl demiri yine savurmaya başladı. Elime ilk geçeni kavradım ve ko-

runmak için başımın üzerine kaldırdım. Kancanın ucu kof bir sesle yumuşak tüylü deriye battı. Bir köpek cesediydi.

Duvara ilişmiş olan Dian'a doğru baktım.

"Koş!"

Merl, çubuğu tekrar kaldırmaya çalıştı ama ucu ölü köpeğin gür tüylerine dolanmıştı. Dian kapıya doğru koştu. Merl homurdandı, gücünü topladı, demiri köpekle birlikte kaldırdı. Dian'a doğru dönerek onu sırtından vurdu. Dian öne doğru uçu ve yüz üstü düştü. Ceset, çarpmadan dolayı çubuktan sıyrıldı ve onun yamuk ucu edindiği hızın etkisiyle yukarıya doğru uçu. Klik! Merl olduğu yerde elleri havada donup kaldı.

Kanca kabloya takılmıştı.

Bir anda tüm gökyüzü aydınlandı. Sanki üzerimizde bir kapak açıldı, kubbenin tepesine inen alev dillerini gördüm. Daha sonra pembe kıvılcımlar yağdı. Merl'in hayvani gövdesi sarsıldı, paçalarından ise sidik ve bok karışımı akmaya başladı. Gözleri haşlanmış yumurta gibi bem beyaz oldu. Elindeki çubuk koyu kırmızı olmuştu ama o Elvis'in sahnede yaptığı gibi sallanmaya devam ediyordu. Başından dumanlar yükseldi, sonra yanmaya başladı, alevler şimşek hızıyla tüm vücudunu yuttu. Çukuru ta tavana kadar aydınlatarak havai fişek gibi yanıyordu, şimşek ise yavaş yavaş duruluyordu. Sönmesi de yine aniden oldu, yere yanmış kemikler yığını olarak çöküverdi.

Başka her hangi bir şey düşünmeden "Vauv!" diye ansızın bağırdım.

Yere oturmuş, içinden artık sadece yağmur suyunun aktığı dar delikten kararmış gökyüzünü seyrediyordum. Fırtınanın gümbürtülü ayaksesleri uzaklaşıyordu. Merl'in kalıntıları hala tütüyordu, üzerine iri bir damla düştüğünde ise her seferinde cıs cıs ediyordu. Yakınında Nedko'nun bacağı duruyordu.

Dian arkamda hareketlendi, eli omzumun üzerinde kaydı.

"İyi misin, sevgilim?"

“O öldü” düşüncesi beynimi tıp aleti monitörü üzerinde beliren zayıf elektrik sinyali gibi delip geçti. Kayda değer her hangi bir tepki yaratmadan bir daha geçti: “O öldü...”. O öldü.

“Onu ben öldürdüm,” dediğimi duydum.

Birkaç sivri asimetrik eğri, düşüncemin düz yeşilimsi çizgisini dalgalandırdı. O öldü... Dalgalar yükseldi.

Dian “Kendi kendini öldürdü,” diye fısıldadı.

“Babandan söz etmiyorum!” Ani bir hareketle elinden sıyrıldım.

Yerde bir şey parladı. Çifleşme dönemindeki kedi miyavlamasını anımsatan sesler silsilesi yayıldı. Cep telefonu. Benimki değildi, kardeşiminki de değildi. Büyük bir ihtimalle Merl’den düşmüştü. Dian onu tereddütle yerden kaldırdı ve kulağına götürdü. Birkaç saniye bekledi ve “Jack, benim...” dedi. “Her şey bitti. Merl öldü. Sana anlattırım... Hayır, bunu yapmamalısınız! Jack, duyuyor musun? Bunu yapmayın! Jack...”

Ekran söndü. Dian bana çaresizce baktı.

“Yapacaklar... Engus, senin adamlarını ara! Onları durdurmalıyız!”

“Ne yapacaklar!” Salakça göz kırptım.

Beynim “O öldü” düşüncesiyle atıp duruyordu. Başka hiçbir şey düşünemiyordum.

“Onları zehirleyecekler! Central Park’taki tüm köpekleri! Bu akşam bisküvileri dağıtacaklar. Merl, formülü CANIMA mamaları bazında hazırlamış. Onlara karşı koyabilecek köpek yoktur. Ne kadar da eğitilmiş olursa olsun! Zehirin etkisi anında değil, birkaç saat sonra başlıyor. Anlayıp dinleyene kadar iş işten geçmiş olacak. Anlıyor musun, Engus? Kayışın İnsanlarını uyarmalıyız. Sreten’i ara!”

Kendimden geçmiş bir halde “Hiç umurumda değil,” diye bağırdım. “Kardeşim bu salak itler yüzünden öldü. Gebersinler ya! Hak ediyorlar! Buna çok sevinirim!”

“Ciddi değilsin, Engus, değil mi? Kardeşin için çok üzgünüm ama...” çaresizce kollarını açtı, “onun bununla ilgisi yok!”

“Evet, ya! Ben suçluyum, tabii ki. Bu boktan işlere ben soktum onu! Onun kendine ait bir hayatı, bir yolu vardı. Başına musallat oldum ve al sana sonucu. Niye? Neyin adına? Kendimi bundan dolayı asla affetmeyeceğim!”

Dian, sözlerini sertçe kesti: “Engus, o kıpırdıyor!”

“Ne!?”

Bedenin üzerine çömerek gözlerini ifadesiz yüzüne diktim. Saçlarının arasından süzülen ince siyah sızıntı şakaklarına doğru dalgalanıyordu.

“Kardeşim?!” diyerek onu dürttüm.

Gözleri açıldı ama boşluğa bakıyordu. Kulağımı göğsüne yasladım. Fakat duyduğum tek şey kendi kalbimin atışlarıydı. Yine de daha sonra nefesinin ince akışını algıladım sanki.

Dian artık 911’i aramıştı. Kurtarma ekibine nerede olduğumuzu anlatmaya çalışıyordu. En az üç defa “North Brother Island” diye tekrarladı. Her halde dalga geçip geçmediği konusunda şüpheleniyorlardı. Nihayet telefonu kulağından indirdi.

“20 dakika içinde burada olacaklar.”

“Niye polise de haber vermiyorsun?”

Dian suratını astı.

“Merl’in köstebeği var. Onları uyaracak ve piçler toz olacak.”

“Ama köpekleri kurtaracaksın.”

“Sıyrılmalarını istemiyorum!” dedi hüzünle başını sallayarak.

“Sonenfeld?”

“Evet!” dedi başı ile de onaylayarak. Sonra neredeyse fısıldayarak devam etti: “Lütfen, Engus, aramızda geçen tüm güzel şeyler adına adamlarını ara!”

“Bizim aramızda güzel ne oldu ki?” dedim alaylı bir tonla. “Seni kalorifer peteklerine bağıyormuşum ya? Sana bok yediriymuşum! Bunun için kaçmışsın ya benden?”

“Öyle bir şey demedim. Bu, Merl’in uydurmaları! Deli olduğuma inandırmak istemiş seni. Ama sen oltasına takılmamışsın. Yoksa şu anda burada olmazdın.”

“Bilmiyorum,” dedim iç çekerek. “Hiçbir şeye söz veremem. Artık onların davası değilim...”

Sreten tam akşam yemeğini yiyordu. Bana pek sevindiği söylenemez, sanki bir yığın sorun sezmişti, ama telefonu kapatmadı da. Sesi yorgundu, anlaşılan gün boyu epey mil çevirmişti, artı organizasyon işlerinin yükü...

“Söyle be, kardeşim!”

Her şeyi önüne serdim. Bir süre karşı taraftan sadece hüznü inilti sesleri geldi. Sonra sorular yağmaya başladı. Sreten duruma vakıf olana kadar genel olarak söylenenleri tekrarlamak zorunda kaldım. Hazırlanan kötülüğün boyutları onu şaşırttı. İnanmakta güçlük çekiyordu.

“Bu tipin tahtaları gerçekten gevşemiş olmalı!!!”

“Bu tip hak ettiğini buldu.” Paratonerin altındaki tüten kemik yığınının bir göz attım. “Siz ne yapacağınızı düşünün.”

“Bizimle oyun oynuyorsan...”

İçim birden köpürdü: “Yahu kaldırın şu kışklarınızı! Yoksa elinizde sadece kayışlar kalacak!”

“E?” Dian’ın soru dolu bakışı ile karşılaştım.

“Ne yapacaklar ki?” dedim bıkkınlıkla. “Köpek olmadan ticaret de olmaz. “

Merl’in kömürleşen kalıntıları sinirimi bozuyordu. Ara sıra orada bir şeyler çıtırdıyıp yer değiştiriyordu, sanki korun içinde hayat kıvılcımları hala için için yanıyordu.

“Babanın kemiklerini toplamayacak mısınız?”

“Gerçek babam değil” dedi başını sallayarak.

Plof! Yığından bir omurga yuvarlandı.

“Kime inanayım?”

“Bak...” diye söze başladı Dian. “Sana bir yığın yalan söylediğimi biliyorum. Üzgünüm! Hikaye anlatmayı her zaman sevmişimdir. Ama bu sefer aşırıya kaçtım sanki. Merl gerçekten dayımdı, annemle babam ise son derece sıradan şartlar altında uzun zaman önce ölmüşler. A-86’da zincirleme bir kazada. O zaman Merl beni kendi yanına aldı, daha sonra da evlatlık edindi. Beni hiç cezalandırmamıştır, sana söz ettiğim şekillerde en azından. Ve şu ana kadar en azından. Fakat pek şefkatli olduğu da söylene-
mez. Şu intihal olayı insanlara ve eğitim kurumlarına olan güvenini sonsuza dek sarsmıştı. Belki bu yüzden sistemli eğitim almamı sağlamadı. Ama okumama izin veriyordu. Kafamda farklı fikirler ve intihar fantezilerinden oluşan tam bir kaos hakimdi.”

Omzunu geniş çuvalın deliğinden çıkardı, bedeninin yarısı çıplak kaldı. Eski izlerin hiyeroglifleri ile bezeli derisi parladı.

“Evet, onları kendim yaptım. Daha 16 yaşındaydım. Sanırım benimle daha fazla ilgilenmelerini bekliyordum. Genelde çete ile birlikte yaşıyordum. O çevre dışında neredeyse hiç kimseyi tanıımıyordum. Bu bana ağır geliyordu ama diğer taraftan kendimi güvencede hissediyordum. Belki bu yüzden kaçmıyordum. Bir de nereye gidebilirdim gerçekten? Köpekler hakkında her şeyi, insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sen gelene kadar, Engus! Seni o boku dolara sararken gördüğümde hayatımın değişeceğini anladım. Vahiy gibi bir şeydi! Kaçışımın, bu kadar gizli öfke ve şiddeti ortaya çıkaracağını tahmin edebilseydim keşke. Uydurduğum her şey gerçek oldu! Başımın üzerine bumerang gibi yığıldı: Zincirler, kule, çukur... Evet, biliyorum, bunu hak ettim! Ama köpekler? Onlar bunu hak etti mi?”

Koridorda ayak sesi ve konuşmalar yankılandı. Kapıdan içeriye uzunca bir ışık saçıldı, olayın çözülme sahnesini aydınlatarak yerde bir oraya bir buraya gezmeye

başladı. Ondan sonra, ikinci, üçüncü ışık girdi, kesişmeye başladılar ve tam bir ışık yapıtı oluşturdular.

“*Good Lord!* Ne olmuş burada?” diye bağırdı biri şaşkınlık içinde.

Bir komşu ses “Yanık kokuyor, dayanılacak gibi değil!” diye yorumda bulundu.

Biri diliyle ‘cık cık’ diye cıkklamaya başladı, daha sonra ona başka biri daha katıldı, sonunda salonun her köşesinde avangard bir caz melodisi gibi farklı ton ve ritimde cıkcıklamalar yayıldı. Projektörlerden biri gözlerimde parladı.

“Siz mi aradınız?”

“Evet, bu tarafa!” Dian benden önce davrandı.

Cıkcıklama kesildi. Kocaman mavimsi bir lamba yandı. Yeşil önlüklü dört adam, bir de üniformalı polis gördüm, her ihtimale karşı diye düşünülmüştü her halde. Sağlık görevlileri kardeşimi şip şak sedyeye taşıdılar, bataniyeye sardılar ve burnuna oksijen maskesi yapıştırdılar. Doktor nabzını ölçtü. Her halde umut vardı ki bir takım işlemlerin hazırlığının yapılması için telefonda talimat verdi.

Kurtarma teknesi motoru çalışır halde iskelede bekliyordu. Üzerindeki kavanoz aniden sakinleşen su yüzeyine kırmızımsı yansımalar göndererek dönüyordu. Fırtına havayı temizletmişti, ender yerli kuşların çığlıkları kulağa daha da yırtıcı geliyordu. Sedyeyi tekneye taşıdık, ben de bindim, Dian son olarak yetişti. Merl’in kalıntılarını paslanmış bir lazımlığın içine toplamıştı, fazlasıyla pişmiş korkunç bir puding gibilerdi.

Arka tarafa yerleştik. Motor kısık bir sesle kükredikten sonra sırtımızdan rüzgar vurmaya başladı. Adacık yavaş yavaş geceye karıştı, sadece bir köşesindeki fener yanıp sönmeye devam etti. Polis lazımlığa pek sağlıklı olmayan ilgi ile göz atıyordu. O anda Dian kalktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu suya boşalttı. Grimsi bir bulut

oluştu. Teknenin arkasında coşan köpükler geride kalanı yuttu.

“Amin!” dedi Dian kuru gözlerle ve yerine oturdu.

“Amin!” diye tekrarlardım düşünmeden.

Kendi ihtiraslarının kurbanı olan, uğursuz gölgesi tam 25 yıl boyunca Beşinci cadde ve Park Avenue ile 59. ve 110. sokaklar arasında her zavallı köpek gezdiricisinin kalbinde korku ve ürperti yaratan Dogster kralı Christof Merl’in dönemi işte böyle sona erdi.

42. NED

*Jesus, help me find my proper place!**

Velvet Underground

Sevgili Mr. Banov,

Bu muhteşem şehrin sakinleri adına Manhattan bölgesi ev hayvanlarının kurtarılmasında oynadığınız tarihi rolünüzden dolayı size sonsuz minnettarlığımızı ifade etmek istiyorum. İnsanlığın ve uygarlığın temellerine yönelik bu çirkin saldırıyı önlemek için gösterdiğiniz kararlılık, cesaret ve özverili davranışınızdan dolayı size ayrıca şahsi hayranlığımı da bildirmek istiyorum. Yaşamakta olduğumuz bu sınav zamanlarında bu tür yurttaşlık atikliği ve ahlak örnekleri bizlere zorluklara rağmen kaos ve yıkımın güçlerini yeneceğimiz konusunda inanç vermektedir. Güçsüzleri koruyacağız, muhtaç olanlara yardım edeceğiz, kendilerini ifade etme imkanına sahip olmayanlar adına konuşacağız, geri alınamaz haklarını net ve yüksek sesle haykıracağız.

Şimdi bile, suç mahalinde yakalanan hainler artık hak ettikleri hükümlerini beklerken, şanssızlıklarından ve insan karakterinin yetersizliklerinden dolayı gaddar sahiplerin yönetimi altında acı çeken veya insanların yabancı dünyasına terkedilip unutulmaya mahkûm edilen tüm o

* Tanrım, yerimi bulmama yardımcı ol! (Y.n)

zavallı hayvanları düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bizim özensizliğimiz ve kayıtsızlığımız yüzünden kapıldıkları yalnızlığı, çaresizliği, yaşadıkları acıyı düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden, daima gelişmenin feneri ve tüm ezilenlerin umudu olarak övülen bu şehirden, tanrının bu en çaresiz yaratıklarının korunmasını üstlenecek yeterli güce ve toplumsal ağırlığa sahip bir figürün çıkması, bana son derece yerinde geliyor. Çünkü belirli yeteneklerin eksikliği özerk çıkarların, ve onlardan doğan özel hakların olmadığı anlamına gelmiyor. Ve bunları insanların mahkemesinin önünde savunacak birisi olmalı!

Yeni açılan New York Hayvanları Şikayet Amiri görevi için sizden daha uygun birini düşünemiyorum, sayın Mr. Banov. Bu görev size yukarıda adı geçen varlıkların onuru, sağlığı ve refahını ilgilendiren tüm sorunlar konusunda ilgili kurumlarla başvurma, aynı şekilde mağdurların veya haksızlığa uğrayanların adına mahkemelere dava açma konusunda geniş imkanlar sağlayacaktır. Amaca yönelik olarak size ofis, mahkeme giderleri, iletişim ve bir bay(an) yardımcı tutmanız için küçük bir bütçe ayrılacaktır.

Yine de New York Hayvanları Şikayet Amiri görevinin tanım itibarıyla ödüllendirme öngörmeyen gönüllü bir uğraş olduğunun altını çizmek isterim. Şu ana kadar sergilediğiniz asil davranışlarınız göz önünde bulundurulduğunda böyle bir talepte bulunacağınız düşüncesinden de uzak duruyorum aslında.

Bir kez daha samimiyetle hayranlığımı bildirdikten sonra, sözlerimi teklifimizi ciddi bir şekilde değerlendireceğiniz ve bu şehirdeki en son varlığın bile sizin yüzünüzde bu işe layık bir koruyucu bulacağı umudu ile bitirmek istiyorum.

İçten saygılarımla,
Michael Bloomberg
New York Belediye Başkanı

“Bu bir tür şaka olmalı” diye söze başlıyorum tereddütle.

“Şaka-maka değil,” diye parlıyor kardeşim. Bu, Amerika’da aldığım tek akli başında iş teklifi.

“Nasıl bir iş bu, maaş almadıkça?”

“*Fundraising* yapacağız, *man!*”

“Efendim!?” diyorum şaşkınlık içinde.

“Bağışlardan epey bir para toplarsınız demek istiyorum,” küçümseyici bir tavırla sırtıyor. “İnsanlar faaliyetlerimize çok olumlu yaklaşıyorlar.”

Bloomberg’in mektubu koyu kırmızı, masif bir çerçeve içinde. Kardeşim onu beklenmedik kariyerini belgeleyen gazetelerden kesilmiş tüm yazı ve resim dizisi ve resmi sertifikasının asılı olduğu duvara geri asıyor. Ango’nun kendine taşralı bir noter gibi böyle bir galeri kurduğuna inanamıyorum!

Resimlerden birinde kardeşim güneş gözlüklü ve gür, platin bukleli yaşlı bir bayana sarılmış, göğsünün önünde ise 50 000 dolarlık çek tutuyor. Gözlerim kalemin ucuyla özensizce atılveren imzanın üzerinde duruyor: Brigitte Bardot. Başka bir resimde Ango’nun yanında mülayim yüzlü, saçları geriye taranmış, varlığın evrensel prensiplerine derin bir inancı açığa vuran durgun hatlara sahip bir tip dikiliyor.

Kardeşim küçümseme tavrıyla “Profesör Peter Singer, ‘Hayvanların Özgürleşmesi’ ve ‘Beslenme Ahlakı’nın yazarı” diye açıklıyor. “Bu adam bana çok şeyler verdi. Onun felsefesi hayat görüşlerimi büyük bir ölçüde değiştirdi. İl-gilendiğim şeyin derin anlamlarını kavramama yardımcı oldu. Sana da okumanı tavsiye ediyorum!”

“Bu da kim?” Belirli bir doz sinir bozukluğu ile göğüsüne benekli bir domuzcuk yaslamış papaz yakalı siyah bir adamı gösteriyorum.

Kardeşim keyifle açıklıyor: “Saygıdeğer Patric Wambo, Luisiana’da *First Animal Church*’un kurucusu. Wam-

bo, hayvanların da ruha sahip olduğuna inanıyor ve zallimce ölü yakma uygulamalarına karşı savaşıyor. Eğer kurtuluşumuzu bir ölçüde Terry'nin iyi niyetine borçlu olmasaydık, tezlerini bu kadar ciddi bir şekilde kabul etmezdim her halde... Şaşırdığını görüyorum. Bu, bir çaresizlik anında bana Merl'in deliğini göstermek için bana görünen Dian'ın pudeli. Evet, bu da hayat ve ölüm gerçeğinin bir parçası."

Hâlâ yeni görünümüne ve çok bilmiş dırdırlarına alı şamıyorum. Kennedy havaalanında karşıladığım o paspal, sakallı tipten eser bile yok. Sanki sürekli "Güvenebileceğin adam benim" havasını yaratmaya çalışıyor. Kulağa oldukça huzur verici geliyor ama hoşuma gittiğinden pek emin değilim.

"Hayvanların Şikayet Amiri demek," diyorum kuşku ile.

Kardeşim omuzlarını kısararak "Niye olmasın ki?" diyor. "Başlangıçta, itiraf ediyorum, kabul edip etmeme konusunda çok tereddüt ettim. Ama Dian beni destekledi. O benim en güvenilir yardımcım. Olayın en ironik yanı da, burasının Merl'in ofisi olması."

Dian'ın ahmak dayısının korkunç sonunu bana artık anlattılar. Metal çubuğu paratonere nasıl taktığını, o anda şimşek çaktığını ve onun havai fişek gibi aniden nasıl alevlendiğini... Tırnaklarının ucuna dek yanmış! Kardeşim olayın tüm ayrıntılarından haberdar olmam için elinden geleni yapıyor, ki bunun arkasında biraz kendini beğenmişlik ve öç alma seziniyor. Kendisine işkence eden ve Zuchero'nun kaçırılmasını ona yapıştırmak isteyen aynasızın, Sonenfeld'din nasıl tutuklandığı dahil. Tabii ki Merl'in köstebeği oymuş. Kaçmayı denemiş ama Ango'nun eski işvereni cadaloz Grace 'in evinde yakalamışlar. Aralarında, hiçbir tanımın kalıbına sığmayan sapık ötesi fantezilere dayanan özel bir ilişkinin olduğu ortaya çıkmış. Grace'in Merl ile de ilişkisi varmış ama bunun kanıtlanması maalesef imkansızmış.. Ama sadece dedikodular bile

itibarını sarsmak için yeterliymiş. Bundan kısa bir süre sonra ofisi “*For Rent*” tabelası ile uyanmış.

Bugün nihayet hastaneden taburucu oldum. Kardeşim sanki düğün için parlatılmış Büyük Beyaz Leydi ile beni törensel bir havada karşılamaya geldi. Tam bir yıl, dokuz ay, onüç gün komada geçirmişim.

Bu oldukça uzun bir zaman.

Arabanın kabarık ön tarafı trafiği kraliyet edasıyla yarıyor. East River’ın üzerindeki kemerler teker teker Manhattan’ın kriz öncesi kardiogram gibi diken diken kontürü ile birlikte belirmeye başlıyor. Kardeşimle aynı otobanda iki yıl önce havaalanından gelişimizi hatırlıyorum. O da yanağını cama yapıştırmış, şehrin büyüyen profiline dalmıştı, belki de onu bekleyen belirsizlikten tedirginlik duyuyordu.

Dian ve kardeşim Harlem’in bir zamanlar aristokratik bölgesi olan Hamilton Street’te Merl’in evinde oturuyorlar. Büyük Beyaz Leydi’nin karnında gizlenerek saatlerce önünde dikildiğimiz evde. Dian’ın tek varis olduğu ortaya çıkmış. 78. sokaktaki dairemi boşaltmışlar çünkü kirası korkunç derecede pahalıymış, üstelik durumumun ne kadar süreceğini kimse bilmiyormuş. Eşyalarım özenle paketlenip son kattaki geniş bir odada depolanmış durumda. Ango ve Dian köpek hotelini işletmeye devam ediyor. Merl herhangi bir nakit para bırakmamış, hatta birikmiş borçları bile varmış, evlerini korumak için onları ödemek zorunda kalmışlar. Ama kısa bir süre sonra durumlar değişmiş ve artık bunu mecburiyetten çok zevk için yapıyorlarmış.

Bir süre onların yanında kalacağım.

“Burada istediğin kadar kalabilirsin. Yeter ki köpeklerle karşı alerjin olmasın...” diyor Ango göz kırparak.

Mutfğa geçiyoruz. Kardeşim dolaptan buğulu bir şişe çıkartıyor ve iki küçük bardağı dolduruyor.

“Şeref!”

“Rakı? Nereden buldun bunu?”

“Bulgaristan’dan sen getirdin. Onu açmadım. Dönme-
ni bekledim.”

Ocağın üzerinde iki gümüşümsü kazan kıkırdıyor. Et suyu ve sebze kokuyor. Temiz önlüklü ve kepli siyah bir kadın hayvanların yemeğini ağır ağır karıştırıyor. Hotelin en çok övündüğü şeylerden biri ev yemekleri yapan mutfağı. Gerçekten biraz daha pahalıya mal oluyormuş, daha fazla emek gerektiriyormuş ama manevi tatmin duygusu hiçbir şey ile kıyaslanamazmış. Bu bizim İncilimiz. Masanın üzerindeki kitabı gösteriyor. *Holistik Ev Hayvanları Mutfağı*.

“Daha fazla pişirdiğimizde komşulara da satıyoruz,” kardeşim beni keyifle bilgilendiriyor. “Ama işletmecilik yapmayı düşünmüyoruz. Bu görüşlerimize aykırı!”

“E, tabii!” diye başımla onaylıyorum dalgın bir şekilde.

Kardeşim, tencerelerin birinin üzerine eğiliyor.

“Korina gerçek bir sihirbaz! Mmm, denemek ister misin?”

İspirto buharı beynimin kanallarına doğru yükseliyor. Onunla birlikte gizlenmiş bir öfke de. Kendinden o kadar emin görünüyor ki. Herhalde kahraman diye geçiniyor. New York şehri hayvanlarının kurtarıcısı!

“Bay Exman’ı daha sonra gördün mü hiç?”

Kardeşim aniden başını kaldırıyor.

“Hayır, hiç görmedim.”

“O gün sana bir şey söylemek istiyordum, hatırlıyor musun?”

Anlam veremeden başını kaşıyor. Devam ediyorum:

“Onu benzin istasyonunda nasıl gördüğünü anlattığın zaman. Ama onun yerine Merl’in peşine takıldım. Epey zaman geçti, biliyorum, ama sana söylemek istediğim şey önemini yitirmedi.”

“Nedir o?”

“Ben de gördüm onu.”

“Kimi? Exman’ı mı?” diye bağıyor.

“Babamızı. Exman bizim babamız.”

“O, *man*! Bu başka bir hikaye, onu...”

“Hayır!” Sözüne kesiyorum. “Aynı hikaye. Dikkatle dinle. Ben onu gördüm.”

Gözlerimi kırpıştırarak “Meyhane”den sendeleyeni adımlarla çıktığım o boğucu geceye dalıyorum yeniden. Hatıra ile birlikte acı da dönüyor eski bir tren gibi ve yalnız farı hafızamın tüneline saplanıyor. Pashlı tekerlekleri gümbürtü ile doğrudan kafatasımın içinden geçiyor. Pencerelerinin üzerine hayalet benzer ekranlar gerilmiş, üstlerinde belirsiz siyah beyaz görüntüler dansediyor. Sanki her kompartmanda eski filmler çeviren makineler var.

Kardeşim, boş midye kabuğu gibi bana aval aval bakarak dinliyor.

“*Köpekler ağustos sonunda yüzde 20 daha alçaktan uçar,*” diye tekrarlıyorum derin, düz bir sesle Exman’ın ses tonunu taklit etmeye çalışarak.

Birkaç uzun saniye geçiyor.

“Ve Soros da onunlaydı.”

Başımı ağır ağır sallıyorum.

“Sen rüya görmüşsün!”

“Alakası bile yok!!! Aksanı bile gerçekçiydi. Ama en önemlisi...” Derin bir nefes alıyorum. “Tahmini doğru çıktı!”

“Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Normaldir,” diye kabul ediyorum. “Sen hisse senetleriyle değil, hayvanlarla uğraşıyorsun. CANIMA’nın reklam şapkasını koruyor musun?”

“Şapka mı?... Ha, evet!” diyor ürpererek. “Hatta bazen onu takıyorum. Bana şans getirdiğine inanmıyorum. Niye?”

“Beynini alıştır biraz! Uçan köpek CANINA’nın sembolü.”

“Eee?”

“O olacakları biliyordu! Dian bana Merl’in korkunç planını açıkladığında jetonum düştü. Dahiyane ve basit. Kayışın İnsanları işsiz kalıyor, CANIMA ise- mşterisiz. Satışlar düşüyor, hisse senetlerinin fiyatı düşüyor, birileri borsadan para kazanıyor. Bunu nereden biliyor olabilir? Tüm bu planın altında o mu var acaba? Niye olmasın? Biz e böyle davrandıktan sonra bir takım zavallı dört ayaklıya ne kalmış! Her şeyi hesap etmiş! Ama biz hesaplarını karıştırdık. Daha doğrusu sen... Ama bunu hak ediyor! Ben de para kaybettim. Evet, sadakasını kabul ettim. Riski göze aldım. Eğer CANIMA’nın hisseleri dibe vursaydı epey kazanacaktım. nemli değil. Babamız bir canavar! Sen burada, sıcacık yuvanda otururken, hayvanları kurtarıp Brigitte Bardot ile resim çektirirken o belki bir sonrakı darbesini planlıyor. Onu durdurmalıyız! Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Kardeşim “Evet, biliyorum!” diyerek ummadığım kesinlikte bir cevap veriyor.

Bir sandalyenin üzerine çıkıyor, mutfak dolabını açıyor ve en st raftan koyu yeşil, neredeyse siyah bir kutu indiriyor. Onu holistik ev hayvanları incilinin yanına yerleştiriyor.

“Burada.”

“Ne?”

“Er veya geç söylemeliydim. Seni tam iyileşmeden yeni sürprizlerle yormak istemedim. Ama şimdi daha fazla ertelememeliyim diye düşünüyorum.”

“Sürprizler mi?!”

Kardeşim bardakları yeniden dolduruyor.

“Dian kulede neler bağırdığını söyledi. Öyle anlarda insanın aklına olmayacak şeyler gelir. Bu teorisinin beynine bu kadar işleyeceğini asla dşnmemişimdir. O akşam kime rastladığın konusunda fıkrım yok. Belki Exman ger-

çektir. Ama o kesinlikle bizim babamız değil.” Uzun bir sessizlik takip ediyor. “Çünkü babam öldü.”

Ango bardağı bir nefeste boşaltıyor.

“Yüzde yüz emin olamayız, değil mi?” başımı sallayarak bildiğimi okumaya devam ediyorum. “Sen kendin her zaman bunu söylüyordun!”

“Evet, doğru, böyle bir olasılığı kabul ettim. Şüpheleniyordum, bunu gizlemiyorum. Tüm bu 15 yıl boyunca aklımda bu düşünceyi gizledim. Hayatta olmasını istiyordum, nerede ve kiminle olursa olsun. Ama artık her hangi bir şüphe yok!”

“Kanıtın var mı?” Birden kuruyan dudaklarımı yalıyorum.

“Kesinlikle, hem de bilimsel,” diyor başını ciddiyetle sallayarak.

43. ANGO

*Let the dead bury the dead!**
Let the dead bury the dead!
Let the dead bury the dead!

Death Metal Band

İşte böyle, sevgili kardeşim, Merl'in kalıntıları, Gulfstream'in soğuyan kucagında sallanarak, artık Eski Kıta'ya ulaşmış olmalıydı, sen ise hâlâ komadaydın ki babamın ders verme şanssızlığı yaşadığı şu salak üniversitenin halkla ilişkiler sorumlusu Melva Blaine aradı aniden. Tam 78. sokaktaki evinden taşınyorduk, ev sahibin, Philip Reutman ise hayatımızı yokuşa sokmak için elinden geleni yapıyordu. Telaşlı bir sesle mutlaka görüşmemiz gerektiğini bildirdi ve daha ertesi gün kapıya dikildi.

Daire neredeyse boştu. Sadece Dian ile birlikte üzerinde uyuduğumuz kocaman yeşilimsi çekyat hala salonunda duruyordu, bir de halı vardı, iri desenleri odayı daha da büyük ve ıssız gösteriyordu. Çekyat oldukça eskimişti ve onu orada bırakmayı düşünüyordum. Mrs. Blaine'in topukları kalın halıya batıyordu ve yürürken sendelediğini hatırlıyorum ama o yine de ayakta kalmayı tercih etmişti.

Endişeli ve telaşlıydı.

Bırakın ölümler ölümleri gömsün! (Y.n)

“Nobel skandalından haberiniz var mı?” diye sordu.

“Samimi olmam gerekiyorsa başka dertlerim var,” dedim kayıtsızca omuzlarımı kıсарak. “Orada sürekli bir takım skandallar olur, özellikle edebiyat konusunda.”

“Nobel ödülü komitesini kastetmiyorum,” diye sözümü kesti. Sesinde en ufak bir alay zerresi yoktu. “Philadelphia’ya 150 mil uzaklıkta, Connecticut’ta küçük bir kasaba söz konusu. “

“Ve adı Nobel!? Alfred Nobel’inki gibi?”

“Herhalde. Emin değilim.” Melva Blaine gergin bir şekilde başını salladı.

“Nobel,” diye tekrarladım kendiliğinden, zihnimde her harfı ayrı ayrı canlandırarak.

O anda tabelayı gördüm. Dikiz aynasında saniyeden de kısa bir süreliğine belirip kaybolmuştu. NOBEL. Tam kasaba çıkışındaki köprüye girmeden önce. Onu görmediğimi düşündüm ama anonim bir mektup gibi dikkatimin daracık kapısından içeriye sızmayı başarmıştı. Ve şimdi artık beynimde parlıyordu. Acımasız ve parlak. Başımın döndüğünü hissettim.

“Birkaç ay önce,” Melva Blaine aniden sesini alçaltarak anlatmaya başladı, “Nobel’de *kor-kunç* bir şey yaşanmış.”

İnan bana, kardeşim, North Brother Island’da yaşadıklarımızdan sonra çok az şey beni gerçekten şaşırtır veya korkutabilir. Yine de tam ne olduğunu anladıktan ve daha sonra basındaki malzemeleri de inceledikten sonra bu saçma avuntuyla kesin olarak vedalaştım. İnsanın insan haklarını ihlal etme yetisi anlaşılan sonsuz, komşusuna zarar verme içgüdüğü ise – her tür sağduyudan daha güçlü.

Anlayacağın, pek de içacı denemeyecek bir şubat sabahı, küçük taşra kasabası Pat Watson’lu bir kadın, her sabah olduğu gibi, köpeğini gezdirmeye çıkmış. Yolu, Try State Krematoryumu’nun kurucusu olan kasvetli Papa

Marsh'in varisi Troy Marsh'a ait arsadaki ormanın yanından geçiyormuş. Try State Krematoryumu bu arada bu civardaki gelişmenin ender sembollerinden biri oluyor. İt aniden yoldan sapmış ve ağaçların arasına dalmış. Bir süre sonra heyecanlı havlaması duyulmuş. 33 yaşında bir evkadını olan Mrs. Wallson onu merakla takip etmiş. İt hiddetle bir çalının altını kazıyormuş. Kadın tam ne keşfettiğini görmek için eğilmiş, o anda yüzüne ağır bir leş kokusu çarpmış ve üzerinden hâlâ deri ve saç parçaları sarkan pis, sarımsı bir kafatasının boş göz çukurları ile yüz yüze gelmiş. Bir an sonra, ağaçlardan, ani feryadından ürken bir sürü kuş uçuşmuş ve yuvalarına dönmeyi göze alamayarak uzun bir süre kasabanın üzerine dolaşıp durmuşlar.

Daha aynı gün yerel sivil güvenlik ofisine krematoryum bölgesinde şüphe uyandıran insan menşeli kalıntıların bulunduğu dair anonim bir sinyal gelmiş. Bölgeye iki müfettiş gönderilmiş, bilgi onaylanmış, takip eden ayrıntılı araştırma sonucunda ise en iç karartıcı beklentileri bile aşan bir resim ortaya çıkmış. Sadece krematoryumun arkasındaki ormanda üstleri üstünkörü örtülmüş veya ortak çukurlara atılmış yüz civarında ceset bulunmuş. Ayrıca depolar ve iki eski kuyu da çürüyen ceset yığınları ile dolup taşıyormuş. Deyim yerindeyse her köşeden ceset fırıyormuş! Eski, tümüyle çürümüş cesetler olduğu gibi, taze, birkaç haftalık olanlar da varmış. Uğursuz tesisatın işletmecisi Troy Marsh tabii ki anında gözaltına alınmış. Bedenlerin, yakılması gereken merhum kişilere ait olduğu ortaya çıkmış, ama yakılmak yerine bir takım depolara atılıyor veya alelacele etrafa gömülüyorlarmış. Marsh'in yapabildiği tek makul açıklama ise krematoryum fırınının sık sık bozulmasıymış. Uzmanlara göre bu korkunç uygulama 15 yıldır sürdürülmekteymiş. Ölü yakınlarına küllü anımsatan odun kömürü ve çimento elyaflarından oluşan karışımla dolu kutular gönderiliyormuş.

Herhalde "Tanrı aşkına, lafı nereye getirmek istiyorsun?" diye merak ediyorsun, kardeşim. Babamla bunun ne

alakası var? Şu tavuk beyinli kadın halının üzerinde topukları ile tökezlerken aynı soruyu kendime ben de sordum, ama ağzımı açmaya cesaret edemedim. Çekyatın üzerinde, Dian'ın eli elimde, oturuyordum ve kütük gibi üst üste atılmış cesetleri düşünmemeye çalışıyordum. Ama beynim nazi kamplarında çekilmiş siyah beyaz film gibi onları ısrarla yansıtmaya devam ediyordu. Genelde uzun eğrilmiş tırnaklı, yukarıya doğru dikilen bacaklar, ve nedense birisinin ayak parmağında unutulmuş küstah bir morg numarası.

İsminden de anlaşıldığı gibi Try Sate Krematoryumu Pennsylvania dahil komşu eyaletlere de hizmet veriyormuş. Kendine ait defin işleri lisansına sahip olmadığı için sadece aracı şirketlerle çalışıyormuş. Hizmetinden kendine ait yakma tesisatları olmayan küçük cenaze ajansları yararlanıyormuş. Bizim oranın diliyle ifade edecek olursak Marsh cesetleri “işletme” usulü yakıyormuş, veya en azından böyle tahmin ediliyor.

Gerçek yayıldığında etrafta bir telaş oluşmuş. Komşu eyaletlerden tazminat için ısrar eden mağdur kişiler gelmeye başlamış. Ekibin rahatsız edilmeden çalışması için tüm arsayı çevrelemek zorunda kalmışlar. Marsh ailesinin diğer üyelerini de, linç edilmekten korumak için, sıcak bir yere toplamışlar. İki hafta içinde 336 ceset bulunmuş. Ama işin en zor kısmı hala duruyormuş: Kalıntıların kime ait olduğunun tespit edilmesi.

Bu görevi *de morte team* olarak da bilinen, kaza ve felaketlerden kurban kimliği tespit etme konusunda zengin deneyimi olan özel federal bir ekip üstlenmiş. Birçok ceset öyle bir durumdaymış ki ancak DNA ekspertizi sonucunda kime ait olduğu anlaşılabilirmiş. Son 15 yıldır krematoryumdan geçen tüm merhumların akrabalarını aramaya başlamışlar, en eski kalıntılar 15 yıl öncesine aitmiş zaten. Bu şekilde toplanan genetik bilgiler bölgede bulunan insan malzemesi verileri ile kıyaslanıyormuş ve böylece, ağır ve güç şartlarda ölümlerin kimlikleri ortaya çıkıyormuş.

Evet, ne düşündüğünü biliyorum, birader... Ama ben o anda hiçbir şey düşünmüyordum. Düşünemiyordum! Dian'ın elini elimde sıkarak boş boş bakıyordum sadece, sonunda Dian oflayarak elini kaçırdı ve onu ovmaya başladı. Köprünün metal korkuluklarının çoktan arkamda kaybolmuş olmasına ve artık eyaletlerarası otobanda gidiyor olmama rağmen dikiz aynasında hala "NOBEL" tabelası parlıyordu. Sonsuza dek orada kalacak gibime geliyordu: Nereye gidersem gideyim, hayatımın sonuna kadar.

Mrs. Blaine topuklarını halıya daldırdı ve gözlerini bana dikti:

"Haberlerde tüm bu dehşetle ilgili bir şeyler duymuştum ama kendimi onun içinde bulacağımı hiç tahmin etmemiştim."

Bir sabah dekan Wilfred Dry onu kasvetli ve gizemli bir ses tonu ile odasına çağırmış. Orada insan kalıntıları- nı teşhis etmek üzere görevlendirilen artık adı geçen Federal Mortuary ekibinin iki temsilcisi varmış. Try State Krematoryumunun düzenli müşterisi olan yerel cenaze ajansının arşivini incelerken Philadelphia Üniversitesi, Matematik Bölümü adına düzenlenen bir faturaya rastlamışlar. Faturaya göre bu bölümün elemanı olan Emanuil Banov'un yakılması için 235 dolar ödenmiş. 15 yıl önce vefat eden bir yabancı söz konusu olduğu için akrabalarının normal yoldan bulunması hiç kolay olmayacakmış. Bu nedenle yardım için üniversiteye başvurmuşlar. Acaba tesa- düf olarak onun varisleriyle iletişim sürdürülüyor mu veya her hangi bir nedenle söz konusu kişiden doku veya likit korunmuş mudur? Sıradan bir dışı röntgeni bile işe yararmış. Yoksa resmi diplomatik kanallardan geçilmeliymiş, bu da bilirkşi raporunu geciktirecekmış.

Melva Blaine babamın adını ilk defa o anda duymuş. Dry da onu şahsen tanııymıymış. Acı kaderi ve tahtalar- da beliren, o ana kadar hiç kimsenin çözemediği şu gizem- li formül ile ilgili efsaneler kampus folkloruna artık sağ- lam kökler salmış aslında. Tüm batıl inançların, özellikle

de akademik ortamda, ateşli düşmanı olan Dry, bunun bir öğrenci şakası olduğunu düşünerek, onu kontrol etme zahmetine hiç girmemiş. Yine de son derece telaşlıymış.

Ve, dürüst olmamız gerekirse, telaşlı olmakta da haklıymış.

15 küsur yıldır matematik bölümü kronik eleman istikrarsızlığından mustaripmiş ve kayıt olan öğrenci konusunda da pek şampiyon sayılmazmış. Dry az sayıdaki becerikli kişiyi bölümde tutarak, başka gidecek yerleri olmayanları kovup yeni, parlak beyinler çekerek öğretim görevlisi kadrosunu sağlamlaştırmayı amaçlıyormuş. Tutumlu bütçe çerçevesi ve huzursuzluğu ile bilinen ortam nedeniyle bu yeterince ağır bir görevmiş, işte bu yüzden son ihtiyaç duyduğu şey cenaze kokusu taşıyan bir skandalmış. Belki de misafir profesörlerin dönem ortasında ölmesi pek profesyonelce bir şey değilmiş ama ortak çukurlara atılmak Doğu Avrupa'nın en paspal öğretim üyesinin bile hayal ettiği bir ödül değilmiş. Tabii ki hiç kimse yönetimi suçlamıyormuş. Suçlu olan Troy Marsh'ın geri zekalılığı ve tembelliğiymiş. Ama sonuç olarak faturada 235 dolar ifadesi görünüyormuş. Böyle sefil miktar karşılığında ne beklenebilirmiş ki?! Ve eğer onun öncüsü, profesör Noyman, en cılız tarifeye geçme kararı almasaymış bu noktaya gelinir miymiş?...

(Tabi ki Melva Blaine tam bu şekilde ifade etmedi kendini. Ama daha sonra atılan adımlara bakılırsa, o anda dekanı yaklaşık olarak ne tür etken ve düşüncelerin telaşlandırdığını tahmin etmek zor değildi.)

“Durun!” diye bağırdım. “ONUN ORADA olduğu daha kesin değil, değil mi?”

“Yoksa BURADA olmazdım,” diyerek hüznle başını salladı Melva Blaine.

“Tanrı aşkına, nereden bilebilirsiniz ki?”

“Bir ön inceleme yaptık.”

“Neden?”

“Sizi bu şoktan korumaya çalıştık.” Kadın, kötü niyet beslemediğini, bir şey gizlemediğini ve sadece iyi düşünceler beslediğini göstermek istercesine kollarını açtı. Tesisatın kırk yılda bir de olsa çalıştığından yola çıkarak, cenaze ajansı temsilcileri cesedin yakılmış olabileceğini de reddetmiyorlardı. Ne yaşadığınızı biliyorduk ve onun orada olduğu yönünde bir teminat olmadığı sürece tekrar aynı yoldan geçme riskine atamazdık sizi. Her şeye rağmen gerçeğe ulaşmalıydık. O dönemde ‘Banof ödülü adayları’ gösterildi, biz de hemen olaya ev sahipliği yapmayı önerdik. Amaç sizi davet edip misafirliğiniz esnasında size çaktırmadan sizden ön inceleme için DNA örneği almaktı. Kalanını kendi tecrübelerinizden biliyorsunuz.

Kendime gelmem bir dakikadan uzun sürdü. Melva, tam da haberi oldukça sakın bir şekilde kabul ettiğim için rahat bir nefes alıyordu ki, gönlümün en derin yerlerinden katran renginde, incecik bir akım yükseldi.

“Yuliya!!” diye bağırdım.

“Efendim?!” Melva Blaine ürkerek bana baktı.

Ağzında spermle banyoya koşuşunu hatırladım, güya kusmaya...

“Yuliya,” diye tekrarladım. “Onu siz mi zorladınız? Korkunç ucubeler! Canavarlar! Kapitalist balinalar! Ona ne vaat ettiniz? Burs mu? Yoksa tehdit mi ettiniz?”

“Kimdir bu Yuliya?” Dian biraz geriye çekildi.

Senin de şaşkınlık içinde olduğunu görüyorum, birader, ama gereksiz yere derinlere inmeyelim. Ukraynalı yaralı bir gönül söz konusu, kendisiyle bir şişe vodka ve aklımın alkolden tütsülenmiş olduğu bir ortamda oluşan bir miktar meni paylaşmıştım. E, tabii ki, olur böyle şeyler. Sori. Ama bu, eşsiz DNA şifrem gibi kişisel verilerin kötüye kullanılmasına sebep olmamalıdır diye düşünüyorum.

“Doktora öğrencisi Yuliya Dolgopolaya’dan söz ettiğinizi tahmin ediyordum,” diyor Melva Blaine kızarak. “Bü türden örneklerle ihtiyacımız olsaydı, emin olun, uzman kişilerin hizmetine başvururduk.”

“Çünkü eğitimli değilim, değil mi, ha?” dedi Dian somurtarak.

İçimden “Cehennemin dibine git, emi!” diye haşladım onu. “O zamanlar aramızda hiçbir şey yoktu, üstüne üstelik köpeğimi de yürütmüştün!”

“Ama yine de bir takım örnekler aldınız, öyle değil mi?” diye çıkıştım.

“Dış fırçanızı kullandık, bir de bitirmediğiniz bir piz-za parçasını, “ Kadın beni kayıtsızca bilgilendirdi. “Çok da büyük bir suç işlediğimizi sanmıyorum.”

O anda benimle dalga geçip geçmediğini kim bilebilirdi? Halkla ilişkiler görevlisiydi ne de olsa... İşi üniversitenin imajını parlak tutmaktı, gerçeği söylemek değil. Zavallı Yuliya’yı kendini oral alanda göstermesi için squeeze etmiş, pardon sıkıştırmış olsalar da, bunu itiraf etmezlerdi herhalde. O da gidip şikayet etmeyecekti zaten. Uzman kişiler bulacaklarmış, kimi kandırıyorsunuz? Bir cenaze için bile kesenin ucunu sıkıyorlar, kaldı ki başka işler için...

“Babanız için çok üzgünüm, Mr. Banof!” Yüzü, aynı şekilde sesi de aniden değişti. “Üniversite yönetimi ve şahsen profesör Dry adına bu korkunç olayla ilgili oluşumuz nedeniyle size en içten özrümüzü bildirmek istiyorum. Böyle bir anda kelimelerin ne kadar anlamsız olduğunu bildiğim için belki bu çirkin keşfin etkisini yumuşatabilecek bir haber verme cüretinde bulunmak istiyorum. Güzel bir haber olduğunu iddia etmiyorum, ama yine de hiçbir şeyden daha iyidir. Bilirkişi incelemelerinin kesin DNA raporlarından yola çıkarak, üniversitenin sigorta şirketi, imzalanan sözleşme gereği, geçen dönemde biriken faizleri de katarak size tazminat ödemeyi kararlaştırdı. Bunun dışında,” Melva telaşla , daha doğrusu bir televizyon brokerinin telaşlı işgüzarlığı ile devam ediyordu, sesinde artık hüznün kalmamıştı, “Profesör Dry akademik kurulu eski ‘Grant’ amfisine babanızın adının verilmesi konusunda

akademik kurulu ikna etmiş. Sanırım bu jest sizi... tatmin edecektir.”

Miktar, birader, yine de ilgileniyorsundur her halde, 432 000 dolar ediyordu. Büyük rakamlarla uğraşmaya alışık olduğumu biliyorum ama benim için bu o zamanlar gerçek bir servetti! Marsh ile acılı, daha çok da öfkeli akrabalar grubu arasında yapılan mahkeme antlaşmasını saymıyorum. Buna göre toplam 80 milyon doların ödenmesi gerekiyor, bu para 1433 hak sahibi kişi arasında paylaşılacaktır. Maalesef, son günlerde yapılan açıklamaların gösterdiği gibi, Marsh ailesinin tüm malvarlığı bu miktarın onda birini bile karşılamıyor, bu nedenle bu paraya güvenmenin bir yararı olmaz. Şimdilik tek ödül bu hayvanın 12 yıl parmaklıklar arkasında geçirecek olması. Fırının sık sık bozulduğu yöndeki aptalca açıklama hariç, bunu aslında niçin yaptığı öyle veya böyle açıklık kazanmamış. Duruşmada yoktum ama basına güvenebildiğim kadarıyla hükmünü duyduktan sonra Troy Marsh salonda bulunanlara doğru dönmüş ve şu ünlü cümleyi telaffuz etmiş:

Belki de herhangi bir yanıt duymak için gelmiş olanlara sadece... öyle bir yanıtın olmadığını söyleyeceğim.

Sonra da hakarete uğrayan ölü yakınlarının getirdiği ve eski unutulmuş kabilelerin tören enstrümanları gibi ritimle salladığı kül kutularının kasvetli sesi altında onu götürmüşler. Neredeyse duyabiliyorum... Traka-trak, traka-trak...

Anneme söylemek en zoru oldu. Yakında kendine geleceğine şiddetle inandığım için bir süreliğine keyfini bozmayayım dedim. Ama şimdi yeni, diğeri kadar kasvetli bir haber daha geliyordu ve artık her şey yolundaymış gibi davranmanın yolu yoktu. Kaderin cansız akıntısının, babamın cesedini tam senin bizlerden uzaklara gittiğin anda dışarıya atması, birader, simgeselin ötesinde bir anlam taşıyor gibiydi. İki beden: Biri siyah, cansız, neredeyse mumyalanmış; diğeri ise beyaz, sıcak, hâlâ hayat dolu.

Artık Merl'in evine taşınmıştık, annem bizi ziyaret ediyordu, Dian ise ondan müthiş derecede korkuyordu çünkü Galler'den geldiğini biliyordu. Zamanında dayısının tozlu kitaplarının birinde Galler'li kadınların süpürge üzerinde uçtuğunu okumuş.

Evet, birader, düzenli eğitim eksikliğinin sık sık acıma duygusu yarattığı gibi gelişigüzel okudukları da tam anlamıyla dehşet verici olabiliyor. Bu onu sevmemi engellemiyor, birçok konuda ise, bunu itiraf etmek zorundayım, mükemmel önsezileri var.

Annemdeki değişiklik bir gerçektir. Bu yeni çizgiler ilk başta gözümden kaçmıştı, ama birlikte geçirdiğimiz zamanla birlikte onu algılamaya alışık olduğum açının değişmesiyle ışık ve gölge oyunu gibi çoştular. Galler'deki hayatı hakkında çok az şey biliyordum, sen de, sanırım öyle. Tek bildiğim yaşlı, buyurgan, merhum babamızınkine (evet, şimdi artık bunu kabul edebiliriz) benzer zor karakterli birine baktığı idi. Profesör Banwill eski Kelt dilinin yarımada canlanmasında önemli katkıları olan bir dilbilimciymiş. Annem onu oldukça kötü bir durumda bulmuş. Adam yakınlarını yanından kovmuş, pislik ve hezeyan içinde boğuluyormuş ama annemin ilgisi sayesinde çabucak kendine gelmiş. Teşekkür niyetine ona en sevdiği dili öğretmeye karar vermiş ve düzenli olarak günde üç saat hiç şaşmadan ona ders vermiş. Bu düzenli beyin egzersizleri ihtiyarı formda tutuyormuş, bu da annemi birçok sıkıntıdan kurtarıyormuş, o yüzden konuya pek ilgi duymasa da bu egzersizlere katılmaya bir itirazı yokmuş. Fakat zamanla eski kelimeler ve metinler beyninde çalışmaya başlamış. Sadece rüzgarın uğultusunun yayıldığı uzun kimsesiz gecelerde kendine yönelip içine bakıyormuş, gizli ben'ini bulup anlamaya çalışıyormuş, sonunda kısıtlı materyalist dünya görüşünün engellerini aşmış.

Tam nasıl olduğunu bilmiyorum aslında. Bunlar benim kuruntum olabilir. O kendisi bu süreçten söz etmekten kaçınıyor, bu da son derece anlaşılır bir şey. Ruhunun

gelişmesiyle övünmekten daha zevksiz bir şey olamaz. Ama gelişmesinde uzun bir yol katettiği, üstelik onun yanında bir kadın için son derece olağandışı bir yol katettiği, şüphesiz. En ufak jestlerinde bile algılanıyordu.

Hatta suskunluğunda bile. Ama bu ayrı bir roman...

Üniversite morgu babamın cesedini bir süreliğine almıştı. Yanlarında kalmasına itiraz etmediklerinin anlaşılmasını sağlamışlardı çünkü doğal mumyalaşma süreci kendisini bilim için ilginç kılıyormuş. Hatta bir çeşit telif yöntemini bile ima ediyorlardı. Tabii böyle bir antlaşma düşüncesini bir an için bile kabul etmedim. Nihayet tüm *family* bir aradaydı! Öykünün senin komadan çıkıp babamı hep birlikte hristiyanca gömdüğümüz gün bitmesi gerektiğine inanıyordum, birader. Çiçeklerle, ve toprak görünmesin diye mezarın etrafında serilen yeşil yolluklarla...

Ama annemin aklında başka bir şey vardı.

Aniden kaybolmasını bir şekilde kabul etmişti ama aniden ortaya çıkmasını affedemiyordu. Bu şekilde! Niye rahatsız ediyor? Ne göstermek istiyor? Bizi bir şeyle suçlamaya mı çalışıyor? Anlaşılan o da hayatta olacağına dair bir yanılgı ile yaşamıştı. O zaman her şeyi affederdi! Ama babam ona yine numara yapmıştı. Annem de onu sil-di. Kesin olarak. Senin yanına her gün geliyordu, onun yanına ise bir kez bile gitmedi. Yakma töreni dışında. Bunun için ısrar etti. Beklemek istemiyordu ve bu kez fırın kapısını şahsen kendisi kapatmak için ısrar ediyordu. Neredeyse diken diken oluyorum hatırladığımda: Tek gözünü kırpıstırıyordu, göz kapağının ucu titredi, ağzından ise şu anlaşılmaz kelimeler döküldü:

"Mor-do-der groh ist so-rel hgart i lomel!"

Öyle şaşkın bir haldeydim ki ancak fırının kırmızı gırtlığının karşısına dikildiğimde, tabutu yutmasına saniyeler kala, aslında ne kastettiğini sormaya cesaret edebildim. Şu şekilde de çevrilebilirmiş:

“Canlı ve ölü aynı düzlemde kalmamalıdır.”

Bir elimde kendi DNA barkodumun etiketini, diğerinde ise – onun barkod etiketini sıkıyordum. Alevler, etinin son lokmalarını kemirerek feryat ederken onları içgüdüsel olarak birleştirdim. Ve çizgilerin paralel gittiğini, hiçbir noktada kesişmediğini gördüm.

Ta sonsuzluğun sonuna kadar, hiçbir noktada!

Sonra annem gitti. Fırtına gibi esip gitti, profesörünün kendisini beklediği deniz ötesi soğuk yuvasına... Dian çok mutlu oldu tabii. Kalmasının bir anlamı olmadığını düşünüyordu çünkü uyanacağını artık anlamıştı.

Uçağa binmeden “Düzelecek!” dedi yanağını okşayarak. “Ama beyninin bir çok şeyi düzene koyması gerekecek. Ona göz kulak olursun, değil mi?”

Ona söz verdim, o ise bana yeni işimde başarılar diledi.

44. NED

Bir gecede size zenginlik vaat edemem. Ama aldığınız riske hatırı sayılır indirim yapabilirim...

Randy Frederic, Charles Schwab & Co Inc.
Derivatif bölümü müdürü

Ben masasına doğru yürürken, Hull, hidrolik mekanizma tarafından itilmiş gibi yavaş yavaş koltuğundan kalkıyor. Bakışında korku ve panik okunuyor, banka hesabını daha yeni hortumlamış olduğu dirilmiş Lazarus'u görmüş sanki... Beni, bir kabus görüntüsü gibi itip atmak için bütün zihinsel gücünü kullanıyor. Ters yönde giden bir yolda yürüyorum hissine kapılıyorum.

Ama beni hiçbir şey durduramaz.

“Merhaba, Hull!”

Karşı karşıya dikilmiş duruyoruz. Elimi uzatıyorum, ama o masasının önündeki sandalyeyi başı ile işaret ediyor sadece. Neredeyse aynı anda oturuyoruz. Komşu kabinlerdeki meslektaşlarının meraklı bakışlarını algılıyorum.

“Niye geldin?” diye soruyor somurtarak.

“Param için, Hull. Başka ne için olabilir?”

“Banka ekstrelerine bakmıyor musun?”

“Burada değildim, Hull. Yoktum, belki biliyordur...”

“Çok rahatsız edici bir aksan edinmişsin.”

“Ama beni anlıyorsun, değil mi? Önemli olan bu.”

“Sen sanki beni anlamıyorsun.” Sesine histerik notalar sızmaya başlıyor. “Senin Baruch anın fos çıktı. Kocaman bir balon, boş!”

“Biliyorum,” diyerek sözünü kesiyorum. “Tahminlerin çıkmadığı zamanlar da olur, öyle değil mi? Benim de bunda belirli bir suçum var. Ama pişman değilim. Kâr, bedele değmiyor. İnan bana! Bu 50 bin olayını bir şekilde atlatacağım...”

“Keşke sadece 50 olsaydı!”

“Efendim?!”

“Tam bir milyon kaybettin!”

“Saçmalama!”

“Bir milyon dolar!” Tane tane tekrarlıyor Hull.

“Ne saçmalıyorsun? Sen kendin söyledin hisselerimin 50 000’in üzerinde etmediğini! 20 kat daha pahalıya satmamış isen tabii...”

“Evet, doğru!” diyerek onaylıyor. “İlk sefer 50 000’lik opsiyon aldın. Ama üç hafta sonra arayıp aynı projeye bir milyon daha yatırmamı emrettin. Hesabına daha yeni yatırılmıştı.”

“Böyle bir şey hatırlamıyorum,” diyorum gözlerimi kısarak.

“Ben de olsam hafızamdan silerdim,” diyor Hull iğnелейici bir sesle. “Ama elektronik imzan hala duruyor. Bunu yapmaman için nasıl uğraştım bir bilsen! İkna etmeye çalıştım! Lanetledim! Ama sen kararlıydın.”

Bir anda söyledikleriyle bağımı koparıyorum, bir deliğe düşmüşüm sanki. Serinlik yayan beyaz, pürüzsüz duvarlar. Bir bobsley oluğu içindeyim sanki ve aşağıya doğru uçuyorum. Beynimin şeykırını sarsan bir seri ters viraj ve dolambaçtan sonra kızak beni şu taksinin arka koltuğuna atıyor. Nişangahında Mini Cooper’ın kırmızı kıçı görünüyor. Merl içinde. Ama ben sadece babamı düşünüyö-

rum. Çöplerin arasına yığılmış o yalınayak, perişan halimle beni tanıdı mı acaba? Tüm o yıllar boyunca bizleri hatırladı mı hiç? Bizleri gizlice gözetledi mi bir yerlerden? Veya tüm geçmişi ile birlikte silip attı mı? Tek bir seferde... Kurtulmak için uzaklaşması gereken bir şeyden kaçarcasına... Neyin adına? Yeni bir hayat mı?"

"E, şimdi hatırlıyor musun?" Hull'un sesi geliyor.

Yine 34. kattayım, WSBT'nin kulesinde, *personal wealth manager*'imin masasının karşısında. Renksiz suratından samimi, sert bir hiddet yayılıyor.

"Yangın alarmı verircesine bir taksiden aradın. Geleceğe o kadar güveniyor, kendinden o kadar emindin ki, tüm yumurtalarını aynı sepete koyduğuna göre bu piç ne yaptığının farkında dedim. Gerçek bir şey yakalamış. Şu Baruch anı ile de benimle gır gır geçiyor!"

İnce dudakları yamuk bir tebessümle kırılıyor.

"Evet, *man*, sana inandım! Rakam oldukça büyüktü, ve büyük bir rakamdan daha inandırıcı bir şey yoktur. 50 000 değerinde opsiyon aldım, kalanını marjine attım ve beklemeye başladım. Gazeteleri okuyordum, televizyon seyrediyordum, köpek mamaları piyasasını takip ediyordum. Ama CANIMA'nın hisseleri bir türlü kıpırdamıyordu. Yine de hemen hayal kırıklığına kapılmadım. "Serseri ne yaptığını biliyor," diyerek kendimi rahatlattım. Ta son güne, son saate kadar, sözleşme tarihlerinin acımasızca sona erdiği ve dünyada CANIMA'nın tek bir hissesini değerinin yüzde 20'sinin altında bile satacak deli birinin çıkmayacağı ana kadar... Gerçekten ne yaptığının farkında mıydın, Ned?"

"Sanrı olmadığını biliyorum!"

"Peki neydi, Ned? Aziz Antonius'un itirafları mı?"

"Fikrim yok," diyerek omuzlarımı kısıyorum. "Epey para kaybetmişim demek, ha?"

"Ve kaybetmeye devam ediyorsun!" diye homurdanıyor Hull. "Ne yapacağım konusunda talimat vermeni bek-

liyordum ama kaybolup gittin, sanki toprak yuttu. Telefonun cevap vermiyordu, fakat mektupların geri gelmiyordu ve olanların farkında olduğunu tahmin ettim. Belki de nedenlerin vardı. Neye güveniyordun, ha?”

“Hiçbir şeye, Hull. Sadece... uzaktaydım.”

Ango yeni adresine yönlendirilen tüm mektupları bir ayakkabı kutusunun içine özenle toplamış. Genelde kredi bildirileri, banka raporları, araba şirketlerinin gönderdiği kattedilen mil ve ilgili promosyon haberleri ile doluydu. Pek karıştırmak gelmiyor içimden. Bu, hayatımın unutmak istediğim sümükümsü izi.

“Ama şimdi buradasın,” diyor Hull ısrarlı bir tonla. “Talimat bekliyorum.”

“Ne kadar kaldı?”

“50 000 civarında, sori.”

“Başladığım zamanki gibi yani.”

“E, doğru. Tahminimce, daha keyifli harcama yolları da vardır...”

“Çek bu parayı” diyerek sözünü kesiyorum. “Sonuçta bu benim param, öyle değil mi? Onunla istediğimi yapabilirim.”

“Sadece senin değil,” diye fısıldıyor.

“Ne?!”

“Şimdi sana söyleyebilirim... Sen sistemde delik açtın, Ned. Para parayı kovalar, benim kadar iyi bilirsin bunu, susuz bizon sürüsü gibi bir birini takip eder. Borsa kamu alanıdır ve manevraların gizli kalmadı. Anında tanıdık bir takım simsarlar aramaya başladı: Bunu niye yapıyorsun, ne biliyorsun? Müşterimin talimatları doğrultusunda hareket ediyorum. Ha, demek o bir şeyin kokusunu aldı. Bir şeyler olacak gibi. Bir gör sen nasıl bir dökülme oldu, tam bir çılgınlık! Evet, senin Baruch anın yüzünden epey kişi yandı... Ben bile aklına uyduğuma göre!”

“Sen?! Aynı pozisyona yatırım yaptın?”

“İtiraf ediyorum, karşı koyamadım. Doğru değil, biliyorum ama umurumda değil. Yeterince cezalandırıldım. Tam 10 000 dolar kaybettim! O yüzden bilmek hakkımdır diye düşünüyorum. Bu sineği beynine kim saldı?”

Kim? Güzel bir soru gerçekten.

“Bir hayalet, Hull,” diyorum kalkarak.

O da kalkıyor.

“Hayaletlere inanmam!”

“Peki neye inanırsın?”

“Paraya, Ned. Paranın itici gücüne.”

“Öyleyse,” diyorum, “içinden paranın girip çıktığı bir kapı olduğunu hayal et. Yönü önemli değil. Önemli olan harekettir. Bunu bir kez anlayan, artık asla kazanıyor muyum yoksa kaybediyor muyum kaygısı yaşamaz.”

“Git bunları külahıma anlat,” diye kibirle homurdanıyor Hull.

“Elveda, Hull”

Sırtımı dönüm asansöre doğru yöneliyorum.

Beni anlamayacağını biliyordum. Kaybettiği son derece azdı! Meblağ arttıkça yaşadığın kaybın felsefi boyutu da artıyor. Her şey ilk milyonla başlıyor. Ama bir çok insan pratikte hep aynı şeyin söz konusu olduğunu anlayacak kadar para kazanmıyor veya harcamıyor hiçbir zaman. Prensip olarak bin doların altındaki kayıplar en sancılıdır çünkü somutlaştırılması en kolaydır: Çamaşır makinesi, fırın, buzdolabı, bilgisayar... Biri gelip onları götürüyor. Bir milyonla durumlar daha karışık. Bu parayla alınabilecek tüm çamaşır makinelerini taşıyabilecek en azından bir hamal ordusu gerekiyor. Bu psikolojik bir bariyerdir, aşıldığında günlük hayatın somut hali, hayatı tümüyle yeniden yapılandırma planlarının karşısında teslim oluyor. Bilinç coşku ile mutluluk kavramları yaratıp onları imgelere dönüştürmeye başlıyor. Dış değişime paralel olarak iç değişim de gerçekleşiyor. Sadece beden değil, içinde barış ve huzurun, hatta komşuya karşı belli belirsiz

bir sevginin taht kurduğu ruh da ıslah olmuştur. Bu anlamda bu tür kayıplar her zaman varoluşsal bir damga taşıır. İnsan isteklerinin doğası üzerinde düşünmeye başlıyor. Bu mudur daha mutlu, veya daha iyi olmanın yolu?

Metro istasyonları, pencerenin arkasında hızla gelip geçiyor. Morg gibi beyaz fayansla kaplılar. Dirilmiş ölüler düzensiz bir şekilde etrafta telaşla koşuşturuyor. Kocaman çantalar taşıyan Asyalılar vagon vagon dolaşarak menşei belirsiz piller satıyor, paketi bir dolar. Soru şu: komisyon yüzde 20 ise ve saate 3 paket satıyorlar ise ilk milyonunu kazanmak için ne kadar zamana ihtiyaçları vardır? Şu kesin: Bu zaman o kadar uzun ki bu parayı nasıl harcayacaklarını merak etmeleri gerekmeyecek. Ne kendileri, ne varisleri. Bana reddedilen sonsuzluğun keyfi buydu işte. Benim milyonum fazlasıyla hızlı ve hiç beklenmeden gelmişti. Neredeyse piyango bileti gibi. Onunla birlikte de istediğimi sandığım şeyleri gerçekleştirme sorumluluğu. Ama gerçekte ne istiyordum? Beni neler mutlu edecekti? Objelerle ödüllendirilmenin yararı, seni seçim ve tereddütün kabusundan kurtarmalarıdır. Ama şüphe etmediğim bir şey vardı. Tabii ki para ile satın alınamayacak bir şey. Bu da babamın sağ olduğuna dair umuttu. Bunun beni ne kadar mutlu edeceğinden emin değildim ama bunu istiyordum. Ve her tür bedeli ödemeye hazırdım. İlginç bir mantık...

Tavanarası deliğime geri dönüyorum. Doğru kelime 'mekan'. Pembe duvar kağıtlarının köşeleri kopmuş. Dolap ve 20. yüzyılın başlarından kalma çift kişilik kasvetli bir yatak. Tavandan kablolu lamba sarkıyor. Kutular tüm köşeyi kaplıyor. Onları açmak gelmiyor içimden. Uzun süreli yokluğum bir zamanlar sahip olduğum nesnelerle aramdaki bağı koparmış sanki. İkinci el eşya satan bir dükkandaki mallar gibi hareketsiz ve cansız geliyorlar bana. Başka birine ait nesneler.

Yatağın ortası çökmüş, içinde uzun bir hastalıktan sonra biri ölmüş ve "Psycho"daki Anthony Perkins'in mey-

menetsiz annesi gibi mumyalaşmak için orada bekletilmiş sanki. İçimden tane tane “Buradan kamalıyım,” diye telaffuz ediyorum.

Babamın mumyasını tam 15 yıl boyunca bilincimin en karanlık kilerinde saklamıştım. Ama o, dikkat etmediğimde, başka dertlere daldığımda, kapıyı açıp dışarıya çıkma-yı öğrenmişti. Bu o kadar sık oluyordu ki! Benden farklı olarak kardeşim bir şekilde onunla birlikte yaşamayı öğrenmişti. Ona istediğı gibi girip çıkmasına, dışuncelerinde serbestçe dolaşmasına izin veriyordu, sohbet etmelerini bile kabul etmişti. Demek istediğim onu kontrol altında tutuyordu. Ben ise onu reddediyordum. İleriye gitmeye, geçmişin kapısını kapatıp YDTB olmaya kararlıydım. Ölen ölmüş. Hayat hayatta olanlarındır.

Sen devam et!

Yüksekte bulutların üzerinde şampanya yudumlar-ken veya yorucu bir günden sonra bir Hilton, Hyatt veya Radisson’un fitness salonunda ter dökerken, rakamlara bakarken, onları analiz ederken, dudaklarımı ısırarak tablo ve grafik çizerken, sonra da onları duvara yansıtıp sunarken, mesai saati ve bonus biriktirirken mumya da elleri bağılı durmuyordu. Törensel dönüşü için sahneyi hazırlıyor, kulislerin arkasında dolaşıyor, dekor ve rol ayarlıyordu.

şimdi artık kiler nihayet boştu. Ama Troy Marsh’a hapishane yolunda eşlik eden, imento elyafı ve kıymıklarla dolu kutuların sesi kafamda hala yankılanıyor. şahsen duymamış olsam da hayal gücüm ısrarla onu üretmeye devam ediyor ve uyumamı engelliyor. Trak-trak-trak! 15 yıl önce posta yolu ile aldığımız ucuz plastik kutuyu düşünüyorum da.

Ne vardı acaba içinde?

Merdiven ayaklarımın altında ihbar edercesine gıcır-dıyor. Geceyarısı geçiyor. Kardeşim, incelediğı bir vaka ile ilgili olarak önümüzdeki birkaç gün evde olmayacak. New York Hayvanları şikayet Amiri olarak sık sık ani denetim-

ler yapmak zorunda kalıyor. Basamaklar karanlıkta parlıyor. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum. En önemlisi Dian'ın terierlerini uyandırmamak. Lilly adlı tazısını trajik bir şekilde kaybettikten sonra şimdi onlar yeni sevgilileri. Siyah ve beyaz, viski etiketinin üzerindeki gibi. Zamanında babama tam bir galon *Black & White* hediye ettiklerini hatırlıyorum. Gizli gizli çalışma odasının köşesinde dikilen kocaman yeşil şişeden içmeye gidiyordum. Hiç bitmeyecek gibime geliyordu. Bir akşam kesiştik. Önünde çömmüş doğrudan şişeden içiyordu. Daha doğrusu şapur şapur yalıyordu. Bakışını unutamam. Hem suçlu, hem öfkeliydi.

Şimdi, karanlıkta hırsız gibi süzülürken, yine sır, yasakları aşma ve tehlike hissine kapılıyorum. Çalınmış viski yudumunun tadı ve takip eden hafif baş dönmesinin hatırası bile geri dönüyor. Aniden babama yakalanma korkusu da.

Tüm bilimsel kanıtlara rağmen!

Ayışığı mutfak penceresini aydınlatıyor, dolayısıyla lambayı yakmama gerek kalmıyor. Bir sandalye çekiyorum, dikkatle üstüne çıkıyorum ve dolabı açıyorum. Kardeşim babamın külünü en üst rafta tutuyor. Ne yapacağımızı kararlaştırmak için benim uyanmamı beklediğini iddia ediyor. Ne yapabiliriz ki? Sanki boş olmadığından emin olmak için kutuyu dikkatle sallıyorum. İçine göz atma hakkım var sanırım. Kapağı açmaya çalışıyorum. İyi-ce yapışmış. Ahşap bıçaklıktan uzunca bir bıçak çıkartıyorum, ucunu kapağın altına sokup bastırıyorum.

Babamın külleri...

Nedenini bilmiyorum ama bir an bile şüphe duymuyorum. Aslında kutunun içindeki yumuşak grimsi maddenin herhangi bir aidiyet veya kimlik belirtisi yok. Ona dokunuyorum, bir miktar parmak uçlarımdan arasına alıyorum, kokluyorum. Kokmuyor. Daha da ince öğütülse kum yerine kum saatine doldurulabilir diye düşünüyorum. Cam kabın incecik boynundan dökülüşünü, üst kısmı tamamen

boşalana kadar altta birikmesini hayal ediyorum. Sonra saat dönüyor ve küller ters yönde akmaya başlıyor.

Arkamda saldırgan köpek havlaması yayılıyor. İki tüylü gölge, siyah ve beyaz, mutfığa hücum ediyor. Az daha kutuyu elimden düşürüyorum. Lamba yanıyor. Kapıda Dian'ın, komik, dalmaçyalı gibi benekli bir pijama içindeki figürü beliriyor.

“Ne yapıyorsun?” Uykulu uykulu gözlerini ovuşturuyor.

Köpek suratı şeklinde yumuşak terlikler.

İtler etrafımda zıplayıp havlarken “Şey... içine bakmam gerekiyordu,” diyorum kekeleyerek. “Sana ne kadar da salakça gelse... Tüm olup bitenden sonra... ona dokunmak istedim sadece!”

“Kastor! Poly!”

Terierler dönüp ona doğru koşmaya başlıyor.

Dian istifini bozmadan “Babanın külleri aslında diğer kutuda,” diye belirtiyor. “Bu kutuda Lilly var, Merl'in zehirlemiş olduğu en sevdiğim tazi.”

Ta şimdi son derece farklı bir kutu tuttuğumun farkına varıyorum – altınımsı desenleri ve retro şekilleri olan lüks çikolata kutusu, küçük kızların genelde içinde hazinelerini tuttukları türden. Anlaşılan karanlıkta karıştırmışım.

“Terry ve Lilly'nin ruhları her zaman bizleri koruyacak” sonucuna varıyor Dian.

“Onu rahatsız ettiğim için üzgünüm,” diyorum kapağı kapatarak. Sandalyeye çıkıp Lilly'nin kalıntılarını en üstteki rafa bırakıyorum. Diğer kutunun yanına. Onu indirip açma fikri beni baştan çıkartıyor ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin farkına varıyorum. Dian aşağıdan gözlerini iyice açmış bana bakıyor.

“Niye gülüyorsun?”

“Gülüyor muyum?”

“Evet, tebessüm ediyorsun. Niye?”

“Şey, bilmem ki...” Yere zıplıyorum.

“Hadi çocuklar!” Dian itleri önüne alıyor. “İyi geceler, Ned.”

Poposu, pijamanın altından hafifçe sallanarak, uzaklaşıyor.

Rakıyı dolaptan çıkartıp bardağımı dolduruyorum. Babamın ruhu için yere dökmeye kalkışıyorum ama uygun yer bulamıyorum. Külleri ile dolu kum saatinin imgesi inatla beynime yerleşmiş. İncecik grimsi akıntı karar-mış camın arkasında iğ ipliği gibi sessizce süzülüyor. Zamanın görünmez eli ise üst kap boşaldığında onu her seferinde ters çeviriyor.

Önceki hayatımın son kum zerrecikleri de akıyor. Başımı dirseğime yaslamış cam kabın boşalmasını, duvarlarının ise dağ kristali gibi berrak bir parlaklık ile ışıldamasını seyrediyorum. Başarılı biri miyim, *loser* mıyım? Bunların artık hiçbir önemi yok. Önümde sadece temiz bir ufuk çizgisi var. Onu ne ile dolduracağıma ben karar vereceğim. Hayat asla bitmez, sadece yeniden başlar.

Saati çevirme zamanı.

Kaybedecek bir şeyi olmayanların mantrası

Yeni bir sayfa açmak

Sıfırdan başlamak

Yeni biri olmak

SONSÖZ

Tüm sabahı mahkemede geçirdim. Mr. Smith şikayette bulunmuş: Boşandıktan sonra eski karısı kedisiyle görüşmesine izin vermemeye başlamış, hayvan da acı çekiyormuş. Bir kedinin acı çekmesinin nasıl bir şey olduğunu ve bunu tam olarak nasıl ifade ettiğini anlamaya çalışıyorum. Mr. Smith'e göre neredeyse hiçbir şey yemiyormuş ve bütün gün eskiden kendi elbiselerinin asılı durduğu dolaba gizleniyormuş. Eski karısı onunla neredeyse hiç ilgilenmiyormuş. Onunla konuştum, kediye iyi baktığı konusunda kesin. Düzenli olarak kaka kabını değiştiriyormuş, ona mama ve su bırakıyormuş. Ama ona şefkat vermiyor, diye ısrar ediyor Mr. Smith. Duygusal yönden soğuk! Bu şekilde onu öldürecek. Bilinçli olarak, beni incitmek için yapıyor bunu. Bu arada kediyle görüştüm ve gerçekten de dolapta duruyordu. Muhteşem mavi gözleri olan siyah beyaz bir kedi. Oldukça hüzünlü geldi bana, ama eski Mrs. Smith kocasının onu görmesini ısrarla reddediyor. Dian, duyarsızlığın ev hayvanları için ölümcül olduğu kanısında. Görüşme iznini mahkeme yoluyla talep etmek zorundayım. Avukatlar, yetkili kişiler, şahitler tutuyorum. Baktığım davaların büyük bir kısmı örnek vakalara dönüşüyor. Kedinin adı Ayreen. O, bu tür soğuk muameleyi hak etmiyor.

Hiç kimse benzer bir muameleyi hak etmiyor ama malesef (veya çok şükür!) bu kanunlarla düzenlenmiyor.

Şefkat ihtiyacı asla “şefkat hakkına” dönüşmeyecek, maalesef, durum bu. Ekmek, su ve temiz lazımlık – umut edebileceğimiz bu. Bunların dışında bir şeye sahip olmak insaf meselesi.

Ben New York Hayvanları Şikayet Amiriyim ve kalbim merhamet dolup taşıyor çünkü sonsuz acılarını görür hale geldim. Daha önce hiç hayvanlarla ilgilenmedim, hiçbir hayvanım olmadı. 12 yaşında, annem ve babamla tatil-deyken, bir kedinin nehirde boğulmasına izin vermiştim, hayvanlarla ilişkim bununla da sınırlıydı sanki. Şimdi bu borcu ödüyorum, ama bu bana ağır gelmiyor. Dian yanımda, onu seviyorum çünkü hikayeler uydurabiliyor ve onunla hiç sıkılmıyorum. Zor ve karışık bir hayatı olmuş ama kalbini temiz korumuş, en önemli olan da bu. Demek istediğim katılaşmamış, onca başka insan gibi soğumamış. Bu bakımdan hayvanlara benziyor biraz, onlar saati gelmeden asla ölmez. Yani onlarda fizyolojik fonksiyonların sona ermesi ile iç hayat arasında tam bir örtüşme söz konusu. İç hayatları sık sık tartışılrsa da bence hayvanların iç hayata sahip oldukları açık – mutluluk, hüznün, acı, aşk yaşayabiliyorlar. Ve sonuna kadar yaşayan da budur! Veya daha doğrusu, insanlardan farklı olarak, o öldüğünde kalan her şey de ölüyor. İnsanlar, kabukları her hangi bir sualtı kayalığına çarpana dek “Mary Selest” hayalet gemisi gibi tümüyle boş ve cansız halde hayatın akıntısı üzerinde sürükleniyorlar.

Kardeşim su altı kayalığına çarptı.

Dibe battı, sonra yine yüzeye çıktı. Belki de ruhunu dişlerinin arasında sıkırmaya devam ettiği için. Ruh hafiftir. Paralar ağırdır, sadece elektronik empüls halinde bile. Anladığım kadarıyla kardeşim çok para kaybetmiş. Bu konuda konuşmayı sevmiyor, doğal olarak, çok üzgün olduğu da belli olmuyor. Babamın sigortasından kendine ait pay

ona kalıyor ne de olsa. Fazla değil ama başlangıç için fena değil. İki yıl önce Kennedy’de bitiverdiğimde ben çok daha azına sahiptim. Ama o vardı. Şimdi, her ne kadar tuhaf olsa da, ben varım.

Fazla uzaklarda olmasına rağmen, ikimizin de annesi var. Sadece coğrafik anlamda değil. O, emekli Kelt dili profesörü Siras Banwill’e bakmaya devam ediyor. Kendi yeni aleminde yaşıyor – unutulmuş eski kelimelerin, kısa günlerin, sonsuz karanlığın ve içgüdülerin alemi – ve her halde kendini iyi hissediyor. En azından kardeşim bunu iddia ediyor, Bulgaristan dönüşünde onu görmek için uğramıştı. Annemin daveti üzerine. Profesörün geniş ama kasvetli evinde birkaç gün misafir olmuş, nezle kapmış ve on küsur Keltçe kelime öğrenmek zorunda kalmış. Annem onu uzaklara, iki granit sütunun dikili olduğu bir yere götürmüş. Çime oturmuşlar. Annem bunun bir kapı olduğunu anlatmış. Ölü ruhlarının geçtiği kapılardan biri. Ama o anda kapalıymış. Dünyada onun gibi üç kapı varmış. Biri sürekli Tibet civarlarında, Hindistanda bulunuyormuş, diğer ikisi ise yerini değiştiriyormuş. Eski Mısırda böyle bir kapının bulunduğu kesinmiş. Daha sonra muhteşem Rila dağına taşınmış ama Bulgaristan’da biriken olumsuz enerji nedeniyle birkaç yıldır kapalıymış. Peru’daki kapı ise Sandero Luminoso’nun partizanları tarafından bombalanmış. Ama o sırada Kanada’da yeni bir kapı açılmış. “Babanın ruhu bu kapıdan geçmiş olmalı” sonucuna varmış annem.

Hayvanların ruhları nereden geçiyor acaba?

Yoksa sadece iç hayatları mı var...

Kardeşim babamın küllerini getiriyor. Yine de onu tüm yas tutanlar bir arada, gereken törenle ilk bırakıldığı yere bırakmaya karar verdik. Belki de o yüzden “gömme-ye” demiyorum. Onu öylesine bırakacağız. Hiç kimse farkına varmamalı. New York Şehri Hayvanları Şikayet Amiri olarak olağanüstü yoğunluğum nedeniyle ona maalesef

eşlik edemeyeceğim. Annem de profesörün bakımına mahkûm edilmiş durumda, orada bulunmakta fazla bir anlam da görmüyor zaten. O artık babamdan ayrılmış. Külünü okyanusun üzerine mi serpeceğiz, onu uzaya mı göndereceğiz, veya mutfak dolabındaki rafın üzerinde mi duracak, bu sadece bize bağlı. Bir süre öncesine kadar dolapta kalmasında sorun yoktu ama kardeşime göre mezarının boş kalmaması gerekiyormuş. Orada, o yerde, fazlasıyla ruhsal enerji tüketilmiş artık. Ender de olsa akraba ve arkadaşlar uğruyormuş, çiçek ve yiyecek bırakıyorlarmış, mum yakıyorlarmış. Yılda sadece biri geçse bile yine değişiyormuş. Ama en önemlisi, etrafta başka akrabalar ve dostlar yatıyormuş...

En genel anlamda buna memleket denir.

Ölülerin döndüğü, hayatta olanların terk ettiği yer. Yeni okul kitaplarına belki girmesi gereken ilginç bir tanım. Clifford Simok, “Mezar Dünyası” başlıklı öngörülü romanında bu fikri daha global boyutlara taşıyor. 10 bin yıl sonra insanlar Galaksiye dağılıp yerleşiyorlar. Dünya’da son savaş yaşanmıştır. Doğa yok edilmiştir. Bir cenaze şirketi Dünya’yı insanlığın kalıntılarının geri döndüğü bir mezarlığa, memlekete, dönüştürüyor.

Bugün kardeşim, babamın kalıntılarını gömdüğünü söylemek için aradı. Daha önce de belirttiğim gibi bunun en doğru kelime olduğu pek söylenemez. Hiç kimseye çaktırmadan bırakmış? *Anyway...* Bu sefer mezarını dikkate değer sorunlar yaşamadan bulmuş. Çalınmamış olmasına çok mutluydu. Bu artık ne anlama geliyor ise... Mezar taşı bazı vandallar tarafından ikiye bölünmüş. Bir taş ustasına onu düzeltmesi için sipariş vermiş. Bu aslında ilginç bir tipmiş. “Mezarcılar ekspresyonist olsaydı” gibi kışkırtıcı başlıklı bir sitkom yazmış. Şov dünyasından metne göz atabilecek birilerini tanıyıp tanımadığımı soruyor. “Sen artık ünlü bir insansın...”

Öyleyim. İşimin özelliği gereği tüm şehirde tanındıklarım var. Tedd Smith örneğin: Kedisini görmesini ayarladığım tip HVO'da prodüktör. Kalkıp onu arasam mı acaba?

“Peki sen bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?” diye soruyorum ilgi ile.

Bu konuda net bir fikre sahip olduğunu pek söyleyemem. Memleket ekonomisinde esas görevlere sahip bir takım arkadaşlardan bir ajansa başkanlık yapma gibi teklifler almış artık. Şu anda uluslararası şirketlerde staj görmüş yönetici konusunda müthiş bir açlık varmış. Ama kabul edeceğini hiç sanmıyormuş. Orada gereğinden fazla kalmayı düşünmüyormuş. Amazon nehri kıyısında bir komünde yaşayan eski sevgilisi Beatrix ile haberleşmiş. Güneş, seks, ortak mülkiyet, yerli şamanlarla doyurucu muhabbetler ve cennet gezegenlerine nefes kesici geziler... Onu misafirlige davet etmiş.

Ama piranalardan korkuyormuş biraz. Bir de insanların kurban olarak sunulmasından. En genel anlamda, tabii ki.

Kardeşim sürekli bir yerlere seyahat ediyor, ben ise hep yerimde kalıyorum. Yerleşiyorum ve sonuç olarak da yerleştiğim yere çörekleniyorum. Onun ifade ettiği gibi evde kadın besliyorum. Burada da birazcık kalmayı düşünüyorum. Beni devasa işler bekliyor, CANIMA'ya karşı dava açmak gibi örneğin. Bir süredir ev hayvanı maması üretiminde bazı son derece rahatsız edici uygulamalarla ilgili sinyaller dolup taşıyor. O küflü yağ kokulu, fırınlanmış kahverengi figürlere karşı oldum olası bir soru işareti taşımışımdır kafamda ve onlara tereddütle bakmışımdır. Bu nedenle bizim otelde hayvanlar için sürekli yemek pişirilmiştir. Ben kendim bir sürü sağlıklı ve doyurucu reçetenin sahibiyim. Ama bunu ticarete dökmeyi düşünmüyorum. Sarah Griffit'in “Sevgili Ev Hayvanlarımız Aslında Ne

Yer” kitabı en kötü şüphelerimi onayladı. Konuyu derinlemesine incelemek için hayatının tam beş yılını ayıran bu cesur kadınla uzun bir konuşma yaptım. Bu görünürde iştah açıcı paketlere ne iğrenç şeyler katılıyor aslında! Krematoryumlarda çürüyen hayvan cesetleri, iç organları ve kemiklerden çıkartılan proteinler. Onları restoranlardan alınan atık yağlar, renklendiriciler ve organlarda kalıcı hasarlara neden olan melamin gibi kimyasal dengeleyiciler ile birlikte kocaman kazanlarda kaynatıyorlar... Ama en iğrenç olanı, ev hayvanlarını yamyama çevirmeleri! Çünkü giriş yapan ceset kitlesinin büyük bir bölümü veteriner klinikleri ve evsiz hayvan barınakları tarafından sağlanan kedi ve köpeklerden oluşuyor. Tabii hemen kontrol yapılmasını emrettim, hijyen denetim merkezine ve savcılığa uyarı gönderdim. Yarın basın toplantısına çıkacağım. Satışları oldukça kötü etkileyecek korkunç bir skandalın yolda olduğunu düşünüyorum. Üretimin tüm formülünü değiştirmek zorunda kalacaklar. Bunun dışında bu tip gıdalardan zarar gören hayvanların bedava tedavi edilmesi için bir fon ayırttıracacağım. Bu, bütün sanayi için bir ders olacak!

Bu sefer köpekler gerçekten alçaktan uçuyor. Ama Exman bunu bilmiyor. Sarah Griffit’in araştırmalarına gizlice sponsorluk yapmamış ise tabii...

Onu keşfetmeyi hiç denemedim. Başaracağımı hiç sanmıyordum... Yine de ne kadar ilginç bir isim: Ex-man! Veya sadece X-man. İki hafta önce Dian ile MoSaM’a, New York’un Modern Sanat Müzesine gittik. İkimiz de seviyoruz bu yeri, en iyi burada dinleniyoruz. Sistemli eğitim eksikliğine rağmen, veya belki de bunun sayesinde Dian çağdaş sanatın ruhunu yakalıyor ve en gizemli eserlerin bile anlamlarını kavrayabiliyor. Benim duyarlılığım, maalesef, o kadar gelişmiş değil. Ama bir resim sanki zihnimde bir pencere açıyor. Şu ana kadar onu nasıl farketmedim

bilmiyorum. Belki seyahat ediyordu veya benim bilmediğim nedenlerden dolayı bir süreliğine indirilmişti.

Amerikan realizminin kurucusu Edward Hooper “Benzin İstasyonu”nu 1940’da çiziyor. İlk bakışta pek gizemli bir şeyin olmamasına rağmen eleştirmenler onu en gizemli resmi olarak tanımlıyor. Üç adet kıpkırmızı benzin pompası, minik bir ev, yolun kenarında gür sarımsı turuncuvari otlar, orman... Pompaların bir tanesinin önünde bir adam var. Düzgün giyimli, kravatlı. Ne yaptığı tam belli olmasa da kendini kaptırmış gibi görünüyor. Uzak dünyasına kapanmış, sabahtan akşama kadar tuvalin önünde sıralanan meraktan uzamış suratlara tümüyle ilgisiz.

Gözümü ayırmadan ona bakıyorum. Ormanın karanlık kalbinden ince bir esinti geliyor sanki ve evin yanındaki direkte sarkan “Mobilgas” tabelasını sallandırıyor. Şimdi başını çevirecek, diye düşünüyorum. Ve artık ciddi, düşünceli yüzü, yavaş yavaş babamın hatlarına bürünüyor. Ama o kıpırdamıyor bile. Kendini kaptırdığı belirsiz işinin başında kalıyor... Ben buradayım, o orada.

Dian’ın sesi geliyor: “Ne var?”

“Hiçbir şey” diyorum omuzlarımı kısarak. “Sen bazen babanı rüyanda görür müsün?”

“Hayır, asla,” diyor şaşkınlıkla başını sallayarak.

Suşi yemeye gidiyoruz.